

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COŞKUNUN BEDELİ

COŞKUNUN BEDELİ

Orijinal Adı: Thrill

Yazarı: Jackie Collins

Çeviri: İbrahim Kırkağaçlıoğlu

Editör: Tanju Anapa

Redaksiyon: Meltem Savcı

Düzenleme: Erol Şahnacı

Arka Kapak Fotoğrafi: Alastair Thain

Baskı-Cilt: Melissa Matbaası

1. Baskı 1999, İstanbul

ISBN: 978 331 178-8

© Jackie Collins, 1998

McMillan Publishers Ltd.

Türkçe Yayın Hakkı: Kesim Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Perpa Ticaret Merkezi Kat: 2 No: 87

Okmeydanı/İstanbul

Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

COŞKUNUN BEDELİ

J a c k i e C o l l i n s

**Çeviri
İbrahim Kırkağaçlıoğlu**

@psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PROLOG

İşte gerçek; istediğim kadınla, istediğim zaman yatabilirim, hiç dert değil. Kadınlar her zaman sevişmeye hazırdır. Yenecek olgunluğa gelmiş meyvelere benzerler. Onları her şeyi yapmaya ikna edecek sihirli sözcükleri beklemektedirler. Evli, bekâr, yaşlı, genç, çaresiz, dul, frijit ya da azgın, hiç fark etmez. Göster yeter; benim olurlar.

Gördüğün gibi, ne dediğimi biliyorum; anahtarı keşfettim ve inan ki her defasında da kilidi açıyor.

Annem, Memphis'li, seksi görünümlü doğal bir sarışındı ve ben yedi yaşındayken kendini öldürttü. Evet, öldürttü! Dövülmüş, boğazı sıkılmış, sonra da hareket halindeki bir arabadan atılmıştı. Polisler, bir süre bizim moruktan kuşkulanmış, hattâ bir iki gün gözaltında bile tutmuşlardı. Ancak masumiyetinin çok sıkı bir kanıtı vardı; o anda metresiyle yataktaydı - şimdiye kadar gördüğüm en büyük göğüslere sahip ablak suratlı, kızıl saçlı bir kadınla.

Babam yakışıklı bir gangsterin yüzüne ve davranışlarına sahipti. Giyim konusunda çok titizdi. En iyi Mısır pamuğundan gömlekler, ısmarlama elbiseler giyer, ipek kravatlar, altın kol düğmeleri ve Rolex saat takardı. İsteddiği her kadına sahip olabilirdi: oldu da. Büyüme çağında, onun kadınları elde etme yöntemlerini gözlemlemeyi alışkanlık haline getirdiğimi hatırlıyorum. Şık bir restoranı vardı; kadın müşterilerle flört eder, ortalıkta gururla dolanıp dururdu. Kadınlar onun için maldı. Ben de çok erken yaşlardan itibaren, onu iş üzerinde gözleyerek eğitildim. Her zaman düzebileceği birçok dişi vardı ama annemin ölümünden sonra, etrafındaki kadınların sayısı inanılmaz artmıştı. Onlar babamı teselli etmeye çalışıyor, babam da malı götürüyordu.

İçerdi; ancak ben, sonumun onunki gibi olmasını istemeyecek kadar zekiydim. Akşama dinamit gibi başlar, gecenin ortasında enkaza döner ve restoran kapanırken körkütük sızardı.

Bir apartman dairesinde oturuyorduk ve haftada iki gün gelen bir

hizmetçimiz vardı. Hizmetçiyi de beceriyordu. Yatağa attığı kadınların neye benzediğine hiç aldırmazdı. Daha açıkçası, "Bacaklarının arasına çirkin birini al; o da sana neyin, aslında ne olduğunu göstersiz. Bunlar kamışa hasrettir; sana minnettar olurlar," demeyi âdet edinmişti.

Babamın bana ayıracak fazla zamanı yoktu; dolayısıyla yalnız biriydim. Diğer çocuklarla birlikte olacağıma, okulda bir çeteye katılmış, belâya bulaşmaya başlamıştım. Alkolik babamın keyfi istediği zaman uğradığı, boş bir evde oturup onu beklemektense, sokaklarda dolaşmak, araba çalıp içki dükkânlarını dağıtmak, daha keyifliydi.

Onun izinde yürümeye başladım. 'Becer ve terk et' onun vazgeçilmez prensibiydi. Neden benim prensibim de olmasındı ki ?

6 Ben on beşime geldiğimde o ellisindeydi. Restoran da çoktan elden çıkmıştı; babamın görünüşü de. Yakışıklı suratı kabarıp şişmişti. Koca bir bira göbeği ve çürük dişleri vardı. Dişçiye gitmekten ödö patladığı için, dişlerinin dökülmesini yeğlemişti.

Bir gün, ona yıllardır sormak istediğim soruyu sordum. Annemi onun öldürüp öldürmediğini öğrenmek istiyordum.

Suratıma öyle bir tokat patlattı ki, dudağım yarıldı. Bunu kanıtlayacak o küçük yara izini hâlâ taşıyorum. "S.....tir git evimden!" diye haykırmıştı; kan çanağına dönmüş gözleri öfkeyle yuvalarından fırlayarak. "O çirkin suratını bir daha hiç görmek istemiyorum!"

Benim için hava hoştu. İki sevgilim, onların da birçok rakibesi vardı.

Bana sahip olmaktan mutlu olan yirmi yaşındaki striptizci Lulu'nun evine taşınmayı tercih ettim.

On dokuzunda gösterip yirmisinde gibi davrandığım için, yalnızca on beşinde olduğum gerçeğinden haberi yoktu, doğal olarak.

Lulu'nun en iyi tarafı, işimin olmamasını umursamamasıydı. Beni şımartmak onu mutlu ediyordu. Çalışmadığı günler tüm zamanımızı sinemalarda hayaller kurarak geçiriyorduk. Hollywood, en büyük rüyalar ülkesiydi. "Sen çok yeteneklisin," derdi eskiden beri bana. "Sinema yıldızı olmalısın."

Parlak fikir! Bilebildiğim kadarıyla, sinema yıldızlarının, etrafta dolanıp maço görünmenin dışında, pek yapacak bir şeyleri yoktur. Kadınlar onları el üstünde tutar. Lulu'nun dedikodu dergilerinde okuduğuma göre de, üdemi de çok büyük para kazanıyordu.

Lulu bir oyunculuk kursu keşfetmişti; katılmam için para saçmaya başladı. Kimse, onu bana iyi davranmamakla suçlayamaz.

Bir yıl beraber olduktan sonra, bir gün eve erken geldim ve onu yatakta başka bir herifle yakaladım. Babam, beni kadınlara güvenmem konusunda uyarmıştı. Her zaman, onun bu konuda yanıldığını düşünmüştüm; arkamdan düzüşecekleri aklıma bile gelmemişti.

Ne kötü sürpriz! Lulu, bacakları havada, inleyip, ohlayarak karşımdaydı işte. Azgın, küçük orospu.

Herifi üstünden çektim; korkudan titreyerek kaçıp gitti. Çünkü, ciğerini sökecek kadar kızgın görünüyordum.

Lulu, bacakları ayırık, çıplak ve korku içinde, bağışlamamı dileyerek yatıyordu oracıkta.

O anda gücün bende olduğunu biliyordum. Hak ettiği halde, onu tokatlamadım bile. Bunu yapmaktansa, eşyalarımı toplayıp kendimi dışarı attım. Artık hiçbir kadın beni arkamdan vuramayacaktı. Gelecek defa, bunu ilk yapanın ben olacağımdan emindim.

Lulu, çırılçıplak, ciğerlerini patlatırcasına bağırarak, koridor boyunca peşimden koştu. “Özür dilerim, hata yaptım! Gidemezsin! Lütfen beni bırakma!”

Çok geç. Artık ne istediğimi biliyordum ve bu da, sadakatten haberi olmayan kancık bir orospu değildi.

Sinema yıldızı olup şu boktan dünyanın tümüne sahip olmak istiyordum.

On altı yaşındaydım; ne biliyordum ki?

BÖLÜM BİR

Lara Ivory, sakın ve akli başında görünmeyi başarak, dikkatle kamerasına doğru yaklaştı. Altına telli bir jupon giydiği, kabarık etekli elbisenin ağırlığı altında eziliyordu. Zaten ince olan beli, bir korseyle sıkılarak -inanılması zor ama- 42.5 santime indirilmiş, dolgun göğüsleri ileri doğru fırlamıştı.

Lara'nın filmdeki partneri, karmakarışık saçlı ve uyuklu gözlü genç İngiliz aktör Harry Solitaire, senaryodaki cümlelerini söyleyerek Lara'nın yanında yürüyordu. Çekimin yedinci tekrarı olmasına rağmen, şevki kırılmamıştı. 2

Güney Fransa'daki bir bahçede kurulmuş olan sette, sıcaklık kırk sekiz derecediydi. Bütün ekip, kan ter içinde, sessiz sedasız bir kenarda durmuş, yemek molası vermek için, sabırsızlıkla, tecrübeli yönetmen Richard Barry'nin "kes" demesini bekliyordu.

Lara Ivory otuz iki yaşında, kedi gibi yeşil gözleri; küçük, düzgün burnu; dolgun, güzel dudakları; çıkık elmacık kemikleri ve şu anda çok kötü bir şekilde kıvrılmış olan bal rengi saçlarıyla, göz alıcı bir güzeldi. Dokuz yıldır mesleğinin zirvesinde olan bir yıldızdı. Şöhretin onu hiçbir şekilde değiştirmemiş olması tam bir mucizeydi. Hollywood'a geldiğinde yirmi yaşında, çarpıcı güzellikte bir genç kız olan Lara, hâlâ o günlerdeki kadar sevimli ve tatlıydı. Miles Kiefer'in çekeceği filmde küçük bir rol almak için seçmelere katılmış ve yönetmenin dikkatini çekerek keşfedilmişti. Miles, onun başrolü oynayacak oyuncu olduğuna bir bakışta karar vermişti. "Özel Bir Kadın" tarzı bir filmde, coşku, genç ve saf bir fahişeyi canlandırmış ve eleştirmenlerden halka, herkesin gönlüne girmişti.

Bu ilk filminden sonra Lara'nın yıldızı hızla parladı. Bunun için bir tek özel film yeterliydi zaten. "Hız Tuzağı" ile Sandra Bullock, buna en iyi örnekti. Michelle Pfeiffer, "Yaralı Yüz" ile parlamıştı; Sharon Stone ise "Temel İçgüdü"deki müthiş oyunuyla.

Halk, parlak başlangıçları asla unutmazdı. Uсталık, zirvede kalmaya devam edebilmek için ve Lara Ivory, bunun üzerine, bir şekilde başarmıştı.

Sonunda, Richard Barry, bağırarak, herkesin duymayı beklediği sözleri söyledi, “Kes! Sonuncu tamamdır! Onu kullanacağız!” Lara rahat bir nefes aldı.

Richard, yaklaşık otuz yıldır başarılı bir yönetmendi. Uzun boylu, ellili yaşların sonlarında, düzgün hatları, iyi kesilmiş sakalı, şakakları kırılmış uzun kumral saçları ve kısık mavi gözleri ile, boyu posu yerinde bir adamdı. Ayrıca, ciddi bir mizah anlayışı ve alaycı bir gülümsemesi vardı. Kadınlar onu son derece çekici bulurdu.

“Off!,” diye tekrar iç geçirdi Lara. Pürüzsüz yanakları kızarmıştı. “Birileri beni bu elbiseden kurtarsın!”

Harry Solitaire, her zamanki gibi kur yaparak, “Ben hallederim!” diye öne çıkarken, genç kadını şehvetli bakışlarla süzüyordu.

Lara gülümseyerek, “Tamam,” dedi; çünkü Harry’den hoşlanıyordu. Eğer adam evli olmasaydı, onunla ilişkiye girmeyi düşünebilirdi. Lara, evli erkeklerin kesinlikle yasak bölge olduğunu düşünürdü. Bir yıl birlikte olduktan sonra, ünlü biriyle yaşamının baskısına dayanamayan, birinci yönetmen yardımcısı Lee Randolp’tan ayrıldığından bu yana, altı aydır kimseyle çıkmamıştı. Buna rağmen, bu kuralını herhangi biri için bozmayı reddediyordu. Acı bir gerçek vardı. Hangi erkek arka planda kalmaktan, çılgın hayranların ve şöhret avcılarının hücumuna uğramaktan, garsonlarla limuzin şoförlerinin, “Bay Ivory” diye seslenmesinden hoşlanırdı ki?

Bu işin üstesinden gelebilmek için son derece güçlü bir erkek olmak gerekirdi. Lara’yla evli kaldığı dört yıl boyunca bunu en iyi şekilde başarmış olan Richard Barry böyle bir erkekti.

Lara ve Richard, üç yıl önce boşanmışlardı. Ancak, Richard’la, Chicago’da bir film çekimi sırasında tavladığı kostüm tasarımcısı yeni eşi Nikki, şimdi Lara’yla çok iyi arkadaşılar.

Nikki, siyah saçlı, yerinde duramayan, çocuksu görünümlü son derece güzel bir kadındı. Ayrıca, Richard’ın içindeki cevheri nasıl ortaya çıkaracağını da iyi biliyordu. İlişkilerinin başında, onun da birçok erkek gibi, zor bir adam olduğunu anlamıştı. Nikki’nin hayatına girmeden önce, Richard hem sigara hem de aşırı içki içer, kadın peşinde koşar, hep dediğinin yapılmasını bekler, yapılmadığı zaman da somurturdu. Nikki, Richard’ın güçlü ve zayıf yönlerinin dökümünü yapmış, onun için vereceği emeğe değeceğine karar vermişti. Bir şekilde onu sakinleştirmiş, tüm ihtiyaçlarını karşılamıştı. Ancak şimdi Richard’ın kötü hayatının işi olduğu or-

taya çıkmıştı. Güvenilir, aranan, filmleri her zaman para getiren bir yönetmendi ve Hollywood'a geçerli olan tek şey de buydu.

Lara, Nikki'yi en yakın kız arkadaşı olarak kabul ediyordu. Şu anda, Richard'ın tutku haline getirdiği, pek güzel senaryolaştırılmış bir dönem filmi olan Fransız Yazı'nda hep birlikte çalışmanın keyfini çıkarıyorlardı. Ortaklaşa, altı haftalığına bir villa kiralamışlardı. Lara karı kocayı yalnız bırakmak istemişti ama Nikki evi paylaşmakta ısrar etmişti. Bu da Lara'yı gizliden gizliye rahatlatmıştı. Çünkü kimi zaman, yalnızlığıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Richard yanına gelip elini sıktı ve "Son çekim büyüleyiciydi," dedi. "Kesinlikle beklemeye değdi."

Lara kaşlarını çatı; kendini çok acımasızca eleştirirdi. Daha iyisini yapabileceği kuşkusuyla, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu,

Richard, Lara'yı çok iyi tanıyan ve kuşkularını sezinleyen biri olarak rahatlatı onu. "Tatlım," dedi. "Yedinci çekim mükemmel oldu. Daha iyisi olamaz."

Lara, kaşlarını daha da çatarak, "Kibarlık ediyorsun," dedi.

Richard içtenlikle, "Kibarlık değil; dürüstlük bu," diye yanıtladı.

Kadın dost bakışlı, dürüst, yeşil gözleriyle Richard'a bakarak, "Gerçekten mi ?" diye sordu .

Richard zarif eski karısına dinlerken, kendini, evliliklerinin bozulmuş olmasında, onun bu rahatsız edici güvensizliğinin rol oynayıp oynamadığını düşünürken buldu.

Belki de. Ancak, karavanında makyajcı kızla yakalanması, Lara için, bardağı taşıran son damla olmuştu (Richard'ın bu olaydan temize çıkabilmesi imkansızdı).

Çok acı gelen ayrılığın ardından, bir sene boyunca görüşmemişlerdi. Sonra Richard, Nikki'ye rastlamıştı. Genç kadın, her zamanki umursamaz tavrıyla, üçünün dost olmamasının delilik olduğunu söylemişti, ısrarla. Her zaman olduğu gibi, haklıydı da. Üçü, bir akşam yemeğinde bir araya gelmişler ve bundan hiç de pişman olmamışlardı.

Nikki, içeri girdi. Bol, pamuklu pantolonu ve dümdüz karnını açıkta bırakarak göğüslerinin altında düğümlediği, sarı bluzu içinde, gıpta edilecek kadar sakın görünüyordu. Otuzlu yaşların başındaydı. Lara'dan daha kısaydı; kıvrak ve sportif vücutluydu. Kısacak kesilmiş saçları, kaküllüydü. Keskin kahverengi gözleri ve oldukça büyük bir ağız vardı. Kimse, on beş yaşında bir kızın fotoğrafının internete atılmasıyla ilgili bir şey söylemezdi.

Nikki'nin zekâsı ve küstahlığı, Richard'ın hoşuna giderdi. En çok da, oyuncu olmamasından. memnundu. Lara'yı kaybettikten sonra, yeni bir ilişkiye girmeyi asla düşünmemişti. Çünkü, onun yerini tutabilecek başka bir kadın olamazdı. Ancak, Nikki ve onun iyimserliği fikrini değiştirmişti.

“Kurtar beni şu elbiseden,” diye yalvardı Lara. “Beni ortadan kesiyor. Richard'la evli olmaktan daha beter bir işkence.”

Nikki, anlamlı gözlerini devirerek, “Hiçbir şey daha beter olamaz,” diye espri yaptı.

“Lara son çekimde müthişti, değil mi ?” diye araya girdi Richard. Yeni karısına sarılmış, parmak uçlarıyla çıplak tenini okşuyordu.

“Sadece kibarlık yapıyor,” dedi Lara. Sonra, derin derin içini çekti; bu artık onun özelliği haline gelmiş gibiydi.

Nikki kararlılıkla, “Bu duyguyu bilirim,” diye cevapladı. “Benim yemeklerimi överken de aynen böyle söyler.”

Lara gözlerini açtı, “Onun için yemek yaptığını söyleme,” diye haykırdı. “Ben hiç yapmamıştım.”

Nikki suratını ekşitti. “Beni zorluyor. Nasıl ikna edici olduğunu bilirsin.”

“Yaa, evet,” diye onayladı Lara. Gülüştüler.

Richard kaşlarını çatı; kızmış gibi davranarak, “Bu kadar iyi arkadaş olmanız hiç çekilmiyor,” dedi. “Bundan nefret ediyorum!” Aslında, her iki kadının da hayatında olması hoşuna gidiyordu.

Nikki, yüzünde, kocasından son derece emin olan bir kadının ifadeyle, “Hayır etmiyorsun,” diye karşılık verdi. “Bundan yararlanıyorsun”.

Richard, muzipçe başını sallayarak uzaklaştı. Nikki, kostüm asistanlarından birine işaret ederek, Lara'nın karavanına gelmesini söyledi. “Yetişkin bir adam ama, bazen böyle bebek gibi olabiliyor,” diye söyledi.

“Evliliğimiz bu yüzden yürümedi,” dedi Lara fısıldayarak. “İki muazzam ego, en iyi kamera açısı için kavga ediyordu!”

“Ve bunlardan biri, Charlie Sheen gibi, önüne gelenle yatıyordu.”

“Sen, onu bundan kurtardın.”

“Umarım kurtarmışşımdır!” dedi Nikki. “Penisini başka bir yöne çevirdiği anda ben yokum.”

“Onu terk mi edersin?”

Nikki duraksamadan, “Derhal,” dedi.

Lara, arkadaşı kadar güçlü olma dileğiyle, “Eminim, yaparsın,” dedi.

Çilli burnunu buruşturarak, “Hey, dinle!” dedi Nikki. “Ben onunla bununla düşüp kalksam, beni terk eder, değil mi? Peki, aynı kural neden onun için de geçerli olmasın ki?”

Lara başını salladı. “Tamamen haklısın.”

Ben neden bunu yapamadım? diye düşündü. Neden aldattığından ilk kuşkulandığımda defolup gitmesini söylemedim?

Çünkü sen çok safsın. Hayır. Sadece, insanlara ikinci bir şans vermek gerektiğine inanıyorum.

Ve üçüncü ve dördüncü ... Richard ne zaman durması gerektiğini bilememişti.

Onunla, Lara’nın oynadığı üçüncü filmi yönetirken tanışmışlardı. O sırada ünlü bir yıldız olmasına rağmen, müthiş bir şöhreti olan büyük Richard Barry ile tanışmaktan yine de etkilenmişti. Richard, Lara’ya etobur bir yılan gibi saldırmıştı. Genç kız, yirmi dört yaşında ve Hollywood standartlarına göre, tam anlamıyla masumdu. Richard ise, kırk altı yaşında zor bir adamdı. Lara’nın menajerinin Malibu’daki evinde yapılan düğünleri, tepelerinde uçuşan helikopterler ve ağaçlara tünemiş paparazzilerle, manşetlere taşınmıştı. İkisinin de hoşlanmadığı tam bir medya sirkiydi. Boşanmaları, daha da beter olmuştu.

Nikki, “Bu gece Tetou’ya gidiyoruz,” diye haber verdi. “Şaraplı balık çorbasının muhteşem olduğunu duydum.”

Lara başını salladı. “Ben gelemem. Ezber yapmam ve uyumam lazımdır. Aksi takdirde, yarın sabah yaşlı bir cadı gibi görünürüm.”

Nikki, inanmayarak kaşını kaldırdı. Kesinlikle Nikki’nin gördüğü en güzel kadın olan Lara’nın, herhangi bir ölümlü gibi davranması çok rahatsız ediciydi -güzelliğinin o müthiş gücünün farkında bile değildi- “Geliyorsun,” dedi, Nikki kararlı bir tavırla. “Ben çoktan kontrol ettim; yarınki çekimin geç saatte. Şu kahrolası filmi unutup biraz eğlenmenin zamanı geldi artık.”

Lara masum bir ifadeyle, “Eğlenmek mi? O da ne?” dedi.

Nikki, başını yana eğerek, “Kimseyle yatmayalı ne kadar zaman oldu?” diye sordu.

“Çok uzun zaman,” diye mırıldandı Lara.

“Mutlaka müthiş bir şey olmasına gerek yok, biliyorsun değil mi? Bir gecelik bir ilişkiye ne dersin? Eskipten bazı arkadaşlar var.”

Lara yumuşak bir sesle, “Benim tarzım değil,” dedi.

“Bir erkek gibi düşünmelisin,” dedi Nikki; bilgiç bir tavırla göz kırparak. “Becer ve kaç. Richard’la evlenmeden önce ben öyle yapıyordum.”

Richard, Nikki’nin ikinci kocasıydı. İlki, Nikki’nin on altısındaiken evlendiğinde, otuz sekiz yaşında olan Sheldon Weston’dı. Genç kadın sık sık, “Bir baba imajı arıyordum,” diyerek espri yapardı. “Ve huysuz bir psikiyatriste takıldım kaldım.” Kızları Summer, Chicago’da babasıyla oturuyordu.

“Sen farklısın,” dedi Lara. “Böyle davranabilir; üstesinden de gelirsin. Ben yapamam. Benimki kendimi adadığım bir ilişki olmalı, yoksa ilgimi çekmiyor.”

14 Nikki, “Her neyse,” dedi hafif bir sesle, hiç anlamamıştı. “Ama bu akşam kesinlikle geliyorsun.”

BÖLÜM İKİ

Joey Lorenzo, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi, Madelaine Francis'in, Madison Avenue'daki ofisine daldı. Hem de randevusu olmadığı ve onu altı yıldır görmediğı halde.

Bir sekreter peşinden koştu. Yuvarlak suratlı, geniş kalçaları çok kısa bir mini eteğin içine sıkışmış bir kızdı.

Madelaine, "Ne halt ediyorsun..." diye söze başlamıştı ki, numaralı renkli gözlüklerinin ardına gizlenmiş soğuk gözleri birden Joey'i seçti. İçini çekerek, sekreterine, "Tamam Stella," dedi yorgun bir sesle, "Ben hallederim."

Stella, kızgın ve hakarete uğramış bir ifadeyle, "Ama bayan Francis," diye itiraz etti. "Bana dedi ki.." Bir an durakladı. Yanaklarında, iki kırmızı leke görülüyordu. "S harfiyle başlayan kelimeyi kullanarak, git dedi."

"Teşekkür ederim Stella," dedi Madelaine onu gönderirken. "Gidebilirsin."

Stella odadan çıkarken hâlâ Joey'e bakıyordu. Adam kendini Madelaine'in büyük antika masasının karşısındaki deri koltuğa atmış, blucinli uzun bacaklarını pahalı koltuğun yanından sarkıtmıştı.

Küstahça sırtarak, "Döndüm," dedi.

"Görüyorum," dedi Madelaine. Huzursuzca arkasına yaslanırken, düzenli hayatına Joey Lorenzo'nun tekrar girmesi için ne gibi bir hata yapmış olduğunu merak ediyordu.

Altı yıl önce birlikte yaşıyorlardı. Kırk sekiz yaşında bir menajer ve yirmi dört yaşında bir aktör... Aykırı bir beraberlikti; ancak sekiz ay boyunca yürümüştü. Bir gece eve döndüğünde, Joey'in kendisini terk ettiğini görmüştü; kasasındaki yedi bin dolarla birlikte.

Şimdi o elli dört, Joey otuz yaşındaydı ve de piç herif geri dönmüştü.

Madelaine, sesinde bastırılmış bir kızgınlıkla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Joey, umursamadan, "Çok kızdın, değil mi?" dedi. Sanki sadece sigara ve bira içmek için uğramış gibiydi. "Gerçekten kızsınsın."

“Evet Joey, öyleyim,” dedi kadın. Bağa çerçevesi gözlüklerini çıkarıp acı bir ifadeyle ona baktı. “Sen kızmaz mıydın?”

“Bana ne olduğunu merak etmiş olmalısın,” diye geveledi adam.

“Evet merak ettim; hem seni hem de paramı.”

“Ha sahi paran,” dedi. Muflonlu deri ceketinin cebinden, lastik bantla özenle tutturulmuş yüz dolarlık bir banknot destesi çıkardı. “Burada üç bin var. Gerisini de birkaç hafta içinde ödeyeceğim.”

Madeline, Joey’in parasını iade ettiğine inanamıyordu. Tamamı değildi; ama üç bin dolar da bir başlangıçtı. Ona süzmeye devam etti. Altı yıl yaramıştı – her zamankinden daha yakışıklıydı. Gür siyah saçları gömleğinin yakasına değiyordu –biraz fazla uzundu ama bunu hiç önemi yoktu. Düzgün vücudu kaslıydı; karnı da dümdüz. Bilgiç gözleri, dolgun, ihtiraslı dudakları ve kendisinden daha kuvvetli kadınların bile içini eritecek gülümsemesiyle, tam bir erkek olmuştu. Bu gülümsemeyi hatırlıyordu. Erkeklik organını da hatırlıyordu; hatırlamamak için uğraşmasına rağmen. Kusursuzdu. Aynen geri kalan tarafları gibi.

Ne yazık ki, orospu çocuğu bir hırsızdı.

Ses tonunu sertleştirerek, “Ne istiyorsun?” diye tekrarladı. Zamanın, ona bu kadar iyi davranmadığının bilincindeydi. Kızılımsı saçları yer yer grileşmişti. Çizgiler ve kırışıklar çoğalmıştı. Üstüne üstlük, bir de yedi kilo almıştı.

Keskin gözlerini ona dikip içini okuyarak, “Konu şu,” dedi Joey. “Kaçmadan önce bana iki filmde rol ayarlamıştın.”

Madeline gayet soğuk, “Doğru,” dedi. “Tam kariyer yapmak üzereydin ve fırsatı kaçırdın.”

Adam, huzursuz bir tavırla, “Kontrolüm dışında bir şey oldu,” dedi.

Madeline ona, bir açıklama yapmak için yalvarma zevkini tatlırmak istemiyordu. “Umurumda değil, Joey” dedi, dağınık masasının üzerindeki bir tomar kağıdı karıştırarak. “Paramın geri kalanını da iade edersen, bu işi bitiririz.” Bir an durakladı. Orta batıdan gelen, fazlasıyla havalı ve kendini beğenmiş çocuğun, bürosuna ilk kez geldiği günü hatırlamıştı. Ondaki potansiyeli fark etmiş, yardım etmeye karar vermişti. Sekiz aylık çılgınlık ve müthiş seks. O sekiz ayı asla unutmayacaktı.

“Polise gitmedim,” dedi yavaşça. “Oysa gitmem gerekirdi.”

Çenesindeki hafifçe uzamış sakalla daha da yakışıklı görünen Joey, samimi bir ifadeyle başını salladı. “Biliyor musun Maddy,” dedi. “Acil bir durum olmasaydı paramı almazdım.”

Madelaine konuşmadı. Kendisinden ne istediğini daha kaç kez soracaktı ki? İstedığının para olmadığı açıktı. Joey, ellerini masanın üzerine koyarak, sessizliği bozdu. Uzun sanatçı parmakları, piyanist parmakları... Tırnaklarının manikürlü olduğunu fark etti - çok şaşırdı; çünkü Joey hep maço görünmeyi yeğlerdi. “Mesleğe geri dönmem gerekiyor,” dedi. “Bunu sağlayabilecek tek kişi de sensin.”

Madelaine inanmadığını gösteren bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Joey, “Bak ne istiyorum.” diye devam etti. “Bir film daha. TV değil. TV istemiyorum. S... et şu boku. Büyük perdeye dönmeliyim.”

Ee, kimse yüzşüz olmadığını söylememişti zaten. Ama, elinin tersiyle ittiği mesleğini onun diriltmesini bekliyor olamazdı.

“Joey,” dedi, kelimelerini dikkatle seçip konuştuğu sürece yüzüne bakarak, “Sen, tam fırsatları değerlendireceğin noktada kariyerini yerle bir ettin. Atışını yaptın sonra bırakıp kaçtın.”

Adam yumruğunu masaya vurarak, “Bunu yapacaksın! Başka yolu yok!” diye haykırdı. Sonra daha alçak bir sesle devam etti, “Anlamıyor musun ? Bunu benim için bir defa yaptıysan şimdi de yapabilirsin.”

Tam bir tatmin anı... “Korumam gereken bir şöhetim var,” dedi Madelaine. “Seni bir işe yollayarak bunu yok etmek niyetinde değilim.”

Joey, “Palavra!” diye mırıldadı.

“Sana güvenilmez,” diye devam etti Madelaine. Onu ezmekten büyük bir keyif alıyordu. “Daha da kötüsü, sen bir hırsızısın. Hayır Joey,” dedi, başını sallayarak. “Maalesef seni kimseye öneremeyeceğim. Onun için, kendine büyük bir iyilik yap ve defol. “Adamın fena halde öfkelenmesini beklerken, aklına vahşi bir hiddete kapıldığı zamanlar geldi. Ancak bu defa korkmuyordu; kendi ofisinde ona el sürmeye cesaret edemezdi.

Joey, daha fazla hiddetlenmek yerine, başka bir yola başvurdu. Kaybolmuş küçük oğlan çocuğu, son derece yakışıklı ve yalnız... Madelaine bu tavra asla direnememişti; Joey de bunu iyi biliyordu. Bu durumu herkesten daha iyi kullanabilirdi.

Elini güz saçlarının arasına daldırarak, “Tamam anladım,” dedi. “Bayat haber gibiyim. Bana kimse iş vermez. En iyisi taksi şöforlüğüne döneyim.” Ayağa kalkarak kapıya yöneldi; elini kapı tokmağının üzerine koyup bir an durdu, “Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim? Neler olup bittiğini açıklamaya çalışırım. Sana bunu borçluyum.” Keskin gözleriyle, odanın öteki ucundaki Madelaine’i izliyordu. “Benimle yemek yer misin?”

Madelaine, kabul ederse, yaşlı ve duygusal bir aptal gibi görüneceğini biliyordu ...

Umurunda değildi; çünkü direnmesi mümkün değildi.

Joey, her adımı önceden tasarlamıştı; ne yaptığını çok iyi biliyordu. Küçük bir İtalyan lokantasında akşam yemeği; bir şişe kırmızı şarap - onun eşlik etmediğini fark etmeden, dörtte üçünü Madelaine içmişti. Mahrem konuşmalar - onu ne kadar özlediği, ne kadar muhteşem gördüğü falan...

18 Yalanlar, yalanlar... Ama Madelaine'in umurunda değildi. 66. cadde- dedeki dairesine gitmek için taksiye bindiklerinde, kendini seksi, dişi ve çok tahrik olmuş hissediyordu. Joey, Montana'da hasta bir hâlâ ve tek başına kurtarmak zorunda kaldığı bir aile işi palavrası sıkmıştı ona. Madelaine inanmamıştı; ama ne önemi vardı ki? Ona altı yıl önce göstermiş olduğu ilgiden daha fazlasını gösteriyordu; Madelaine de adamın onunla sevişmesini çok istiyordu.

Joey onu düş kırıklığına uğratmadı. Hatırladığından çok daha iyi sevişiyordu. Uzun ön oyunlar, telaşsız oral seks ve ardından onu zevkin doruğunda bağirtan uzun bir final.

Kendini elli yaşından fazla hissetmiyor ve yedi kilo fazlalığını umursamıyordu. Joey, güzel ve arzulanabilir bir kadın gibi hissetmesini sağlamıştı.

Joey, o geceyi orada geçirdi. Sabahleyin, sert vücudu ile etine inanılmaz zevkler tattırarak tekrar aşk yaptı. Kadın, yeniden oltaya takıldığının farkındaydı. Bir gecelik şehvet altı yıllık öfkeyi yenmişti.

Madelaine, parmaklarını Joey'nin kaslı sırtında gezdirerek, "Neden beni aramadın? Hiç olmazsa nerede olduğunu bildirseydin," diye sızlandı..

"Şimdi buradayım ya," diye karşılık verdi Joey. "Geri dönmüş olmam yeterli değil mi?" Sonra, dudaklarıyla dudaklarını ezerek, kadının zaten paramparça olan direncini tümüyle ortadan kaldırana kadar, öptü onu.

İki gün sonra, yeniden kadının evine taşındı. Taşınmasından birkaç gün sonra da Madelaine, bürosuna uğramasını istedi ondan.

"Sana uygun olabilecek küçük bir rol için gideceksin," dedi ona. "Eğer işi alırsan, doğru yönde bir adım olacaktır bu."

Adam, o karşı konulamaz Joey tebessümüyle, "Çok iyisin Maddy," dedi.

Madelaine, kullanılmakta olduğunun bilincindeydi. Ama her nedense - bir kez daha - bunu hiç umursamıyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Tetou, Juan Les Pins ile Eden Roc arasındaki kumsalın yukarısında yer alan, kuş yuvası gibi, ünlü bir balık restoranıydı. Eskiden beri popüler olan, zengin yerli halkın ve paralı turistlerin sık uğradığı, pahalı bir yerdi. Zaten Güney Fransa’da hiç bir şey ucuz değildi ki.

Nikki, Harry Solitaire ile Pierre Perez’i de davet etmişti. Bir Fransız oyuncu olan Pierre’in dalgın bakışları ve rüya gibi bir gülüşü vardı -o sabah Paris’ten gelmişti. İki gün sonra da filmde çalışmaya başlayacaktı.

19

Masaya otururlarken, “Pierre evli değil,” diye fısıldadı Nikki. “Hattâ nişanlı bile değil. Bir prezervatif al ve peşine düş.”

Lara öfkeyle, “Susar mısın lütfen!” dedi.

Harry ne kadar inatçıysa, Pierre de o kadar sevimliydi. Richard, her ikisini de hiç onaylamayan gözlerle süzüyordu. Eski karısını aşırı derecede korurdu. Ünlü bir film yıldızı olabilirdi ama ne kadar kırılğan ve kollanmaya muhtaç olduğunu bir tek kendisi biliyordu.

Lara iki erkeğin kendisine yönelmiş ilgisini üzerinden uzaklaştırmaya çabalarlarken, Richard, Nikki’ye dönüp, “Bu iki salağı niye davet ettin?” diye mırıldandı. Nikki de mırıldanarak cevap verdi, “Seni kızdırmak için.” Uzun örtünün altından erkeklik organını yakaladı.

Richard, “Yapma!” dedi sertçe,

Nikki sırtıttı. “Neden? Çok hoşuna gittiğini sen de biliyorsun.”

“Her şeyin bir yeri ve zamanı var.”

Nikki, kocasının fermuarını açmaya çalışırken, “Zamanı şimdi,” dedi.

Richard, karısının elini iterken, gülümsemekten kendini alamadı. Nikki ona asla başka kadınları düşünme fırsatı vermemişti. Her zaman devreye girmenin bir yolunu bulurdu.

Yemeğin sonunda kahvelerini yudumlarken, Harry ayağa fırladı. O, böyle ortamlar için yaşardı, karısından yasal olarak ayrı kalmak, aktör olmanın en keyifli yanlarından biriydi. “Hadi dansa gidelim,” diye teklif etti neşeyle. “Monte Carlo’da harika bir yer biliyorum.”

Lara hemen, “Beni sayma,” dedi.

“Niçin?” diye ısrar etti Harry. Gözleriyle âdeta, benden hoşlanıyor-sun değil mi? Bana ilgi duyuyorsun - öyleyse haydi, dibe vurup çamura bulanalım, diyordu.

Lara, “Ezberimin üstünden geçmeliyim,” diye karşı koydu.

Pierre, “Belki kumarhaneye beş dakika uğrarsın,” diye bir öneri ge-tirdi.

Lara, destek bekleyerek Richard’a baktı. Adam hemen yardımına koştu. Artık kocası değildi, ama hafifçe paslanmış zırhı içinde, her za-man onun şövalyesiydi. Azametli bir tavırla, “Lara’nın yönetmeni ola-rak söylüyorum,” dedi. “Onu eve götürüyoruz.”

Nikki, nefes nefese, “Tanrım!” diye mırıldandı. “Niçin?”

“Ne?” dedi Richard sinirli bir tavırla.

20

Nikki ters bir şekilde kocasına bakarak, “Bırak gitsin,” diye ısrar etti.

Richard karısının ters bakışına ters bir bakışla karşılık verdi, “Lara ne isterse onu yapar. Bizimle eve gelmeyi o istiyor.”

Lara gerilimi hissederek araya girdi. “Ben burada değilmişim gibi konuşmayın hakkımda.”

Richard onu sahiplenerek, “Erkenden çekimin var,” dedi. “Eve gel-melisin.” “Olabilir, ama belki de gelmem.” diye karşılık verdi Lara. Birden sinirlenmişti.

Harry durumu anladı; hemen kalkmasına yardım etti ve kapıya ka-dar centilmence eşlik etti. Yarı eğlenen, yarı kızgın bir ses tonuyla, “Eski kocan hâlâ tutkun sana,” dedi.

Lara gayet soğuk, “Anlayamadım?” dedi.

Restoranın dışında dururlarken, “Çok açık,” dedi Harry. Ilık Akde-niz rüzgârı, Lara’nın bal rengi saçlarını dalgalandırıyordu.

Başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun.” “Yoo, hayır yanılmıyorum,” dedi Harry. Onu elinden tutarak, işlek sahil yolundan karşıya geçirip park yerine koşturdu.

Lara, kesin bir ifadeyle, “Dansa gelmiyorum, Harry,” dedi.

Harry kur yapmaya devam ederek, “Aptallık etme Lara,” dedi. “Bir İngiliz erkeği olarak söz veriyorum; sana saldırmayacağım.” Lara, alaylı bir tavırla, “Öyle rahatladım ki,” diye cevap verdi. Uzun bir süre bakış-tilar; sonra ötekiler geldi.

“Hadi gel tatlım,” dedi Richard. Onu kolundan tutmuş arabasına doğru yönlendirdi.

Lara onun bu sahiplenene tavrından hoşlanmamıştı; Nikki'nin de bayılmadığının farkındaydı.

"Biliyor musun," dedi, kendini Richard'dan kurtararak. "Pierre'in, kumarhane fikri hoşuma gitti. Kumar oynadığım için değil, ama bir Fransız kumarhanesinin içini görme düşüncesi hoş. Vegas'takilere benziyor mu bakalım?"

Pierre rüya gibi tebessümüyle sırtıttı. Harry kaşlarını çatı. Richard karşı çıkmaya başlamıştı ki, Nikki onu susturdu. "İyi eğlenceler," dedi. Sonra, cesaret verircesine göz kırparak Lara'yı Pierre'in arabasına doğru hafifçe itti. "Merak etme; seni beklemeyiz."

Monte Carlo'daki kumarhane kesinlikle Vegas'a benzemiyordu. Denize yakın, hareketli bir meydanda, görkemli bir binaydı. Lara, Pierre'le Harry'nin eşliğinde -o da gelmekte ısrar etmişti- etrafta dolaşp, hırslı oyuncuların inatla para kaybetmelerini seyretti. Rulet dönerken fış yığınlarını uğurlu sayıları üzerine koymakla meşgul birtakım kuşkulu tiplerle, işlemeli gece kıyafetleri içinde, her tarafları pahalı mücevherlerle bezenmiş, yaşlı kadınlar, yan yana kumar oynuyordu. Yirmi bir masalarında, ifadesiz suratlı sarışınların yanında sert bakışlı kumarbazlar oturuyordu. Zar, bakara ve diğer oyunlar da vardı.

Lara, "Öyle ... inanılmayacak kadar muhteşem ki," dedi, doğru bir tanım bulmaya çalışarak. "Sanki başka bir çağdan kalmış gibi."

Harry, neşeyle gülerken, "Biraz antika," dedi. "Sevdim burayı."

Dikkatli bir kat müdürü, kuzguni siyah saçları, aynı renkteki smokini ve yağcı tebessümüyle, Lara'ya yanaştı. Kadife gibi bir ses tonuyla, "Matmazel Ivory, sizi kumarhanemizde ağırlamak ne büyük onur," dedi. "Siz ve arkadaşlarınız bir içki almayı arzu ederler mi?"

Lara, "Hayır, teşekkür ederim." diyerek, Harry'le Pierre'i tanıştırdı.

Yöneticinin bembeyaz tebessümü daha da büyüdü. "Sizin için ne yapabiliriz? Lütfen istemekten çekinmeyin."

Lara, gülümsedi.

Yönetici, kusursuz İngilizcesiyle, "Harika bir oyuncusunuz Matmazel Ivory," diye ilave etti.

Lara tekrar gülümseyerek adamın gözlerini kamaştırdı. "Teşekkür ederim."

"Filmlerinizden daha da güzel olduğunuzu söyleyebilir miyim?"

Abartılı komplimanları Lara'yı rahatsız etmişti. Bunca zamandır

şöhret olmasına rağmen, insanların onu başkalarından ayırmasından hâlâ utanırdı. Onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorlardı. Kimse gerçek hikâyeyi bilmiyordu - Richard bile ki, ona herkesten daha yakın olmuştu.

“Kesinlikle daha güzel,” dedi Harry, asılmaya devam ederek, çünkü Lara’nın villasının yerini bir tek o biliyordu, yani elveda Pierre.

“Bu akşam kumar oynamayacak mısınız?” diye sordu kumarhane yöneticisi. Güzellik ve yetenek faslı bitmişti; şimdi parayla ilgileniyordu.

Lara, tatlı bir tebessümle, “Belki başka bir zaman,” dedi. Yönetici yanlarından ayrıldı. Genç kadın Pierre’e döndü. “Gidelim mi?”

Pierre koluna girdi. Harry koruyucu bir tavırla öbür yanına geçti. Ona kapıya kadar eşlik ettiler.

22

Kumarhanenin dışındaki basamaklarda birkaç paparazzi pusuya yatmıştı. Çıktıklarını görünce hemen işe koyuldular. Ona seslenip, flaşlarla her yanı ışığa boğdular.

Lara otomatik olarak gözlerini sipere alırken. Harry de hemen yanından uzaklaşmıştı, Pierre’le Lara’nın bir çift oluşturdıkları sanılsın diye.

Harika, diye düşündü Lara; şimdi bütün magazin gazetelerine malzeme olacağım. Çok az tanıdığı biriyle ilişkilendirilmekten nefret ederdi. Geçen ay da Kevin Costner’la aynı restorandaydı ve piyasa paçavraları evlenmeyi planladıklarını yazmıştı.

Paparazziler, arabaya kadar, yol boyunca peşlerinden koştu. Harry öfkeliydi, fotoğrafı çekilmeden istediği atağı yapamamıştı. Karısı kiskanç bir kadındı. Fulham’da, Harry’nin yetmiş altı yaşındaki annesi ve beş yaşın altındaki iki çocuğuyla evinde otururken, kocasının gecenin bir yarısı, o çok çekici bayan Ivory ile arabaya binerken çekilmiş resmi ni hoş karşılamazdı. Lara’nın Pierre ile birlikte gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu.

Ancak henüz her şey bitmemişti; bir planı vardı. Kiralık Renault’suna atlayarak, trafiğe karışan Pierre’in arabasının peşine düştü.

Takip edilmediklerinden emin olur olmaz, Pierre’i kenara çekmeye zorlamak için, korna çalmaya, farlarını yakıp söndürmeye başladı.

Camdan içeri eğilince, “Ne oluyor?” diye sordu Lara.

“Richard seni eve benim götürmem için ısrar etti,” dedi. “Götüreceğime söz verdim.”

“Neden?”

“Çünkü Pierre evi asla bulamaz.”

“Tabii ki bulabilir”

“Adresi biliyor musun?”

Lara, “Hayır ... “ dedi ve bir an tereddüt etti. “Ama St-Pau-de-Vence de. Ona yolu tarif edebileceğimden eminim.”

“Oraya kadar yüzlerce sapak ve dönemeç var. Benimle gelmelisin; aksi halde bütün gece dolanıp durursunuz.”

“Harry -”

Harry, aldırımıymış gibi omuzlarını silkti. “Dinle aşkım, nasıl istersen.”

Lara, neredeyse hiç tanımadığı bir Fransız oyuncuyla dağlarda kaybolmayı hiç istemiyordu. İsteksizce Pierre’in arabasından inip Harry’ninkine binerken, “Haklısın,” dedi.

Pierre şaşırmamıştı. Vakit geç olmuştu ve yorgundu - büyük bir olasılıkla kendisini reddedecek olan seçkin bir Amerikalı yıldızın tadına bakmayı deneyemeyecek kadar yorgun-. Ayrıca, onun asıl tercihi erkeklerdi. Ancak başrol oyuncusu olarak parlamaya başladığı şu sırada, kariyerini yok edebilecek bu sırrı kendine saklamayı başarmıştı.

Lara, Pierre’e el sallayarak veda ederken, Harry’nin Renault’sunun arka koltuğuna yerleşti ve gözlerini kapadı. İki oyuncuyla Monte Carlo’yu dolaşmak için, yanlarında güvende olduğu Nikki ile Richard’ı terk etmenin delilik olduğunu düşünüyordu. Neden hep yanlış şeyler yapıyordu?

Bir an için, aklı geçmişe gitti ve eski sevgilisi Lee’yi düşündü. Lee gerçekten iyi bir insandı. Gerçi dünyanın en heyecan verici adamı değildi, ama onun ihtiyaçlarını karşılamıştı.

Peki, ihtiyaçları nelerdi?

Sarılaceği birisi. Gecenin bir yarısında, sıcak bir beden. Bazen seks, bazen arkadaşlık.

Tanrım! Lara, sanki yetmiş beş yaşındaymış gibisin!

Kaşlarını çattı.

Harry ona bakıp, “Pek mutlu görünmüyorsun,” diye çıkıştı.

“Düşünüyordum.”

“Neyi?”

“Bilmen gerekiyorsa, eski sevgilimi.”

“Terk mi ettin onu?”

“Aslında o beni terk etti.”

Harry inanmamışçasına güldü. “Mümkün değil.”

“Baskıya dayanamadığını söyledi.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Uzun ve derin bir soluk aldı. “Yapmıyorum.”

Harry kanı kaynayan bir erkeğin, Lara Ivory’i bırakması için ne gibi nedenler olabileceğini düşündü. Çok garipti. Sonunda, “Niye böyle bir şey yaptı ki?” diye sordu. “Salak herif beyinsiz miydi?”

“Çok fazla gözaltındaydık.” dedi Lara, yüzünü ekşiterek. “Ve bütün gözler de bana dönüktü.”

Harry, kendinden emin, “Sen bir oyuncuyla beraber olmalısın,” dedi. “Biz paylaşmayı biliriz.”

24 Tabii, diye düşündü Lara. Oyuncuların paylaşmayı bildikleri tek şey, bir sahnedir. Ama sonra, yakın plan uğruna cinayet bile işlerler.

Zamanında, yeterince megaloman oyuncuyla karşılaşmıştı.

Parlak görünüşlü ve sapık bir mizah anlayışına sahip film yıldızı: steroit bağımlısıydı ve yalnızca mankenlerle yatarı.

Kısık gözlü ve ince gülüşlü, hareketli filmlerin kahramanı maço: kadınları döver, ırzlarına geçerdi, tabii yalnızca önemsiz ve karşılık veremeyecek durumda olanlarını.

Olağanüstü büyük su yatağına sadece büyük göğüslü sarışınları atan popüler zenci oyuncu.

Şu günlerde çocuklarının dadısını beceren, erkeklik organı anormal büyük, karizmatik komedi kralı.

Ve de sadece travestilerle ilgilenen ‘ciddi’ New York’lu oyuncu.

Ah, evet, film yıldızları; ne sevimli, ne uyumlu bir takım!

Lara’nın düşünceye dalmasından yararlanan Harry, arabayı yolun kenarına çekti. Genç kadının üzerine doğru eğilerek, ılık dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı.

Lara, onu itip uzaklaştırmayı başararak, “Harry!” diye bağırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Adam ellerini Lara’nın göğüslerine götürürken, sözcükler anlamsız bir sel gibi dökülüyordu ağzından. “O kadar güzelsin ki Lara .. öyle muhteşemsin ki ... seni ilk gördüğümde ... karım donmuş bir balık gibi ... onunla hiç sevişmiyoruz geçen sene belki iki defa ... kamışım senin ateşinle yaniyor...”

Lara, Harry’nin suratının ortasına patlattı tokadı, tiyatroya yakışan bir hareketti, ancak ise yaramış gibi görünüyordu.

Harry, ellerini geri çekerek, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

Lara, “Harry,” dedi. Hissettiğinden daha sakin görünüyordu. “Kendine hakim ol. Evli erkeklerle ilişkiye girmiyorum. Onun için lütfen arabayı çalıştır ve beni eve götür. “Harry, aptal bir hacıyatmaz gibi bir anda üstünden kalktı. “Seni çekici bulmadığımdan değil,” diye devam etti Lara. Sesi yumuşamıştı. “Ama herkesin kendine özgü ilkeleri vardır.”

Onun bu hoş açıklaması Harry’i rahatlatmıştı. “Üzgünüm Lara,” diye mırıldandı. Çok utanmıştı. “Bir daha olmayacak.”

Olmayacağına eminim, diye düşündü Lara. Çünkü bu, seninle bir arabada yalnız kaldığım ilk ve son gün olacak.

Lara, Harry’nin yaralı gururunu okşayarak, “Sen unutursan ben de unutabilirim,” dedi sakin bir tavırla.

Harry, “Teşekkürler,” diye mırıldanarak onu villaya götürdü. Richard ön kapıda bekliyordu – koruma içgüdüsüne sahip bir baba gibi...

Richard, Harry’i süzerek, “Anahtarlarının yanında olduğundan emin değildim,” dedi Lara’ya.

Lara, ikisine de tek kelime etmeden villadan içeri girdi.

Erkekler! Eğer hep yanında tutmaya değer birini bulabilseydi, o zaman belki mutlu olabilirdi.

Yoksa olamaz mıydı?

Herhangi biri ona geçmişin karanlık anılarını unutturabilir miydi ?

Herhangi biri her şeyi düzeltebilir miydi ?

BÖLÜM DÖRT

26

Alison Sewell, hiç bir zaman güzel bir kız olmamıştı – hep dışlanan, hiç arkadaşı olmayan yalnız bir insandı. Daha on dört yaşındayken 80 kilonun üzerindeydi. Şişkoydu, tostoparлак bir yüzü vardı. Okuldayken çocuklar bir yığın isim takarak alay ederlerdi onunla. “Bok çukuru” en popüler olanıydı. “Çöp yığını” ve Koca Oğlan” da diğerleri. Annesinin, Alison’un saçlarını erkek gibi kestirmesi, ona Koca Oğlan denmesini haklı kılmıyordu elbette, bu düpedüz adilikti. Ama Alison aldırmazdı. Birçok dersten çıkmayı başarmış olsa bile, herkesten daha akıllı olduğunu bilirdi.

Babası sık sık, “Sen bir aptalsın,” derdi.

Derken bir gün merdivenden düşüp başını yere vurdu ve pek zamansız ölüverdi. Bu durumda aptal kim oluyordu peki?

Babasının ölümünden kısa bir süre sonra, Alison’la annesi Rita, annesinin kardeşi Cyril’in yanına taşındılar. Bir serçe gibi, ufacak tefecik bir kadın olan Rita, şehrin merkezindeki bir otelde çamaşırcılık yapıyordu. Erkek kardeşi, Hollywood Bulvarı’nın en berbat bölgesinin çok yakınındaki, küçük, harap bir evde yaşıyordu. Cyril boşanmıştı; çocuğu yoktu. Kısa bir süre önce, ‘iş üzerinde’yken bacağına kırmış olduğu için yardıma muhtaçtı.

Cyril için ‘iş üzerinde’ olmak, ünlülerin resmini çekmek demekti - genellikle de resimlerinin çekilmesini istemedikleri zamanlarda. Fotoğraf makinasıyla popüler restoran ve kulüplerin önünde dolandır, yakalaya-bildiği her pozu çekerti. Henüz, hiç kimse birlikte olduklarını bilmezken, Madonna ile Sean Penn’in ateşli bir şekilde birbirine sarılmış olarak resmini çekince, şöhreti yakalamıştı. Tam bir şanslı bu gerçekten. Bu fotoğraflardan ceyce para kazanmıştı. Sonunda, Cyril’in hiçbir şey yapamayacağına inanan öteki fotoğrafçıların da bir nebze olsun saygısını kazanmıştı.

Alison, dayısı Cyril’e hayrandı; ona göre, dayısı bir şöhretti. Cyril’in kırık bacağı iyileşir iyileşmez, onun peşinde dolaşmaya başladı. İşini yaparken onu hayranlıkla seyrediyordu. Cyril kendi çocuğu olmadığı

için, Alison'un peşinden gelmesine aldır mıyordu. Özellikle, kızın, malzemesini taşıyacak kadar kuvvetli ve diğer fotoğrafçıları yolundan çekecek kadar iri olması ve bunu yapmaktan keyif alması, onun da işine geliyordu.

Yirmi yaşına geldiğinde, Alison da artık resim çekiyordu. Ünlü yüzleri yakalamak için nerelere gitmesi gerektiğini biliyor; resmi çekmek için yapmak zorunda kaldığı şeylere hiç aldır mıyordu. Dayısı Cyril'den daha azimli çıkmıştı. Kendisine yüz vermedikleri takdirde, ünlüleri arabalarına ya da limuzinlerine kadar saldırganca kovalar, hakaretleriyle tahrik eder ve kadın olduğu için de yakayı sıyırdı. Kesinlikle çekici biri değildi - aşırı şişman, ters, itici ve kabaydı. Ancak, kadın olduğu için kimse onunla kavgaya etmeye cesaret edemezdi.

Cyril dayı, onun doğuştan yetenekli olduğunu söylüyordu, ama diğer fotoğrafçılar ondan nefret ediyorlardı. Ona "Barbar" adını takmışlardı ve bulaşmıyorlardı.

Yıllar boyunca, Alison bazı iyi işler yaptı. Whitney Houston'ın, The Peninsula'nın önünde Bobby Brown'a bağırması. Charlie Sheen ile seksi arkadaşını limuzinlerine kadar kovaladığı sırada Charlie'nin ona bağırması. Nicholson'ın darmadağın bir halde, bir klüpten çıkışı. Sarhoş Charlie Dollar'ın merdivenden inerken birkaç basamak düşmesi. Bir fahişeyle oynadığı için tutuklandıktan sonra, karakolun önünde yakaladığı bozum olmuş Hugh Grant. Ve az bulunur bir manzara - bebekleriyle birlikte Kim ve Alec.

Derken bir gün, Lara Ivory hayatına girdi ve her şey değişti. Takıntı kelimesi durumu anlatmaya yetmezdi.

BÖLÜM BEŞ

28

Fransız Yazı neredeyse tamamlanmıştı. Lara, sona eren bir filmin getirdiği olağan üzüntüyü hissediyordu yine . Bir film çekmek - özellikle de yaşadığı şehrin dışında - geniş bir ailenin parçası gibi olmak demekti - sahip olmadığı ailenin. İşin hoş tarafı, herkesin ona göz kulak olmasıydı - kuaför ve makyajcılardan, şoför ve set işçilerine kadar. Film ekiplerinin favorisiydi Lara. Çünkü çok büyük bir yıldız olmasına rağmen, primadonna değildi. Herkese âdil ve saygılı davranmayı biliyordu. Genellikle ekipteki erkeklerin çoğu aşık olurdu ona. Neden olmasınlardı ki? Olağanüstü güzeldi; muhteşem bir vücudu vardı. Sanki bu yetmezmiş gibi, zekiymiş, cana yakındı üstelik şaka kaldırırdı. !

Nikki, kiralık villada görkemli bir final partisi düzenlemişti. Bahçeye, üzeri yiyeceklerle dolu muazzam masalar yerleştirilmişti. Çoğu İngilizlerden oluşan ekibin hoşuna gidecek kadar bol bira, şarap ve her türlü içki vardı. Tenis kortu göz alıcı bir diskoya dönüştürülmüş, altmışlı yılların ruhunu yaşatan bir de disk jockey bulunmuştu.

Lara, odasından çıkarken, “Her şey harika görünüyor,” diye bağırdı neşeyle. Teni parlıyordu, omuzlarına kadar inen saçlarını yeni yıkamıştı. Üzerinde, incecik, beyaz, kolsuz bir elbise, ayağında topuksuz sandaletler vardı.

“Harika olsun diye, bu bok için harcadığım çaba yeter,” diye karşılık verdi, Nikki. Ellerini, siyah deri pantolon içindeki gergin kalçalarına dayamıştı. “Yılın en gösterişli kapanış partisi olmasını sağlamak için kıcımlı yırttım. Bir Richard Barry filminde görev alan herkesin, takdir edildiğini bilmesini istiyorum.”

Lara, “Umarım Richard takdir eder seni,” diye fikrini söyledi.

“Aklı varsa eder,” dedi Nikki, sırtarak.

“Ona çok iyi davrandın,” diye devam etti Lara. “Çok daha hoş bir adam oldu.”

Nikki, şaka yollu, “Geri almak ister misin?” diye sordu.

Lara güldü. “Hayır teşekkür ederim.”

“Bu iyi işte,” dedi Nikki. “Çünkü kesinlikle müsait değil.”

Üzerine bej keten bir pantolonla spor ipek bir gömlek giymiş olan Richard, sanki kendisinden söz edildiğini hissetmiş gibi, bahçeye çıktı.

“Hımm...” dedi Lara. “Üstelik artık daha iyi giyiniyor.”

“Tabii,” dedi Nikki. “Onu yılda iki kez Neimans’a sürükleyip tüm parasını harcıyorum.”

“Siz yine benden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Richard. Her zamanki gibi, ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor numarası yapıyordu.

Lara, hafifçe koluna dokunarak, “Biliyor musun Richard,” dedi. “Seninle böylesine ilgilenen bir kadın bulmuş olduğun için son derece şanslısın.”

“Hey -” diye karşı çıktı Richard. “Peki ya o? O da beni buldu.”

“Aah ... bencilliğin arttıkça artıyor,” diye mırıldandı Lara.

Gözünü uçarı bir tavırla kırparak, “Hepsi bu kadar da değil,” dedi Nikki. Kollarını Richard’ın beline dolayıp sımsıkı sarıldı. 29

“Ciddî olmak gerekirse,” dedi Lara. “İkiniz için çok mutluyum.”

Nikki, her zamanki çöpçatan tavrıyla, “Şimdi yapmamız gereken tek şey, senin için de uygun birini bulmak,” dedi.

“Sana söyleyip duruyorum,” dedi Lara sabırla. “Ben yalnızlığımın son derece memnunum.”

“Palavra!” diye homurdandı Nikki. “Herkesin birine ihtiyacı vardır.”

Richard, “Lara’nın kendi başına birisini bulacak yeteneği olduğundan eminim,” dedi. Nikki’nin Lara’yı yola getirme çabalarına sinirleniyordu.

Lara, içinden, ikisinin de onu rahat bırakmalarını diledi. Kendi başına mutluydu -yani çoğu zaman. “Sizi özleyeceğim çocuklar,” dedi dalgın dalgın. “Sizsiz hiç bir şey eskisi gibi olamayacak.”

“The Dreamer’da –Hayalperest- köle gibi çalışacaksın; yokluğumuzu fark etmeyeceksin bile,” dedi Nikki. Lara’nın, bir hafta sonra Hamptons’da çekimleri başlayacak olan yeni filmini kastediyordu.

“Ama ben yine sizinle çalışmak istiyorum,” dedi Lara. “Bu, unutulmayacak bir deneyim oldu.”

Nikki hınzırca, “Menajerine söyle,” dedi. “Dediğine göre, önümüzdeki üç yıl boyunca tamamen doluymuşsun.”

“Saçma.”

Nikki kocasını dürtükleyerek, “Richard,” dedi. Heyecandan yüzü aydınlanmıştı. “Lara’ya bahsediyorduk ama kulağın/kulağından bahsedeyim mi?”

Lara, merakla, “Ne kitabı?” diye sordu. “Hem neden şimdi bahsediyorsun bundan? Tam gider ayak.”

“Adı Revenge, -İntikam,” dedi Nikki. Gözleri hevesle parlıyordu. “Bir öğretmeninin gerçek yaşam öyküsü. Bir çete tarafından ırzına geçilir, -neredeyse ölmek üzeredir- sonra iyileşir ve kendi cezalandırma yöntemini uygulamaya koyar.”

“Heyecan verici.”

Nikki, “Yapımcısı ben olacağım,” diye gururla açıkladı. “İlk denemem.”

“Harika!”

30 “Richard yardım etmeye söz verdi - bu da demektir ki, yaptığım her şeyi dikkatle izleyecek. Yepyeni, genç bir yönetmenin peşindeyim. Ne yazık ki, filmin, insanı depresyona sokacak kadar düşük bir bütçesi var. Ancak bir kadın oyuncu için muhteşem bir başrol.”

“Anlamadım,” dedi Lara. “Niye anlatmadın bana?”

Nikki, Richard’a baktı. “O, seni heveslendirmememi söyledi.”

Richard, “Şu anda yaptığın şey de bu!” diye araya girerken, yüzünde, seninle nasıl başa çıkacağım ? der gibi bir ifade vardı. “Sana söyledim Nikki, bu Lara’nın ilgilenileceği türden bir film değil.”

“Senaryosu hazır mı?” diye sordu Lara.

“Henüz tatmin olacağım bir şey çıkmadı ortaya.”

“Okumayı çok isterdim.”

Nikki umutlanarak, “Sırf eğlence olsun diye mi?” diye sordu.

“Kendini nasıl bir işin içine soktuğunu görmek istiyorum.”

Richard, kuru bir sesle, “Hiçbir fikri yok,” dedi. “Onu vazgeçirmeyi çalış, ben beceremiyorum.”

Lara, kibarca, “Hayatın anlamı bu değil mi?” dedi. “Diğer insanların hayâllerini gerçekleştirmelerine yardımcı olmak.”

Nikki, Richard’ın kolunu sıkarak, “Tamamen haklısın!” diye onayladı. “Ve günün birinde büyük, kocaman, mega zengin, kontrol edemediği bir kokain bağımlılığı, kurulu düzen bir işi ve dolgun bir bütçesi olan bir prodüktör haline geldiğimde, işe alacağım ilk insan Richard Barry olacaktır. O sıralarda, Mr. Barry artık Santa Barbara’da, her şeyden uzakta, sadece anıları ve birkaç bunak, osuruklu köpeği ile yaşayan antika, şekilsiz bir ayyaş haline gelmiştir.”

Richard, alıngan bir tavırla, “Teşekkürler sevgilim,” dedi. “İnsanın kendini iyi hissetmesi için ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

“Sadece şaka yapıyorum.”

“Sanki anlamadım.”

“Sinirlenme.”

“Sinirlenen kim?”

Lara gülererek başını salladı. “Hey! Bana baksanıza!” dedi. “Adeta Virginia Wolf’un gezici tiyatro versiyonu gibi davranıyorsunuz.”

“Hadi gidip bir içki alalım,” dedi Richard.

Akşamın çok daha ilerlemiş saatlerinde Harry Solitaire, Lara’yı dans pistinde yakaladı. Kırmızı Polo gömleğinden ter fişkırıyordu. Yapış yapış ellerini beceriksizce Lara’nın omuzlarına dayadı. Tatlı bir İngiliz kızı olan karısı, son hafta sonunu kocası ile birlikte geçirmek için, tam zamanında gelmişti. Bir köşede oturmuş, birinci yönetmen yardımcısı ile sohbet ediyordu. Lara, zavallı kızı acıdı. Bildiği kadarıyla, kendisini tavlayamayan Harry’nin, dublörüyle, senaryonun sürekliliğinden sorumlu kızla ve iki figüranla birer gecelik ilişkisi olmuştu. Çekim mekânlarında gizlice düzüşmek, diye bir şey imkansızdı. Bu tür bir ilişkiyi herkes anında öğrenirdi.

Harry, yan gözle karısına bakarak, “O gece hakkında kimseye bir şey söylemediğin için sana teşekkür etmek istiyorum,” dedi. Birinci yönetmen yardımcısının karısına, sakıncalı bir şey anlatmamış olduğunu umarak endişeleniyordu.

Lara, “Neden bir beyefendi gibi davranmayı deneyip karını aldatmaya son vermiyorsun?” diye bir öneride bulundu. “O da aynı şekilde davransaydı, sen ne yapardın?”

Harry, boğuk bir sesle, “O yapmaz,” dedi.

“Belki de yapar,” diye hınzırca yanıtladı Lara. “O zaman hoşuna gider mi?”

Harry, “Benim karım öyle bir kadın değil,” dedi. Dudağının üstü boncuk boncuk terliyordu.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Erkekler için durum farklı,” dedi Harry. Sanki Lara’nın anlaması gerekiyormuş gibi. “Herkes bilir bunu.”

Lara, kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi. “İşte yanıldığın nokta bu.”

Harry tartışmak niyetinde değildi. O zarif Lara Ivory, kolları arasındaydı ve Harry’nin sayı yapmak için son şansıydı bu. Onu kendisine doğru öyle bir çekmişti ki, Lara, ereksiyon halindeki erkeklik organının, kasıklarındaki baskısını hissedebiliyordu. Lara kendisini itmeden

önce kulağına sinsice, “Seninle aşk yapmak için sol testisini verirdim, bunu biliyorsun değil mi?” demeyi becerdi.

Lara, onu iterek dans pistini terk ederken, “Off, Tanrı aşkına. Büyü artık Harry!” dedi.

Kapanış partileri! Bazen dayanılmaz oluyordu, doğrusu.

Lara, ertesi sabah havaalanına gitmek için erkenden ayrıldı. Nikki ile Richard, onu yolcu etmek için villanın kapısına kadar gelmişlerdi -ikisi de bornozlaydı, gözlerinden uyku akıyordu ve fena halde akşamdan kalmaydılar.

Nikki, kollarını havaya kaldırarak, “Filmin bittiğine inanamıyorum,” dedi.

32 Lara, “Ne demek istediğini anlıyorum,” diyerek onayladı. “Ben de aynı şeyi hissediyorum.”

Richard, Lara’nın elini sıkıca tutarak, “Kendine iyi bak tatlım,” dedi. “Herhangi bir ihtiyacın olursa, beni ara. Her zaman yardıma hazırım, biliyorsun. Gece ya da gündüz.”

“Vedalaşmaktan nefret ederim,” dedi Lara. Onları çabucak kucaklayıp arabaya atladı. Bagajları çoktan yüklenmişti. Araba park yerinden ayrılırken arkasına bakmadı.

Sadık yardımcısı Cassie, onu Nice havaalanında karşıladı. Cassie şişman, otuz beş yaşlarında bir kadındı. Elizabeth Taylor’un, Larry Fortensky ile birlikte olduğu zamanki halini andırıyordu. Altı yıldır Lara için çalışıyor, her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu. Bugün Lara’yı, Paris bağlantılı New York uçağına bindirme telaşındaydı.

Lara, esneyerek, “Yorgunum,” dedi.

“Öyle görünmüyorsun.”

Havayollarından bir görevli, uçağı binmelerine yardımcı olmak için paralandı kendini. Başka bir havayolları temsilcisi de, onları Paris’te karşılayarak, New York’a uçacak Air France uçağına kadar eşlik etti. Lara, birinci sınıfta, pencere kenarındaki koltuğına yerleşti. Cassie ona The Dreamer’in (Hayal perest) senaryosu ile büyük plastik bir şişe Evian suyu verdi.

Lara, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir şekilde, su şişesini başına dikerek, bir yudum aldıktan sonra, “Teşekkürler,” dedi. “Uyuya kalırsam, sakın uyandırma beni.”

“Yemek için de mi?”

“Evet Cassie. Hele yemek için sakın!”

Koridorun öbür tarafındaki bir iş adamı, onu daha iyi görebilmek için başını uzatmıştı. Sonunda dayanamayıp yanına geldi. “Lara Ivory” dedi. Orta yaşını yansıtan sesi, şaşkınlık ve hayranlıkla yüklüydü.

Lara, “Benim,” derken, adamın daha sonra nasıl devam edeceğini kesin olarak biliyordu.

Haklı çıkmıştı. Adam, “Yakından çok daha güzelsiniz,” diyebilirdi.

Lara gülümseyerek adamın aklını başından aldı -sabah olmasına, spor giysiler içinde ve hemen hemen hiç makyajsız olmasına rağmen. “Teşekkür ederim.” diye mırıldandı.

Cassie, hatırı sayılır irilikteki bedenini Lara ile hayranı arasına yerleştirerek araya girdi.

Adam imayı anladı ve yerine döndü.

“Halktan insanlar !” diye mırıldandı Cassie.

Lara, halktan biriyle ilişkiye girmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Karşılaştığı tüm erkekler sinemayla ilgiliydi -oyuncular, yapımcılar, yönetmenler, set işçileri. Lee ile bir film çekiminde karşılaşmıştı -ilk randevularını Richard ayarlamıştı. Lee acıklı bir biçimde utangaçtı- Lara'nın sevgilisi olarak spotların altında yer almasının, bu durumuna hiçbir yararı olmamıştı, elbette. Birlikte yaşadıkları yılın büyük bölümünü, Lara'nın Los Angeles'daki evinde baş başa geçirmişlerdi. Ayrılmalarına iki ay kala, Lara, ilişkinin biteceğini anlamıştı. Aralarında tutku kalmamıştı. Ayrıca, Lee, onun gölgesinde yaşamaktan mutlu değildi. Üstelik Lara'nın sürekli peşinde olan takıntılı bir hayranı da, çıldırtmıştı adamı. Sonunda dostça ayrılmaya karar vermişler, o zamandan beri de Lara, ondan hiçbir haber almamıştı.

“Kabin memuru senden imza alıp alamayacağını soruyor,” dedi Cassie.

Lara, “Elbette.” diye yanıtladı. “Gelmesini söyle.”

Birkaç dakika sonra, kabin memuru – neşeli bir tipti, inanılmaz uzun kirpikleri ve kibar bakışları vardı- koltuğunun yanında diz çökmüştü. “Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Miss Ivory,” diye, özür diledi. “Eğer imzanız olmadan eve dönmeye cesaret edersem, arkadaşım beni asıp dörde böler. Onun kitabını imzalamanızı istesem çok zahmet vermiş olur muyum?”

Lara, hafifçe gülümseyerek, “Tabii ki hayır,” diye yanıtladı. “Kaleminiz var mı?”

Lara, mavi deri kaplı kitabı alırken, “Arkadaşımızın adı nedir?” diye sordu.

“Şöyle yazın: ‘Rüyalarımın erkeği Sam’e”

Büyük bir zarafetle adamın isteğini yerine getirdi. Bazı yıldızlar kesinlikle imza vermezlerdi.

Bazıları da, imza karşılığında, hayranlarının para ödemesini isterdi. Lara, ondan imza istendiği için bile ayrıcalıklı hissetti kendini. Film yıldızı olmak büyük sorumluluk gerektiriyordu - insanlar ona saygı duyuyorlardı. Bir zamanlar, David Letterman’da gördüğü Demi Moore’u hatırladı. Soyunarak, sonunda yok gibi bir bikiniyle kalmıştı. O zamanlar Demi, dünyanın en yüksek ücret alan kadın yıldızıydı. Böyle ortaya çıkıp, milyonlarca seyircinin gözü önünde imajını mahvetmesi çok aptalca gelmişti ona. Tabii, GI Jane’de yıldızlaşan performansı ile kendini affettirmişti, ama yeterli miydi bu?

Lara, yolculuğun büyük kısmını uyuyarak geçirdi ve New York’a varmadan yarın saat önce uyandı. Los Angeles’daki evinde birkaç gün geçirmeyi ummuştu ama buna vakit olmayacaktı. New York’ta, kostüm provaları ve röportajlarla geçireceği üç çılgın günün ardından, stüdyonun Hamptons’da onun için kiralamış olduğu eve gitmek üzere yola çıkması gerekiyordu. Cassie, evi gözden geçirmek için birkaç hafta önce oraya uçmuştu. “Tamamen senin zevkine uygun,” diyerek rahatlatmıştı onu. “Tam Martha Stewart tarzı, şirin bir bahçesi ve sahile çıkışı olan rahat bir ev. Haa, evet, buna bayılacaksın, tam anlamıyla gözlerden uzak.”

Bir limuzin onu doğrudan St Regis oteline götürdü. Orpheus Stüdyoları nezaket göstermiş, Lara’ya Şark suitini kiralamıştı. The Dreamer’ı (Hayal perest) çekeceği yedi hafta boyunca Lara’nın sorumluluğunu onlar üstlenecekti. Film, boşanmış iki kişinin karşılaşması, birbirine âşık olması, aşklarının son bulması ve sonunda ebediyen birleşmesine dair, hafif, çağdaş bir komediydi. Günlerce, Richard’ın filminin o rahatsız kostümleri içinde işkence çektikten sonra, çok hoş bir değişiklikti doğrusu. Lara, Fransız Yazı filminde oynamaktan çok hoşlanmış, ama giydiği kıyafetlerden nefret etmişti.

The Dreamer’daki partneri Kyle Carson’du - yakın zamanlarda on yedi yıllık karısından boşanmış, saygı duyulan bir yıldız-. Lara, Kyle ile mesleki toplantılarda birkaç defa karşılaşmıştı. Adamı genelde çekici ve cana yakın bulmuştu. Yönetmen, ilk filmini yönetmiş olan, eski dostu Miles Kieffer’di.

Geçen seferki ziyaretini hatırlayan otel personeli kendisini nezaketle gülümseyerek karşıladı. Geçen defa herkese çok nazik davranmıştı; zaten aksini yapmak onun doğasına aykırıydı.

Müdür onu, yukarıdaki muhteşem suite'ne kadar bizzat götürdü. İhtiyaç duyacağı her şeyin yerli yerinde olduğunu gözleriyle görmek istemişti.

Sık sık hayatının ne kadar tuhaf olduğunu düşünürdü. Limuzinler, kiralık evler, birinci sınıf uçaklar, herkesin en ufak kaprisine bile boyun eğmeye hazır olması. Sinema yıldızlarının, popüler ve önemli olduklarına inanmaları anlaşılabilir bir şeydi. Öylesine korunup şımartılıyorlardı ki, gerçekler yok olup gidiyordu.

Lara, Nikki'nin projesini düşünüp duruyor, kitabı okumak istiyordu. Yatak odasında, valizlerini boşaltmakla meşgul olan Cassie'ye önce seslendi, sonra odaya girerek, "Bana bir iyilik yapsana Cas," dedi. "Barnes & Noble'ı ara ve İntikam adlı kitabı göndermelerini söyle."

35

Cassie telefona doğru yürürken, "Tamamdır," dedi.

Kitap bir saat sonra geldi. Lara, odasında hafif bir yemek yedikten sonra, kitabı okumaya başladı.

Gece geç vakte kadar okudu; sonunda kucığında kitapla uyuya kaldı. Sabah erkenden uyandı. Saat, New York saatiyle dokuzdu. Los Angeles'deki menajeri'ni aradı.

"Quinn," dedi. "Önümüzdeki üç yıl boyunca dolu olduğum doğru mu?"

Quinn, uykusunu açmak için boğuşurken, "Sadece olmak istediğin kadar meşgulsün Lara," diye cevapladı. "Seni, üç, dört, beş yıl hiç durmadan çalıştırabilirim - seçimini yap."

"Düşük bütçeli küçük bir film yapmak istersem ne dersin?"

Bu, Quinn'in uyanmasına yetmişti. Paniğe kapılarak, "Böyle bir şeyi niye isteyeceksin ki?" diye sordu.

Lara, "Yapabilir miyim?" diye ısrar etti.

"Mümkün." Kısa bir duraklama. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şu anda yok."

Quinn rahatlayarak, "İyi," dedi. "Uyumaya devam edebilir miyim?"

"Elbette devam edebilirsin." Düşünceli bir tavırla ahizeyi yerine koydu. Quinn mükemmel bir menajerci. Ama birçok menajer gibi, onun da ilk tercihi para kazanmaktı. Nikki'nin filminde oynamak istediğini söylemiş olsa, adamın yüzünün alacağı hali gözünün önüne getirdi.

BÖLÜM ALTI

36

Odanın köşesinde bir grup oluşturmuşlardı - iki kasting yönetmeni kadın, erkek yönetmen ve kadın yapımcı. Joey kadınlara konsantre olmuştu. Hepsini teker teker süzüyor ve delici bakışlarıyla sanki, *“Eğer başka bir zaman, başka bir yerde olsaydı, yalvartıncaya kadar, küçük kızgın delikleriniz dayanamayacak hale gelene dek, on kez orgazm olana kadar, becerirdim sizi,”* diyordu. Kadınlar her zaman onun bakışlarıyla anlattıklarını anlardı ve bu her zaman işe yarardı.

Kadın prodüktör - yaşlı, rüküşümsü bir şirin - gırtlığını temizledi. Joey onun bu işi almak için zavallı bir saftorozu tavlamaş olduğunu biliyordu, belki de o zavallı ile evlenmiş bile olabilirdi.

İki kasting yönetmeni kadın, birbirinin zıttıydı. Biri genç, biri yaşlı. Biri açık renk, diğeri esmer tenli. Biri kısa, diğeri uzun. Her ikisi de iticiydi. Gerçi onları da halletmişti ya.

Yönetmen, heteroseksüel beyaz bir erkekti. Evli olduğunun kanıtı parmağında parlayan altın yüzüktü.

Kadın yapımcı, “Okumaya hazır mısın?” diye sordu.

Joey, bekleme odasında incelemiş olduğu sayfalara şöyle bir göz atarak, başıyla onayladı. Sonra, daktiloyla yazılmış sayfaları masaya koyup, sahneyi ezberinden oynadı. Genç kadın kasting yönetmeni diğer rolü okuyordu. Yapabileceğinin en iyisini yapmış ve bitirdiğinde, onları etkilemeyi başardığını anlamıştı.

Yaşlı kasting yönetmeni kadın, gözlüklerini indirdi; gözlerini ona dikti. *“Solid’de oynamamış mıydın sen?”* diye sordu. “Evet.” Hatırladığına sevinmişti. “Ne zamandı?”

Joey, “Altı yıl önceydi.” diye yapıştırdı cevabı. Saklayacak bir şeyi olduğu sanılmasın diye, önce o söylemişti.

Yönetmen, yüzüğünü parmağından çıkarmak istermişcesine çevirerek, “O zamandan beri ne yaptın?” diye sordu.

Joey, samimiyetle, “Annem hastalandı,” dedi. “Eve dönüp aileme bakmak zorunda kaldım.”

Kadın yapımcı, yapmacık bir ifadeyle, “Çok üzuldüm,” dedi. Tel tel

olan sarı saçlarının bir tutamıyla oynuyordu. “Umarım şimdi daha iyidir.”

Kaybolmuş Küçük Oğlan Çocuğu sesiyle, “Değil,” diye yanıtladı Joey. “Annem ... öldü. Kız kardeşim okula devam edebilsin diye biraz daha kaldım.”

“Böyle bir şey yapabilmiş olman çok dokunaklı,” diye hayretini belirtti genç kadın, aç gözlerini ona dikerek.

Joey alçak gönüllülükle, “Şey ...” dedi. “Artık geri döndüm. Mesleğimi sürdürmek istiyorum.”

“Bu çok küçük bir rol yalnız,” diye uyardı yönetmen.

“Her zaman baş rol olmaz,” dedi, Joey, şakacı bir tavırla.

Kadın yapımcı, “Gayet iyiydin,” diye araya girdi.

“Geldiğin için teşekkürler,” dedi yönetmen.

Yaşlı kasting yönetmeni, konuşmayı bitirdi, “Menejerinle temas kuracağız.”

Joey, ne zaman kalkıp çıkması gerektiğini çok iyi bilirdi. Ancak bu onun işe alınmayacağı anlamına gelmiyordu. Kendisini sevmişlerdi, bunu biliyordu.

Ofisi, umursamaz bir kabadayılıkla terk etti. Dışarıda, bekleme odasında, bir düzine genç aktör, titreyerek kendi sırasının gelmesini bekliyordu. “Zahmet etmeyin,” diye bilgi verdi onlara, ellerini çıtırdatarak. “Ben kaptım işi.”

Kendilerine güvenlerini kaybetmeleri için bundan iyisi olamazdı.

Dört gün sonra rolü aldı.

Madelaine, “Temiz para,” diye bilgilendirdi Joey’i. “İki haftaya yayılmış üç günlük iş. Mekân Hamptons’da – otel masrafları onlardan. Makul bir gündelik de ödeyecekler. Beni zor durumda bırakma Joey.”

Joey, masum bir ifadeyle, “Hiç bırakır mıyım Maddy ?” diye sordu.

O gece yatakta Madelaine’le öyle bir sevişti ki, kadın uykuya dalar-ken gülümsüyordu. Kafeinsiz capuccino’suna bir uyku hapi atarak böyle derin bir uykuya dalmasını sağlamıştı. Madelaine, Joey’nin evden çıktığını farketmedi bile.

Sokaklarda serserice volta attıktan sonra, bir striptiz klübüne girdi. Adi görünüşlü, silikonla büyütülmüş kocaman memeleri olan bir kıza, özel kucak dansı yapması için para verdi. Kadın onu memnun etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Orosunun tekiydi. Ondan nefret etti. Niçin durmadan, hiçbir anlamı olmayan hızlı ve ucuz seksle kendini cezalandırmaya devam ediyordu ki?

Bir taksiye binerek Madelaine'nin evine geri döndü ve sessizce yanına süzüldü. O güne kadar hiçbir anlamlı ilişkisi olmamıştı. Hiç bir zaman. Bu hayatta, herkesi kullanacaksın; yoksa sen kullanılırsın. Seks onun için gücü temsil ediyordu. O kadar.

Öylece yattı. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Bir türlü uyku tutmuyordu.

Bazen, kafasının içindeki çığlık sesi öylesine yükseliyordu ki; dayanılmaz oluyordu.

Madelaine kesenin ağzını açtı ve Joey'e, oyunculuk hocası tutması için para verdi. Bir kere terk etmiş olmasına rağmen, geri dönmüş olmasından dolayı öylesine içten bir minnettarlık duyuyordu ki, bir daha terk etmeyeceğine inandırmıştı kendisini. Kendisini sürekli olarak dürtten, aynı şeyin tekrar olacağını söyleyip duran vicdanının rahatsız edici sesine boşvermeyi başarmıştı.

38

Joey'nin oyunculuk hocası Patsy Boon, Avustralya'lı iri yarı, cüretkâr bir sarışındı. Kabarık kaftanlar giymeyi seviyor ve ona sürekli "şekerim" diye hitabediyordu. "Böyle yap şekerim." "Asla kambur durma şekerim." "Tonlama en önemli şeydir şekerim."

Patsy, hiç durmadan çay içiyor ve zamanının yarısını banyoda geçiriyordu, ama Joey'e güven veriyordu. Altı yıldır oyunculuk yapmamıştı Joey; hâlâ oyuncu olabileceği konusunda güven duymaya ihtiyacı vardı.

Tabii Patsy'i hemen etkiledi ve çok geçmeden, kadın, ücretsiz ekstra ders verebileceğini söyledi.

Çekime gitmek için yola koyulduğunda, iyi bir performans göstereceğinden oldukça emindi - belki de fark edilecek; bu sayede yarışa tekrar katılabilecekti. Lânet olsun. Kaybedecek vakti yoktu artık.

Hamptons'a varır varmaz Madelaine'i aradı. "Otel nasıl?" diye sordu Madelaine.

"Küçük; bir özelliği yok."

"Hafta sonunda oraya gelebilirim diye düşünüyorum - iki gün kalırım."

"Çok iyi olur Maddy."

Hayır. Olmazdı. Bu kaknem kadını düdüklelediğini oyuncuların ve ekibin bilmesini istemiyordu. Daha da kötüsü, kaknem bir menejerdi o. Herkes, rolü onun ayarladığını sanacaktı. Halbuki o ayarlamamıştı. Rolü, kendi yeteneği sayesinde almıştı. *Tarzı* sayesinde.

Madelaine'i engellemeyecek kadar zekiymiş. Nasıl olsa son anda, onun New York'ta kalmasını sağlayacak bir şey bulurdu.

Doğruca kostüm karavanına gidip kıyafet provası yaptırması gerekiyordu. Bunu yapmak yerine, biraz dolaşarak çevreyi tanımaya çalıştı. Otelin arkasında parketmiş devasa film karavanları, âdeta bir sirk alayı gibi sıralanmışlardı. Kostüm, makyaj, kamera malzemesi, aksesuarlar, ışık malzemesi ve yıldızlara ait karavanlar... Oturmuş, pis şakalar yapıp kağıt oynayan sendikalı işçilerin kullandığı, oraya buraya bırakılmış kamyonlar ve arabalar... Joey yıldızların karavanları üzerindeki isimlere baktı. Kyle Carson ve Lara Ivory. Günün birinde, belki kendi adı da yazacaktı bir karavanın üstünde. *Joey Lorenzo*. İşte o gün, kendisiyle gurur duyacaktı.

Araştırmasını bitirince, odasına dönerek mini bardan bir fırt votka aldı. Aslında içki problemi yoktu; sadece sete gittiğinde, mümkün olduğunca rahat ve sevimli olmak istiyordu.

İşin doğrusu, onu herkesin sevmesini istiyordu.

BÖLÜM YEDİ

Lara, telefonu kulağından uzaklaştırırken, “Senaryoyu herkesten önce okumak istiyorum,” dedi. Kuaförü Roxy, röfle yapmak için, Lara’nın altın sarısı saçlarını ince tutamlara ayırıp folyoya sarmakla uğraşıyordu.

Nikki heyecanla, “Kitabı o kadar sevdin ha?” diye bağırdı.

“Elimden bırakamadım. Bütün gece uyumadan okudum. Bugün de

40 Quasimodo’ya benziyorum.”

“Ya, aynen,” diye mırıldandı Roxy. Sıska, usturayla kesilmiş parlak kızıl saçları ve vücudunda korkunç görünüşlü birkaç bıçak yarası olan, Brooklyn’li bir kızdı. Bundan evvel üç filmde daha Lara’nın kuaförlüğünü yapmıştı ve genç yıldızla uyumlu bir iş ilişkileri vardı.

“Yakında kendimi oyalayacak bir şeyler yapmam gerekecek,” dedi Nikki. “Belki de senaryoyu kendim getirip birkaç gün kalırım.”

“Richard bunu yapmana izin verir mi?”

Nikki, gülererek, “İzin mi?” dedi. “Sen ciddi misin? Zaten Los Angeles’a döndüğümüzde, günde onsekiz saat montaj odasına kapanacak - bir filmi bitirirken nasıl olduğunu sen de bilirsin.”

Birçok uzun ve yalnız geceyi hatırlayarak, “Evet, anımsıyorum,” dedi Lara.

“Kitabı seveceğini o kadar iyi biliyordum ki,” dedi Nikki.

“Çok etkileyici.”

“Gerçek bir hikâye. Olayı yaşıyan kadınla görüştüm, gerçek bir kazazede.”

“Senaryoyu mümkün olduğunca çabuk ver bana,” dedi Lara. “Eğer o da kitap kadar sağlamsa, seninle çalışacağız demektir.”

“Vay canına! Delilik bu.”

“Neden?”

“Senin ücretini asla karşılayamayız.”

“Peki, onu ayarlarsak?”

“Quinn bunu yapmana asla izin vermez.”

“Onunla bu sahne konuşalım.” Arşivi - <https://rantey.org>

“Konuştun mu?”

“Mesleğimi kontrol altında tuttuğunu sanıyor olabilir, ama gerçek şu ki, kumanda bende.”

Nikki, “Söylesene,” dedi. “Herkes senin nazik bir çiçek olduğunu sanıyor. Ama bu yumuşaklığın altında taştan bir yürek yatıyor, doğru mu?”

Lara kıkırdadı. “Doğru.”

“Taşlaşmış kalbinden konu açılmışken, bu filmde kendine çıkacak birini bulsan iyi olur. Kesinlikle biraz yumuşamaya ihtiyacın var.”

“Daha kaç kez söylemem lâzım?” diyerek iç geçirdi Lara. “Tek başıma son derece mutluyum.”

“Öyleyse yaş gününde sana bir vibratör alıyorum.”

“Çok adisin, biliyor musun?”

“Vibratörün adilikle ne ilgisi var? Herhangi bir erkekten daha iyidir. Üstelik vibratör sana bir bok yapmaz. Güvenilir; her zaman dakiktir. Ayrıca, çok güzel görünmek gibi bir derdin olmaz.”

Lara güldü ve telefonu kapadı.

“Vibratör mü dedi; bana mı öyle geldi?” diye sordu Roxy. Folyoyu ustalıkla katlarken.

“Arkadaşım Nikki,” diye yanıtladı Lara. “Tek ilgilendiği şey bana birini bulmak.”

“Nikki ... Nikki hani şu senin eski kocanla evlenen kostüm tasarımcısı değil mi ?

“Evet, o.”

Roxy, gözlerini devirerek, “Vay be! Anlayışlı bir kadınsın,” dedi. “Bende iki tane eski koca var. Yolda hangisine rastlasam, yolumu değiştiririm. İkisi de piçtir. Biri kız kardeşimi beceriyordu; öbürünü de, üstünde en güzel siyah elbisem ve dore ayakkabılarımla yakaladım.

“Eminim durumu en iyi şekilde halletmişsindir.”

“Hem de nasıl! Hemen Bloomingdale’e koştum; onun kredi kartı ile en tanınmış markalardan beş bin dolarlık elbise aldım; sonra da o travesti orospu çocuğunu boşadım.” Gülmekten kırılıyordu. “Faturayı aldığı anda yanında değildim; yüzünü göremedim. İçimden bir ses, hâlâ borcunu ödemeye çalıştığını söylüyor.”

Lara gülümsedi, çünkü Roxy’i tanıdığından beri, durmadan ona kötülük yapmış berbat erkek hikâyeleri anlatırdı. Makyajcısı Yoko’nun da erkek sorunları vardı, aynı en dublörü Angie gibi. Bu filmde etrafında

tanıdık yüzlerin olması iyi bir şeydi, daha önce birlikte çalıştığı kadınlarla olmaktan memnundu.

Roxy, eserini görmek için geri çekilerek, “Bay Carson’la karşılaştın mı?” diye sordu.

“Henüz değil.”

“Esaslı bebek.” dedi Roxy, avurtlarını içeri çekerek.

“Neyle ünlüdür?” diye sordu Lara. Roxy’nin her zaman en özel hikayelerden haberi olduğunu bilirdi.

Roxy hem konuşuyor hem çalışıyordu. “Rüküş bir TV gediklisiyle ‘sen seninkini göster ben de benimkini’ oyununu oynarken, kendisini yakalayan karısı tarafından kovulmuş. Çok şanslı olmalı. Bir hafta sonra karısı antrenörüyle kaçmış. Söylentiye göre, Kyle kadına para kaptırmak istemiyormuş, çünkü kadın adamın servetinin yarısına göz dikmiş. Son on yılda milyarlık filmler yapmış olduğuna bakılırsa, karısı büyük para götürebilirmiş.”

“Çok büyük.”

Roxy, kalemle çizilmiş ince kaşlarını kaldırarak, “Bu heriflerin beni şaşırtan yanları ne biliyor musun?” dedi.

Lara, “Ne?” diye sordu. Keyiflenmişti.

“Her zaman sidikli küçük aletlerini vermeye hazırdırlar, ancak iş paraya gelince, sanki değerli hayalarını 1965 Cadillac’ın kaputuna çakıyormuşuz gibi peşini bırakmazlar.”

Lara, gülümsemeye devam ederek, “Çok açık sözlüsün,” dedi.

“Evet, geçen gece flörtüm de aynı şeyi söyledi. Yeni Anne Klein eteğimin her tarafına boşalınca defolmasını söyledikten hemen sonra.”

“Roxy!”

Roxy, “Yaptı ama,” dedi kızgınlıkla. “Ya ben ne yapacaktım? Onu öpecek miydin? Hiç sanmam.”

Roxy, son folyoyu da katladıktan sonra, karavanın kapısı vuruldu.

“Kim o?” diye seslendi Roxy.

Kapı birkaç santim aralandı ve Kyle Carson kafasını içeri soktu. Sanki kolayca telaşa kapılmayacak gibi görünen yakışıklı biriydi, bir çeşit modern Garry Cooper gibiydi. Yumuşak bir gülümsemesi ve güzel kahverengi saçları vardı, gerçi ön tarafı biraz seyrelmiş gibiydi, ama kurnazca yerleştirilmiş bir parça saç, bunu kendisine tapan hayranlarından gizliyordu. “Merhaba,” dedi Kyle. “Lara Ivory buralarda mı?”

Lara koltuğunda döndü; suratını buruşturarak, “Beni folyolu bir halde yakaladın,” dedi.

“İçeri girersem rahatsız olur musun ?”

“Kesinlikle hayır.”

“Selam,” dedi, adam içeri girerken. “Seninle çalışanlardan şimdiye kadar hiç kötü bir şey duymamıştım. Sonunda birlikte çalışacak olmamız beni sevindirdi.”

Kyle elini sıkamak için kendisine doğru uzanınca, “Beni de,” dedi Lara. “Roxy ile de tanış. Her zaman iyi görünmemi sağlayan saç ustası.”

“Yaa, evet,” diye mırıldandı Roxy. “Senin iyi görünmeni sağlamak için bir sürü usta gerek.”

“Gelip seni bulmam gerektiğini düşündüm,” dedi Kyle. “Yarın çalışmaya başlıyoruz çünkü.” Folyolu saçlarına rağmen açıkça belli olan güzelliğini seyrediyordu. “Şey ... senin için yapabileceğim bir şey varsa – kamera karşısına geçmeden önce ezber provası yapmak istersen, ben hazırım. Belki bu akşam otelde yemek yeriz.”

“Ben otelde kalmıyorum,” diye yanıtladı Lara. “Stüdyo bana bir ev tuttu.”

Kyle, “Bana da tutacaklardı,” dedi. “ama, karımdan yeni ayrıldığım için, bir evde yalnız kalmak pek hoş olmayabilir diye düşündüm. Otelde kalmak işi daha kolaylaştırabilir sanıyorum.”

Lara, “Kesinlikle haklısın,” diyerek onayladı.

“Karımdan ayrı yaşadığımı biliyorsun değil mi?” diye sordu. Onun için uygun bir aday sayılabileceğini Lara’nın bilmesini istiyordu.

“Duydum.”

“Bu akşama gelince; eğer senin için de uygunsa, evine gelebilirim.”

“Biliyor musun Kyle; Avrupa’dan henüz döndüm ve hâlâ yol yorgunuyum. Yarın sette prova yapsak senin için fark eder mi?”

Kyle, “Hey,” diyerek omuzlarını silkti. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Çok iyisin. Sana minnettarım.”

Karavandan çıkarken yüzünde yine o rahat gülümseme vardı.

“Vay be,” dedi Roxy. “Adamı yakıp tutuşturdun.”

“Sadece kibar davrandı,” dedi Lara.

“Kibarmış, kıçımın kenarı, ağzının suyu akıyordu.” diye iç geçirdi Roxy, sonra, “Ama sonuçta, hepsi aynı şeyi yapıyor, değil mi ?” dedi.

“Hiç bıktığın oluyor mu ?”

“Onların ağzını sulandıran benim imajım,” diye yanıtladı Lara, düşünceli. “Bir aktris olarak, perdede milletin aşık olabileceği tipleri canlandırıyorum.”

Roxy, pis pis gülererek, “Sen aşk diyorsun; bense şehvet!” dedi. “Sana söylemeliyim; tanıdığım adamlar arasında seni becermek istemeyen tek bir kişi yok.”

Lara, canı sıkkın bir sesle, “Teşekkürler Roxy,” dedi. “Tam da bunu duymak istiyordum işte.”

“Hayatım, gerçek gerçektir. Uyan ve çevrende tahrik ettiklerini gör.”

Birkaç dakika sonra, Miles, yönetmen göründü. Uzun boylu, ellilerinde, yele gibi uzunca, gümüş rengi saçlı, çelik çerçeveli gözlüklü ve canlı bir adamdı.

44

“Anlaşılan saçlarım böyle felaket durumdayken yakalanma günüm bugün,” dedi Lara, eğilip yanağını uzatırken.

“Her zaman şahanenin hayatım. Büroma ilk geldiğin günü asla unutmuyacağım.”

“Ben de asla unutmuyacağım Miles. Beni bu işe sen soktun.”

“Sen de çok iyi yol aldın tatlım.”

Lara, “Teşekkürler,” dedi ve saçını gösterdi. “Açık sarı röflenin karktere daha uygun olacağını düşündüm.”

Miles gözlerini kısarak Lara’nın saçına baktı. “Haklısın.”

“Roxy’nin fikriydi. Harika bir iş yapıyor.”

“Görüyorum.” Lara’ya bakarak tezgâhın ucuna tünedi. “Söyle bakalım. Boşandıktan sonra Richard’la çalışmak nasıldı?”

“Müthiş bir tecrübeydi. Onu da, Nikki’yi de seviyorum.”

“Çok mantıklı.”

“Onunla evli olmak bir kâbustu. Arkadaşı olmak ise bambaşka bir şey.”

Miles, anlamış gibi başını salladı. “Film hakkında iyi şeyler duyuyorum.”

“Öyle mi?”

“Kusursuz olduğu söyleniyor.”

“Richard harika bir yönetmen. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

“Sen de öyle.”

“Seninle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum Miles.”

“Harika vakit geçireceğiz.”

“Ginny nasıl?”

“Ginny nasıl?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hâlâ Los Angeles’de hayır işleriyle uğraşıyor. Bir yolunu bulup ziyarete geleceğinden eminim. Haa, sana sevgilerini yolladı.”

“Sen de benim sevgilerimi ilet.”

“Bu akşam birlikte yemeğe ne dersin?”

“Reddedersen alınır mısın? İyi bir uyku çekmeyi planlıyorum ki, yarın sabah kameraya hazır olayım.”

“O halde yarın görüşürüz.” Ona bir öpücük gönderdi ve karavandan ayrıldı.

“Sana tutkun bir başkası daha,” diye fikrini beyan etti Roxy.

“Herkesin bana tutkun olduğunu mu sanıyorsun ? dedi Lara, kızgın. “Miles evli bir erkek.”

“En kötü tür,” dedi Roxy, bilgiç bir şekilde gözünü kırparak. “Bana evli bir erkek göster, ben de sana, karısına doğrultulmamış olması kaydıyla, bütün gücüyle kalkmış aletini göstereyim.”

“Çok acımasısızsın.”

Roxy güldü. “Bunu doğru bildin.”

Lara, saçını yıkandıktan sonra kendisi için kiralanan eve gitti. Cassie, Filipinli ahçıya hafif bir salata hazırlatmıştı. Denize bakan arka terasta oturdular, önlerinde beyaz bir kum şeridi uzanıyordu. Evden sahile, bol miktarda yeşillik ve rengarenk yabani çiçeklerle bezenmiş ahşap bir merdiven iniyordu.

Lara derin bir nefes aldı. “Burayı seveceğimi biliyorum,” dedi. Gözleri okyanusu tarıyordu. “Harika bir yer seçmişsin Cass.”

“Ayağının altında dolaşmamak için elimden geleni yapacağım,” dedi Cassie. “Beni istediğinde yapacağın tek şey, seslenmek.”

“Hey, burada benimle kalmanı istemiştin. Tek başıma huzursuz olurum.”

“Burada pek fazla suç işlenmiyor,” dedi Cassie.

“Benim endişelendiğim suç değil,” diye karşılık verdi Lara. “Geçen seneki o deli kadının ısrarlı takibinden beri, yalnız olmadığımı kendimi daha rahat hissediyorum.”

“En azından senin takipçi hapistesin.”

“Çıkacak.” dedi Lara.

“Yıldız olmak budur işte,” dedi Cassie, kaçamak bir gülüşle. “Kendine ait bir takipçin var.”

Lara, birkaç dehşet verici ay boyunca, her yerde kendisini takip eden, resim çeken, pek çok mektup ve hediye gönderen ve en kötüsü sayısız

nedenle kapısının önünde beliriveren iğrenç ve korkunç kadını düşünerek, kısaca, “Kesinlikle onsuz da yapabilirim,” dedi.

“Ama iyi bir haber var,” dedi Cassie. “Geceleri bir korumamız olacak. Evin önünde, arabasının içinde bekleyecek ve büyük olasılıkla iş başında uyuyakalacak. Ancak, istediğimiz zaman uyandırabiliriz.”

Lara sinirlendi. “Böyle yaşamaktan nefret ediyorum.”

Cassie, her zamanki pratik tavrıyla, “Masrafları stüdyo ödüyor,” dedi. “Ne fark eder ki?”

Cassie anlamamıştı; ama ziyanı yoktu. Sürekli takip edilmek, hayatın kabûsa dönmesi demektir. Lara, “Sahilde yürüyüş yapmayı düşünüyorum,” dedi. “katılmak ister misin?”

“Bu fikre katıldığımı pek söyleyemem,” dedi Cassie, rahat gövdesini kaldırarak, “Bir dilim çikolatalı pasta ve bir kutu dondurmayı yeğlerim.”

Lara, onaylamayarak kaşını kaldırdı. “Rejimine ne oldu?”

“Onu Los Angeles’ta, bütün o sırim vücutlularla birlikte bıraktım.”

“Hımm ...” dedi Lara. “Geri döndüğümüzde, seni bir sağlık kulübüne bir yıllık üye yapacağım.”

“Bir Porche almanı tercih ederim.”

Lara, gülererek, “Çok komik,” dedi. “Karanlık basmadan biraz yürüyeyim. Uyandırma servisine, beni sabah beş buçukta uyandırmaları için, not bırakmayı unutma.”

“Tamamdır,” dedi Cassie. En sevdiği sözdü bu.

Kumsal rüzgârlı ve ıssızdı. Lara deniz kıyısında dolaştı. Sandaletlerini fırlatıp attı; ayaklarının altında ıslak kumu hissetmekten hoşlanarak, yalın ayak yürüdü.

Nikki’nin kitabını ve Rebecca - kendi intikamını alan tecavüz kurbanı - rolünü düşündü. Bu rolü oynamak istiyordu; bu bir meydan okumaydı ve yaşam bazen bir meydan okuma olmalıydı.

Bu bir yıldız için bir araç olmamalıydı, elbette ancak senaryo iyi olursa kesinlikle istiyordu. İsteyebileceği tüm başarıyı yakalamıştı, o halde riskli bir şeye neden el atmayacaktı ki ? Bir aktris olarak onu zorlayacak bir şey, belki de geçmişinin intikamını almasına yardımcı olacak bir şey!

Lara Ivory, güzel film yıldızı. Eğer millet gerçeği bilse....

Sadece bilse...

BÖLÜM SEKİZ

Neredeyse üç aydır Los Angles'dan uzak olan Nikki'nin yapacak binlerce işi vardı. 15 yaşındaki kızı Summer her an gelebilirdi, bu nedenle, yapması gereken şey, Malibu'daki evi açıp her şeyi bir düzene sokmaktı. Summer, tatillerini bazen Nikki'yle birlikte geçirirdi. Ama aslında Chicago'da, babasının yanında kalıyordu.

Nikki, sık sık geçmiş yaşamını hatırlar ve o zamanlar, nasıl öyle bir insan olabildiğine şaşardı. Bayan Sheldon Weston. Saygıdeğer eş ve anne. Sırf, kendisinden büyük bir adamla yaptığı altı haftalık birkaçamagın sonucunda, 16 yaşında hamile kaldığı için, sevgisiz bir evliliğe mahkum olmuştu. Sheldon doğru olanı yapmış ve onunla evlenmişti. Eh, öyle yapması da gerekiyordu. Ondan 22 yaş daha büyüktü ve saygın bir psikiatridi; lekesiz ününe gölge düşmesini istemezdi. Ayrıca, Nikki'nin tutucu ailesi, onunla evlenmesi için ısrar etmişti. Öyle bir ailesi olmasaydı, Nikki de bu kadar çılgın bir çocuk olmayabilirdi. Ancak, evlerinde seksen söz edilmesine bile izin verilmediği için, sokaklara çıkıp her şeyi kendi kendine öğrenmesi gerekmişti. Bu süreçte hatalar yapmasına rağmen, ne Sheldon, ne de ailesi, ona bir şans tanımıştı. On altı yaşındaydı; hiçbir şeyden haberi yoktu.

Son derece başarılı bir psikiyatr olmasının dışında, Sheldon oldukça despot bir adamdı; bir bakıma babası gibiydi. Evlendikten sonra Nikki, onun, her kaprisine boyun eğmesinin beklediğini keşfetti. İlk zamanlar, uyumlu küçük eş rolünü oynamak hoşuna gittiyse de, çok geçmeden, ağır bir yüke dönüştü bu. Özellikle de Summer doğduktan sonra.

Nikki artık 17 yaşına gelmişti ve eğlenceye hasretti.

Sheldon ise 39 yaşındaydı ve Nikki'nin hep evde oturup kendisini beklemesini istiyordu.

Birkaç sene sonra, Nikki, kocasının sağda solda oynaştığı hissine kapıldı. Birçok sosyetik kadının onun divanına yatıp her şeyi anlattığını biliyordu, ama orada yatarken, kocasının dinlemekten fazlasını yaptığından şüphelenmeye başlamıştı. Adamı yakalamak yıllarını aldı ve yakaladığında da mahkemeye sunabileceği kesin bir delil edememişti.

Sheldon'u boşamak kolay olmamıştı. Nikki'den ayrılmayı istememiş, hattâ onu terk ederse, Summer'ı bir daha asla göremeyeceği yolunda tehditler savurmuştu.

Bu tehditler işe yaramadı. Nikki, kurnaz bir kadın avukat tutup Sheldon'la mücadele etti. Sonuç, ortak velayetti.

Ayrıldıklarında, Summer sekizindeydi ve zamanının büyük bölümünü babasıyla birlikte, onun Chicago dışındaki, ata binebileceği, tavşanlarını muhafaza edebileceği, uçsuz bucaksız evinde geçirmek konusunda, kelimenin tam anlamıyla kararlıydı. Annesinin küçük dairesinden nefret ediyordu, böylece Nikki pes etti ve onun Sheldon'la kalmasına izin verdi.

48 Bu büyük bir hataydı. Summer, babasına bağlanmış ve Nikki'yi, kaçık ablasıymış gibi görmeye başlamıştı.

Nikki incinmişti. Ama yıllar geçtikçe, bunu kabullenecek kadar olgunlaştı. Annelik yapmak yerine, meslek sahibi olmaya yoğunlaştı. Yönetmen yardımcısı olarak çalışmaya başlayıp, zaman içinde, Sheldon'ı hayal kırıklığına uğratma pahasına, sinemada en aranan kostüm tasarımcısı oldu.

Richard Barry, bir film çekmek için şehre geldiğinde, kostüm tasarımcısı olarak Nikki'yi istemişti. Genç kadın, bundan gurur duymuş ve şaşırmıştı.

Adam, ilk karşılaşmalarında tipik bir Richard davranışı içindeydi. Nikki'ye, sanki hâlâ yönetmen yardımcısıymış gibi, tepesini attırarak emirler veriyordu. Bir süre sonra, Nikki onu bir kenara çekerek ağzının payını verdi. "Sizin büyük bir Hollywood yönetmeni olduğunuzu biliyorum," diye başladı lâfa. "Ancak, benim de kendime göre bir şöretim var. Onun için, lütfen bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söylemeyin. Ben de size filmlerinizi nasıl çekeceğinizi söylemem."

İki gece sonra yatakta birlikteydiler ve bunun oldukça heyecanlı bir seks olması onu şaşırtmış ve keyiflendirmişti.

Film bittiğinde, Richard ona evlenme teklif etti; Nikki de kabul etti. Onun da yaşlı bir adam olmasına rağmen.

Şu anda iki yıldır evliyidiler ve Richard onaylamadığı halde, Nikki film yapımcısı olmaya karar vermişti. *Revenge*'i birlikte çekme çalışmaları içindeydi..

Ünlü bir film yönetmeni ile evlenip Los Angeles'a taşındığından beri Summer, Nikki'ye daha soğuk davranıyordu. Artık tatilini onlarla ge-

çirmeyi gerçekten dört gözle bekler gibiydi. Tabii bunda, Malibu sahilindeki evlerinin de katkısı vardı.

Summer son derece güzeldi, uzun boylu ve canlıydı, beyaza yakın sarı saçları vardı (doğal hiç kuşkusuz) ve Lolita tavrılıydı. Richard ona 'Tutsak Yemi' takma ismini takmıştı ve her birlikte olduklarında çok kıkırdarlardı. Nikki, Summer'ın erkeklerle, kadınlara göre daha iyi anlaştığını düşünmeye başlamıştı.

Yakınlarda Sheldon yeniden evlenmişti. Nikki, Summer'ın, kendisinden sadece üç yaş büyük olduğu için, Sheldon'un yeni karısı, Rachel'den nefret edeceğini düşünmüştü. Ama tam aksine, iki kız oldukça iyi dost olmuşlardı. O kadar ki, Summer birkaç gün için Rachel'ı da birlikte getirip getiremeyeceğini sormuştu.

"Kesinlikle olmaz," demişti Nikki. Düşünmek bile dehşet vericiydi.

Nikki, her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için, evi ko-la-çan ediyordu. Lara'nın senaryoyu görmek istemesi heyecanlandırmıştı onu. Eğer filmi yapmayı kabul ederse ne olay olacaktı ama.

Bugün yazar son taslağını teslim ediyordu. Summer'dan önce gelse çok iyi olurdu, zira gerçekten istediği tek şey, sakince bir köşeye çekilmek ve senaryoyu okumaktır.

Summer Weston, büyük koyu renkli harflerle isminin yazılı olduğu beyaz kağıdı taşıyan genç limuzin şöförünü inceliyordu. Ahmak görünümlü ama sevimliydi, dik havuç rengi saçları ve küstah bir yüz ifadesi vardı. Meraklı gözlerle kendisine bakarken ona doğru yönelince şansına inanmamıştı.

Summer, rahat bir tavırla, "Selam," dedi. "Beni bekliyorsun."

"Öyle mi?"

Çantasını adamın eline tutuşturarak, "Evet," dedi.

Genç adam çantayı aldı ve sordu. "Şey ... arabayı buraya mı getireyim; yoksa benimle park yerine kadar gelmek ister misiniz?"

"Daha bagajım var."

"Çok mu?"

"Altı bavul."

"Buraya yerleşmeye geldiniz öyleyse."

Summer, "Olabilir," dedi kırıtarak.

"Sizi bagaj bandına götüreyim. Sonra da gider limuzini alırım."

"Güzel," dedi Summer. Nikki'nin, onu karşılamaya limuzin göndermesi heyecanlandırmıştı genç kıza.

Uzuncana bir süre yürüdüler. şoför, yan yan bakarak, “Oyuncu musunuz?” diye sordu.

Summer, uzun sarı saçlarını savurarak kıkırdadı. “Sence?” diye cevap verdi. Oyuncu olduğunu düşünmesi hoşuna gitmişti.

Şoför gözlerini kısarak onu süzdü. “İpucu Yok”taki kıza benziyorsunuz. Hani, Alicia bilmem ne.”

“Hayır, o değilim.”

“Zıyanı yok,” dedi rahatça. “Daha güzelsiniz.”

“Sahi mi ?”

“Evet,” dedi. Kısa ve öz.

50

Bu, iyi bir başlangıçtı. Los Angeles’ın onun bulunması gereken yer olduğuna kesin bir işaretti. Babası, genç karısı ve kendisiyle birlikte Bahamalar’a gelmesini istemiş, kızı gelmeyi reddettiği için de çok kızmıştı. Babasıyla ne kadar az vakit geçirmek zorunda kalırsa o kadar iyiydi.

Bagaj bandına ulaştılar ve bavulların gelmesini beklediler. Şoförü, yanına sokularak, “Ben Jed,” dedi. “Kırayı çıkartmak için bu işi yapıyorum; aslında oyuncuyum.”

“Bir sürü kıyak insanla karşılaşıyorsundur.”

“Evet,” diye güldü. “Senin gibi. Ama sen bana bir iş ayarlayamazsın.”

“Üvey babam ünlü bir yönetmendir,” diye övündü.

“Yok ya? Adı ne?”

“Richard Barry.”

Gözleri kısıldı. “Etkilendim.”

Daha sonra, uzun gümüşü bir limuzinin arkasında oturmuş Malibu’ya doğru giderken, Summer, çantasına uzandı ve esrarlı bir sigara çıkarıp yaktı. İki seneden beri içiyordu bu otu, dayanmak zorunda olduğu her şeyin üstesinden gelmesine yardım ediyordu. Onsuz ne yapacağını bilmiyordu.

Jed anında fark etti - havayı koklayarak – ve dikiz aynasından gözünü ona dikerek, “Arabayı kokutacaksın,” diye ikaz etti.

Summer, “Ne olmuş?” dedi ukala bir tavırla. “Parasını ben ödüyorum.”

Jed, “Doğru,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Sen ve zengin baban.”

Summer, “Bir fırt ister misin?” diyerek ona da teklif etti. “Bedava.”

Jed bir an tereddüt etti, sonra, “Neden olmasın?” dedi.

Summer, cam bölmeye yaklaşıp esrarlı sigarayı ona verdi. Jed de derin bir nefes çekti. Tecrübeliydi.

“Bunun için kovulabilirim,” dedi. Bu ihtimal çok keyfini kaçırmışa benzemiyordu.

Summer kıkırdarak, “Evet, ama düşün ki, günün geri kalanında kendini olağanüstü hissedeceksin,” dedi.

Yamuk bir tebessümle, “Bu konuda haklısın,” diye cevap verdi Jed.

Limuzin Malibu’ya gelince, Jed, telefon numarasını ve çalışmadığı zamanlarda takıldığı klübün adını verdi Summer’a. “Bir ara uğra,” dedi. Bu uzun sarı saçlı ve birinci kalite esrar içen kız kanını ateşlemişti.

“Belki gelirim,” dedi, kız. Hâlâ flört eder gibiydi.

Çocuk, “Bence gelmelisin,” diye karşılık verdi. Sonunda capcanlı birini bulduğunu düşünüyordu.

51

Nikki, limuzinin geldiğini duyunca, koşup kapıyı ardına kadar açtı.

Summer, arabadan çıkarken, “Selam anne,” dedi. Hafif kafayı bulmuştu; ama iyi gizliyordu. “Richard nerede ?”

“Montajda,” diye cevap verdi Nikki. Summer’ın ağzından dökülen ilk kelimelerin, *Richard nerede?* olmasından incinmişti. “Bana sarılıp öpmeyecek misin?”

Summer ilgisizce, “Her neyse,” dedi ve annesine baştan savma bir şekilde sarıldı.

Nikki pek emin olamadı; ama bir an için, kuvvetli bir esrar kokusu aldığını sandı.

Genç şöför, harıl harıl bagajdaki bavulları boşaltıyordu. Nikki, onu Summer’ın odasına gönderdi.

Summer, evin içinde dolaşırken, “Los Angeles büyüleyici bir yer,” dedi. “Chicago öyle sıcak ve rutubetli ki. Havası feci!”

Nikki, kızın peşinden yürürken, “Burası gerçekten çok güzel,” diye onayladı. “Galiba buranın tadını çıkarmak için yeterince vakit ayırmıyorum.”

Summer, “Babam ve Rachel ile Bahama’lara gidebilirdim tabii,” diye devam etti. “Sorun şu ki, oraya iki kez gittim; çok sıkıcıydı. Ayrıca, Richard’ı görmek istedim. Tabii seni de.”

“Bu harika,” dedi Nikki, kızının kıyafetini incelerken. Courtney Love ile karışık Madonna tonları, Summer’ın taze güzelliğine hiç uymamıştı.

“Yarın alışverişe gidelim,” diye teklif etti. “Melrose’u keşfedelim, seveceğinden emin olduğum birçok yeni mağaza var.”

Summer, sanki şimdiye kadar duyduğu en kötü fikirmiş gibi, “Haydi anne, biliyorsun zevklerimiz aynı değil,” diye homurdandı.

Nikki, Summer’ın sözlerinden alınarak, “Ben de, yaşlı ve çağdışı biri değilim,” diye yanıtladı. “Gerçekte film dünyasının en başarılı kostüm stilistlerinden biriyim.” İçinden de, hem Madonna’dan daha gençim diye geçirdi. “bana böyle yaşlı, eli ayağı tutmaz bir moruk gibi davranma.”

“Tamam anne, benim umurumda değil.”

Müthiş ! Kendi kızının umurunda değildi.

Summer, mutfağa koşarak, “Açlıktan ölüyorum,” dedi. “Yiyecek bir

52 şey var mı?”

Dünya kadar yiyecek vardı. Ama Summer’ın, buzdolabını ardına kadar açıp, “Öf be, yiyecek hiç bir şey yok,” demek gibi çıldırtan bir alışkanlığı vardı. Yine aynı şeyi yaptı. Sonra, mutfaktaki bütün dolapları ardına kadar açıp, kapatmadan bıraktı.

Nikki, sakın olmaya çalışıyordu. Kızının dağınıklığı onu çıldırtıyordu.

“Lânet olsun!” diye haykırdı Summer. “Hem Richard evde değil; hem de yiyecek bir şey yok.”

“Ne istediğini söyle de hizmetçiyi markete göndereyim.”

“Boşver anne. Kendimi plaja atacağım. Acayip bronzlaşmayı planlıyorum.”

Anne-kız arasındaki bağ bu kadar işte, diye düşündü Nikki, pişmanlıkla.

Kurye senaryoyu getirdiği anda, Nikki elinden kapıp kendini kumsala bakan terasa attı. Summer aşağıda kumda yatıyordu, üstsüz. Neredeyse dümdüz göğüslü olduğundan farketmezdi, ancak bu uygunsuz bir davranıştı, çünkü burası böyle şeylerin yapılmaması gereken, halka açık bir kumsaldı.

Aşağıya seslenip, mayosunun üstünü giymesini söylemeye niyetlendi. Ama ne işe yarardı ki? Summer iki dakikalığına dediğini yapar, Nikki arkasını döner dönmez yine çıkartırdı.

Senaryoyu kolunun altına sıkıştırarak, rahat hasır koltuğuna kıvrıldı ve okumaya başladı.

Birbuçuk saat içinde tamamını yutmuştu. Harika bir son taslaktı, tuttuğu yazar, onun notlarını da kullanarak olağanüstü bir iş yapmıştı. Senaryoyu masaya bırakırken heyecandan titriyordu. Lara bunu derhal görmeliydi.

Aklından, şahsen götürmeyi geçirdi. Sonra Summer'ın yanında olduğunu hatırladı, onu Richard'la yalnız bırakmak haksızlık olurdu. Belki de senaryoyu Lara'ya Federal Expres'le gönderip, okuması için bir şans vermeli, sonra da uçağa atlamalıydı. Evet, karar verdi, en iyi çözüm buydu.

Montaj odasından Richard'ı aradı. "Senaryo geldi." dedi. "Şu anda bitirdim okumayı, on ikiden vurmuş."

Richard, "Fazla heyecanlanma," diye uyardı karısını. "Parayı verecek olanlar da görmek isteyeceklerdir; her zaman da söyleyecek bir şey bulurlar." 53

Nikki, "Kim takar?" dedi pervasızca. "Düşündüğüm yönetmenlere gönderip, tepkilerini alacak kadar iyi bence."

"Yaa, hepsi de okumak için sırada," diye dalga geçti Richard. "Benim, önümüzdeki birkaç hafta çok meşgul olacağımı sakın unutma. Sana pek yardımım dokunmaz."

Nikki, "Ben hallederim," dedi. Kendine güveniyordu. "Bu benim projem ve senin katkılarını çok takdir etmeme rağmen, kendim de yapabilirim."

"Bu filmi yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

Federal Expres'i çağırıp paketi Lara'ya göndermek üzereydi ki, Summer'ı hatırladı. Kumsalda gereğinden fazla kalmıştı. Terasın ucuna kadar gitti ve aşağıya bir göz attı. Summer, kumun üzerinde sere serpe yatıyordu. Hâlâ üstsüzdü. Kasları gelişmiş bir oğlan yanına sokulmuş, hiç durmadan konuşuyordu. *Hımm*, diye düşündü Nikki. *Birini bulmak çok zamanını almamış.*

Her şeyi eleştirmemesi gerektiğini biliyordu, ama yine de kendi başına gelenin, kızının kaderi olmasını istemiyordu. On altısında hamile, on yedisinde evli, yirmibeşinde boşanmış. Beyninde bir ses inceden mırıldanmaktaydı: *Bu senin problemin değil, Sheldon'un, ipler onun elinde.*

Summer'a seslendi.

Yarı çıplak kızı başını çevirerek, sanki bir yabancıymış gibi baktı ona. "Evet?"

“Artık içeri girmen gerekmiyor mu? İlk gün çok fazla güneş altında kalmamalısın.”

Summer, oğlana bir şeyler fısıldadı. Gülmekten çılgına döndüler.

Her nasılsa, Nikki, şaka konusu olduğunu anlamıştı. Ama aldırımıymuş gibi davranarak hemen eve girdi. Federal Express’i aradı ve Lara’ya kısa bir not karaladı. Sonra masasına oturdu ve senaryoyu göndermeyi planladığı yönetmenleri aramaya başladı. Senaryonun yolda olduğunu haber verecekti.

54 Summer, hiç çaba göstermeden yapabileceği bir şey olduğunu biliyordu; oğlanları veya adamları -erkek oldukları sürece farketmezdi- tavlamak. Kumsala inmesinin üstünden beş dakika geçmemişti ki, bu iri yarı sörfçü gelip kendisiyle laflamaya başlamıştı. Mayosunun üstünü çıkartırken, Avrupa’da herkesin üstsüz güneşlendiğini belirtmiş, nereden biraz ot bulabileceğini sorup adamın gözlerini yerinden uğratmıştı. Sörfçü ona, her istediğini sağlayabileceğini söylemiş, kendisini bir partiye davet etmiş ve âşık olmuştu.

Erkekler ! diye düşündü Summer, horgörerek. Hepsi de öyle *basit ki*.

Daha sonra yalınayak, kum içinde eve girdi. Üzerinde bikinisini söylece örten bir bluz vardı. “Dışarı çıkmalıyım,” dedi annesine. “Arabaların birini ödünç alabilir miyim?”

“Araba kullanmak için daha çok gençsin,” dedi Nikki. “On altı yaşında olman gerekiyor, unuttun mu?”

Summer somurtarak, “Babamın arabasını hep kullanıyorum,” dedi.

Nikki, kesin bir tavırla, “Belki baban tehlikeyi göze alabilir.” diye yanıtladı. “Biz yapamayız.”

“Ama kıyak şöförüm anne.”

“Eminim; ama burada araba kullanman yasak. Kanun böyle.”

“Yakalanmam.”

“Hayır, dedim.”

“Çok moral bozucusun,” diye mırıldandı Summer, annesini, sevgili babası gibi kolay idare edemeyecekti, galiba.

“Sahi, nereye gideceksin?” diye sordu Nikki. “Bu akşam hep birlikte yemek yeriz, diye düşünmüştüm.”

“Olmaz,” dedi Summer. “Bir partiye gidiyorum.”

“Ne çabuk?”

“Evde oturmamı istemezsin, değil mi?”

“Baban geceleri sokağa çıkma yasağı koyuyor mu sana?”

“Sokağa çıkma yasağı mı? Bana mı? Hıh!”

“Ukalalık etme Summer. Chicago’dayken kaçta evde olman gerekiyor?”

Summer, “İstediğim zaman,” dedi göğsünü gere gere. *Ya da*, diye düşündü, *babamın söylediği saatte*. Çünkü Sheldon, onun, hep söylenildiği saatte evde olmasından hoşlanırdı.

Nikki, saatine vurarak, “Burada kurallar farklı,” dedi. “Geceyarısı evde olacaksın.”

“Gece yarısı mı?” diye mızımızlandı Summer. “Partiler o saatten önce başlamaz ki.”

“Nereden biliyorsun?”

“Burada arkadaşlarım var.”

“Sahi mi? Kim?”

“Sen tanımazsın.”

Aman Tanrım! Summer, o zor yaşa gelmişti artık. Nikki dişlerini gıcırdattı. Richard’ın yardımına ihtiyacı olacaktı; o da şu anda tamamen doluydu. Sonunda, fazla üstüne gitmek istemeyerek, “Sana taksi parası vereyim,” dedi. “Ve on ikide evde ol. Anlaştık mı?”

“Her neyse,” diye mırıldandı Summer. Annesinin nasıl da sevimsiz, can sıkıcı biri olduğunu düşünerek odasına koştu.

Richard, eve geldiğinde saat onu geçiyordu. Sevinçliydi. Kendine esaslı bir içki hazırlarken, “Film inanılmaz görünüyor,” dedi. “Güney Fransa mekânları muhteşem; Lara’nın performansı çok parlak. Bir oyuncu olarak bu kadar gelişmesi, olağanüstü bir şey.”

“Ne zaman biter? diye sordu Nikki.

“Kaba montajı altı hafta içinde bitiririm.”

“Çok heyecanlı. Kıyafetler iyi görünüyor mu?”

“Yarın gel de kendi gözlerinle gör. Hoşuna gidecek.”

Richard’a sarılarak, “Geleyim mi?” dedi Nikki.

“Evet canım, geleceksin.”

Nikki, yüzünü kocasının göğsüne yaslayarak, “Seni seviyorum Richard,” dedi.

“Ben de seni seviyorum tatlım,” diye cevap verdi ama aklı başka yerdeydi. “Summer nerede? Bugün gelmeyecek miydi?”

“Geldi. Her zamanki gibi karmaşa yarattı ve dışarı çıktı.”

“Seni yalnız mı bıraktı.”

“O bana can yoldaşı olamaz, Richard. Dışarı çıkmasında sakınca olmadığını ve on ikide evde olması gerektiğini söyledim. Beklemek zorunda değiliz, ona güvenmeye karar verdim.”

“Aferin sana.”

“Beni ihmal ediyorsun,” dedi Nikki. Ona daha çok ilgi göstermesini arzu ediyordu. “Öncelik sıralamanda ilk ne var? Film mi, ben mi ?” Richard ona takılarak, “Biliyorsun ki, her zaman öncelik filmidir,” dedi.

Parmak uçlarında yükselip kocasını öperek, “Çok adisin,” dedi Nikki. “Seni neden sevdiğimi bilmiyorum.”

Richard, neredeyse ayaklarını yerden kesecek şekilde sarıldı, karısına.

56 Nikki, “Beni yatak odasına götür ve ırzıma geç!” diye şaka yaptı. “Hazırken, yararlan.”

Adam, “Karnım aç,” dedi. “Sabahtan beri kahve ve çöreklerle duruyorum.”

Karısı en seksi sesiyle, “Sana yemek için gerçekten çok hoşuna gidecek bir şey vereceğim,” diye mırıldandı.

“Sahi mi ?” Nikki, kocasının dikkatini çekmeyi başarmıştı. “Ah, evet Mr. Barry. Müthiş hoşuna gidecek.”

Gülerek yatak odasına kapandılar.

İşte on altı yaşında ve kendi başımaydım. Lulu'yla, o hilekâr orospuyla kalamazdım.

Birkaç seçeneğim vardı. Bunlardan biri, Avis Delamore'du; katıldığım oyunculuk kursunu yöneten yaşlı şişko. Avis, İngiltere'den gelen ünlü bir tiyatro sanatçısı olduğunu iddia ediyordu. Bundan pek emin değildim; çünkü, ne zaman heyecanlansa, aksanındaki Bronx vurgusunu fark ediyordum.

Onu daha iyi tanıdıkça haklı olduğumu anladım. Barda tanıştığı, küçük rollerde oynayan, başarısız bir oyuncuyla birlikte, İngiltere'de birkaç yıl kalmıştı. İngiliz kökeni bundan ibaretti.

Avis bana bayılıyordu. Bu yüzden, kapısını çalıp yatacak yerim olmadığını söyleyince hemen, “Divanda yatabilirsin,” dedi.

Evet, elbette. O gece divan, onun yatağına dönüştü ve ben de bütün şiddetle içindeydim. Daha önce söylediğim gibi, eğer gerçekten konsantre olursam, istediğim her kadına suhup olabilirim.

Ne yazık ki Avis'le, sımsıkı striptizci vücudu ve dimdik meme başları olan Lulu arasında hiçbir benzerlik yoktu. Avis, sarkık göğüslü, iri butlu, kocaman bir kadındı.

Bir süre içine girilmemiş bir kadını becermenin nasıl bir şey olduğunu kısa sürede öğrendim. Bizim moruk haklıydı. Minnettarlık iyi bir şeydi. Minnettarlığın anlamı, kadınların, istediğin her şeyi vermeleriydi. O da verdi. Tek yapmam gereken, istemektir.

Asla babamı ve kendi başına ne yaptığını düşünmedim. Bana göre o artık dünün haberi idi. İlerledim ve arkamda kalanları hiç umursamadım.

Tabii, daha on altı yaşında olduğumdan, Lulu gibi, Avis'in de haberi yoktu. 20 yaşında olduğumu söyledim; o da yuttu.

Herkese asistanı olduğumu söyleyerek, bana, eski harap evinde yapacak işler verdi. Bunun için onu becermem gerekiyordu ve haftada elli papeli cebe indiriyordum. Sorun, bunu her gece istemesiydi, oysa ben bunu rutin hale getirmek niyetinde değildim.

İstedğim gibi davranmasını sağlayarak, uzlaştım. Oral seks hoşuma gider, yani sırtüstü yatabilirim ve hiçbir şeye karışmam. Avis dizlerinin üzerinde ve ben filmlerin ve tüm o Hollywood bokluklarının hayalini kurmaktayım. İnsanın doğru düsürt boşalmasını sağladıktan sonra, kadınların neye benzediği hiç önemli değildir.

Avis'le heruber olmanın bir iyi yönü, her gün oyunculuk çalışması yapabilmemdi. Sınıf da oldukça ateşliydi – durmadan değişik kızlar gelip gidiyordu - tabii ben de bu durumdan tam anlamıyla yararlanıyordum.

Avis benim için ekmek ve tereyağ gibiydi; kızlar ise leziz tatlılar.

Elbette, Avis'in haberi olmaması, hatta kuşku bile duymaması için çok sıkı önlemler aldım. Yön değiştirmemi memnuniyetle karşılamayaacağını anlayacak kadar zeki idim.

Her şey yolunda gitti, ta ki birgün, Avis'in kızı Betty, California'dan, babasını -Avis'in ayrı yaşayan kocası- ziyaretten dönünceye kadar. O arada on yedi olmuş ve yeni hayatıma oldukça alışmıştım, dolaısıyla Betty'nin ortaya çıkmasının bir sorun yaratacağını sanmıyordum.

Betty, benimle aynı yaşıydı ve evinde kalmamdan hiç hoşlanmamıştı. İlk geldiği gece, onu annesiyle tartışırken duydum. "Burada ne işi var? İğrenç bir şey bu. Oğlun olacak yaşıta."

Avis yüzleşmelerden hoşlanmazdı; kocasının kaçma nedenlerinden

biri de buydu. Konumunu savunmaya çalışarak, "Bu benim hayatım," dedi. "Biz çok mutluyuz."

Betty, "Ama ben mutlu değilim," diye bağıarak cevap verdi. "Ve burada onunla birlikte yaşamaya niyetim yok."

Betty ve ben, üç hafta boyunca birbirimizden nefret ettik. Dördüncü hafta, annesinin yatağında inanılmaz bir seks yaptık. Sonra da işler iyice karıştı.

Betty, her zaman bana çekici gelmiş olan kötü kızlardandı. Annesinden iğreniyor; ve benim onunla yatmama inanamıyordu. "Bunu öyle yaşlı bir şişkoyla nasıl yaparsın?" diye tıslamıştı. "Sen gerçekten adisin."

Bana kötü şeyler söylemesinden hoşlanmıyordum.

58

Bir gece bana geldi; bir plan yapmıştı. "Annemin mücevherlerini nerede sakladığını biliyorum. Haydi alıp kaçalım. Los Angeles'te, baham ve sevgiliyle kalabiliriz."

"Yani çalalım mı diyorsun?" dedim. Yılın salağı seçilebilirdim.

Betty, en alaycı haliyle, "Yoo, ondan isteyebiliriz," dedi. "Ne demek istediğimi sanıyorsun aptal?"

Avis bana iyi davranmıştı; ama ben de ona iyi davranmıştım.

Öte yandan, Betty heyecan ve macera öneriyordu bana. Gençti, güzeldi ve tam anlamıyla çılgındı. Kaybedecek bir şeyim yoktu, müthiş bir macera yaşayabilirdim.

Böylece, Avis'in, yatağının altında sakladığı kasadaki tüm mücevherlerini alarak, California'ya doğru yola koyulduk.

Sonunda Hollywood yolundaydım.

BÖLÜM DOKUZ

Joey, otelin civarında huzursuz bir şekilde dolanıp durmaktaydı. Şehri gezmiş, sahili kolaçan etmişti ve artık sıkılmıştı. Burada iki hafta kalacak ve on dört günde sadece üç gün çalışacaktı. Eğer kendini meşgul edecek bir şey bulamazsa, delirirdi.

Sete gitmeyi düşündü; bir sahil restoranında çekim yapıyorlardı. Ama, çalışmadığınız zamanlarda sete gitmek pek akıllıca değildi, çok sıkıcı olurdu.

59

Dün nihayet kostüm karavanına gitmişti. Kostümlerden, kaslı bir vücudu, alabros traşlı beyaz saçları olan Eric sorumluydu, canlı bir adamdı. Simsiyah saçları belinden aşağı dökülen genç yardımcısı Trinee, İspanyol asıllıydı. Ona siyah ipek bir tişört ve beyaz bir Armani elbise giydirdiler. Görünüşüne kendisi bile şaşıtı; ‘Gentlemens Quarterly’ mecmuasından fırlamış gibiydi.

Trinee içerde yalnızdı. Elbise askılarını düzeltirken, alçak sesle Gloria Estefan’ın bir şarkısını mırıldanıyordu.

Joey, kapıya yaslanarak birkaç saniye onu seyretti. “Eric nerede?” diye sordu. Sanki çok umursuyormuş gibi.

Trinee şöyle bir baktı. “Kyle Carson’la sette.”

“Neden sen de orada değilsin ?”

“Bugün karavan sorumlusu benim,” diye yanıtladı Trinee. Sanki kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Joey daha yakından baktı. Güzeldi, koca gözleri, tutkulu gül gonçası ağzı ve küçük davetkar göğüsleriyle. Ne yazık ki kısa boyluydu ve ufak tefek kızlar onda cinsel istek uyandırmazdı.

“Benim zımbırtıyı tekrar deneyebilir miyim ?” diye sordu.

“Hepsi uydu, değil mi ?”

“Kostümleri giymek, karakteri benimsememe yardımcı oluyor.”

Kız, “Tamam,” dedi, askılıktaki üzerinde ismi yazılı askıya uzanırken. Joey, nişan yüzüğünü -parmağındaki küçük inci yüzüğü- fark etti, belki de kızın onunla fazla ilgilenmemesinin nedeni buydu..

Joey, “Görüyorum ki nişanlısın,” dedi.

Mutlu bir gülümseme yayıldı genç kızın güzel yüzüne. “İki haftadır,” dedi gururla. Yüzlüklü elini kaldırıp Joey’nin yüzüne doğru salladı.

“Ben de nişanlıyım.” diye yalan söylerken, öyleymiş gibi davranmanın kötü bir fikir olmadığına karar vermişti. Trinee, söylentiye yaya-
cak ve bu da ona önem kazandıracaktı. Ayrıca, filmdeki kadınları da uzak tutacaktı. Joey’in uymaya çalıştığı bir kural vardı, *asla çalıştığın yerdeki kadınlarla yatma*.

“Sahi mi?” dedi Trinee. Oldukça neşelenmişti “Benim nişanlım bok-
sör. Seninki ne iş yapıyor?”

Joey yanıtı düşündü. İyi görünmek istiyordu; mankenler ya da oyun-
cularla ilişkisi olmamalıydı. “Avukat,” dedi sonunda. “Çalıştığı şirketin
60 en genç avukatı.”

“Vay canına,” diye karşılık verdi Trinee. “Müthiş.”

“Doğru,” diye onayladı Joey.

Kostümünü tekrar giydi.

Trinee beğeniyle, “Çok iyi görünüyorsun,” dedi.

Filmdeki rolü keşke daha büyük olsaydı, diye düşünerek, boy ayna-
sında kendini seyretti. Her şeyin üstesinden gelebilirdi ve uçmaya ha-
zırdı, hiç bir şey onu tutamayacaktı. “Kıyafetleri muhafaza edecek mi-
yim?” diye sordu.

“Yapımcıya bağlı,” diye yanıtladı Trinee. “Aslında âdet değildir. Tabii
filmin yıldızı değilsen.”

Joey, kendinden emin, “Günün birinde ben de yıldız olacağım,” dedi.
“Bahse girebilirsin.”

Trinee, hafif bir gülümsemeyle, “Eh.... doğrusu yeterince yakışıklı-
sın,” diyerek onayladı. “Biliyor musun, seni işe almalarına şaşırdım.”

“Niye?”

“Kyle Carson, ondan daha yakışıklı olduğunu görünce altına yapa-
cak.”

Genç adam, aynadaki görüntüsüne bakmayı sürdürerek, koyu renk
saçlarını geriye doğru sıvazladı. “Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?”

Şu anda ikisinin de nişanlı olmasının verdiği güvenle, kız hafiften
flörte göz yumuyordu. “Hey, haydi, sen de öyle olduğumu biliyorsun.”

Joey, “Yönetmen benden hoşlandı,” diye dalga geçti. “Yapımcı da
öyle. Neydi adı?”

“Barbara Westerberg.”

“Beni çok sevdi.”

“Kyle’in gözünden kaçmış olmana çok şaşırdım.”

“Bu da ne demek ?”

Trinee, bilmiş bilmiş başını sallayarak, “Son filminde onunla çalışmıştım,” dedi. “Aman Tanrım! Bütün oyuncular ondan daha yaşlı ve daha az yakışıklı olmak zorundaydı.” Duyulmasından çekinerek sesini alçalttı. “Saçları dökülüyor, biliyor musun,” diye fısıldadı.

“Kendine güveni gerçekten sarsılmış olmalı.”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı. “Hâlâ kımlıdayan her şeyin üstüne atlamaya uğraşıyor.

“Yaa?”

Trinee kıkırdayarak, “Sadece dişilere ama,” dedi. “Sen emniyettesin.”

Joey, alaycı bir tavırla, “Aman, teşekkürler,” dedi.

“Ne zaman çalışıyorsun?”

“Yarın. Bar sahnesi.”

“Harika oynayacağından eminim,” dedi Trinee. “Şimdi kostümünü çıkarsan iyi olur. Pantolonun ütülenmesi gerek.”

Lara sete, kadınlardan oluşan takımıyla geldi. İlk günün şerefine, limon yeşili bir mikro mini ve bileklerine sıkıca yapışmış beyaz revü kızı çizimleri içindeki, kızıl saçları bir zafer ateşi gibi parlayan, Roxy de oradaydı. Düz kesilmiş güzel siyah saçlı ve geniş yüzlü makyajcısı, Japon kızı Yoko ve dublörü Angie oradaydı. Angie, Lara’nın zavallı, yorgun görünüşlü, bir versiyonuydu. Yorgun, bıkkın görünmesinin nedeni, ona devamlı zor anlar yaşatan, tehlikeli sahne dublörü ile evli olmasıydı. Sonra, elinde cep telefonu, sarı geleneksel bloknotu ve not almaya hazır kalemiyle peşinde olan, Cassie vardı.

Lara çekim ekibinin içindeki, daha önce birlikte çalıştığı birkaç kişiyi tanımişti. Onlara adlarıyla seslendi, sıcak bir tokalaşmadan sonra aileleriyle ilgili samimi sorular sordu. Hatırladığı için hepsi onu seviyordu.

Kyle, çoktan sete gelmiş yönetmen koltuğuna kurulmuş, uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Lara yaklaşırken ayağa kalktı. “Günaydın güzelim,” dedi, derin ve tok bir sesle. “İyi bir uyku uyudun mu ?

“Hem de nasıl,” diye cevap verdi Lara.

Miles yanlarına geldi. Genç kadını iki yanağından öperken, “Bugün

özellikle olağanüstü görünüyorsun,” dedi. “Bu saç gerçekten çok iyi olmuş.”

Lara’nın eli bilinçsizce yeni yapılmış saçlarına gitti. “Teşekkürler,” dedi, alçakgönüllükle. “Hepsi Roxy’nin marifeti.”

Miles kuaföre teşekkür etmedi; onun için önemli biri değildi. “Haydi hemen bir hareket provası yapalım,” dedi. Sahneyi kurmaya hazırды.

Roxy arkasından yüzünü buruşturdu.

Cassie, Lara’ya senaryosunu verdi.

“Ne iştir ki,” dedi, Lara, Miles’a “İlk günün, ilk sahnesi hep bir öpüşme sahnesi oluyor.”

Adam güldü. “İkinizi de kızıştırarak daha iyi bir yol biliyor musun? Hayatım, seks, her zaman işe yarar.”

62 Lara, onun kabalığına aldırmandan sükunetle kendi tezini ileri sürdü. “Eminim sen de bilirsin ki, bunu programın daha ilerisine atmış olsaydın, sahneyi canlandıracak oyuncuların kimyaları daha çok uyuşacaktı.”

“Merak etme, tatlım,” dedi Miles, patron edasıyla. “Sen ve Kyle perdeyi tutuşturmak için bir aradasınız.” Kyle’a göz kırptı, o da ona göz kırparak karşılık verdi. Erkeklerin dayanışması.

Lara bir şey demedi. Sinema sanayiinde başarılı bir kadın olarak, önemsiz konularda tartışmaya girmenin enerji harcamaya değmeyeceğini öğrenmişti. Gücünü, gerçekten gerekli olan durumlara saklamak daha iyiydi.

Miles sahneyi özetledi ve tam olarak ne yapmaları gerektiğini gösterdi. Sonra provaya başladılar. Bir buçuk sayfa tutan dialogları birkaç kez tekrarladılar.

Derken, öpüşme zamanı geldi. Lara, Miles’a dönüp, “Provalarda öpüşmesek senin için fark eder mi? Çekim anında çok daha doğal olur,” dedi. *Dilleri karıştırmasak*, demek istemedi, yalnızca bekleyip Kyle’ın bir centilmen olup olmadığını görmeye karar verdi. Neyse ki bu, giyinikken çekilen bir öpüşme sahnesiydi. Senaryonun ilerki bölümünde çıplak bir sahne vardı. Kontratında, çıplak sahnelerde oynamayacağını belirtmişti, ama bir dublör kullanma tekliflerini kabul etmişti.

Kyle, belli ki bunu bilmiyordu, zira onu kendine doğru çekip ilk öpüşmeye hazırlanırken, “Hiç endişelenme Lara, seks sahnesini çekerken, seni kollayacağım,” diye fısıldamıştı.

Onunla, sanki işe yeni başlayan biri gibi konuşuyordu. Oysa Lara,

dokuz tane çok başarılı film çekmişti ve ne yaptığının kesinlikle farkındaydı.

Birkaç provanın ardından, ışıklar yandığında, Angie kameranın karşısına geçti. Roxy saçlarıyla uğraşır, Yoko rujunu tazelerken Lara, koltuğuna oturmuş soluklanıyordu. Onbeş dakika sonra çekime hazırdılar.

Lara, birinci asistanın bağırmasından sonraki sessizliğe bayılırdı. “Herkes sessiz olsun. Çekime başlıyoruz.” Lara, rol yapmaktan, bir başkasını oynamaktan, fanteziler yaratmaktan keyif alırdı. Onun hayatıydı bu; kendini güvende hissetmesini sağlayan tek yaşam biçimiydi.

Kyle laflarını tereddütlü söylememiş olsaydı, sahneyi bir defada çekeceklerdi. “Özür dilerim bebek,” diye mırıldandı Kyle.

Lara, aktörün alnındaki küçük ter tanecikleri farkedince onun sinirli olup olmadığını merak etti. Makyajcısı, heykel gibi bir zenci kız, hemen koşup, adamı baştan aşağı pudraladı, peşinde kuaförü, kısa boylu, neşeli bir eşcinsel, kısık gözlerle bakarak peruğunun yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Tamam, baştan alıyoruz,” diye bağırdı Miles. “Yeni çekim için hazırız.”

Bu kez, ikinci çekim mükemmeldi, öpüşme anına kadar. Kyle onu öpmek için eğildiğinde, Lara dudaklarını sıkı sıkı kapadı. Ancak, dudaklarını Lara’nın yumuşak dudaklarına bastırıp, kaygan, kalın dilini genç kadının ağzına sokmayı başaran adamın kafasında başka şeyler vardı.

Lara, bir anda geri sıçradı, bu ani samimiyetten rahatsız olmuştu.

“Kes,” diye bağırdı Miles. “Bir sorun mu var?”

“Beni itiyormuş gibi bir hisse kapıldım,” diye şikâyet etti Kyle. “Birbirimize âşık olmamız gerekiyor. Biraz daha kendini vermesi gerekmez mi?”

Lara, Kyle’a sert bir bakış attı. Bir aşk sahnesi çevrilirken, baş aktörün, dilini insanın ağzına sokmaya çalışmasından daha kötü bir şey olmazdı. Gereksizdi, kamera bunu göremezdi. Hem sanki kendisi orada değilmiş gibi, diye Miles’la konuşuyordu ki?

Gerilimi hisseden Miles, Lara’yı hemen bir kenara çekti; *oyuncularla ilgiliyim* tonuyla, “Ne var tatlım?” diye sordu. “Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

Genç kadın, “Çok sert yaklaşıyor, Miles,” diye şikâyet etti. “Dilini gırtlığıma kadar sokması için hiç bir sebep yok.”

Miles, yatıştırıcı bir tavırla, “Onunla konuşmamı ister misin?” diye sordu.

Lara, “Evet konuş,” dedi ve koltuğuna doğru yürüdü.

Roxy yaklaştı. “Hımm...” dedi, bilgiç bilgiç, durmadan sıska baldırlarının yukarısına sıyrılan aşırı kısa eteğini çekiştirerek. “Eski dil numarası, ha ?”

“Doğru,” diye teyid etti Lara.

“Adam denedi diye suçlayamazsın,” dedi Yoko.

“Hiç profesyonelce değil,” dedi Lara.

“Bu erkeklere özel bir durum,” diye tepki verdi Roxy.” Bir ağız gör-düler mi, içine girmek isterler.”

64 Yoko, Lara’nın dudakları üzerinde çalışmaya başlayıp, onları ustaca belirginleştirirken, onaylayarak başını salladı. Miles anlaşılan Kyle ile konuşmuştu, zira aktör birkaç dakika sonra yanlarına geldi ve pişman bir ifadeyle, “Seni gücendirdiysem özür dilerim, Lara. Yalnızca doğal olarak gelişen bir şeyi yapıyordum,” dedi.

Lara, “Beni gücendirmedin, Kyle,” dedi soğukça. “Sadece beni Fransız usulü öpmen gerekmiyor.”

“Birçok oyuncu bundan hoşlanır,” diye övündü, adam. Maçolaşmıştı.

“İyi de,” dedi, olabildiğince sevimli görünmeye çalışarak, “Ben birçok oyuncu değilim.”

Sınır çizilmişti. Kyle da, o da çitin kendilerine ait taraflarındaydılar artık.

Yemek zamanı, her ikisi de kendi adamlarıyla ayrı masalarda otur-dular. Roxy, Yoko’ya zon anlar yaşatan Los Angeles’taki erkek arkada-şından ve onu başından atmak için neler yapması gerektiğinden söz edi-yordu. Yoko ise, Roxy’nin sadece garip tipler ve cinsi sapıklarla çıktığı-ını ve açıkça kıskandığını söyleyerek karşılık veriyordu. Angie, koca-sının üç eski karısını dövmekten dile düşmüş bir aksiyon filmi mega yıldızı ile çalıştığını ve adamın, herhangi bir kadından daha çok estetik ameliyat geçirmiş olduğunu ilan etti. Cassie hepsini dinledi, sonunda “Bir gün bana da yemlenecek bir herif kısmet ola...” dedi.

Lara onlarınki gibi sorunları olmadığı için memnundu. Bir erkeğe ihtiyacı yoktu; tek başına pekâlâ mutluydu. Ya da, kendini öyle olduğuna ikna etmeye çabalıyordu.

Daha sonra, Joey otele dönüp yatağa uzanarak televizyonda eski bir

Clint Eastwood filmi seyretti. Rahatlamıştı ve kendini iyi hissediyordu. En azından işine geri dönmüştü.

Madelaine telefon etti. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Clint’e hayali bir tabancayla nişan alırken, “Henüz bir şey olup bittiği yok,” dedi. “Sanırım yarın çalışacağım.”

“Aman Joey, elinden gelenin en iyisini yap,” dedi Madelaine. Yedinci sınıftaki öğretmeni gibi konuşuyordu. “Beni mahçup etme.”

Böyle konuşmayı kesse iyi olurdu, sinirini bozuyordu. Bir zamanlar ona kötülük yapmıştı, ancak geri dönmüş ve en azından almış olduğu parayı ödemeye başlamıştı. Ne badireler atlattığından ve şartların ne denli çetin olduğundan haberi bile yoktu. “Hey, dinle,” dedi, hafifçe sinirli bir sesle, “Seni ne zaman mahçup ettim ki?”

“Şimdi bu konuya girmeyelim,” dedi Madelaine. Sesi sertti. “Bu hafta sonu kesinlikle oradayım.”

Lânet olsun! Gelmemesi için bir neden bulmalıydı.

“Harika,” dedi yalandan. “Birlikte olmaktan mutlu olacağım.”

Günün sonunda Lara yorulmuştu. Çok sevdiği halde, film çekmek enerjisini tüketiyordu. Hiç bir şey yapmadan boşa geçen o kadar çok zaman vardı ki. Çevresindeki grubu, Roxy, Yoko, Angie ve Cassie’yi bu yüzden seviyordu. Onu, anlamsız sohbetleriyle eğlendiriyor, sıkılmasını engelliyorlardı. Ayrıca, onlar onun ailesi, gerçek dostlarıydı.

Öpüşme olayından sonra, Kyle’la aralarında soğuk bir hava esmeye başlamıştı. Kamera karşısındayken, Lara’yı iyi oynadıklarına inandıracak kadar ateşli görünmelerine rağmen, çekim aralarında birbirlerinden uzak duruyorlardı.

Lara, eve dönünce, ertesi güne hazırlanmak için senaryosuna çalıştı. İlk çekilecek sahnede, Kyle’ın canlandığı karakter, bir restoranda kendisiyle kavga ediyor ve çıkıp gidiyordu. Sonra bardaki bir adam ona kur yapmaya başlıyor; yanına geliyor; sohbet ediyorlar ve tam onunla dans edecekken, Kyle tekrar ortaya çıkıyordu. Sahne Kyle’ın adamı yumruklamasıyla bitiyordu.

Hımm, diye düşündü Lara, Kyle belki de erkeklerin zaman zaman takındığı o maço tavırlardan hoşlanıyordu. Birçok baş aktör, filmde kahraman olmaktan hoşlanırdı. Hatta çoğu, seyircinin kendisini hep ilkeli insanları oynarken görmek istediğini ileri sürer, başka şekilde görünmek istemez, bunu da kontratına bir madde olarak koydururdu.

Jeff’i, yani bardaki adamı kimin oynadığını görmek için set davetiyesini inceledi. Joey Lorenzo. Adını hiç duymadığı bir oyuncu.

Cassie, Angie'yle sinemaya gitmişti. Lara da, yapacağı hiç bir şey olmadığından, erkenden yattı ve saat dokuzda uykuya daldı.

Sabah, uyandırma servisi telefon ettiğinde, çoktan kalkmıştı bile. Eşofmanını giyerek, ıssız kumsalda jogging yaptı. Şanslıydı; her şeyi yiyebiliyor ama kilo almıyordu. Yani, sıkı bir vücuda sahip olmak için, birçok genç oyuncu gibi, jimnastik salonlarının kölesi olması gerekmiyordu. Jogging farklıydı; kafasını boşaltıyor ve ona enerji veriyordu.

Eve döndüğünde, Cassie mutfakta oturmuş, mükellef bir kahvaltı yapmaktaydı. Ağzı dolu, "Erken kalkmışsın," dedi.

"Burada uyumaktan başka yapacak bir şey yok," dedi Lara. "Ben de bu fırsattan sonuna kadar yararlanıyorum."

"Miles dün gece bir mesaj bıraktı. Yemek molasında iş kopyalarını izleyeceklermiş. Yemekten vazgeçip görmek ister misin diye merak ediyor."

Kendini perdede izlemek daima acı veren bir deneyim olmasına rağmen, "Kesinlikle," dedi Lara.

Sete gittiğinde, Yoko ile Roxy'i her zamanki gibi şakalaşırken buldu. Yiyecek kamyonunun yanına kurulmuş uzun portatif masalardan birinde, karşılıklı oturuyorlardı. Roxy'nin tabağı, çırpılmış yumurta, tost ve pastırma ile tepeleme doluyken, Yoko, kurutulmuş meyvalı yulaf çubuğunu kemirmekteydi.

Roxy, yumurtasını atıştırırken, "Erkencisin," dedi.

"Hanginiz önce istiyorsunuz beni?"

"Ben," dedi Roxy, ağzı dolu, "Saçlarına bigudileri takayım, ondan sonra tamamen Yoko'ya aitsin."

Lara masanın yanında bir an durdu. "Karavanda olacağım," dedi. "Hazır olunca beni almak için birini yollayın."

"Şimdi geliyorum," dedi Roxy, ağzına bir pastırma parçası tıkarırken

"Aceleye gerek yok, kahvaltını bitir."

"Gücümü toplamalıyım," diye kıkırdadı Roxy. "Zor bir gece geçirdim."

Yoko, gözlerini devirerek, "Evet," dedi. "Şöförlerden biriyle çıktı. Şu bütün gün oturup porno dergiler okuyan sevimli şişkoyla."

"Şişman değil," diye itiraz etti Roxy. "İri kemikli. Ayrıca, gecenin bir yarısı tutunabileceğim şeyleri severim."

"Ah, evet, tabii, bunu fazlasıyla yaptığına bahse girerim," diye sırtıttı Yoko.

Lara onları atıştırken bırakıp karavanına gitti. Bu AIDS günlerinde, Roxy ile Yoko'nun sekse böylesine umursamazca yaklaşması onu şaşırtıyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorlar mıydı?"

O asla böyle olmamıştı, onun için seks her zaman, ya sürekli bir ilişki, ya da hiçbir şey demektir. Belki yanılıyordu. Belki de doğru olan bir gecelik kaçamaklardı.

Hayır. Bu ona uygun değildi. Eninde sonunda değerli biri gelecekti. Ve eğer gelmezse..... nasılsa, kariyeri, Los Angeles'de evi, köpekleri, atları ve dostları... vardı.

Yüreğinin derinliklerinde bunun yeterli olmadığını biliyordu.

BÖLÜM ON

Joey sette iyi vakit geçiriyordu. Etrafında bir yığın dişi vardı ve hepsi de kendisinin burada mutlu olması için uğraşıyordu.

Evet mutluydu. Makyajını yapan şirin ufak Japon kızı, şeker gibiydi. Kızıl saçlı kuaför arkadaşı da onunla bayağı ilgileniyordu. Trinee'ye nişanlı olduğunu söyleyerek akıllılık etmişti. Ona bakabilirler, ama dokunamazlardı.

Trinee, kıyafetlerinin kusursuz olduğundan emin olmak için, köşüm karavanından çıkmayı tercih etmişti bugün. “Kavga sahnesinde sana dikkat etmem lazım,” diye açıkladı. “Yedek bir pantolonumuz var; ama başka ceket yok. Onun için fazla rezil etmemeye çalış.”

Joey sırtarak, “Elimden geleni yaparım,” dedi.

Trinee, “İyi olur,” dedi. O da sırtıyordu.

Her ikisi de, kızın neden orada olduğunu biliyordu.

Lara makyaj koltuğunda arkasına yaslandı. Yoko, hızlı ve hafif darbelerle makyajını yapıyordu.

“Şu Roxy’i aklın alıyor mu Lara ?” dedi, tiksintiyle başını sallayarak. “Deli bu kız!”

“Yine ne oldu?”

“Olur şey değil,” diye omuz silkti Yoko, “Dün sette bu züppeyi gözüne kestirmiş ve dün gece de onunla yatakta alt alta üst üsteymiş. Şimdi herif herkese anlatacak. İtibarı sıfır olacak.”

“Umarım prezervatif kullanmıştır.”

“Hah!” dedi Yoko. “Hiç sanmıyorum. Roxy ölümsüz olduğunu sanıyor.”

“Belki de sen onu uyarmalısın,” diye önerdi Lara. “Demek istediğim, prezervatif kullanmak yalnızca bir sağduyu meselesi.”

“Sen söyle ona,” dedi Yoko, anlamlı bir sesle. “Beni asla dinlemez.”

“Olabilir.”

İkinci asistan Jane karavana girdi. Uzun boylu, sırık gibi, at suratlı

bir kadındı. “Yoko,” dedi yalvararak. “Bana bir iyilik yap da Jeff rolündeki oyuncunun makyajıyla ilgilen, ne olursun.”

Yoko, inatçı bir ifadeyle, “Sadece Lara için çalışacağımı sanıyordum,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Jane. “Ama öbür makyajcılardan biriyle bir sorun çıktı. Yardımına ihtiyacım var. Lara, senin için bir sakıncası yok, değil mi?”

“Benim için farketmez,” dedi Lara. “Zaten makyajım bitti sayılır.”

Yoko, inatla devam ederek, “Peki ya Kyle’in makyajcısı?” dedi. “O yapamaz mı?”

“Kyle’in makyajı Lara’ninkinden uzun sürüyor,” dedi Jane. “Herkes beklemek zorunda kalır.”

“Tamam,” dedi Yoko, sahte bir iç geçirmeyle. “Yolla buraya. Adı nedir?” 69

“Joey Lorenzo. Onu görünce hiç pişman olmayacaksınız.”

Lara koltuktan kalktı. “Benim işim bitti mi?”

“Aslından daha güzelini yapamam,” dedi Yoko, geri çekilip aynada eserini hayranlıkla izlerken. “Sadece pembeyi birazcık daha canlandırdım.”

Lara aynaya doğru eğildi. “Bu rujun rengi iyi,” dedi. “İş kopyasını izledikten sonra nasıl görüntü verdiğini söylerim sana.”

Yoko ümitle, “Belki ben de seninle gelebilirim,” dedi.

Lara başını iki yana salladı. “Miles izleyecek kişiler konusunda çok titizdir.”

“Aptallık bu. Filmle ilgili herkesin izlemesine izin verilmesi lâzım.”

“Sinirleniyor.”

“Ah, şu yönetmenler!” diye mırıldandı, Yoko.

Lara kuaför karavanına doğru yürüdü. Roxy onu kapıda karşıladı. Leopar desenli sımsıkı bir kazak, siyah deriden mini bir etek ve kaplan derisi taklidi ayakkabılar giymişti. “Lânet olsun!” dedi heyecanla. “Jeff’i oynayan oyuncuyu gördün mü?”

“Hayır,” dedi Lara.

“Müthiş bir şey,” Roxy aşka gelmişti. “Trinee nişanlı olduğunu söylüyor. Ama beni bilirsin, bu, onu daha da çok istememe neden oluyor.”

“Daha önce nerede oynamış?” diye sordu Lara. Adamın görünüşünden çok geçmişiyile ilgileniyordu.

“Duyduğuma göre, ümit verici bir kariyeri sürdürürken, birden, has-

ta ailesine mi ne bakmak için ayrılmak zorunda kalmış. Gerçekten iyi biri gibi geliyor kulağa.”

“Bu sabah gördün mü onu?”

“Karavana uğradı. Ben de öbür kuaföre gönderdim.” Gözlerini devirdi. “Kafayı yiyor olmalıyım; adam acaip bir damızlık aygır.”

“Gerçekten mi ?” dedi Lara. Aktörler ona hiçbir şey söylemezdi. Hepsini fazlasıyla kendine dönüktü ve her zaman, öncelikle kendilerini düşünürlerdi.

“Kyle onu görünce bok gibi olacak,” dedi Roxy, manyakça bir kıkırdamayla. “Hem de garip bir bok.”

“Çekici olması lazım,” diye açıkladı Lara, oturarak. “Öyle olmasaydı, benim oynadığım karakter niye onun kendisini seçmesine izin versin ki ?”

“Çekici olmak var, bir de esaslı olmak var,” dedi Roxy bilgiç bilgiç, etli dudaklarını yalayarak. “Bu tam anlamıyla esaslı bir yavru. Sana söylüyorum, Kyle bundan hiç hoşlanmayacak.”

Lara, yarım saat sonra sete gitti. Miles onu her iki yanağından öperek karşıladı. “Her zamanki gibi muhteşemsin sevgilim.”

Lara etrafına bakındı. Kyle ortalıkta görünmüyordu.

Miles, onun aklından geçenleri okuyarak, “Öbür yıldızımız yolda,” dedi. “Bugün küçük bir saç sorunu yaşıyor. Gelir gelmez provaya başlayacağız.”

“Jeff’i oynayan aktör nerede?”

“Karşıdaki kadın sürüsünün altında.”

Lara karşı tarafa baktı. “Herkes ondan söz ediyor. Kimin nesi?”

“Bu kadar heyecan yaratacağını düşünmemiştim,” dedi Miles; sonra Jane’e parmaklarını şıklattı. “Joey’i çağırırsana, Bayan Ivory tanışmak istiyor.”

Jane omuzuna dokunup, yönetmenin onu görmek istediğini söyleyince, Joey yıldırım gibi ayağa fırladı.

O yaklaşırken uzaktan bakan Lara, bir an için, şiddetli bir cinsel istekle sarsıldı; uzun zamandır hissetmediği cinsten bir duyuydu bu. Roxy haklıydı, gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

Cassie koltuğunun arkasında bir yerlerde dolanırken, “Aman Tanrım! Rejime başlama zamanı.” diye mırıldanıyordu.

Yaklaşırken onu inceleyen Lara, sükunetini korumayı başardı.

Joey da Lara Ivory'e bir göz attı ve şaşırtıcı güzelliği karşısında çarpıldı. Muhteşemdi - düzgün omuzlarına düşen bal sarısı saçlarından, güzel yüzüne ve inanılmaz vücuduna kadar. O anda tahrik olmuştu. Şimdiye kadar, kendi isteği dışında, hiç başına gelmemişti böyle bir şey.

Miles aralarına girdi. "Joey, Lara Ivory'e merhaba de. Onu birçok filmde görmüş olduğundan eminim."

Lara ayağa kalktı ve elini uzattı. Joey, uzanan eli avucunda tuttu. Lara'nın yeşil gözlerinin içine bakarken, tepeden tırnağa bir elektrik şoku yaşadı. "Bu.... bu bir ayrıcalık, bugün sizinle çalışmak," demeyi başardı.

Lara gülümsedi. Yumuşak, candan bir gülümseme, bir erkeği çıldırtmaya yeterlidir. "Teşekkür ederim." dedi

Miles, sette gittikçe güçlenen cinsel gerilimden habersiz, "Kyle'ın gelmesini beklerken," dedi; "sizin konuşmalarınızı geçelim bari."

71

"İyi fikir," diye onayladı Lara.

Joey, gözlerini ayırmadan genç kadına bakmaya devam ediyordu; ipnotize olmuştu adeta.

Birlikte oynayacakları sahnede, o barda otururken, Lara'yla Kyle bir masada karşılıklı oturuyor, birbirlerine hakaretler yağıdırıyorlar ve Kyle aniden çıkıp gidiyordu.

Joey, laflarını senaryodan okumaya başladı. Oysa, sular seller gibi ezberlemişti.

"Seni izliyordum," dedi. Kısa bir duraklamadan sonra, "Dışarı çıkan kocan mı ?" diye sordu.

"Kocam değil." diye yanıtladı Lara, yeterince küstah bir tavırla.

"O zaman....sanırım benimle dans etmek için serbestsin."

Kadın, başını koketçe eğdi. "Niye bunu yapayım ki ?"

"Çünkü yapmayı istediğin şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

Senaryonun bu noktasında, kalkıp onunla dans pistine yönelmesi gerekiyordu. Kısa bir sahneydi, ancak birlikte ortaya koydukları kimya inkar edilemezdi.

Sahneyi iki defa tekrarladılar ve tam üçüncü kez yinelemek üzereydiler ki, Kyle göründü, kendisi gibi bir yıldızla uygun uzun adımlarla sete girdi.

Miles, "Kyle, Joey Lorenzo'yla tanış. Jeff'i oynuyor," dedi.

Kyle, ona şöyle bir bakarak, başıyla selam verdi ve ters bir sesle, "Haydi başlayalım," dedi, Miles'a dönüp, eklemlerini çıtırdatarak. "Rock and Roll'a hazırım."

“İşime gelir,” dedi Miles. “Sen ve Lara masadayken başlıyoruz. Joey, orijinal çekim için sen barda olacaksın.”

Kameranın önüne geçtiler; Lara ile Kyle önde, Joey barda.

“Tamam, herkes sussun,” diye bağırdı birinci yönetmen yardımcısı, “Provaya başlıyoruz. Sessiz olalım.”

Kyle ile Lara, Miles tatmin olana kadar sahnelerini birkaç kez prova ettiler. Sonra makyajcılar ve kuaförler geldi; iki yıldızı pudralayıp, saçlarını düzelttiler. Sonunda, çekime hazır olmuşlardı.

Kyle, tek çekimde başarılı olabilen oyuncularından değildi. Dokuz tekrar yaptılar. Nihayet, Miles tatmin olarak bağırdı. “Kes! Bu tamamdır!”

72 Joey’in, barda oturup onları seyretmek dışında yapacağı bir şey yoktu. Öfkeliydi; ona değersiz bir figüranmış gibi davranan Kyle Carson’a kin duyuyordu. Büyük film yıldızıymış, kırımın kenarı. Kim olduğunu sanıyordu o?

Bütün gün dikkatini Lara Ivory’nin üzerinden çekememişti. Sonunda, Miss Ivory’nin güzelliği kendisine zarar verecek kadar aşırı, diye karar verdi.

Yemek molasında, Trinee el koydu Joey’e. “Hadi gidelim,” dedi neşeyle. “Sana yemek kamyonunda eşlik edeceğim, diğer kadınlardan korumak için.”

Joey, sanki settteki bütün kadınların ona yaklaşmak için çabaladıklarını fark etmemiş gibi, “Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu “Ben senin yanındayım, be adam,” diye ilan etti Trinee, kendini en yakın arkadaşlığına atayarak. “Bizim gibi nişanlı insanların birbirlerine destek olması lazım.”

Sırıttı ve Miles’in kolunda seti terkeden Lara’yı seyretmeye devam etti. Acaba yönetmenle yatıyor muydu?

Yoo, Lara bunu yapmayacak kadar kaliteliydi.

“Barbara Westberg nerede?” diye sordu Trinee’ye, çekiciliğini kullanma zamanı gelmişti. “Kendisini ortalıkta görmedim.”

“Sabahları sete gelmez,” dedi Trinee. “Öğleden sonra da, bir saat kadar kalıp ayrılır. Prodüktörlerin yaptığı iş bu, yeter ki yönetmen prodüktör olmasın, o zaman insanın kışından ayrılmazlar.”

“Ne zamandır bu meslektesin?”

Trinee gururla, “İki yıldır,” diye cevap verdi. “Öğreniyorum. Bir gün ben de yapımcı olacağım.”

“Yapabilir misin?”

“Neden olmasın? Artık zamanıdır. Kaç tane İspanyol kökenli kadın yapımcı gördün? Her neyse, nişanlım yapabileceğimi söylüyor.” Kıkırdadı. “Ben yapımcı olacağım; o da dünya ağır siklet şampiyonu. Ne dersin?”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Yemekte elbiselerini mahvetmen tehlikesine karşı sana en iyisi eski bir tişört giydirelim.”

Peşinden kostüm karavanına kadar gittiğinde, Eric yere uzanmış şınav çekiyordu. “Vay !” diye bağırdı, “Nişanlı çift bunlar.”

Trinee, adamın üstüne doğru yürüyerek, “Aman ne komik,” dedi.

“Civarda bir jimnastik salonu var mı ?” diye sordu Joey. Kendini fiziksel olarak en iyi şekilde tutmak için çalışmaya ihtiyacı vardı.

“Evet, ama Kyle’a ait,” dedi Eric. “Bay Carson’un kendi jimnastik karavanı var. Eminim kullanmana izin verir, değil mi?”

“İyi birine benziyor,” dedi Joey dikkatle.

“Sen öyle san,” dedi Eric, dudaklarını büzerek. “Mr. Amerika tam bir yılandı.”

“Yani?”

Eric, yerden kalkarken, “Kaç satırlık bir rolün var?” diye sordu.

“Çok fazla yok.”

“Tek satır ve bir yumrukla gelecek nakavt,” dedi Eric bilgiç bir tavırla. “O da eğer şansın varsa.”

Joey’in midesi düğümlendi, bir *hiç* olmak ne boktan şeydi. Yıldız olmalıydı. O da Kyle Carson’un sahip olduğu her şeye sahip olmalıydı.

“Eh,” dedi sakince. “Beni ırgalamaz.”

Trinee ona bir kot gömlek fırlattı. Ceketini ve gömleğini çıkartarak bunları giydi.

Trinee kostümleri bir askıya asarken, “Yemeğe geliyor musun Eric?” diye sordu.

Eric, Havai şortunun üzerine atacağı pembe renli bir süvete uzanırken, “Çılgın kalabalıkları kaçıraram,” dedi.

İş kopyalarını Barbara Westerberg’in karavanında izlediler. Lara, kendi performansını, her hareketini dikkatle gözden geçirerek izledi. Saçındaki röfleler işe yaramıştı; Roxy’i tebrik etmeyi unutmamalıydı.

Kyle’ın perdede benzersiz bir sihri vardı ve kesinlikle ateşli bir çift oluşturmuşlardı, bu da Lara’yı memnun etmişti. Kolay bir çekim ola-

çaktı ve sonuç şüphesiz harika bir gişe hasılatı demekti. Son zamanlarda oynamış olduğu çok daha ciddi rolleri dengelemek için, hafif bir komediye ihtiyacı vardı zaten.

Barbara videoyu kapatırken, “Ben memnunum,” dedi Miles. “Herkes tatmin oldu mu?”

“Eleştirim yok,” dedi, Barbara. “Saçın çok güzel olmuş Lara.”

Kyle, hafif kızarak, “Ya ben?” dedi.

“Kyle, sen de biliyorsun ki, bugün için perdede en iyi görünen erkeksin,” dedi Barbara, adamın felaket egosunu yemleyerek. “Kevin Costner’la Micheal Douglas’ı yok ettin.”

“Micheal Douglas mı!” diye patladı Kyle. “O benden onbeş yaş büyü.”

Barbara, “Üstelik yaşını da gösteriyor,” diye rahatlattı onu.

Lara, Kyle’ın ayağının altından çekilmek endişesiyle, “Ben bir şeyler atıştırmaya gidiyorum,” dedi.

Miles, genç kadının koluna girdi, “Ben de geliyorum.”

Karavanı beraber terkettiler. “Biliyorum, Kyle için, bok herifin teki, diye düşünüyorsun,” dedi Miles. “Ama şunu da kabul etmelisin ki, ikiniz bir arada, çok seksi görünüyorsunuz.”

“Eh....sinemanın mucizesi bu,” dedi Lara, hafifçe gülerek. “Milleti her zaman kandırır.”

“Sende her zaman sinema sihri vardır,” dedi Miles hayranlıkla. “Beraber yaptığımız ilk fimde bile vardı. O kadar genç ve masumdun üstelik ...”

Lara, “Bir fahişeyi oynuyordum,” diye kesti sözünü. “Her sağlıklı Amerikan erkeğinin hayal gücü vardır, Miles. Doğru adam uğruna, numaralarından vazgeçen, küçük, tatlı orospuya bayıldılar.”

“Senin işine yaradı yavrum,” dedi Miles gülerek. “Seni bir yıldız yaptı. *Pretty Woman*’da Julia Roberts’ı da yıldız yapmıştı.”

“Sinemada bir sıçrama yapmak için, fahişe rolünden daha iyisi olmaz,” dedi Lara, kuru bir sesle.

“Bu veya Playboy’da bir sayfalık poster,” diye ilave etti Miles. “Elbette sen bunu kesinlikle yapmadın.”

“Hayır Miles. Bir yığın azgın herifin boşalması için elbiselerimi çıkarmak, benim iyi vakit geçirme anlayışıma uygun değil.”

Yemek karavanına yaklaştıklarında Cassie’yi gördüler. “Sana bir şey getireyim mi Lara?”

“Ben hallederim,” diye yanıtladı Lara. Bir masada, etrafı kadınlarla çevrili Joey Lorenzo’yu fark etmişti.

“Ben karavanda atıştıracağım. İş bekliyor,” dedi Miles.

Lara, Cassie’ye döndü. “Ben de öyle yapayım. Hafif bir şey, belki bir salata olabilir.”

“Tamamdır.”

Tekrar Joey’la etrafındaki kadınlara baktı. O da gözlerini kaldırdı. Birkaç saniye için göz göze geldiler. Lara gülümsedi. Bu ciddi, küçük gülümsemeyi, avantaj sağlayacak şekilde kullanmayı öyle iyi bilirdi ki. Sonra gözlerini kaçırdı, dönüp karavanına doğru yürüdü.

Joey nişanlıydı. Flört söz konusu bile olamazdı.

BÖLÜM ON BİR

Joey, birkaç kez Lara'nın ona bakışını yakalamıştı. Ancak zarif Miss Ivory'ye en fazla bu kadar yakınlaşmıştı. Mesafesini koruyordu. Çünkü onun, maymun boku gibi üstüne yapışan erkeklere alışmış olduğunu düşünüyordu. Kendisinin onlardan farklı olduğunu fark etmesini sağlamanın, tek şansı olduğunun bilincindeydi.

26 Gün boyu, barda oturup geri planda kalarak, sıranın kendi sahnesine gelmesini bekledi. Kyle Carson, iki ayak üzerinde duran en yavaş aktör olduğu için, sıra bir türlü kendisine gelmiyordu.

Trinee, çekim aralarında ona eşlik etmeye devam ediyordu. Filmle ilgili herkes hakkında sürekli olarak bilgi akışı sağlıyordu. Nişanlı olduğunu açıklamasından sonra, oldukça ısınmıştı Joey'e.

Joey, "Bana Lara Ivory'den bahset," diye sordu öylesine. "Nasıl biridir?"

"Lara'yı herkes çok sever," diye yanıtladı Trinee. "Çok popülerdir. Bu Lady'nin, hiç büyük yıldız kaprisleri yoktur." Ona hızlı bir bakış fırlattı. "Muhteşem, değil mi?"

Joey başını salladı. "Kiminle yatıyor?"

"Nereden bileyim?"

"Hadi Trinee. Biriyle yatağa girse, bütün sette hemen duyulur."

"Söylenen, onun kimseyle bunu yapmadığı."

"Neden?"

"O özeldir," diye esnedi Trinee, Lara hakkında konuşmaktan sıkılmış. "Sahi," dedi. "Nişanlın bizi ziyaret edecek mi?"

Joey, kesin olmayan bir ifadeyle, "Olabilir," diye yanıtladı. "Senin ki?"

Trinee, koca bir sırtışıla, "Marek hafta sonunu geçirmek için gelecek." dedi. "Eh adamım, bu kız çok bekleyemez."

O gece Lara, Nikki ile uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Richard hakkında, onun Fransız Yazı filmindeki performansından ne kadar hoşnut kalmış olduğu ve filmin montajının gidişatı hakkında konuştular.

Daha sonra, *The Dreamer*'ı tartıştılar ve Lara, Kyle Carson hikâyeleri anlattı.

Nikki gülmeye başladı, hızını alamıyordu. “Kesinlikle Bay Büyük Yıldız gibi görünüyor,” dedi. “Ama anladığıma göre, gerçek bir baş belası.”

“Bunu doğru söyledin,” diye karşılık verdi Lara. “Ayrıca son derece yavaş. Ekip ona on-çekimlik Kyle diyor.” İkisi de kıkırdadı. “Summer nasıl ?”

“Onu kontrol edemiyorum. Tüm ilgilendiği partiler, partiler ve partiler...”

Lara, “Yaşı gereği,” diye rahatlatmıştı onu. “Seni bir anne gibi göremiyor. Ne de olsa, ondan sadece onyediyi yaş büyüksün. Belki de biraz kıskanıyor.”

Nikki, kesin bir tavırla, “Saçmalık,” dedi. “Summer beni neden kıskansın? Muhteşem bir kız o.”

“Sen de öylesin; kişiliğinle, müthiş kariyerinle ve şöhretli, saygıdeğer kocanla.”

“Hayır,” dedi Nikki. “Bunun kıskançlıkla ilgisi yok. Summer yaşındaki kızlar, herkesi aptal gibi görüyorlar. Yeryüzündeki en akıllı insanların kendileri olduğunu düşünüyorlar. Biliyorum; ben de onlar gibiydim. Sen değil miydin ?”

Lara aceleyle, “Hatırlamıyorum,” dedi.

Lara'nın, çocukluğu hakkında konuşmayı sevmediğini biliyordu Nikki. Belli ki çok mutlu geçmemişti. Bütün bildiği, annesiyle babasının, Lara çok küçükken, bir otomobil kazasında öldükleri ve onun değişik akrabalar tarafından büyütüldüğüydü. Bir keresinde Richard'a sormuştu. “Lara geçmişinden bahsetmek istemez,” demişti Richard. “Boşver.” Nikki de öyle yapmıştı.

“Her neyse,” diye devam etti Lara. “Summer için endişelenme; kendisini toplayacaktır.”

Nikki, karamsarlıkla, “Umarım öyle olur,” dedi. “Kendimi yılın dırdırcısı gibi hissetmeye başlıyorum.”

“Senaryoyu alır almaz okuyacağım,” diye söz verdi Lara.

“Sonra hemen beni ara. Düşünceni öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Lara telefonu kapattı ve karanlığa bakarak arka terasa doğru yürüdü. Kumsal boyunca yürümek istiyordu; ama tek başına değil. Karanlık çok korkutucuydu.

Bazen her şey çok korkutucu oluyordu ... özellikle anıları onu rahatsız etmek için geri geldiğinde. Karabasan anılar...

"Ödlek kedi!" diye bağırdı yüzüne, Andy, ağabeyi. "Küçük, cılız, ödlek kedi."

"Değilim! Değilim!" diye karşılık verdi Lara Ann.

"Evet öylesin," dedi Andy. Sekiz yaşında, çok yakışıklı bir çocuktuk. Kavga etmedikleri zaman, Lara Ann tapardı ona.

"Anne, Anne. Bir parça daha tavuk alabilir miyim?" diye sordu Lara Ann.

"Efendim, tatlım?" Ellen'in, annesi, dikkati dağılmış gibiydi mutfakta dolanıyordu.

"Daha tavuk istiyorum, anne. Öyle lezzetli ki."

"Kusura bakma tatlım, babana da ayırmak zorundayım."

"Niye onu beklemek zorundayız?" diye sordu Andy. "Hep geç geliyor."

Lara Ann, ciddiyetle, "Çünkü annem beklememizi söylüyor," dedi.

"Sen sus," dedi Andy ve annesinin arkasından dilini çıkardı.

Lara Ann, sertçe, "Hayır, sen sus," dedi. Yüzü kızarmıştı. "Annem her zaman haklıdır, öyle değil mi anne?"

"İkiniz de susun," dedi Ellen. Önüne düşen bir saç tutamını geriye doğru itti. İri kahverengi gözleri ve yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülen doğal sarı saçlarıyla çok güzel bir kadındı.

Lara Ann, gözlerini annesine dikti ve özlemle iç geçirdi. "Bir gün tıpkı senin gibi olmak istiyorum anne. Öyle güzelsin ki."

"Teşekkür ederim sevgilim," dedi Ellen. Buzluktan bir kutu çikolata tı dondurma çıkarırdı. "Sen de güzelsin."

Andy, "Hayır değil," diye kızdırdı onu. "O, aptal, kafasız bir kız."

Lara Ann, kardeşini dikkate almadan, "Büyüdüğüm zaman ünlü bir oyuncu olabilir miyim anne?" diye sordu. Okulunu ve resim dersinde ne kadar eğlendiğini düşünüyordu. "Olabilir miyim?"

Ellen, sevgiyle kızının yanağına dokunarak, "Ne istersen olabilirsin, tatlım benim," diye cevapladı.

"Ne olabileceğini biliyorum," diye tısladı Andy. "Mahalledeki en çirkin kız olabilirsin."

"Sana bir kere söyledim," dedi Ellen, sinirli bir sesle, "Ve bir kez daha söylemeyeceğim. Küçük kız kardeşine karşı acımasız olma."

"Ben acımasız değilim," dedi Lara An gururla. "Ben iyiyim."

"Sen de kötüsün," diye karşılık verdi Andy. "Kötü! Kötü! Kötü!"

"Hayır değilim."

"Evet öylesin."

"İkiniz de terbiyeli olur musunuz, diye bağırdı Ellen. "Bugün havamda değilim."

"Charlie'nin Melekleri'ni izleyebilir miyim? Lütfen anne," dedi Lara Ann.

"Hayır, ben Felaket Dükü'nü izlemek istiyorum," diye araya girdi Andy.

"Seçme sırası Lara'da," dedi Ellen. "Bu gece ikiniz de Charlie'nin Melekleri'ni izleyeceksiniz."

"Sidikli!" dedi Andy.

Ellen'in tepesi attı. "Ne dedin sen?"

"Sidikli! Sidikli! Sidikli!"

"Baban eve geldiğinde ağzını sabunla yıkayacak, genç adam."

"Bana ne."

"Baban ne söylediğini duyunca, 'bana ne' diyemeyeceksin."

"Anne," diye sordu Lara Ann, küçük güzel yüzü son derece masum, "Yarak emici nedir?"

Andy alaylı alaylı gülmeye başladı. "Ne? Ne dedin sen?" dedi. Ellen, yanakları kızarak, "O lafı nereden duydun sen?"

"Babam bir kez Bay Dunn için söylemişti."

"Baban öyle bir şeyler söylemez."

"Söyler! Söyler! Ben duydum!"

"Hayır söylemez. O kelimeyi bir daha asla ağzına alma. Çok kötü bir kelime."

"Anlamı ne anne?"

"Ben biliyorum," dedi Andy, yılışarak. "Bir erkeğin, aletini aptal bir kızın ağzına sokması."

Ellen öfkeyle oğluna döndü. "Kes şunu Andy. Hemen kes."

O anda kapı açıldı ve Lara Ann'in babası Dan içeri girdi. İri, gürültücü ve yakışıklı bir adamdı, her gün büyüyen göbeğine ve kalın gerdaına rağmen.

"Baba, baba," diye viyakladı Lara Ann, ona koşup, kendini kollarına atarak. Dan küçük kızını havaya kaldırdı ve sarılıp öptü. Soluğundan alkol kokusu almıştı, ama buna alıştı. Babasının bir içki dükkânı

vardı ve her cumartesi sabahı onu oraya götürürdü. Bazen kalabalık olmadığında, arka tarafta otururlar ve Lara Ann'in içebileceği kadar Coca Cola içmesine izin verir, kendisi de şişeden viskisini yudumlar ve Lara'ya bunu kimseye söylememesini tembih ederdi.

Lara, "Tavuğunun yarısını ben yiyebilir miyim baba?" diye sordu ona sarılarak.

Ellen, ocağa doğru giderken, hırçın bir tonla, "Geciktin," dedi.

"Fark ettiğine sevindim," diye yanıtladı Dan ve Lara Ann'i yere indirdi.

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Ellen.

Dan, hafif yalpalayarak, "Ne demek olduğunu biliyorsun," dedi.

"Hayır, bilmiyorum."

80

Dan, mutfak masasının sandalyelerinden birini çekip oturdu ve iki çocuğa, öbür odaya gidip TV izlemelerini söyledi.

Babasının eline yapışarak, "Ben seninle kalmak istiyorum baba," diye itiraz etti Lara Ann.

Dan, "Olmaz, tatlım," dedi onu hafifçe iterek. "Yemeğimi yedikten sonra görüşürüz."

Andy, kolumu çekerek, "Hadi gel, korkak kedi," dedi.

Ellen yakışıklı oğluna doğru, uyarı anlamında, parmağını sallayarak, "Unutma, Charlie'nin Melekleri," dedi.

Lara Ann televizyonun karşısına sessizce oturmuş Farrah Fawcett'le onun altın bukleli muhteşem saçlarını izliyordu. Andy eline oyuncak bir araba aldı; gürültülü bir şekilde araba sesi çıkararak arabayı oturma odasının döşemesinde sağa sola yürütmeye başladı. "Sessiz ol, Andy," dedi Lara Ann.

"Hayır," dedi oğlan, yine dilini çıkararak. "Sen aptal bir kızsın. Kızlar çenelerini kaparlar."

"Hayır kapamazlar."

"Evet, kaparlar."

"Hayır kapamazlar."

Tartışmaya öylesine dalmışlardı ki, önceleri mutfaktan gelen yüksek sesleri duymadılar.

Sonra Andy, "Gene kavga ediyorlar; şişt," dedi

Dan'in, "Orospu!" diye bağırıldığını duydular. Babaları, "Sadakatsiz orospu." Diye devam etti. Sonra Ellen'in sesi. "Beni suçlamaya nasıl cesaret edersin."

“Seni neyle istersem suçlarım. Şehirde herkes seninle şu dışçı hakkında konuşuyor. Doldurduğu sadece dışların değil Ellen.... sadece senin lanet olası dışlarını doldurmuyor.”

“Elliot Dunn sadece arkadaşım.”

“Yaa, seni beceren bir arkadaş.”

Yükselen sesler Lara Ann’i korkutmaya başlamıştı. “Neden bahsediyorlar?” diye fısıldadı.

“Bilmem,” dedi Andy.

“Şehrin alay konusu olmayı reddediyorum,” diye haykırdı Dan. “Hayır, ben kesinlikle buna katlanamam. Dan Leonard buna katlanamaz. Anlıyor musun?”

“Millet dedikodu yapmayı seviyor. Ortada bir şey yok.”

“Sen öyle diyorsun.”

“Doğru söylüyorum.” Bir anlık sessizlik - sonra - “Dan ... Aman Tanrım ... ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun dedim?”

“Kahrolası erkekliğimi savunuyorum. Çok daha önceden yapmam gereken bir şeydi bu.”

“Aptallık etme Dan.” Ellen’in sesi yükseldi. Paniğe kapılmıştı. “Delilik ... bu. LÜTFEN YAPMA ... YAPMA ... HAYIRRRR!”

Korkunç bir patlama duyuldu. Lara Ann yerinden sıçradı ve kulaklarını kapadı. Kötü bir şey olduğunu biliyordu.

Andy ayağa fırladı.

Lara Ann, onun koluna yapışarak, “Gitme,” diye inledi. “Korkuyorum Andy. Yanımda kal.”

Andy, “Gidip bakmam lâzım,” dedi. Kendini Lara Ann’den kurtarıp mutfağa koştu.

Lara Ann divanın üzerine büzülmüştü. Babasının böğürerek bir şeyler dediğini duydu. Sonra kısa bir boğuşma sesi; sonra da korkunç bir patlama daha.

Yerinden kımıldayamadı. Hâlâ kulaklarını kapıyordu.

Birden, gözlerinde vahşi bir ifadeyle babası odaya daldı. “Hadi gel tatlım,” diyerek onu yerinden kaldırdı.

Gözleri kan çanağına dönmüştü; çok korkunçtu. Ama Lara Ann, habasını dünyadaki her şeyden çok severdi; bu yüzden itiraz etmedi.

“Nereye gidiyoruz baba,” diye sordu ince sesiyle.

Dan, “Buradan uzaklara,” diye mırıldandı. Kızını kucağına alıp mutfaktan çıkardı.

Mutfak zemininde annesi yere yığılmış, göğsündeki bir açıklıktan, yılan gibi ince, helezoni bir duman yükseliyordu.

Kapının yanında yatan kardeşinin, kafasının yarısı yok olmuştu. Her yerde kan vardı.

"Babacığım ! Babacığım ! Babacığım!" Lara Ann haykırmaya başladı. "Annem yaralanmış. Kanıyor. Andy de öyle."

Adam dinlemiyordu. Küçük kızı dışarı çıkardı ve neredeyse arabasının arkasına fırlattı. Sonra şoför koltuğuna atlayarak tam gaz evden uzaklaştı.

Lara, "Babacığım, babacığım," diye inliyordu. Öyle korkmuştu ki, güçlükle nefes alabiliyordu. "Ne oldu? Annem niye yerde yatıyor? Andy'nin her tarafı niye kan içinde?"

82 Dan, yanındaki koltuktan bir şişe viski alıp bir yudum içti. "Yok bir şey," diye mırıldandı. "İyileşecekler."

Lara, gözlerini sımsıkı kapadı; dizlerini göğsüne çekti. "Babacığım, kötü bir şey oldu. Bunu anneme ve Andy'e kim yaptı? Kim yaptı?"

"Annen hakkettiğini aldı," diye mırıldandı. "Sadakatsiz orospu."

Lara Ann ağlamaya başladı. Hıçkırıklarla tüm vücudu sarsılıyordu.

Bir motele geldiler; Dan resepsiyona gidip bir anahtar aldı. Daha sonra, bir odanın önüne park ederek kızını içeri taşıdı. Lara Ann hâlâ ağlıyordu; yüzünden aşağı sessiz bir gözyaşı seli boşanıyordu. Babasını seviyordu; ama yine de, yüreğinde, onun çok kötü bir şey yapmış olduğunu hissediyordu.

Dan, "Otur ve televizyon seyret," diye emretti sertçe.

"Eve gitmek istiyorum." diye inledi Lara Ann.

"Dediğimi yap ve televizyonu aç. Annen gibi kişnemeye başlama."

Dan, bir iskemleye çöktü; artık neredeyse boşalmış olan viski şişesinden bir koca yudum daha aldı.

Babası, daha önce hiç böyle sert konuşmamıştı onunla. Ama Lara Ann, kızgınlığının, elindeki şişeyle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Andy, insanların böyle şeyler içtikleri zaman sarhoş olduklarını söylemişti. Sarhoş olunca da hastalanırlar ve garip bir şekilde konuşurlardı. Babası hastaydı.

Akşam çökerken, küçük kızın yorgunluğu daha da arttı. Babası dışarı çıkıp, arabadan aldığı yeni bir viski şişesiyle geri döndü. Bütün şişeyi içip, kendi kendine homurdanırdı. Lara Ann onu gözetliyordu.

Gece geç saatlerde, uzaktan yankılanan polis sirenlerini duydu.

Babası da duymuştu; birden doğrulup ona dikti gözlerini. Kelimeleri ağzında geveleyerek, "Tıpkı annene benziyorsun," dedi. "Güzelsin; ama ruhun sürtük, annen gibi. Küçük ... pis ... bir ... sürtük. Tıpkı bütün kadınlar gibi. Anlıyor musun beni?"

Gözleri iyice dolmuş, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Babası, daha önce ona hiç böyle korkunç şeyler söylememişti. Lara Ann, hep onun gözdesi olmuş, babası onu hep sevmişti.

Dünyası çöküyordu ve yapabileceği bir şey yoktu. "Andy'i istiyorum," diye bağırdı. "Annemi de istiyorum."

Dan cebinden bir tabanca çıkardı.

Lara Ann, metalin sert parıltısına baktı. Babası onu vuracaktı, tıpkı Charlie'nin Melekleri'nde gördüğü insanların vurulduğu gibi, tıpkı annesini ve Andy'i vurduğu gibi. Büyümek için bile bir şansı olmaya- 83

"Babacığım -" diye söze başladı, yüzü karmakarışık.

Dan, "Şunu asla unutma," diye geveledi. Ağzı seğiriyordu. "Ruhen çirkin bir sürtüksün; tıpkı hain annen gibi."

Sonra tabancayı ağzına soktu ve beynini uçurdu.

Kan, saç ve et parçaları Lara Ann'in üstüne başına yapıştı.

Beş yaşındaydı.

Lara, bir süre sonra içeri girdi, bir diğer uzun yalnız geceyi düşünerek. Sorun değildi, kendisiyle baş başa olmaya alıştı. Her zaman başa çıkmayı becermişti.

BÖLÜM ON İKİ

Alison Sewell, Lara'yı ilk kez bir film galasında fark etti. O zamanlar, Alison'un önünde hep pis kokan, terli bir erkek kalabalığı olurdu, o daima arkada kalmaya mahkumdu.

Alison, fotoğrafçı meslektaşları arasında hiç popüler değildi. Bu nedenle, onun resim çekmesini engelleyebildikleri her fırsatta yaparlardı bunu. İşin gerçeği ondan nefret ediyorlardı.

84

Alison buna hiç aldırmıyordu. Onları atlatmak için kendine özgü yöntemleri vardı. Diz altlarına sıkı bir tekme atmak. Ölümcül bir örgü şişini vücudun can alıcı bir yerine batırmak. Yalandan bayılmak. Evet, Alison'un istediği her şeyi elde etmesini sağlayacak numaraları vardı. Ne de olsa kadındı; dolayısıyla, domuzlar, onunla dalaşmadan önce iki kez düşünüyorlardı.

Adamın biri denedi. Kendisine çelme taktı, ardından da şiddetli bir yumruk patlattı. Alison, derhal onu dava etti. Altı bin dolar tazminat ödemesi kaydıyla mahkeme dışında bir uzlaşmaya vardılar. Bu hepsi için bir uyarı olmuştu. Alison Sewell'le dalaşmayın; yoksa pişman olursunuz.

Sekiz yıl önce, gırtlak kanserine yakalanmış olan Cyril dayıdan devraldığı işin içindeydi. Yaptıklarının bilinmesini asla istemeyen ünlülerle politikacıları görüntüleyerek, oldukça iyi bir kazanç elde ediyordu. Haftada bir gün New York'a uçuyordu. Yılda üç kez Washington'da çalışıyordu. Açılışlar, görkemli galalar ve partilerin peşinde, her gece sokaklardaydı. O ünlü otoban kovalamacası sırasında, O. J. Simpson'ın fotoğrafını çekmişti; adam tutuklandığında evinin önündeydi. Johnny Romano'yu bir fahişeye birlikte; Madonna'yı, Miami'de yeni bir sübyan oğlanla ve Venus Maria'yı yüzme havuzunda üstsüz yakalamıştı.

Evet, Alison Sewell, sansasyonel gazetelerin peşinde olduğu cesur resimlere sahipti. Bu yüzden de, hiçbirinin kendisine özel bir sempatisi olmadığı halde, birçok foto editörü ona cömertçe ödeme yapıyordu.

Alison'ın hiçbir şey umrunda değildi. Özel hayatı yoktu. Erkekler ona cazip gelmiyordu; kadınlar da. Seks bütün kötülüklerin nedeniydi ve açıkçası, Alison Sewel'in hiç ilgisini çekmiyordu.

Şimdi yatalak olan annesiyle, Cyril dayının vasiyetinde kendilerine bıraktığı evde yaşıyordu. Daha çok gündüzleri uyur, geceleri sokakları arşınlardı. Her zaman, askerlerin muharebede giydikleri pantolonlardan giyerdi. Ayaklarında dayanıklı yürüyüş cizmeleri, sırtında kahverengi bir T-shirtle kıymetli filmlerini sakladığı sayısız cebi olan bir uçak-savarcı ceketi bulunurdu.

Alison yalnız çalışırdı. Hızını kesecek kimseye ihtiyacı yoktu.

Seyahatlerinde Lara Ivory’i şahsen hiç görmemişti ve ilk gördüğünde, çarpılmıştı. Saf masum bir güzellik. Öylesine muhteşem bir yüz ki Alison neredeyse ağlayacaktı.

Otomatik bir şekilde, makinasını başının üzerine kaldırdı ve çekebildiği kadar çok resim çekti. Sonra eve giderek, Cyril dayının karanlık oda haline getirdiği, evin arkasındaki sundurmada filmi banyo etti.

85

Banyo edilen fotoğraflar meydana çıktıkça, Alison, Lara’nın hiç kimseye kıyaslanamaz tazeliği ve çarpıcı güzelliği karşısında donup kaldı. Onun yüzü, şimdiye kadar çekmiş olduklarının hepsinden çok daha özel bir yüzdü ve hemen daha fazla resmini çekmek istiyordu.

Ondan sonra da bir daha geriye bakmadı, Lara Ivory onda bir takıntı haline gelmişti.

Elinden geldiğince, ünlü yıldızla ilgili her şeyi, avının izini süren vahşi bir aslan gibi bulup, ortaya çıkarmaya koyuldu. Çalışma alışkanlıklarını değiştirdi, Lara’nın katılması ihtimali olan herhangi bir olayı yakalamak için, önüne çıkan her kim olursa olsun tekmeleme pahasına hep en öndeydi.

Kısa süre sonra, Lara onu farketmeye başladı. Gülümseyerek, dostça el sallayarak ödüllendiriyordu onu. Alison bunu bir işaret olarak değerlendirdi. Putlaştırdığı kişi için notlar yazmaya ve fotoğraflarını basarak ona vermeye başladı. Çoğu zaman, bazı istenmeyen medya ajanları veya korumalar, aralarına girerek iletişim hattını bloke ederdi. Bu onun tepesini attırıyordu. Çünkü, eğer araya girenler olmasa, kesinlikle iyi dost olabilirdi.

Alison’un hiç bir zaman konuşup içini dökebileceği bir dostu olmamıştı. Tek sahip olduğu kişi, sızlanmaktan başka bir şey yapmayan, yatığı yataкта, zayıf bedeni kanserden gün geçtikçe güçsüzleşen, annesiydi.

Onu da hemen her gün, “Bu sana sigara içmek ne demekmiş öğretecek,” diye azarlardı Alison, aynen ölürken Cyril dayısına söylediği gibi.

Alison sigara içmiyordu. Onun yerine çikolata yiyordu; bazen günde yedi, sekiz tane. Bu onu şişmanlatabilirdi; ama en yakını olan iki kişinin yaptığı gibi, sigara içecek kadar aptal değildi. Bak, bu onlara neye mal olmuştu.

Bir gün Alison, Lara'yı ziyaret etmeye karar verdi. Adresini 'Yıldızların Haritası' kitabından bulmuş ve kitabı iki hafta boyunca yatağının yanından ayırmamıştı. Tâ ki, bir Cumartesi sabahı erkenden kalkıp, eski steysin arabasıyla Hidden Valley Road'a giden o uzun yola çıkana kadar. Yıldız kitabına göre, Lara'nın evi Sunset dışında bir yerlerdeydi.

Alison heyecanlıydı. Yaptığı cesaret isteyen bir işti, ama Lara'nın onu iyi karşılayacağına yürekten inanıyordu. Yanında, kendi hazırladığı bir albüm vardı, son üç ay içinde Lara'nın bütün aktivitelerinin resimli bir kaydı. Birkaç tane çok güzel fotoğraf vardı, ancak sansasyon gazetelerinin yayımlamak için seçtikleri tek resim, Lara ile erkek arkadaşı, Lee Randolp'un, milletin içinde açıkça kavga ederken çekilmiş fotoğrafıydı.

Alison, bu Lee Randolp denen tipi sevmiyordu. O, Lara'sına uygun biri değildi; Lara daha iyilerine layıktı. Gerçi Lara'nın neden bir erkeğe ihtiyaç duyduğu onun anlayamadığı bir şeydi, ya. Erkekler domuzdu. Onlar osurur, küfreder, tükürür, kavga ederlerdi; yalancı ve haindiler ve sürekli kadın peşinde koşarlardı. Alison hepsinden nefret ediyordu.

Oraya ulaştığında, evin korumasız olduğunu görerek şaşırdı. Ne yüksek bahçe duvarları, ne büyük demir kapılar. Bayağı büyük olmasına karşın, basit görünüşlü olan çiftlik evine giden bir araba yolu vardı.

Zili çaldı ve bekledi. Şanssızlık! Lee Randolp çıktı kapıya.

"Evet?" dedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Aa ... Lara'ya bir şey getirdim."

"Ben alayım."

"Hayır! Onu şahsen görmem lazım."

Lee, ona tuhaf tuhaf baktıktan sonra beklemesini söyledi ve kapıyı suratına kapadı. On dakika sonra polis gelmiş ne istediğini soruyordu.

Alçak herif! Lara ne yaptığını bir bilseydi... Lee onu korumuyor; sadece gerçek dostlarından uzaklaştırıyordu.

Polislere, Lara'nın sadık bir dostu olduğunu anlattı. Ama orospu çocukları ona inanmadılar ve oradan ayrılmaya zorladılar. Görev tamamlanmamıştı.

Ondan sonra Lara'ya mektuplar yazmaya başladı; günde bir ya da

iki mektup. Dolaylı yoldan Lee Randolp'un ne kadar değersiz olduğu, halkla ilişkiler adamının ne kadar kuş beyinli olduğu, insanlar yalnızca aralarından çekilecek olsa, ne kadar iyi dost olabilecekleri hakkında.

Derken, Lara'nın evine gitmeye başladı. Bazen kâhyaya, bazen-de Lara'nın asistanına ya da Lee'ye rastlıyordu. Oraya ne zaman gitse, biri polis çağırıyordu, Sonunda, polis ona, tekrar geldiği takdirde taciz suçundan tutuklanacağını söyledi.

Taciz mi? Kim olduğunu sanıyorlardı onun? John Hinckley mi? Ne biçim bir kukla yığınıydı bunlar. O, Lara'nın dostuydu; hepsi bu. Ona bir kötülük yapmayı düşünmemiştii.

Ama, Alison belâ istemiyordu. Bu yüzden, ev ziyaretlerine son verdi. Onun yerine, mektup göndermeye ve fırsat buldukça Lara'nın fotoğraflarını çekmeye devam etti.

87

Bir süre sonra, Lara'nın etrafındaki insanların - sözde onun koruyucuları - yıldızlarına kendisinin bulunduğu yöne bakmaması veya gala ve büyük törenlerde yanına gitmemesi konusunda talimat verdiklerini hissetmeye başladı.

Başlangıçta bunun kendi kuruntusu olduğunu düşünmüştü. Ama hayır; gerçekten öyleydi. Lara çoktandır gülümsemiyor ve el sallamıyordu. Samimi bakışlar kesilmişti. Alison kızmaya başladı; hem de fena halde kızmaya.

Lara'nın güvenini ve ilgisini geri kazanmak için bir şeyler yapması lazımdı.

Kimсенin unutamayacağı bir şey.

BÖLÜM ON ÜÇ

Joey farkına bile varmadan Cuma günü geldi. Hâlâ onun sahnesini çekmemişlerdi. Üç gün boyunca bir bar taburesine tünemiş, Kyle Bay Büyük Yıldız Carson'ın her tekrarda nasıl çuvalladığını izlemişti. Lara gayet serinkanlı ve sevimli bir şekilde oturuyor, bir kez bile şikayet etmiyordu.

88

Kyle tam bir itti. Onun varlığını reddediyor, sanki hiç yokmuş gibi davranıyordu. Bu da, dışlanmaya alışık olmayan Joey'i çok sinirlendiriyordu. Setteki kadınlar bu durumu telâfi ediyorlardı. Joey'in nişanlı olduğunu sandıkları halde, başa çıkabileceğinden çok davet alıyordu. Aslında herhangi birini becerebilirdi; Trinee dahil. Ama yapmadı. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Ayrıca Lara'yı gördüğü andan beri, kimseyle yatmak istemiyordu. Kadınlara, avukat nişanlısı ve onun ne kadar akıllı olduğu hakkında hikayeler uydurarak, hepsini cezbetmeyi iş edinmişti.

Yutuyorlardı üstelik. Kadınlar, elde edemeyeceklerini düşündükleri erkeği severler.

Lara, ona dostça bir el sallamak veya gülümsemek için yolunu değiştiriyordu sanki. Daha hiç sohbet etmemişlerdi, ancak kendisinin varlığından haberdar olduğunun bilincindeydi. Her zaman sahnesinin geri planında, Lara'yı seyrettiği düşünülürse, genç kadının onu fark etmesi imkansızdı.

Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeyi kendine iş edindi. Trinee haklıydı; yönetmenle yatmıyordu. Şu sıralarda bir sevgilisi de yoktu. Sahilde kiralık bir evde, asistanı ve korumasıyla kalıyordu. Ve herkes onu seviyordu.

Herkese dostça davrandığı halde, Joey'e yalnız biriymiş gibi geliyordu, tıpkı kendisi gibi. Onun gibi bir kadın! Ancak hayatında ilk kez, bir kadının üstüne gitmek konusunda huzursuzdu.

Joey Lorenzo. Süper damızlık. Reddedilmeyi asla göze alamazdı.

Madelaine, o akşam geleceği tehdidinde bulunmuştu; bu nedenle, şu anda en acil sorunu, onu engelleyecek bir şey bulmaktı. Ekipteki birin-

den ödünç bir cep telefonu aldı ve Madelaine'i aradı. "Buna inanmayacaksın," dedi, kısık bir sesle.

Madelaine kuşkulananarak, "Neye?" diye sordu.

"Çok kötü boğazım ağrıyor. Öyle boktan bir durum ki, zor konuşabiliyorum. İşin en iyi yanı, benim sahneme bugün sıra gelmeyecek. Pazartesiye kadar iyileşmem lazım. Bu yüzden bütün hafta sonunu yatakta sıcak çay içip seni özleyerek geçireceğim."

Madelaine, kesin bir ifadeyle, "Bunu duymamış olayım," dedi. "Gelip seninle ilgileneceğim."

"Hayır tatlım, hayır," dedi Joëy. "Bu konuda ciddiymim. Dinlenmem lazım."

"Ama Joey, dedi, ihtiyaç içindeymiş gibi bir tonla konuştuğu için kendinden nefret ederek. "Seni görmeyi arzu ediyordum."

"Haydi, Madelaine," diye kesti. "Hasta olduğum için suçluluk duygusuna kapılacağım, daha çok ısrar edersen. Büyük sahnem Pazartesi, anlıyorsun değil mi?"

Madelaine isteksizce, "Peki," dedi. "Sanırım haklısın."

"Bu demek değildir ki seni özlemeyeceğim."

"Emin misin?"

Şimdi tam anlamıyla baştan çıkartıcı ses tonu sahneye çıktı. "Haydi bebeğim, biliyorsun ki öyle"

Bu iş hallolmuştu. Sete geri döndü.

Lara, *Revenge*'in senaryosunu baştan sona üç kez okumuştı. Dili, dürüstlüğü ve vahşeti nedeniyle zor okunmasına rağmen, güçlü bir eser olduğunu farketmişti. Doğru bir yönetmenle, inanılmaz bir film olabirdi.

Senaryoyu çantasına koyarak karavandan çıktı ve sete doğru yürümeye başladı. Yolda Joey Lorenzo'yla çarpıştı.

Joey geri çekilerek, "Özür dilerim!" dedi.

Lara, "Hayır, *ben* özür dilerim. Seninle olan sahnemize bir türlü gelemedik," dedi. Nedenini bilmemekle birlikte, kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. "Diyaloglarımızı yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızı görüp çıldırıyor olmalısın."

Bu kadar yakın ve yüzyüzeyken, bir kez daha, onun büyüleyici güzelliğine hayran oldu. "Sorun değil," dedi, doğal olmayı başararak. "Bir bar taburesinde tünemeye gittikçe alışıyorum, beni suçlu çocuk günlerime geri götürüyor."

Lara, yüzünde dünya güzeli bir gülümsemeyle, "Öyle mi ?" dedi. Onun yakışıklı olduğu kadar komik de olduğunu düşünerek. "Bu çok mu eskidendi ?"

"Oldukça."

Lara, "Yaşından utanıyor musun?" diye takıldı ona.

"Otuz yaşındayım. Sen?"

Böyle doğrudan soru sorulmasına alışık değildi Lara. "Aslında, otuziki yaşındayım," diye yanıtladı. "Halkla ilişkiler uzmanım, sürekli olarak, yirmidokuz demem için zorluyor beni, ama bütün dergiler gerçeği bildiğine göre, bence bu biraz anlamsız."

Güldüler.

Joey, "Senin kadar ünlü olmak kolay olmamalı," dedi, gözlerini ondan ayıramadan.

Lara, genç adamın bakışlarını yakalayarak, "Öyle değil," dedi. "Bedeli olmasına rağmen."

"Eminim," diye sırttı Joey.

Jane paldır küldür aralarına girdi. İşgüzar bir telaşla, "İkiniz de sette bekleniyorsunuz," dedi.

Lara, onu kibarca kovalayarak, "Teşekkür ederim Jane," dedi. Sete doğru yürümeye başladı. Joey bir adım gerisindeydi.

"Bir avukatla nişanlı olduğumu duydum," dedi Lara. "İlginç bir meslek olmalı."

"Evet," dedi. "O.J. Simpson davası devam ederken, benim kendi yorumcum vardı. Marcia Clark'ın yerinde o orada olsa, daha iyisini yapabilirdi."

"Uzun zamandır mı nişanlısın?"

"Bir senedir," diye yalan söyledi. "İnsanın üzerine kapanan ve özgürlüğünü yok eden bir kapı değil de, daha çok verilmiş bir söz gibi, ne demek istediğimi anlıyor musun ?"

Lara güldü. "Eminim nişanlının bunu duymaktan hoşlanacaktır."

Joey, Lara'nın onu küçük göreceği korkusuyla, "Hey," dedi birden. "Kötü bir anlamda söylemedim. Biliyor musun, evlilik benim için önemli. Evlendiğim zaman, bu sonsuza kadar devam etmeli." Dikkatle ona baktı. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Lara, "Benim bu konudaki geçmişim biraz lekeli," dedi. Richard'la evlendiği zaman, tamamen aynı şeyleri hissetmiş olduğunu düşünüyor-du. "Ben boşandım."

“Bilmiyordum.”

“Hımm ... galiba *People* dergisini okumuyorsun,” dedi Lara. “Boşanmam oldukça dile düşmüştü.”

“Kimdi o şanslı adam?”

Lara, “Richard Barry, yönetmen,” diye cevap verdi. Sete gelmişlerdi.

“Ne kadar evli kaldınız?”

“Bir hata olduğunu anlayacak kadar uzun süre. İşin iyi yanı, şimdi dost olmamız.”

“Ne iyi.”

Lara, “İşe başlama zamanı,” dedi ciddiyetle. “Kyle laflarını takılmadan söylemeyi başarırsa, belki öğleden sonra senin sahnene başlarız.”

“Buna çok şaşarım.”

Uzun uzun bakiştılar. Joey, Lara’yı huzursuz ediyordu; gözleri içine işliyordu sanki. “Ee... sonunda konuşma fırsatı bulduğumuza memnun oldum,” dedi. 91

Joey, “Ben de,” dedi, onu yakından seyretmeye devam ederek.

Lara, “Nişanlın bu hafta sonu seni ziyarete geliyor mu?” diye sordu. *Aman Tanrım! Lara, ne aptalca bir soru bu!*

“Hayır, bir dava üzerinde çalışıyor. Neden?”

“Şey,” dedi Lara. Bir neden bulmaya çalışıyordu. “Ben ... aa ... seni yarın geç evimde vereceğim bir partiye davet edecektim.”

“Sahi mi?”

Ağzından çıkan sözlere inanamıyordu. Aklını mı kaçırmıştı? Parti falan planlamamıştı. “Eğlenceli olacak,” diye devam etti. “Yoko ile Roxy geliyorlar; ayrıca, ekipten birçok kişi de.”

Joey’nin siyah gözleri içine işlemeye devam ediyordu. “Tek başıma gelsem olur mu?”

“Tabii,” diye cevap verdi Lara. Soluğu kesilmişti.

“Öyleyse geleceğim.”

“İyi. Haa, eğer nişanlın gelirse lütfen onu da getir.” Hızla uzaklaşarak onu sabırsızlıkla bekleyen Miles’a yöneldi. *Bir parti veriyorum,* diye düşündü. *En iyisi Cassie’yi hemen işe koşturmak. Bayılacak buna.*

Joey, genç kadının uzaklaşmasını seyretti. Onun başka türlü bir şey olduğu kesindi. İnsanı nakavt eden bir güzel, inanılmaz derecede dostça davranan, iyi biri. Şimdiye kadar tanıdığı kadınlara hiç benzemiyordu.

Lara Ivory gerçek olandı ve onu umutsuzca arzu ediyordu.

Joey Lorenzo bundan önce gerçek olanıyla asla karşılaşmamıştı.

BÖLÜM ON DÖRT

Nikki, New York'a gitmek için American Airlines uçağındaki yerine oturdu. Birkaç gün önce Richard'a, Lara'yı ziyaret etmeyi planladığını söylemişti.

Richard rahatsız bir tavırla, "Neden?" diye sormuştu.

"Çünkü önemli. Onun senaryoyla ilgili düşüncelerini öğrenmem lâzım."

22

Richard, *ben en iyisini bilirim* tonuyla, "*İntikam*, Lara'nın dahil olabileceği bir proje değil," demişti. "O büyük bir film yıldızı; oysa sen küçük bir film yapıyorsun."

"Biliyorum; ama ilgileniyor. Düşünsene; onu alabilirsem ne büyük olay olur."

"Ondan özveri istemek için gidemezsin."

"Bu, tamamen onun kendi kararı olacak."

"Oynamayacaktır Nikki."

"Bir yapımcının yapabileceği en önemli şeyin, içgüdülerinin peşinden gitmek olduğunu söyleyen sen değil miydin? İşte ben de öyle yapıyorum."

"Gitmen gerekiyorsa, git."

"Summer'la ilgilenirsin, değil mi?"

"Benimle rahat edecektir."

Nikki daha sonra Summer'la konuşmuş, Richard'ın onunla ilgilenmesine söz verdiğini söylemişti.

"Harika!," demişti Summer. "En büyük Richard."

"İki gün içinde döneceğim. Birlikte iyi vakit geçireceksiniz."

"Zaten iyi vakit geçiriyorum." demişti Summer. "Los Angeles büyüleyici bir yer. Sonsuza kadar burada kalabilmeyi isterdim."

Nikki, oldukça şaşırarak, "Sahi mi?" demişti. Kızının artık California'da yaşamak istediğini söylerse, Sheldon'un suratının alacağı şekli düşünebiliyordu. Çıldırırdı. Summer onun en değerli ödülüydü, kızının gitmesine izin vermesi imkansızdı.

Nikki, "Bunu döndüğüm zaman konuşuruz," diye söz vermişti.

Şimdi yoldaydı. Lara'yı hayatının rolüne ikna etmeye hazırdı.

Yanındaki, Penthouse, Playboy ve Wall Street Journal gibi şeyler okuyarak oyalanan Alman iş adamıyla sohbetten kaçınmak için, uçuşun büyük bölümünde uyudu. Adam bir süre sonra, gazeteye boşverip, kendi kendine homurdanarak, dergilerin orta sayfalarını en az yirmi kez incelemişti.

Çıkarlarken, Nikki, "Ödeme yapmanız lazım," diye mırıldandı.

Adam devasa gür kaşlarını çatarak, minicik gözleriyle baktı, "Par-don ?"

"Hostese ödeme yapmanız gerekiyor, dedim, kulaklıklar için."

Adam büsbütün kızdı. Bu Amerikalı kadınlar çok garipti.

Lara, havaalanına bir limuzin göndermişti. Nikki arabaya bindi ve arkasına yaslandı. Hamptons'a kadar yolculuğun tadını çıkaracaktı.

Geldiğinde saat yediyi geçiyordu ve Lara, günlük çalışmasını bitirmiş, eve dönmüştü.

Nikki, etrafı gezerken, "Ne ev ama!" diye hayranlığını dile getirdi. "Çok sevimli."

"Satın almayı düşünüyorum," dedi Lara.

"Taşınmak niyetinde değilsin ya?"

"Hayır. Burayı bir sığınak olarak kullanacağım. Beni kimsenin bulamaması için."

"Daha da beter inzivaya çekileceksin yani!"

"Ben inzivaya çekilmiş değilim."

"Sen öyle diyorsun."

Daha sonra arka terasta akşam yemeği yediler.

Nikki, daha fazla beklemeye dayanamayarak, "Ee," diye sordu. "Senaryo hakkındaki düşüncen ne?"

Lara, onunla dalga geçerek, "Gerçek düşüncem mi?" dedi.

"Tabii ki gerçek düşüncem."

Lara gülümsedi. "Bayıldım."

Nikki doğruldu. "Sahi mi?"

"Olmasını istediğim her şey var."

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin." Tam isabet. "Şimdi asıl önemli soru. Oynayacak mısın?"

"Şey ..."

Nikki masaya yaslandı, heyecanı çok açtı.

"Evet," dedi Lara. "Oynayacağım."

Nikki, coşkuyla ellerini çırparak, “Şükürler olsun Tanrım,” dedi. “Söz veriyorum yıl sonuna kadar iyi bir insan olacağım.”

Nikki’nin yolundan çekilmesinin verdiği rahatlıkla, Summer daha da iyi vakit geçirmeyi planlamıştı. Montaj odasından Richard’ı arayıp, o akşam yemeğe gelmemek için yalvararak izin istedi. Bir arkadaşının doğum günü partisine katılması gerektiğini söyledi.

Richard oldukça hoşgörülüydü. “Eve çok geç kalma,” dedi.” Ve Tanrı aşkına, annene seni yemeğe götürmediğimi söyleme sakın.”

Summer, “Pazar günü birkaç arkadaşımı eve çağdırmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu. Hazır iyiliği üstündeyken, bundan yararlanabileceğini düşünüyordu.

“Olur,” dedi Richard. “Ben bütün hafta sonu çalışacağım.”

Genç kız, hoşça kal Richard, diye düşündü neşeyle. Onu çok sevmesine rağmen, mutlak özgürlüğü tercih ediyordu.

Yataktan fırlayarak, bugün ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Bir de araba kullanabilseydi.

Şey, aslında kullanmasını biliyordu. Ama Richard’ın ya da Nikki’nin arabasının direksiyonunda enselenirse, daha on altı yaşında olmadığı için, tam anlamıyla boka batardı. Ne annesinin ne de Richard’ın, karakola gelip kefalet ücretini ödemekten memnun kalacağını sanmıyordu. Richard-dan, Nikki’den ve babasından para alıyor olmasına rağmen, taksiler bütün parasını tüketiyordu. Çok sevgili babasına çılgın bir mektup yazmış, Nikki’nin ona dişe dokunur bir para vermediğini anlatmış, babası da, ne için lazım olduğunu bile sormadan beş yüz doları postalamıştı.

Artık kararını vermişti; Los Angeles’te kalmak en iyisiydi. Sevgili babası para gönderir; o da bir süre sonra kendine ait bir yere taşınırdı. Ne de olsa iki ay sonra onaltı yaşını dolduracak ve yasal olarak araba kullanabilecekti. Müthiş bir şey olacaktı bu !

Bir de bunun tersini düşündü. Sheldon onun California’da kalmasından hoşnut olmayacaktı, o kadar uzakta olduğu için ondan nefret edecekti. Ancak bir tartışma yaratırsa, kendisine her an şantaj yapabildi. Elinde, Bay Büyük Adam Ünlü Psikiatr’ın kimsenin bilmesini istemeyeceği bir malzeme vardı, hatta, iyi olmasına rağmen biraz ahmak olan, çok kıymetli Rachel’inin bile.

Oh, evet, eğer isteseydi, onun bu mutlu işini saniyede havaya uçururdu. Herkesin aklı da birlikte uçardı. Özellikle de Nikki’nin.

Hımm..... şayet sevgili babacığı işbirliğine yanaşmazsa, belki de tam bunu yapacaktı.

Kendisini alıp bir klüp eğlencesine götürmeyi teklif eden Jed'i aradı. Jed'in bağlantı sağlamak konusunda mükemmel bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Adeta herkesi tanıyor, ve Summer'ı etrafa Richard Barry'nin kızı olarak tanıtıyordu - bu da onun oldukça ilgi toplamasına yarıyordu. Onunla daha önce birkaç kez çıkmış ve her cins insanla tanışmıştı, on sekizinde, muhteşem görünüşlü ve en iyi arkadaşı olmasına karar vermişti Tina dahil.

Okulda hep kendinden büyük kızlarla takılırdı. On beş yaşındakiler, ilgilenmeye degecek kadar olgun değillerdi.

Jed, daha şehre geldiğinin ikinci gecesi onunla yatmayı denemişti. Summer onu kovalamıştı, çünkü çoktan kararını vermişti bile. Eğer bunu biriyle yapacaksa, o bir film yıldızı olmalıydı. Yine de ... Jed arkadaş olarak yararlı biriydi.

Klübün manzarası, Chicago'dan oldukça farklıydı. Her çeşit günaha teşvik vardı, alkollü içki, kokain, cins cins haplar. Summer hiçbirleriyle ilgilenmedi ara sıra aldığı esrar, onun tek kötü huyuydu.

Şikago'daki oğlanlar onu hep sarhoş etmeye çalışırdı, ama Summer onlardan çok daha akıllıydı. Bunun yanı sıra, babası onu sağlıksız bir şekilde denetlerdi. Gece eve gelene kadar bekler, içki veya uyuşturucu alıp almadığını kontrol eder, sorular sorar, oğlanlarla ne yaptığını öğrenmek için sorguya çekerti.

Büyük sıkıntıydı.

Babası da çok sıkıcı biriydi.

Bir gün bu baskıdan kurtulmayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Jed eve limuzinle geldi, "Daha sonra havaalanından birisini almam lazım," diye açıkladı.

Summer kaşlarını çatarak, "Ne zaman ?" dedi.

Oğlan Summer'ı yakalamak için acemice bir atak yaparak, "Gece birde. Çok vaktimiz var," dedi.

Kız Jed'in yapışkan pençesinden, hafifçe kıkırdayarak kurtuldu. Çocuk, uzun parlak limuzinin kapısını hızla açarak, "Arkada otursan iyi olur," dedi, kızı kovalamayı sürdürerek. "Bu şekilde, şayet diğer şöförlerden biriyle karşılaşsam, benim halen işte olduğumu sanırlar."

Summer, "Tamam," dedi küstahça. "Sana emirler veren zengin müşterin olacağım."

“Nah olursun!” dedi, arka koltuğa uzanıp ona el atmaya çalışarak.

Summer çok erken yaşta erkek cinsinin bütün üyelerinin çok kolay olduğunu öğrenmişti, bütün yapacağı büyük, çocuksu, mavi gözlerini kırpma, biraz bacak göstermekti. Hepsi dize gelirdi. Chicago’da oğlanlar dilleri dışarda peşinden koşardı. Hollywood’dakiler de farklı değildi. Gerçi kulüplere bir göz attığında, Los Angeles’teki kızların Chicago’dakilerden daha güzel olduklarını fark etmişti. Özellikle Tina, çok ciddi ve sofistikeydi; uzun kahverengi bukleleri, vamp dudakları ve ısıltılı kedi gözleriyle çok güzeldi. Summer Tina’dan çok şey öğrenebileceğini fark etmişti. Bu ne kadar çabuk olsa, o kadar iyiydi.

Summer, “Gidelim şöför,” dedi hükmedercesine. “Geç kalmak istemiyorum.”

Jed şaşkın, “Sen bir şeytansın,” dedi.

Hiçbir şansını olmadığını ne zaman anlayacaktı şu Jed?

Richard, “Martini?” diye sordu.

Kimberly Trowbridge, “Neden olmasın?” diye cevap verdi.

Kimberly, uzun boylu, yirmilerinin sonunda, çekici bir kadındı, kısa kesilmiş kızıla çalan saçları ve kendisini olduğundan hafif gösteren giyimiyle. Richard’ın geçici yardımcısıydı, çocuğu olacağı için işi bırakan sürekli yardımcısının yerine işe alınmıştı.

Kimberly sadece çekici bir kadın değildi. Richard’ın ihtiyaçlarını önceden seziyordu ve son derece becerikliydi. Kendisine taptığı açıkça belli olduğu için, Richard genç kadının yanında olmasından hoşlanıyordu.

Bu akşam, montajı bitirdikten sonra, ona bir şeyler yemek isteyip istemediğini sormuştu. Tamamen masum bir teklifti. Çünkü Nikki ile evlendiğinden ve pratik olarak içkiyi bıraktığından beri, sadakattan ayrılmamış, başkalarıyla hiçbir şey yapmamıştı. Akşam yemeği Kimberly’nin zorlu çalışmasının karşılığını ödemenin masum bir yoluydu.

Onu Trader Vic’s restoranına götürmüştü, oradaki egzotik içkiler zararsız görünüyordu - ağzına kadar dolu bir punch bir katırı bile devirebilirdi, aslında. İçki içtiği zamanlar, Richard peşpeşe üç Navy Grog’u devirebilir ve bu ona hiçbir şey demezdi. Bu gece bir tanesini bile bitirebileceğinden şüpheliydi.

Kimberly restorandan etkilenmişti. Etrafını inceleyerek, “Daha önce buraya hiç gelmemiştim,” dedi.

“O zaman bundan bir tane almalısın.” Ona bir Navy Grog’la bir dizi meze ısmarladı.

Kadın, egzotik karışımı sanki limonataymış gibi devirdi, birkaç yağsız pirzola ve bir yumurtalı sandviç yedikten sonra, bayanlar tuvaletine yollandı.

Döndüğünde, Richard ikinci içkisini içiyordu ve onun için bir tane daha ısmarlamıştı.

Richard, Kimberly’in bluzunun birkaç düğmesini açmış olduğunu fark etti. Makyajını tazelemiş ve mis gibi bir koku sürmüştü. Sinyallere gel!

“Güzel kokuyorsun,” dedi.

Kadın, “Hiç fark etmeyeceksin sandım,” diye karşılık verdi. Bundan sonra artık onu evine davet etmesi sadece bir an meselesiydi.

Jed’in onu götürdüğü ilk klüp çok kalabalıktı.

“Sıkıcı,” dedi Jed.

“Hem de çok,” diye onayladı Summer.

Pot’a geçtiler, her hafta sonu farklı bir olayın yer aldığı rezil bir dans klübü. Tina da oradaydı, Jed’in diğer arkadaşlarından bazıları da. Hepsi biraraya geldiler.

Tina’yla ne zaman karşılaşsa, kızın yanında başka biri oluyordu. Summer ona bunun nedenini sorduğunda, kıkırdarak, “Çok çabuk sıkılırım,” diye itiraf etti. “Jed fena değil ama. Bir süre ona takılmalısın. Çevreni tanıyıncaya kadar.”

Summer kabul etti. “Öyle yapacağım.”

“Bu arada, iyice yanmışsın,” dedi Tina. “Nefis ! Belki ben de bunu yapmalıyım.”

Tina kendisini taklit etmek istediği için Summer keyiflenmişti. O uzun, koyu, kıvrıkcık saçları ve radikal giysileriyle, o ciddi Tina kendine benzemek istiyordu.

“Sahil evime ne zaman istersen gelebilirsin,” dedi Summer, telefon numarasını yazarken.

“Belki gelirim,” dedi Tina.

Jed, Tina’nın şehir merkezinde bir elbise üreticisi için manken olarak çalıştığını anlattı kendisine.

“Vay be!” diye kıskançlıkla iç geçirdi Summer. “Böyle bir işe girmek için her şeyi verirdim.”

“Ona sor,” dedi Jed. “Belki bir olanak vardır. Sonra da, üvey babana, beni filmlerinden birinde yıldız yapmasını söyle.”

“Tabii ya,” diye kahkaha atı Summer.

İkisi de güldüler ve Jed onu kalabalık dans pistine sürükledi.

Richard, Kimberly ile terasa çıkmadan önce iki Martini hazırladı.

Kadın, “Burası rüya gibi,” diye derin bir nefes aldı, içkisini yudumlarken. “Her zaman, böyle tam şekilde bir ev hayal etmişimdir.”

Richard Martini bardağını bir çıkıntıya bıraktı. Nikki’ye çok kızgındı. Ne cesaretle onu yalnız bırakıp Lara’nın peşine düşüyordu ki? Şu hiçbir şeye benzemeyen küçük filmde rol almaya ikna etmek için, yaptığı şeye bak! Özellikle de ona yapmamasını söylediği halde. Evet, çok kızgındı ve şimdi sarhoş da olmuştu ve hepsi Nikki’nin suçuydu. Hırs tehlikeli bir şeydi.

98

Mis kokan Kimberly’e uzandı. Kadın, sanki oraya aitmişçesine eridi kollarının arasında.

Richard, ellerini genç kadının saçlarının arasına daldırarak onları kulaklarının arkasına itti. Sonra bluzuna uzandı ve düğmelerini tek tek açmaya başladı.

“Beni öpmeyecek misin?” diye sordu Kimberly.

Evet, tabii ki öpeceğim.

Dilini ağzına soktu, prezervatifi olup olmadığını düşündü ve onun yanında olduğunu ümit etti. Çünkü artık, onun prezervatif kullanması gerekmiyordu. Yani şu ana kadar gerekmemişti. Ama şimdi bunun zevkini çıkarmak istiyordu.

Tanrım! Nikki öğrenirse beni terk eder.

Öğrenmesi mümkün değil.

Kimberly’i yavaşça soydu. Victoria’s Secret kataloğundan seçilmiş gibi duran dantelli iç çamaşırları giymişti. Bu, Richard’ı gerçekten tahrik etti. Önce önden klipsli sutyenini çıkardı ve ısırılmalı güzellikteki göğüs uçları ortaya çıktı. Sonra ipli külotunu sıyırdı, tüyleri traşlanmış kasıkları gözleri önüne serildi. Son olarak jartiyerini açarak çoraplarını sıyırdı.

Tamamen çıplak kalınca onu, dışardaki cam masaya yatırdı ve sadece birkaç dakika pompalayarak çabucak becerdi.

Bittiği an, onun gitmiş olmasını istedi.

Defet onu!

Lara öğrenmeden uzaklaştır onu buradan.

Lara ... diye düşündü acıyla. *Gitmene asla izin vermemeliydim. Neden izin verdim?*

Kimberly'in başka düşünceleri vardı; bu ateşli olayın sonrasını da yaşamaya kararlıydı ve hiçbir şey onu durduramayacaktı. Richard'ı bir divanın üzerine çekip, uzun, ıslak bacaklarını kapana kısıtırırcasına onun kilere doladı. Sanki biraz önce bir tabak makarnayla köfte yemiş gibi, "Çok nefisti" diye mırıldandı.

Richard, kendini kısaçtan kurtarmaya çalışarak, "Sana bir taksi çağırayım," diye geveledi. "Geç oldu."

Kimberly, suçlar gibi, "Karının burada olmadığını sanıyordum," dedi. "Neden kalamıyorum?"

"Üvey kızım ... her an gelebilir."

Riskli iştı. Ya Summer bu işin tam üstüne gelseydi!

Sonunda kendini Kimberley'in dolanmış bacaklarından kurtarmayı başardı ve telefona koşup acele bir taksi çağırdı. Sonra Kimberley'in elbiselerini toplayarak onu, misafir banyosuna doğru hafifçe iteledi.

Kimberly, birkaç dakika sonra çıktığında, giyinmiş ama mutsuzdu. "Beni tatmin etmedin," diye şikayet etti "Orgazm olmadım."

Bugünlerde kadınların nesi vardı? Erkeği gülümsetmiş olmak onun için yeterli değil miydi? "Gelecek sefer" diye söz verdi.

Taksinin geldiğini duyana kadar huzursuz bir bekleyiş... Daha sonra Richard Kimberley'nin eline bozuk yüz kâğıdı tutuşturup dışarıya kadar kendisine eşlik etti.

"Bu ne? dedi Kimberley. Buruşuk banknotlara, her an reddetmeye hazır, aşağılayarak bakıyordu.

"Taksi parası," dedi Richard.

Kimberly, "Haa," diyerek parayı aldı.

Tam onu arabanın arkasına oturtuyordu ki, bir limuzin eve yanaştı ve içinden Summer fırladı.

Şaşkın bir ifadeyle, "Richard!" diye bağırdı. "Annem döndü mü?"

"Ah...hayır" dedi Richard. Şaşkına dönmüştü. "Yardımcım ...eh...ve ben, bazı işleri tamamlıyorduk."

"Doğru" diye onayladı Kimberly.

Summer parmağını ısırdı. Richard'ın bir iş çevirdiği belliydi. Onu aptal mı sanıyordu?

Jed limuzinden dışarı fırladı. Richard'la tanışmaya kararlıydı. "Bay Barry ... efendim, yaptıklarınızın gerçek bir hayranıyım. Siz bu sanayinin en büyüklerindensiniz."

"Teşekkür ederim" dedi Richard katı bir sesle. 'Büyük', yaşlı anla-

mına mı geliyordu? Bu hanzo da kimin nesiydi? Summer eve niye bir limuzinle geliyordu?

Summer eve kaçarken, “İyi geceler,” dedi. Jed’le mücadele etmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Richard, Kimberly’i taksiye bindirdi ve Summer’ın arkasından, kapıyı çarparak eve girdi.

“İyi uykular Richard,” dedi Summer. Odasının kapısında dururken şirin görünüyordu, karmaşık ve çok güzel

Richard, “Sana da,” diye karşılık verdi. Kendine olan tüm güvenini yitirmişti.

Nikki eve ne kadar çabuk dönse, herkes için o kadar iyi olacaktı.

BÖLÜM ON BEŞ

Lara'nın evinde, çılgına dönen Cassie tarafından son dakikada organize edilen parti çok başarılı olmuştu. Herkes rahatlamıştı ve iyi vakit geçiriyordu.

Lara bahçede, masalardan birinde Nikki'yle oturuyordu. Miles'la Hollywood'lu karısı Ginny, tek başına gelmiş olan Barbara Westerberg ve hafta sonu için ayarladığı kız arkadaşıyla Kyle Carson da onlarla aynı masadaydı. Kyle'in kız arkadaşı, on dördünden fazla göstermeyen, yetim çocuk suratlı ve esir kampı vücutlu, iştahsız bir İngiliz man-kendi.

Nikki, Margarita'sını yudumlarken, "Bir parti vereceğini bilseydim," dedi; "daha iyi kıyafetler getirirdim."

Lara, arkadaşına gülümseyerek, "Sen her zaman harikasın," dedi. Kısa kırmızı Thierry Mugler elbisesi içinde, insanın aklını başından alıyordu.

"Teşekkürler" dedi Nikki. "Ve sen de hep doğru şeyi söylemeyi bilirsin."

"Evet, filmini yapacağım gibi. Doğru mu?"

"Doğru!" diye sırtıttı Nikki, Lara'nın senaryoyu okumuş ve sevmiş olması onu çok heyecanlandırıyordu. "Richard tek başına Los Angeles'ta iyi mi?" diye sordu Lara. Evli oldukları zaman, yalnız bırakılmaya dayanamadığını anımsamıştı.

"Ona bakmak için Summer yanında" diye cevapladı Nikki, buzlu Margarita'sını yudumlarken. "Delilik değil mi? O, kocamı seviyor, benden nefret ediyor. Bir anne olarak, nasıl bu kadar başarısız oldum?"

Lara, kelimeleri dikkatle seçerek, "Başarısız değilsin," dedi. "Söyledim ya, bir dönemden geçiyor."

"Galiba haklısın..." diye cevapladı Nikki, düşünceli bir sesle. "Herneyse, ikisi birbirine daha yakın olur diye düşündüm. İlerde, kendi çocuklarımız olursa, birarada büyük ve mutlu bir aile olabiliriz."

Lara, şaşkın, "Çocuk doğurmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır", diye çabucak cevapladı Nikki. "Şu anda müthiş bir film

yapmayı düşünüyorum; ki, eğer her şey yolunda giderse, yıldızı sen olacaksın. Belki ondan sonra, bir çocuk sahibi daha olmayı düşünürüm; tabii eğer Richard isterse”.

Sohbetlerine, Miles’in karısı Ginny Kiefer da katıldı. Yaşını belli etmeyen bakımlı bir sarışındı. Dikkatle yaratılmış hatları, plastik cerrahının övünç kaynağı olmalıydı. Haşın bir ifadeyle, “Çocuklar!” diye mırıldandı. İçtiği birkaç bardak şarap fazla gelmişti. “Nefret ediyorum çocuklardan. Onlar için yaptığın hiçbir şeyi takdir etmez o küçük canavarlar. Peşinde oldukları tek şey, parandır.”

“Bu doğru değil hayatım,” diye araya giren Miles, belli etmeden, şarap bardağını onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

Ginny, ona nefret dolu bir bakış fırlatarak, “Sen nerden bileceksin ki?” dedi. “Hiç evde değilsin.”

Nikki ile Lara bakıştılar. Kieffer’lar yine savaşa başlamıştı.

“Benim için çocuk sahibi olmanın bir sakıncası yok” diye şakıdı iştahsız manken. On dördünde görünmesine rağmen aslında yirmi iki yaşındaydı.

“Benimle olmaz hayatım,” diye sözünü kesti Kyle, herkesin duyabileceği bir sesle.

İki kırmızı leke kızın çukur yanaklarını renklendiriyordu. “Senden, beni hamile bırakmanı isteyen yok,” dedi o ağır Londra aksanıyla.

Nikki kızın, güzel, genç bir cesedi andırdığına karar vermişti. Biri-leri onu beslemeliydi. Hem de bir an önce, çok geç olmadan.

“Vogue’da kapak olurlar ve hemen dünyanın sahibi olduklarını sanırlar,” diye geveledi Ginny. Masada el yordamıyla kadehini arıyordu.

Barbara Westerberg, bir tutam saçını parmağına dolayarak, “Lara, bu partiyi nasıl bu kadar çabuk düzenledin, hayret ediyorum,” dedi. “Ekibi davet etmen büyük incelik; çok hoşlarına gitti.”

“Filmin sonundaki veda partisini beklemek çok aptalca geldi,” dedi Lara. “Başlangıçta bir parti vermenin eğlenceli olacağını düşündüm.” Ona ilham verenin, o ana kadar ortalarda olmayan Joey Lorenzo olduğunu eklemedi.

Sahi, o nerelerdeydi? Ne fark ederdi?

Hmm...aptal durumuna düşmemiş miydi? O nişanlıydı; nişanlı olmasına rağmen, film ekibindeki bütün dişilerin gözü ondaydı.

“Çok güzel bir fikir” diye şevkle atıldı Barbara. Her zaman, özellikle yıldızlarına karşı nazikti. “Keşke ben düşünmüş olsaydım.”

Nikki, alçak sesle, “Masrafları sen karşılayabilirsin,” dedi.

Barbara duymamış gibi davrandı. “Ah,” dedi yerinden fırlayarak. “İşte Joey. Zavallı pek şaşkın görünüyor. Masamıza davet edeyim mi?”

“Joey de kim?” diye sordu Nikki. Bir yandan da havuç yiyordu.

Lara, ilgisizce, “Bir oyuncu,” dedi. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı; bu da onu deli ediyordu. Çünkü Joey’nin onun için hiçbir anlamı yoktu.

“Yani, şu bize doğru gelen müthiş görünüşlü adamdan mı söz ediyorsun?”

“Evet, o.”

“Tam düzüşmek için,” diye mırıldandı Nikki. “Neden Barbara külotunu ıslatmadan önce sen, ona el atmıyorsun?”

Lara, gayet aksi, “Saçmalama,” dedi. “Adam nişanlı.”

“Nişanlı olmak bir şey ifade etmez,” dedi Nikki düşünmeden. “Tek geçerli olan, evliliktir.”

Lara, alkolsüz meyve kokteylini uzandı. Kesin bir dille, “Oyuncularla ilgilenmiyorum,” derken, prensiplerine rağmen, bununla fena halde ilgilendiğini, düşünüyordu.

“Sette seks sözünü hiç duymadın mı sen?” dedi Nikki, hınzırca. “Bu işin keyfi bu. Harika görünümlü bir adamla çok hoş birkaçamak yaşarsın ve film bittiğinde, ikiniz de kendi yollarınıza gidersiniz. Bunu herkes yapıyor.”

“Richard’la tanışmadan önce sen de öyle mi yapıyordun?”

Nikki hararetle başını salladı. “Tatlı kıçın üzerine bahse girebilirsin.”

Roxy, kaplan desenli tulumuyla, yakınlarında dansediyordu. Partnerine sıkıca yapışmış, birbirlerine sürtünüp sallanarak yanlarından geçip gittiler.

Hmm ... diye düşündü Lara. Joey’i aklından çıkarmaya çalışıyordu. Yoko haklıymış; adam sahiden şişman.

Roxy ile erkek arkadaşı, Yoko tarafından yakın takibe alınmıştı. Adam, *Playgirl*’ün kapağından fırlamış gibi görünen, kasları iyice gelişmiş, iri bir parçaydı.

Onların tam arkasından nişanlısının eşliğinde Trinee geliyordu. Mike Tyson’ı andıran, çam yarması gibi adam, mini minicik Trinee’nin yanında kule gibi kalıyordu.

Lara el salladı, herkesin iyi vakit geçiriyor olmasından mutlu, düşüncelerini Joey’den uzaklaştırmaya çalıştı.

“Vay be,” dedi Nikki, arkasın yaslanmış, geçen çiftlere bakarken. “Bu gece kumsalda epey tepişme olacak.”

Joey, partinin etrafından dolandı, dans pistindeki Trinee’ye göz kırptı ve kenarda, Lara’nın oturduğu masaya doğru gitmemeye karar verdi. Kyle büyük ihtimalle ona bok gibi davranacaktı ve Joey’ın kendisini Lara’nın önünde aşağılatmak gibi bir niyeti de yoktu.

Barbara Westerberg’ün, yüzünde kararlı bir ifadeyle ona doğru geldiğini farketti. Sıcak bir tavırla, “Selam Joey,” dedi Barbara.

“Barbara,” diye karşılık verdi. Ne zaman isterse ona sahip olabileceğini biliyordu. “Baş döndürücü bir elbise; çok seksi.”

Barbara bu iltifatın tadını çıkardı. “Teşekkürler Joey.”

Trinee, Mrs.Westerberg’le ilgili bilgi vermişti. Kendisini bu işe sokan, tanınmış bir yapımcıyla evlenmişti. Birkaç yıl sonra, kocası, muhasebecisi ile kaçarak, gözde yapım şirketinin yönetiminde Barbara’ya yalnız bırakmıştı. Barbara da çalışmaya devam etmişti. Boşandığı kocası bir, evlendiği kocası iki numaraydı. İkincisi , Barbara kendisine iş bulmadığı takdirde hiç çalışmayan bir yazardı. Her ikisi de önüne gelenle yatıyordu.

Barbara, Joey’ın elini yakaladı ve sıktı. “Yalnız görünüyorsun Joey,” dedi. *Eğer istersen beni becerebilirsin* der gibi bakıyordu. “Nişanlın gelememi mi?”

“Aa ... Tam uçağa bineceği sırada bir işi çıkmış. Çok önemli bir dava üzerinde çalışıyor. Onunla konuşuyordum; bu yüzden geciktim.”

İşin doğrusu, gecikmişti; çünkü odasında oturmuş Madelaine’in telefonunu beklemişti. Tahmin ettiği gibi, onu kontrol etmek için saat dokuzda telefon etmişti Madelaine. Joey telefonda mızızlanmış, aksırıp tıksırmıştı. Onu başından savar savmaz da, santrale rahatsız edilmemesi mesaj bırakıp dışarı fırlamıştı.

“Çok yazık,” dedi Barbara. Hiç üzülmemişti.

“Evet,” diye onayladı Joey. “Eh, onun kendi işini yapmasına izin vermeliyim, kendine bir isim yapmak için uğraşiyor.”

“Gelip bizimle oturmamı istiyorum,” dedi Barbara.

“Almayayım,” dedi başını sallayarak. “Kyle benden hoşlanmıyor.”

“Kyle kendine rakip olarak gördüğü hiçbir erkeği sevmez.”

“Ben? Rakip?” dedi Joey, alayla gülererek. “Ben? Üç tanecik kıytırık sahnesi olan ben...”

“Biliyorum,” diye onayladı Barbara. “Anlamaya çalış, Kyle yaşla-

nıyor, saçlarını kaybediyor,” sesini alçalttı. “Burt Reynolds’a ne olduğuna baksana. Ayrıca Kyle’ın rezilliklerini bir şey daha eklendi; artık çocuklarla çıkıyor.”

“Ha?” dedi Joey. Lara’ya bakmak için gözlerini zorluyordu.

“Bu gece beraber olduğu kız on yediden fazla olamaz.”

“İpin ucunu kaçırmış, desene.”

Barbara, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafını kolaçan etti. “Bunu, Kyle’ın duyabileceği herhangi bir yerde söyleme sakın. Ayrıca Joey, eğer söylediklerimin herhangi birini tekrar edecek olursan, inkar ederim, bilesin.”

Joey, “Bana güvenebilirsin,” dedikten sonra, kadının peşinden, A masası olduğu açıkça belli olan masaya doğru yürüdü.

Lara onu karşılamak için ayağa kalktı. “Merhaba Joey,” dedi candan. “Gelebildiğine çok memnun oldum.”

Joey, genç kadının o inanılmaz yüzüne baktı. Doksanların Meryem Anasıydı kesin. Nefes kesecek kadar saf ve güzeldi. Hemen oracıkta ırzına geçmek istedi, ancak onun özel olduğunu farkındaydı. Ona elde etmek her hangi bir kadını elde etmeye benzemeyecekti. “Bir kutlama partisi gibi görünüyor,” dedi rahatça. “Beni davet ettiğin için teşekkürler.”

Lara, âdeta geceyi aydınlatarak, gülümsedi ve “Oh evet,” dedi. Nikki onu sertçe dürtünce, “Oh.... arkadaşşımla tanış, Nikki Barry,” diye tanıştırdı.

Joey, güçlkle farketdiği güzel esmer kadını başıyla selamladı. Lara’ya kıyaslayınca herkes sönük kalıyordu.

Nikki, oturduğu yerde dikilerek, “Merhaba,” dedi.

Barbara, Joey’i sahiplenerek kolundan tuttu. “Gel buraya otur Joey,” diyerek genç adamı oradan uzaklaştırdı.

Barbara, onu masanın öteki tarafına doğru yönlendirirken Joey ki-barca, “Özür dilerim,” dedi.

“Özrün kabul edildi,” diye karşılık verdi Lara, eğleniyormuş gibi gülümseyerek. Başka kadınlardan ilgi görmesinin kendisini rahatsız etmediğini anlatmak istemişti yalnızca.

Nikki, arkalarından bakarak, “Kadın onun için tutuşuyor,” diye mırıldandı. “Ama kim suçlayabilir ki?”

“Hepsi ona yanık,” diye cevap verdi Lara, sükunetle. “Ama kimseyle oynaştığını sanmıyorum.”

“Bak işte, bu hoş bir yenilik,” dedi Nikki, cilveli bir eda ile. “Aleti

sürekli dikilmiş olarak dolaşmayan biri, öyle mi? Şaka yapıyorsun herhalde ?”

Lara gülümsedi ve kalbinin bu kontrolsüz çarpıntısını durdurabilmeyi diledi. “Nişanlısı bir avukat.”

“Ondan daha mı yaşlı?”

“Ne bileyim?”

“Bu kaç yaşında?”

Lara, bilmesine rağmen, “Hiç bir fikrim yok,” dedi gayet soğuk. “Söyledim ya, ilgilenmiyorum.”

Nikki, bilgiççe göz kırparak, “Evet ilgileniyorsun,” dedi.

“Niye öyle diyorsun?”

“Söylüyorum, çünkü o ortaya çıkar çıkmaz, o rahatsız ifadeni takındın.”

“Bok!” dedi Lara, küfrederek, hemen hemen hiç yapmadığı bir şey.

“Harika! Bok, ha ?” dedi Nikki, çok eğlenmişti. “Artık ilgilendiğini biliyorum.”

Lara yerinden fırladı, Nikki bazen dünyanın en can sıkıcı insanı olabiliyordu. “Öylesine lanet bir baş belasısın ki,” diye patladı.

“İki küfürlü kelime,” diye haykırdı Nikki, gülmeye devam ederek. “Aşık olduğun inancındayım.”

Lara arkadaşını bırakıp partiyi dolaşmaya başladı, pireyi deve yaptığı için Nikki’ye kızmıştı.

Hem, Barbara Westberg niye Joey’e asılıyordu ki? Onun nişanlı olduğunu bilmiyor muydu?

Votkayı biraz fazla kaçırmış olan kamera asistanı Freddie, yanından geçmekte olan Lara’nın elini yakaladı. “Lara, Lara, Lara,” dedi yalvarırcasına. “Benimle danset.”

Lara otomatik bir şekilde, “Memnuniyetle,” dedi.

Freddie, onu dans pistine sürükledi ve kaygan avuçlarıyla Lara’nın ince belini yakaladı. “Ne parti ama!” diye bağırdı. Kıvrırcık kızıl saçları, kontrolden çıkmış kaşları ve küstah, çarpık bir sırtışı vardı.

“Eğlenceli, değil mi?” diye karşılık verdi.

Freddie, “Seni dansa kaldırmaya cesaret edebileceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi, kendi cesaretinden şaşkın.

Lara gülümsedi, yıllar içinde yüz göz olmadan nasıl dostluk kurulabileceğini öğrenmişti. Her zaman da işe yaramıştı bu. Kendisi yeşil ışık yakmadıkça, kimse harekete geçmeye cesaret edememişti.

Freddie kendisini döndürünce masasına bir göz attı. Miles ve Ginny her zaman olduğu gibi atışıyordu. Barbara Westerberg, Joey'un içine düşmüş durmadan konuşuyordu. Kyle, Nikki ile sohbetে dalmıştı, sevgilisi ise boş gözlerle boşluğa bakıyordu.

Nikki'ye kızmanın aptallık olduğuna karar verdi; ne de olsa haklıydı. Sürekli bir takılma konusuna dönüştürmemek için asla kabul etmek istemeyecekti, ama Joey'i çekici bulmuştu.

Freddie'nin kollarından ustalıkla sıyrılarak, "Teşekkürler," dedi. "Çok iyi dans ediyorsun."

Adam, "Ellerimi bir daha asla yıkamayacağım," dedi, küstah sırtışı tüm yüzüne yayılırken.

Daha sonra o gece, herkes evine gittikten sonra garsonlar ortalığı toparlarken, Nikki pişmanlığını dile getirdi. "Canını sıktımsa, özür dilerim."

107

"Hayır sıkmadın," diye karşılık verdi Lara.

"Sadece seni yalnız görmekten nefret ediyorum," diye açıkladı Nikki. "Sana, senin ona davranacağın kadar iyi davranacak bir adamla beraber olmandan başka hiç bir şey istemiyorum. Beni bundan daha fazla mutlu edecek hiçbir şey yok."

"Dinle Nik," dedi Lara. Güzel yüzü oldukça ciddiydi. "Benim iyiliğimi istediğini biliyorum. Ama bu *benim* sorunum; senin değil. Hem biliyor musun, bu bir sorun değil; çünkü bir erkeğe ihtiyacım yok. Tek başıma çok mutluyum. Doğrusunu istersen, Richard'la olduğum zamandan çok daha mutluyum."

"Off!" dedi Nikki.

"Onun için bana bir iyilik yap," diye devam etti Lara. "İsrarı bırak. Joey, setteki bütün kadınların onaylayacağı gibi, çekici bir adam. Ama ben ilgilenmiyorum. Onun için, bana onunla ilgili takılmayı bırak."

Nikki, şakacıktan selam durarak, "Anladım patron," dedi.

Lara, kızgın, "Niye bana patron diyorsun?" dedi.

"Çünkü filmimin yıldızı olacaksın. Tabii söz sahibi de sen olacaksın."

"Hayır Nik, şunu öğren artık. Yapımcı sen olduğuna göre patron da sensin. Böyle olmak zorunda; yoksa herkes seni çiğner geçer."

"Anladım," dedi Nikki.

Lara, hâlâ ortalığı toplamakla meşgul olan garsonları baktı. "Partinin başarılı olduğunu söyleyebilirim."

Nikki, "Seni Bayan Popüler yaptı," diyerek, uzanıp ağzına bir çikolata attı. "Haa, sana Kyle'dan bahsettim mi?"

"Ne olmuş Kyle'a?"

"Beni otele davet etti."

"Şu cılız mankenle beraber olduğunu sanıyordum."

"Hımın ... Sanırım Bay Film Yıldızının aklında bir üçlü vardı." Kı-kırdadı. "Eşini paylaşacak biri gibi gözüküyor muyum?"

"İşin doğrusunu istersen..."

Nikki, ona bir peçete fırlatarak, "Sakın başlama," dedi.

Lara merakla, "Yapar mıydın?" diye sordu. "Bekârken?"

"Şöyle anlatayım," dedi Nikki. "Summer için neden bu kadar endişeli olduğumu sanıyorsun? Bekârken her şeyi denemiştım ben."

Lara esneyerek ayağa kalktı, "Haydi içeri girelim. Yatma vakti."

"Evet, benim uçağım da erken kalkıyor."

Lara düşünceli, "Daha çok kalabilmeni isterdim," dedi.

"Dönmem lazım. Onları daha fazla yalnız bırakamam. Richard'ı bilirsin; benim tüm ilgimi ister."

"Bunu bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı Lara.

Eve girdiklerinde, Cassie, yemek ekibinin toparlanmasına nezaret etmekle meşguldü.

Lara yatak odasına doğruldu. "Unutma," diye seslendi omzunun üzerinden. "Filmi satarken adımı kullan. Bu, sana ihtiyacın olan bütün finansmanı sağlayacaktır."

"Tanrım, Lara, gerçekten paha biçilmezsin," dedi Nikki minnetle. "Richard'a anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Eh, bu iyiliğe bir gün karşılık verirsın."

Genç kadın, "Her zaman," diye karşılık verdi, içtenlikle. "Ne zaman istersen çağır, anında yanındayım."

Joey partiden erken ayrıldı; Barbara Westerberg de peşinden. Lara'ya yaklaşmadığına göre kalmanın bir anlamı yoktu. Herkes genç kadının yakınında olmak istiyordu ve kendisi bu kuyruğa katılacak değildi. Şimdi hamlesini yapmanın zamanı değildi.

Onu yatağa atmaya kesin kararlı olan Barbara Westerberg'den, ancak otelin lobisinde kurtarabildi kendisini. "Bak," dedi sonunda; "Çok seksi bir kadınsın, ama ben nişanlıyım. Bunu yapıp da vicdanımın sesine kulaklarımı tıkayamam."

“Kimse bilmeyecek,” diye temin etti onu Barbara, dudaklarını imalı bir şekilde yalayarak.

“Herkes öğrenir,” diye karşılık verdi. “Ayrıca senin bir kocan var.”

Barbara kozunu oynadı. “Biliyor musun Joey,” dedi, onu kelimele-riyle kuşatarak, “Geliştirmekte olduğum üç film var... büyük ihtimalle, sana kariyerinde çok yardımcı olabilirim.” Anlamalı bir sessizlik. “Uzun süreli yardımdan bahsediyorum.”

Eğer Lara Ivory olmasaydı, belki de baştan çıkabilirdi. Neden olma-sın? Madelaine Francis’le yatabiliyorsa, Barbara Westerberg’le de ya-tabilirdi. Ama durum değişmişti. Lara’yla tanıştığından beri, onunla iliş-kisini tehlikeye atabilecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu. “Üz-günüm,” dedi, onu hayal kırıklığına uğratmamaya çalışarak. “Bunu ya-pamam.”

109

Kadının ifadesi çok sertti. “Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın ?”

“Farketmez,” dedi ve kadının elinden kurtulmayı başarak odasına çıktı. Yatağa uzandı ve bir süre televizyona baktı.

Komodinin üzerinde bir şişe votka vardı. Yerinden kalktı; şişenin yarısını içtikten sonra yatağa düştü ve huzursuz bir uykuya daldı.

Sabah kararını vermişti. Lara Ivory’yı, hayatı boyunca istemiş oldu-ğu herkesten çok daha fazla istiyordu.

Öyle, ya da böyle, onu elde edecekti.

Betty dışarıda macera peşindeydi. Eh, doğal olarak, ben kendim de biraz macera yaşamaya karşı değildim. Bu yüzden, onunla mükemmel bir çift teşkil ediyorduk. On yedi yaşındaydım ve sallanıp yuvarlanma-ya hazır, California yolundaydım.

Ancak size anlatmalıyım, Betty bir insanın takılabileceği en büyük baş belasıydı. Dırdırlarıyla canıma okuyordu. Sessiz olduğu tek an onu becerdiğim zamandı ve bu da çok uzun sürmüyordu.

Yolun çoğunu otostop yaparak geldik. Ben çalıların arasında pusu-dayken, Betty yolun kenarında duruyordu: Üzerinde insanoğlunun gö-rebileceği en kısa şort ve neredeyse mevcut olmayan bir büstiyerle; dik meme başları kırmızı alarmda. Her kamyoncu acı bir frenle duruyordu. Kenara çeker çekmez, saklandığım verden koşarak çıkıyordum ve iki-miz de arabaya tırmanıyorduk. Pek mutlu olmuyorlardı ama, ne halt etsinler, yapabilecekleri bir şey yoktu. Birkaç tanesi ona sarktı, o da bana göz kırpıp üçlü muamele’ye kaç para ödeyeceklerini sordu.

Ben buna taraftar değildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, üçlünün ne olduğunu bile bilmiyordum. Yıllarca California'da yaşadıktan sonra, bu benim özelliğim haline geldi, ben, iki seksi kız ve gösteri başına üçbin papel.

Neyse, hikâyeme dönüyorum.

Sonunda Los Angeles'a vardık. Tıpkı filmlerde gördüğüm gibi büyük yüzme havuzu olan şık bir eve gideceğimizi hayâl ediyordum. Ne gezer; Betty beni Oxnard'a, Los Angeles ile Santa Barbara arasındaki, babasının sevgilisiyle birlikte yaşadığı, küçük bir sahil kasabasına sürükledi. Amacım, olayların geliştiği yere ulaşmaktı. Oxnard geçici bir yerdi. Eğer burada kalırsak hiç bir yere varamayacağımızı biliyordum.

110 Ancak bu sorun olmadı. Çünkü, Betty'nin babası bize şöyle bir bakmış sonra hemen toz olmamızı söylemişti. Kızının, onun hayatını mahvetmesini istemiyordu. Böylece tekrar yola koyulduk. Oto stopla Los Angeles'a geri döndük ve Hollywood Bulvarı civarında birkaç ay sokaklarda yaşadık. Üstelik, Avis'in mücevherleri hâlâ Betty'nin çantasında saklı olduğu halde.

Betty sokaklarda yaşamayı seçmişti. Zamanını, evlerinden kaçmış diğer çocuklarla beraber geçiriyordu. Bu bana hiç uymuyordu. Terkedilmiş evlerde bir yığın uyumsuz serseri ile uyumak, restoranların arka tarafından yiyecek yürütmek ve Bulvarda takılmak, bana göre değildi. Konfora ve adam gibi bir yatağa alıştım.

"Annenin mücevherlerini satıp bir daire tutmalıyız," dedim ona.

"O zaman her ay kira ödememiz gerekir," diye şikayet etti Betty. "Bunun için yeterli parayı nereden bulacağız?"

Haklıydı. Doğrusu ben de bilmiyordum. Hiç para kazanmak zorunda kalmamıştım; her zaman bana bakacak bir kadın olmuştu.

Betty'nin karşı koymasına rağmen, mücevherleri satıp tek odalı bir daire kiraladık. Para suyunu çekince Betty, kirayı ödemek ve kendine kokain almak için fahişeliğe başladı ve kısa zamanda bunu geniş çaplı bir alışkanlık haline getirdi.

Para kazanan tek kişi Betty olduğu için, benim de bir işe girmem gerektiğini düşündü. Durmadan kavga ediyorduk. "Tembel kıçını kaldır da bir şeyler yap!" diye bağıırıyordu bana.

Kim onu, benim boktan dünyamın yöneticisi yapmıştı ?

Benim gözüm başka bir şeylerdeydi ve bir gün, Sunset'ten aşağı doğru yürürken, buldum bunun ne olduğunu -Çekici bir kadın, otuzlarının

sonunda, beyaz üstü açık arabası arızalanmış, araba telefonu devre dışı.

"Hey," dedim, hedefi ayarlayarak, karşıma çıkan iyi bir fırsatı hemen fark ederim. "Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor,"

"Arabam geberdi," dedi kadın. "Bana bir iyilik yapıp AAA'yı arayabilir misin, kartımı vereyim?"

Daha iyisini yaptım; arabasını kendim tamir ettim. Sonra da beni Fairfax'a götürmesini istedim. Oraya varana kadar, yakın zamanda kız arkadaşıyla arası bozulmuş, işsiz bir aktör olduğumu ve davetsiz gidebileceğim bir yer aradığımı anlattım.

"Takma kafanı,, benim kır evimde birkaç gece kalabilirsin," dedi, beni inceleyip gördüğünden memnun kalarak.

Hepsi bu kadardı. Üç gün sonra kadının oturduğu eve; kürk taklidi yatak örtüsü ve ütülü saten çarşaf serili yatağına taşındım.

Film sanayiinde olmamasına rağmen, belli ki parası vardı ve onu yatakta memnun ettikten sonra, bunun bir kısmını bana vermekten kaçınmadı.

Betty'e taşınacağımı söylemedim; çünkü olay çıkaracağını biliyordum. Oraya bir daha geri dönmedim.

İşte buradaydım, on dokuzuncu yaş günümden iki gün evvel, Hollywood Hills'de bir evde, şehvetli bir bebekle yaşıyordum. Sorun hâlâ parasız olmamdı.

Taşındıktan hemen sonra, yeni aşkımın, pahalı bir bir telekız olduğunu keşfetmiştim ki, bu beni hiç rahatsız etmedi.

"Benim yaptığımı yapmalısın," dedi bir gün bana. Saten örtülere uzanmıştı; üzerinde incecik topuklu terliklerle dudaklarında anlaşılmaması zor bir gülümsemeden başka bir şey yoktu. "Bu şehirdeki kadınlar da çaresiz, erkekler de. Seçimini yap."

Ve böylece yeni bir kariyere başladım. Aklımdaki bu değildi ama idare ederdi. Şimdilik.

Film yıldızı olma projem bir süre bekleyecekti.

BÖLÜM ON ALTI

Ertesi gün öğleden sonra, Nikki New York'tan eve döndüğünde, Summer'ın konukları olduğunu gördü. Ortalıkta, sanki evin sahibi onlarmış gibi, şort ve mayoları içinde dolanan bir yığın genç vardı.

Koridorda kalakaldı; şaşkıındı. Lânet olsun. Ne yapması gerekiyordu şimdi?

“Kızımı gördün mü ?” diye sordu, cam gibi gözler ve sersem bir sırtışıla kendisine bakan, uzun saçlı sörfçüye. “Summer,” diye tekrarladı. “Kızım.”

Çocuk çenesini kaşıyarak, “Haa, evet. Summer,” dedi. “Terasta olmalı.”

Nikki hırsıyla terasa yöneldi. Orada da bir düzine kadar bikinili bebek ve uzun saçlı züppe dolaşıyordu. Karşı köşede Summer'ı gördü. Bel-den yukarısı çıplak, üzerine sıkıca oturmuş pantolonu sıska kalçalarından tehlikeli bir biçimde aşağı düşmüş, bir oğlanla kucak kucağa öpüşüyordu. Hızla oraya gidip sert bir sesle, “Özür dilerim,” dedi.

Oğlanın parnakları Summer'ın bikini külotunun üstünden içeri girmişti. Kafasını şöyle bir çevirdi, “Yok ol,” diye geveledi.

“Hayır,” diye karşılık verdi Nikki. “*Sen* yokol. Burası *benim* evim ve her tarafına salya bulaştırdığın kız da *benim* kızım.”

Summer çocuğu iterek doğruldu. “Aa, selam anne,” dedi. Olabildiğince doğaldı. Çocuk çekip gitti.

“Parti vermek için izin istediğini hatırlamıyorum,” dedi Nikki. Tepesi atmıştı.

“İyi de, sen yoktun; Richard da sorun olmadığını söyledi,” dedi Summer, *Küçük bayan Masum...*

“Bundan emin misin?”

“Evet, buraya birkaç arkadaşımı çağırmak istediğimden söz ettim; o da çağır dedi.”

“Summer, burada evimin altını üstüne getiren en az elli kişi var. Bu kesinlikle birkaç arkadaş demek değil.”

“Nasıl olduğunu bilirsin anne, laf sokağa düştü, ve bugün Pazar, in-

sanların yapacağı hiç bir şey yok, böylece bir kalabalık oluştu. Benim suçum değil, bu.”

“Kimi suç? Benim mi?” *Aman Tanrım!* diye düşündü Nikki. *Annem gibi konuşmaya başlıyorum.*

“Hey!” Summer’ın güzel yüzü kararmıştı. “Ne yapmamı bekliyorsun; onları dışarı atmamı mı?”

“Evet,” dedi Nikki. “Aynen öyle yapmanı bekliyorum. Hepsini yolla evimden. Hem de derhal.”

“Aman Anne,” dedi Summer, dudaklarını tiksintiyle büzerek. “Çok geri kafalısın.”

Nikki, kenetlenmiş dişlerinin arasından, “Beş dakikan var,” dedi. “Duydun mu Summer?” Dönüp eve girdi ve doğrudan yatak odasına gitti.

Yatağının üstünde, sevişen çıplak bir çift vardı. Kız on beşinden fazla olamazdı; oğlan da belki bir veya iki yaş daha büyük. “Özel bir evde olduğunuzun farkında mısınız?” dedi kızgınlıkla. “Burası da benim yatak odam.”

Kız külotunu kaptı, oğlan, yatağın yanında, yerdeki kül tablasında için için yanmakta olan marihuanayı kaptı. Nikki, oğlanın yapılı ve kaslı olduğunu görmezden gelemedi. Bugünlerde bunları iri yetiştiriyorlardı.

“Dinle,” dedi yorgun bir sesle. “Siz giyinirken, başımı çevireceğim, lütfen hemen buradan defolun.”

Arkasını döndü ve yerlere saçılmış elbiseleri için itişip kakışmalarını dinledi. Kısa bir süre sonra koşarak odadan çıktılar.

Kapıyı kilitleyerek telefonu aldı ve montaj odasından Richard’ı aradı. Bir kadın cevap verdi.

“Kimsiniz?” diye sordu Nikki.

“Kimberly. Siz kimsiniz?”

Tavır koyan bir yardımcı, tam ihtiyacı olan şey. “Mrs. Barry. Bana kocamı ver.”

Birkaç dakika sonra Richard telefona geldi. “Selam sevgilim, döndün demek.” dedi.

Nikki kesin bir tavırla, “Evet, döndüm. Evimiz de seks delisi gençlerle dolu,” dedi. “Summer’a parti verebileceğini sen mi söyledin?”

Son derece ilgisiz bir sesle, “Efendim?” dedi Richard.

Nikki, bunun nedenini biliyordu. Ekibiyle birlikte montaj makinala-

rının başında oturuyordu ve aklı tamamen oradaydı. Eğer Summer, Dallas Kovboylarını bile eğlendiriyor olsa, daha fazla ilgilenemezdi.

Nikki suçlayıcı bir tavırla, “Summer, eve birilerini çağırmasına senin izin verdiğini söyledi,” dedi.

“Bir Pazar öğleden sonrasını ona çok görme. Çocuğun yapacak bir şeyi yoktu, ben de birkaç arkadaşını getirmesine, peki dedim.”

“Birkaç arkadaş elli kişiye dönüşmüş. Yatak odamıza girdiğimde, yatağımızda sevişen, yaşı küçük, seks düşkünü bir çift vardı.”

“Tanrı aşkına!” diye inledi Richard.

“Ben yokken onu bir şekilde denetlemen gerekmiyor muydu? Aklını kaçırdığı kesin.”

Richard, sanki hatalı olan Nikki’ymiş gibi, “Onu benimle bırakmaydın o zaman,” dedi gayet ters bir sesle.

Nikki derin bir nefes alarak kendine hakim olmaya çalıştı. “Bu yüzden kavga etmek istemiyorum,” diye karşılık verdi.

“Bunu kavgaya dönüştüren *sen*sin.” Nikki, “Ben değilim,” dedi hiddetle. Onun Summer’dan yana olmasına çok sinirlenmişti.

Richard, “Bak,” dedi birdenbire. “Çalışıyorum. Böyle bir gerilimle başa çıkamam.”

“Çok teşekkürler!” dedi Nikki ve telefonu çarparak kapadı. İnana-mıyordu, gelişmekte olan tüm iyi şeylerin üstüne, şimdi bu bokla uğraş-mak zorundaydı ve Richard hiç yardımcı olmuyordu. Onun tek ilgilen-diği şey, o değerli filmiydi.

Yatak odasından çıkmak için tam on beş dakika bekledi. Ev boşalmıştı.

“Summer,” diye seslendi. Cevap yoktu. Summer’ın geçici üssü olan misafir odasına doğru koştu. Bir felâket bölgesi gibi görünüyordu. “Summer,” diye bağırdı tekrar.

Hâlâ cevap yoktu.

Oturma odasına geri döndü ve terasa çıktı. Summer partisini kumsala taşımıştı. Başka birinin evinin önüne, pejmurde bir çingene toplulu-ğu gibi kamp kurmuşlardı. Portatif bir CD çalar, gürültülü rap müziğiyle kulakları tırmalıyordu.

Tekrar eve girdi; ortalık alt üsttü. İçki dolabına dalmışlar; içkileri halıya dökmüşlerdi. Kül tablaları dolmuş, taşmıştı. Her yerde yarısı yen-miş pizzalarla dolu kutular vardı. Richard’ın çalışma odasını bile işgal etmişler, ancak masasına dokunmamışlardı. Tanrıya şükür. Belki de

dokunsalar daha iyi olurdu. Sonuçta, Summer'ın gerçekte nasıl çapraşık bir küçük kadın olduğu konusunda; Richard'ın akli başına gelirdi belki o zaman.

“Toplamıyorum,” diye mırıldandı kendi kendine. Telefonu kaldırıp, Chicago'ya, Sheldon'a ulaşmaya çalıştı.

İngilizceyi aksanlı konuşan bir hizmetçi, “Mr. Weston, yok,” diye bilgi verdi.

“Ne zaman dönecek?”

“Bilmiyorum. Kendisi Bahamalar'da.”

Summer'ı defetmiş ve harika bir tatile çıkmıştı. Gel de Sheldon'a güven. Tipik Sheldon işte. Çocuk Nikki'nin yanındaydı; Sheldon da hiç bir şeyi umursamıyordu. En azından, kendisini, kızlarının nasıl bir baş belası haline geldiği konusunda uyarabilirdi.

Hayır. Bu Sheldon'un tarzı değildi. Nikki'nin kendi başına keşfetmesini istemişti.

115

“Sıkı partiydi,” dedi Tina. “Ne yazık ki annen mahvetti.”

“Biliyorum,” diye katıldı Summer, kutu biradan bir yudum alıp, kumsala yayılmış tipleri seyrederken. “Gerçek bir oyun bozan.”

“Hiç beklemezdim. Yani bu kadar genç olduğuna göre ...”

Summer bir avuç kum alıp parmaklarının arasından akıttı. “Beni çocukken bırakıp kaçtı.”

“Kim baktı sana?”

“Babam. Büyük bir psikiyatristtir.”

Tina anlamış gibi başını salladı. “Bahse girerim, seni bok gibi şımartıyordur.”

Hayır, yaptığı bu değil, diye düşündü Summer. Keşke Tina'ya güvenecek cesareti bulabilseydi. Gece geç vakit odama gelir, her tarafımı salya içinde bırakır, sonra da aletini içime sokar. On yaşımdan beri yapıyor bunu. Şimdi Rachel'la evli olduğu için çok sık olmuyor, ama etrafta bu pis sırrını keşfedecek kimse olmadığını sandığı zaman gene yapıyor.

“Babam Chicago'da,” dedi. “Burada annemle ve yeni kocasıyla kalıyorum.”

“Ooo, üvey babalar !” dedi Tina, sahte bir ürpertiyle. “Tüylerimi diken diken ediyorlar. Benim üç tane vardı ve hepsi sapıktı, hepsi bana sarktı. On altısındayken evden ayrılmamın nedeni bu zaten, böyle bir

savaşı göze alamazdım. Demek istediğim, çok utanç verici, ne idüğü belirsiz yaşlı bir züppe, annen Saks'ta alışveriş yaparken, aleti havada seni kovalıyor.”

Summer, olayları Tina'nın gibi bir perspektive oturtabilmeyi arzu ederdi. “Annen hiç farketmedi mi?” diye sordu.

Tina omzunu silkti. “Kim bilir? Kimin umrunda ?” Ayağa fırladı. “Ben bir bira daha alacağım; sen de ister misin?”

Tina giderken Summer başını iki yana salladı. Parti her yanda devam ediyordu, ama katılmaya istekli gibi hissetmiyordu kendisini artık. Sadece babasının düşüncesi bile, midesindeki, adeta olgunlaşma sürecinin bir parçası haline gelen, o eski tanıdık hastalığı geri getirmeye yetmişti.

116 Odasına ilk gelişi yeterince kötüydü, ama ondan sonra haftada bir ziyaretine gelmeye başladığında, kesinlikle yapabileceği hiçbir şey yoktu. On yaşındaydı ve aklı başından gitmişti. Bunun yanı sıra, konuştuğu takdirde başına çok kötü şeylerin gelebileceği tehdidiyle, sessiz kalması için yemin ettirmişti adam ona.

Bir süre sonra buna katlanmayı öğrenmişti. Anlatmaktan çok utanıyordu; çünkü kime itiraf etse, buna göz yumduğu sanılacaktı. Bu yüzden, ne kadar acı olursa olsun, bu korkunç sırrı kendine saklamıştı.

Belki Tina'ya anlatsaydı, işler daha iyi olabilirdi.

Belki.

Belki de olmazdı.

“Karın gerçek bir kancık gibi davranıyor,” diye fısıldadı Kimberly Richard'ın kulağına.

Richard, duyup duymadıklarını anlamak için, iki montajcıdan yana baktı. Ama onlar Avid makinesiyle fazlasıyla meşguldüler. Kimberly elini Richard'ın aletinin üzerine koydu. “Belli ki seni anlamıyor,” diye fısıldadı.

Şef montajcı Jim dönerek, “Richard,” dedi. “Gel, şuna bir göz at. Bak bakalım, istediğin bu mu?”

Richard, istediği şekilde bir araya getirilen film sekansını izlemek için Kimberly'den uzaklaştı. “Lara'nın bir yakın planına ihtiyacımız var,” dedi kabaca. “Benim hatam. Eski yerine bağlayın.”

Kimberly haklıydı; Nikki yapımcı olabileceğini kafasına koyduğundan beri bir kancığa dönüşmüştü. Telefon edip, şikayete ediyor, çalıştı-

ğını bildiği halde, kendisine boktan bir bebek bakıcısı gibi davranıyordu. Hangi cehennemden geliyordu ?

Jim, Lara'nın yakın planını tekrar bağıladı. Richard filmi izledi; tatmin olmuştu. Uzun bir hafta olmuştu, ama sonuca yaklaşıyorlardı. Montajlanmış olan kısım harika görünüyordu.

Ayağa kalkıp gerinerek, "Teşekkürler, çocuklar," dedi. "Pazartesi sabahı erkenden görüşmek üzere. Evinize, ailelerinize gidin; muhtemelen neye benzediğinizi unutmışlardır."

Kimberly iki adam gidinceye kadar bekledi. Richard bilgisayarına notlar girmekle meşguldü.

Richard, onun hâlâ orada olduğunu farkedince, "Senin sevgilin yok mu?" diye sordu.

Kimberly, "Artık var," dedi seksi bir sesle.

Tam, "Hayır, yok!" diyecekti ki, genç kadın elbisesini çıkardı ve işte ısırılalı meme başları ona bakıyordu....

Günaha davet, bazen bu kadar kolaydı.

Gün batımında Summer eve döndü. "Üzgünüm anne," diye mırıldandı; sanki yaptığı önemli bir şey değilmiş gibi. "Parti bir şekilde kontrolden çıktı."

Nikki, her an annesine biraz daha benzediğini fark etmenin dehşetiyle, "Kontrolden mi çıktı!" diye haykırdı "Evimin altını üstüne getirmişler. Kim toparlayacak ?"

"Hizmetçi halleder," dedi Summer, yorgun bir tavırla mutfığa gidip buzdolabının kapağını açarken.

"Hizmetçi halletmeyecek!" dedi Nikki. Öfkeden morarmış bir yüzle, kızının peşinden mutfığa girdi. "Sen bakacaksın çaresine küçük hanım."

Summer, neredeyse suratına gülerek, "Niye ben bakacağımışım," dedi. "Bu benim pisliğim değil ki."

Birkaç saniye için, Nikki tam anlamıyla konuşmaktan aciz kaldı. Bu kahrolası velet onu deli ediyordu ve buna daha fazla katlanmaya hiç niyeti yoktu. "Summer," dedi, onu tamamen kaybetmemeye gayret ederek, "Bir şeyi iyice kafana sok. Babanla beraberken, her istediğini yapıyor olabilirsin. Ancak, buradayken, şartları ben koyarım ve bunu beğenmiyorsan, Chicago'ya dönmek için bir sonraki uçakta bulursun kendini. Anladın mı ?"

Summer anlamıştı. Richard eve geldiğinde, ev temizlenmişti ve

Summer, uzun, şal desenli, masum bir genç kız elbisesi giymiş, beyaza yakın sarı saçlarını at kuyruğu yapmış olarak, öpücüklerle kucaklayarak karşıladı onu.

Melek gibi bir ifadeyle, “Annem yokken bana baktığın için teşekkürler,” dedi. “Çok iyisin.”

Richard, Nikki’ye baktı, sanki, *neden şikâyet ediyorsun? Bu çocuk kusursuz*, der gibiydi.

Nikki, *numara yapıyor Richard. Sakın yutma*, demek istedi.

Ama demedi ve üçü birlikte Granita’ya yemeğe gittiler. Summer bütün gece mükemmel davrandı.

Yemek sırasında Nikki, Richard’a Lara’nın *Revenge*’de oynamayı kabul ettiğini anlattı. Richard hiç bir şey söylemedi.

“Harika değil mi?” diye baskı yaptı Nikki..

Richard, “Hayır,” diye karşılık verdi, asık suratla. “Başına dert alıyorsun, başka bir şey değil.”

Nikki, Summer’ın önünde bu konuyu açmaya niyetli değildi. Aslında, bu konuya girmeyi zaten hiç istememişti. Richard’ın da kendine özgü düşünceleri vardı, kendisinin de.

Daha sonra yatakta Nikki sevişmek isteyince, Richard karşı koydu. “Yorgunum,” dedi. “Bütün gün çalıştım.”

“Ben de uçaktaydım,” dedi Nikki. “Ama çok yorgun değilim.”

Richard, “Yarın,” dedi ve arkasını dönüp uykuya daldı.

Nikki, sevişmeyeli haftalar geçtiğinin farkındaydı; bunun için bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Belki Carmel veya San Francisco’da bir hafta sonu; rahatsız edecek dış etkenlerden uzak, romantik, yalnız kalabilecekleri bir yer.

Sabah uyandığında, Richard ile Summer gitmişlerdi. Mutfak masasında bir not vardı.

NASIL ÇALIŞTIĞIMIZI GÖSTERMEK İÇİN SUMMER’I GÖTÜRÜYÖRÜM. SENİ DAHA SONRA ARARIM.

İçinde hafif bir kıskançlık hissetti. Onu neden davet etmiyordu?

Saçmalama, diye söylendi kendi kendine. *Beni tam anlamıyla delirtmesin diye Summer’ı ayağımın altından çekerek yardımcı oluyor.*

Ayrıca, Nikki’nin bugün, muhtemel yönetmenlerinden biriyle görüşeceğini biliyordu. İşin doğrusu, şu anda Nikki için, filmi her şeyden daha önemliydi.

BÖLÜM ON YEDİ

Pazartesi sabahı aynı restoranda çekime başlamak üzereydiler. Mak-yaj ve kuaför karavanları Lara'nın partisinin dedikodusuyla çalkalanı-yordu. "Hatırı sayılır çılgın bir patlamaydı," diye fikrini söyledi Roxy. "Gerçek bir parti nasıl verilir biliyorsun. Bol içki, şaşırtıcı ses düzeni, çılgınca dans. Ben çok etkilendim, herkes de öyle."

Lara, gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi. "Ben de oldukça iyi vakit geçirdim."

119

"Evet, seni Freddie'yle dans pistinde dönüp dururken gördüm. Freddie o günden beri hep bunu anlatıyor."

"Herkesin eğlenmiş olduğuna memnun oldum."

"Bana eğlenmeyen birini göster, ben de sana bir parti yorgunu gös-tereyim," dedi Roxy, Lara'nın saçlarını yapmayı bitirip, aynadaki gö-rüntüsünü kontrol ederken. "Dün Allahın belası bir baş ağrım vardı, hareket bile edemiyordum. Bugün olağan, harika halime geri döndüm."

"Bunu duymak ne güzel."

"Bu arada," diye ilave etti Roxy; çok özel, *bir sırrım var* sesiyle. "Joey ve Barbara Westerberg hakkında söylenenleri duydun mu?"

"Onlara ne olmuş ?" diye sordu Lara, midesi burularak.

"Barbara, senin partiden sonra Joey'i odasına atmaya çalışmış; Joey de reddetmiş. Yani Miss Westerberg mutlu bir fahişe değil."

Niye bu kadar rahatlamış hissediyordu kendini? Kararlı bir şekilde, *o nişanlı bir erkek; boş ver onu*, dedi kendi kendine. Hem o, Barbara Westerberg gibi erkek düşkünü, gözü dönmüş bir kadın değildi.

Hiç kendisine yakışmayan bir cadılıkla, "Vah! Vah! Çok üzüldüm," diye mırıldandı.

Yoko da, sete kadar birlikte geldiği Jane gibi, partinin büyük bir başarı olduğunu düşünüyordu.

Miles, Lara'yı görür görmez kolundan yakalayıp bir kenara çekti. Bir kürdanı çiğnerken, "Büyük bir sorunumuz var," dedi. "Kyle, Jeff'i oynayan aktörü sevmiyor, gitmesini istiyor."

"Anlayamadım?"

“Biliyorum, biliyorum; delilik bu. Son üç gündür sizin sahnenizde geri plandaydı.”

“Ne yapacaksın?”

“Oyuncuyu alıkoyup Kyle’a boş vereceğim. Üç günlük işi tekrar çekmeye vaktimiz yok. Seni uyarıyorum, çünkü seninle uğraşacak gibi görünüyor.”

“Ben Kyle’la başa çıkabilirim.”

Miles sıkıntıyla güldü. “Bundan eminim.”

“Umarım Joey’e bundan söz etmemişsindir.”

“Sen beni ne sanıyorsun? Bu sabah onun sahnesini çekiyoruz.”

“İyi,” dedi Lara. “Çünkü bilirsin; biz oyuncu milleti pek duyarlıyızdır.”

Miles, alaycı bir gülüşle, “Evet, özellikle de Kyle,” dedi. “Bu herif ancak bir rakunun kıcı kadar duyarlı.”

120 Işık yapılırken, Lara’nın yerine dublörü Angie oturdu. Joey bardaydı; etrafı kadınlarla sarılıydı. Lara, güzel kostümcü Trinee’nin hep onun yanında olduğunu fark etti.

“Bak ne yapacağız,” dedi Miles. “Sahneyi çekeceğiz. Bir çektik mi, Kyle’ın yapabileceği bir şey kalmaz; sadece çok bozular. Eğer çok pislik yaparsa, montajda hallederim.”

“Onun böylesine güvenden yoksun olduğuna inanamıyorum,” dedi Lara, başını iki yana sallayarak.

“İnan. O bir oyuncu, çünkü.”

“Çok teşekkürler, Miles. Biz oyuncu milleti çok duyarlıyızdır dememiş miydin az önce sana?”

“Tatlım, sen birlikte çalıştığım diğer oyuncular gibi değilsin. Sen kıcını sağlam tutuyorsun.”

Kıcının sağlam olması, kendi başına olmak anlamına mı geliyordu? Yoksa, hep yalnız olmak, hep neden kendisine bakacak, destek olacak ve sırlarını paylaşacak birinin olmadığını sorgulamak anlamına mı?

Birinci asistan “Tamam,” diye seslendi. “Provaya başlıyoruz. Herkes yerini alsın.”

Lara masaya doğru gitti. Miles onu takip etti. Joey de geldi.

“Pekâlâ,” dedi Miles. “Joey, sahneye sol kameradan giriyorsun.”

Joey, kocaman bir tebessümle, “Nihayet,” dedi.

Lara da ona gülümsedi ve mırıldandı. “Bil bakalım ne oldu. Bay Carson bu sabah sette olmayacak. Bu yüzden, eğer şansımız yaver giderse, iş çabucak biter.”

Joey, endişeyle “şimdi belki de ben çuvallamaya başladım,” dedi.

“Hayır, böyle bir şey olmayacak.”

“Uzun süredir oyunculuk yapıyorum.”

“İyi olacak.”

“Senin yanında herkes iyi olur.”

Bunu Lara’nın hayal gücü mü uyduruyordu, yoksa birbirlerine her baktıklarında gözleri kilitleniyor muydu?

Miles sahneyi tarif etti; sonra kısa bir mola vermelerini söyledi. Bu arada, görüntü yönetmeni ışıkları ayarlayacak, ikinci asistan da figüranları yerleştirecekti.

“Kahve ister misin?” diye sordu Joey.

Lara, “Ben kahve içmem,” diye yanıtladı. “Belki bir Evian.”

Joey, “Haydi gidelim,” dedi. “Kraft servisi bizi bekliyor.”

Dışarıda kurulmuş olan Kraft servis standına doğru yürüdüler. Joey bir şişe Evian ve plastik bir bardak aldı, gösterişli bir hareketle ona verdi.

Cassie koşarak yanlarına geldi. Koruyucu bir tavırla, “İyi misin; Lara?” diye sordu.

Lara, gayet sakin, “İyiyim Cas,” diye yanıtladı. “Bir şeye ihtiyacım olursa seni çağırırım.”

Cassie, Joey’a kuşkulu bir bakış atarak, “Tamam,” dedi.

“Devamlı seni gözeten adamların var, ha?”

Lara, “Her zaman değil,” diye karşılık verdi, adamın düşünceli koyu renk gözlerini gölgeleyen inanılmaz uzunluktaki kirpiklerine hayranlıkla bakarak.

“Kyle’in, benim ayrılmamı istediğini duydum.”

“Nereden duydun?”

“Antenlerim var. Ancak, bütün geri plan çekimlerini göz önünde tutarsak, bunu yapamazlar.”

“Aynen öyle.”

“Peki Miles ne yapacak?”

Plastik bardaktan bir yudum Evian içti. “Seni kesinlikle işten atmayacak. Ayrıca, böyle bir şey yapmaya kalkarsa, benim de bununla ilgili söyleyecek sözüm olur.”

Garipçe yüzüne baktı. “Yapar mısın?”

“Adaletsizlik bu.”

“Kimse ön plandaki adamların adil olması gerektiğini söylemedi ki.”

“Ben ön planda bir kadını ve adilim.”

Joey’in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Tamam, doğru, herkes biliyor ki bunların içinde en adil olan sensin.”

Ona asılıyor muydu, yoksa sadece dostça mı yaklaşıyordu? Kafası öylesine karışmıştı ki. Dostça yaklaştığına karar vererek, “Barbara Westberg’in sana zor anlar yaşattığı söyleniyor,” dedi.

“Burada haber çabuk yayılıyor.”

“Roxy ve Yoko varken, hiçbir şey gizli kalamaz.”

Joey, cevap vermeden bir an duraladı. “Barbara hoş bir hanım,” dedi sonunda. “Sanırım benim sahipli olduğumu farketmedi.”

Lara, “Sen gerçekten modası geçmiş bir centilmensin; öyle değil mi?” dedi, sorgulayan bir ses tonuyla. “Kimse hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorsun. Bu yanın hoşuma gitti Joey.”

Genç adam bakışlarını ona dikerek, “Senin hoşuma giden yanlarını sıralamamı ister misin?” diye sordu.

Yanılmıştı, bu davranış, kesinlikle dostça olmanın ötesindeydi. “Benimle flört etmezdin değil mi, eder miydin?” dedi hafif bir sesle.

Joey güldü. “Buna cesaret edemem.”

“Öyle mi?”

“Asla.”

“Nişanlının davası nasıl gidiyor?” diye sordu. Bu konuyu uzatmanın daha iyi olacağını düşünmüştü.

“Üzerinde çalışıyor.”

“Adı neydi demiştin?”

Kafası birden tümüyle durdu. Lanet olsun. İsmi olmayan bir nişanlı yaratmıştı. “Oh... Phillipa,” dedi, düşünmeden ve o anda söylediğine pişman oldu, öylesine uyduruk bir isim gibiydi ki.

Jane, işten başka bir şey düşünmez havalarda, arkalarında belirdi, “Lara, Joey, sette bekleniyorsunuz.”

Joey, Lara’nın elinden plastik bardağı aldı ve bir an için elleri birbirine değdi.

Joey’nin dokunuşu Lara’nın direncini kırdı. Aniden döndü ve telaşla sete yöneldi. *Kabul et Lara. Nikki haklı. Adama ilgi duyuyorsun ve bunu engellemek için yapabileceğin bir şey yok.*

Beraber oldukları sahne hatasız gerçekleşti. Miles, önce genel çekim yaptı; sonra Lara’nın birçok yakın planını, Joey’nin de bir iki yakın planını çekti. Kimse laflarını unutmadı ve çekim öğleden önce bitti.

“Vay be,” dedi Lara, bir gazeteyle kendini yelpazeleyerek. “Bu iyi bir değişiklik oldu, doğrusu.”

“İyi gidiyor,” dedi Miles. “İlk kez programın ilerisindeyiz. Bundan sonra kavga sahnesini çekeceğiz.”

“Sanırım bu, günün geri kalanında serbest olduğum anlamına geliyor,” dedi Lara gülerek. “Heveslenme,” dedi Miles. “Kavgayı seyrediyorsun, unuttun mu? Sıkıntıya düşmüş küçük hanımsın.”

“Gerçekten,” dedi Roxy, Lara’nın saçının etrafında, elinde bir fırça ve sprey kutusuyla dolanarak. “Her şeyden önce, bütün sıkıntıya sebep olan cadı o.”

Hepsi güldüler.

Jane telaşla yanlarına geldi ve Miles’ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kızgın sesle, “Pekâlâ; yemek molasını erken veriyoruz,” dedi Miles.

“Neden?” diye sordu Lara.

Miles, suratı asık, “Kyle hazır değilmiş,” dedi. “Anlaşılan o kahrolası saçıyla başı dertte.”

Joey, eğer Lara ile ilgili bir girişimde bulunacaksa, bunu gecikmeden, en kısa zamanda yapması gerektiğinin farkındaydı. Kavga sahnesini çektiler mi, filmdeki işi sona eriyordu.

Lara karavanına gitmeden, aradığı fırsatı yakaladı. “Seni bilmem,” dedi çabucak. “Ama yemek kamyonundaki yemekler canıma yetti. Sahilde keşfettiğim burgerciye birkaçamak yapalım mı?”

Lara bir an sessizce süzdü onu. Serin yeşil gözler ve Joey’in şimdiye kadar görmüş olduğu en güzel yüz. “Peki,” dedi sonunda. Aralarındaki çekimin baskısından ne kadar çabuk kurtulsa o kadar iyi olacağını düşünmüştü. “Bu hoşuma gider.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Nikki üç yönetmenle görüşmüştü. Bunlardan sonuncusu olan Mick Stefan, sıçan suratlı, yirmidokuz yaşında, seyrek dişli, uzun dağınık saçlı ve kocaman kalın gözlüklü bir adamdı. Kahverengi bir bitki sigarası dudaklarının köşesinden sarkıyor ve adam adeta yerinde duramıyordu.

“Senaryonu çekmek istiyorum,” dedi Mick, kontrol edilemez bir kıpırtı içinde. “Kahredici vahşi bir şey yapmak istiyorum.”

124 “Vahşi mi?” diye tepki verdi Nikki.

“Evet, senin genç piliç tam boka batmış ve işte beni heyecanlandıran şey bu, üstelik yürekli bir yavru. Benim üzerinde durup işleyeceğim nokta, onun gazabı olacak. Şu lanet seyirciye açıkça anlatacağız ki, bu, öfkeli, aşağılanmış, kafayı yemiş bir bebedir.”

Nikki, adam senaryoyu beğendiği için memnun olmuştu. Mick Stefan iki küçük film yönetmişti ve filmlerin her ikisi de çok beğenilmiş, prestij getiren birkaç ödül kazanmıştı. Genç ve umut vadeden biriydi. Şimdi en popüler devrini yaşıyordu; tüm stüdyolar peşindeydi.

“İyi bir haberim var,” dedi Nikki.

Mick sigarasının ucunu çiğneyerek, korkunç büyüklükteki gözlüklerinin ardından ona baktı. “Söyle,” dedi.

“Lara Ivory, Rebecca’yı oynamayı kabul etti.”

Mick, tiksinti duymuş gibi ürpererek, “Şimdi ağzıma sıçtın,” dedi.

“Bu senin için bir sorun mu olur?”

“Evet, elbette sorun olur. Lara Ivory, halkın beğendiği, havalı, lanet bir film yıldızı. Ben bu filmi isimsiz oyuncularla yapmak istiyorum.”

Nikki, adamın zorluk çıkarmayacağını umarak, “Anlamıyorum,” dedi. “İsimsiz oyuncularla finansmanı nasıl sağlayabileceğimi sanıyorsun? Lara Ivory böyle bir rolü oynamayı kabul ettiği için takla atmalı-sın.”

Sivri burnu seğiren adam, “Tanrı aşkına,” dedi. “O, büyüleyici be-beklerin oyunculuğu bir boka yaramaz.”

“Pekala yarayabilir,” dedi Nikki, arkadaşını savunarak. “Lara çok yetenekli bir oyuncudur.”

“Evet, bütün şu, içine ettiğim altmış milyon doların üzerine çıkan filmlerde, iyi oyuncudur, hiç kuşku yok.”

“Mick,” dedi Nikki, gayet ciddi. “Eminim sen de biliyorsun ki, Lara Ivory ile bu filmi hayata geçirmek için, gerçek bir fırsat yakalayabiliriz. Üstelik o olmazsa filmi yapamayabiliriz, anladın mı?”

“Sen benim bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?”

Nikki, adamın bencilliğinin boyutunun herkesi engelleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bir de Richard ile karşılaşsınlar da gör, garanti kafa kafaya toslaşırlardı. Yapımcı sensin, diye çığlık attı içinden, küçük bir ses. Kendini ispatla.

“Biliyor musun,” dedi sükunetle. “Eğer bir seçim yapmak zorunda kalsaydım - seninle Lara Ivory arasında- sence kimi seçerdim?”

Mick gözlüklerini çıkardı; kahverengi sigara alt dudağına yapışmıştı, seyrek dişlerini göstererek sırıttı, “Beni mi?” dedi; şirin görünmeye çalışıyordu. İşe yaramadı.

Nikki başını iki yana salladı. “Yanlış. Lara yalnızca iyi bir oyuncu değil, o aynı zamanda benim arkadaşım ve bu fimde üç kuruşa çalışmayı kabul etti. Böylece Mick, eğer ilgilenmiyorsan, bana hemen söyle ki birbirimizin zamanını boşa harcamayalım.”

“Vay be, amma sıkı yavrusun!” dedi Mick, gözlerini açarak. “Sıkı yavrulara bayılırım.”

Nikki adamın sesindeki cinsel imayı duymazdan gelerek, ciddi bir tavırla, “Bu benim yapımcı olarak ilk filmim ve ne olursa olsun gerçekleştirmesini istiyorum. Eğer takımın bir parçası olabileceksen, seni tutmayı çok isterim. Ama olmayacaksan şimdiden söyle.”

Mick, “Tecavüz sahnesini de oynayacak mı?” diye sordu. Küçük gözlerini hızla kırıştırtıyordu.

“Evet.”

“Düblör muhlör yok?”

“Hayır,” dedi Nikki. İşin doğrusu, Lara’yla, nereye kadar gitmeye hazır olduğu konusunu konuşmamıştı.

“Çünkü, eğer kendini beğenmiş, dokunulmaz hanımefendiyi oynayacaksa, ben yokum. Yok eğer tepeden tırnağa, oyuncu olmayı kabul ederse varım.”

Mick gittikten sonra, Nikki evi arşınlamaya başladı. Görüştüğü bütün yönetmenlerin içinde tek istediği oydu. Mick tutkulu ve istekliydi. Ayrıca, onun filmlerini seviyordu; gerçekten çarpıcı filmlerdi.

Saate bir göz attı. Altıya geliyordu. Richard da hangi cehennemdeydi? O da, Summer da bütün gün görünmemişler, üstelik aramak zahmetine bile katlanmamışlardı. Mick'le anlaşmaya karar vermeden, Richard'a danışmaya ve onun öğütlerine ihtiyacı vardı. Lara'yla da konuşması gerekiyordu. Hiç bir şey ters gitmemeliydi; bunu garantiye almak da ona düşüyordu.

Richard'ın filmini kurgulamasını izledikten sonra, canı sıkılan Summer, Jed'i aradı. Oğlan şans eseri evdeydi. Gelip kızı sörf yapmaya götürdü ya da en azından, o sörf yaparken seyretmek zorunda kaldı. Jed hatırı sayılır bir çöküntü içindeydi, çünkü kız onunla ilgilenmediğini çok açık belli etmişti. "Platonik," demişti, "Ya da hiç bir şey."

126 Oğlan da platonığe razı olmuştu.

Summer öğleden sonra Tina'yla buluştu. Kızın, şehir dışından gelen alıcılara iç çamaşırı ve mayo mankenliği yaptığı, şehir merkezindeki mağazaya gittiler. Mağazanın sahibi olan yuvarlak yüzlü Yunanlı, zampara bakışlarını, şişko karısı ortaya çıkana kadar Summer'ın üstünden ayırmadı. Kadın gediği anda, yüzündeki yılışık sırtışın yerini aksi bir ifade aldı.

"Yaşlı karısı adamın canına okumuş," dedi, Tina kıkırdayarak. "Beni işe alması için izin vermesine şaşırdım." Sonra düşünceli bir sesle ekledi, "Alıcılar benim güzel genç vücudumu dikizlemekten hoşlanıyor elbette, özellikle şu boktan transparanlar içinde."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu Summer. Merak ediyordu; acaba o da bir işe girebilir miydi?

"Yeterince uzun zaman oldu," diye yanıtladı Tina, suratını asarak.

"Eğlenceli mi?"

"Bilmem," dedi Tina. Sesi, her zamanki kadar kendinden emin çıkmamıştı. "Bazen eğlenceli oluyor. Bütün o yaşlı zamparaların sanki daha önce hiçbir dişi yaratık görmemiş gibi, gözleri yerlerinden fırlamış halleri beni eğlendiriyor."

"Anladım," dedi Summer. Sonra birden, bir yığın sıkıcı yaşlı herifin onun vücudunu gözleriyle yemesi için, orada bulunmak zorunda olmadığına sevindi.

Tina, onu kırmızı spor arabasıyla şehre geri götürüp Century City'nin dışında bıraktı. "Sonra ararım seni," dedi. "Belki bir şeyler yaparız."

Summer başını salladı. Ne yaparlarsa yapsınlar, Chicago'dakinden çok daha eğlenceli olacağını biliyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

“İşte geldik,” dedi Joey. “Kendimi, altın prensesi kaçırmışım gibi hissediyorum.”

Lara ciddiyle onu süzdü. “Ne demek o?”

“Yemeğe çıktığını söylediğinde Cassie’nin yüzünü gördün mü?”

“Onun amacı ... beni korumak.”

“Herkes hakkımızda konuşuyor gibi bir his var içimde.”

“Niye konuşsunlar? Yani, aman Tanrım, eğer iki insan birlikte yemek yiyemeyecekse ...”

“Ama benim birlikte olduğum kişi *sensin*.”

Lara, suyundan bir yudum alarak, “Her neyse haklısın,” dedi. Film kostümlerini çıkarmış; soluk bir jean ve bol beyaz bir tişört giymişti. Yine de olağanüstü güzel görünüyordu. “Yemek servisinin, kral usulü tavuğuna bir kez daha katlanmama imkân yoktu. Bu burger çok makbule geçti.”

Joey’in kullanabileceği milyonlarca garantili cümle vardı, ama hepsini bir yana bıraktı. Lara bu saçmalıkları dinlemek için fazla iyiydi.

Delici bakışlarını ona dikerek, “Haydi Lara,” dedi Joey. “Bana senin hakkında dergilerde okuyamayacağım bir şey söyle. Ben kendi aşk hayatımı anlattım; böylece ödeşiriz.”

Lara çok güldü. “Benim bir aşk hayatım yok.”

Joey inanmamışçasına, “Bana palavra atma,” dedi.

“Şey ... vardı. Bir yıl biriyle beraberdim ... altı ay önce ayrıldık.” Derin derin iç çekti. “Benimle olmak kolay değildir.”

“O niye?”

“Açık değil mi? Ne zaman bir film galasına veya benzer bir açılışa gitsem, fotoğrafçılar üstüme saldırıyor. Birlikte olduğum erkek, sırf hayatıma yeni girmiş olduğu için, magazin gazetelerine malzeme oluyor. Bu bir erkeğin egosunu hiç okşamaz. Sen hoşlanır mıydın?”

“Hey! Benim egom oldukça sağlamdır.”

Lara, elinde olmadan gülümsedi. “Evet, farkettilim.”

Joey de sırtıttı. “Sahi mi?”

“Sette seni seyrediyordum, bütün o kadınlar başına üşüşmüş. Henüz ünlü değilsin ama kesinlikle gelecek vadediyorsun. O zaman nasıl başa çıkacaksın ?”

“Şimdi nasıl yapıyorsam aynen öyle.”

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi Lara. Gözleri bir an için daldı. “Ünlü olunca her şey değişiyor. Kendini, senin için her şeyi yapacak insanlarla sarılmış buluyorsun.”

“Yanılıyorsun Lara. İnsanlar senin için her şeyi yapıyor; çünkü çok iyisin.”

Lara, gözlerini ona dikerek, “Nereden biliyorsun?” dedi. “Beni tanı-mıyorsun bile.”

“Son üç gündür seni izlemekten başka bir şey yapmadım.”

128

“Çünkü buna mecburdun,” dedi Lara. “Bizim sahne boyunca arka planda takılıp kaldın.”

Joey, “Bildğim bir şey var,” dedi içtenlikle. “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın.”

Lara, huzursuzca gülerek, “Genler,” diye mırıldandı, “Annemle babamın ... sayesinde.”

“İltifattan hoşlanmıyorsun, değil mi ?”

“Utaniyorum.”

“Neden?”

Lara, hamburgerini ısıtırken, “Ne bileyim,” dedi. Belki de yirminci kez, neden onunla birlikte olduğunu sordu kendine. Kendisi serbestti ama Joey’in bir sahibi vardı. Bu hiç iyi bir karışım sayılmazdı.

Lara’nın yemek yiyişini seyrederek, “Geceleri ne yapıyorsun?” diye sordu Joey.

Lara, “Aa,” dedi şımarıkça. “Çılgın partiler verip, kumsalda takılıyorum. Ya sen?”

“Otel odamda oturuyorum.”

“Ve nişanlınla konuşuyorsun.”

Joey, “O çok meşgul,” dedi. Hayâl ürünü Phillipa’yı çabucak konudan uzaklaştırmaya çalıştı. “Devamlı çalışır; hiç durmaz.”

“Sen de buna razı mı oluyorsun?”

“Bilmem,” dedi Joey. “Doğrusunu istersen ...” Durakladı. “Seni kendi sorunlarımla sıkamak istemiyorum.”

“Devam et, sık beni. Benim de sana anlatabileceğim kendime ait sorunlarım var.”

Joey güldü. “Tabii, eminim. Anlat da magazin gazetelerine satayım.”
“Bahse girerim satarsın.”

“Birkaç papel için her şeyi yaparım.” Birbirlerine sırtttılar. Joey, aniden ciddileşerek, “Çok garip,” dedi. “Aniden bir bağ kuracağını hissettğin kaç insanla karşılaşıyorsun ? Biliyorsun ağabey-kızkardeş ilişkisi.”

Lara, “Ben ablan olabilirim,” dedi iyi niyetle.

“Hey, o kadar da abartma. Benden sadece iki yaş büyüksün.”

“Kendimi okuldan kaçmış gibi hissediyorum,” dedi Lara. “Çalışırken seti asla terketmem. Meğer bayağı eğlenceli oluyormuş.” -

“Dediğim gibi, muhtemelen şu anda herkes bizi konuşuyordur.”

“Bunun ne kadar masumane birkaçamak olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yok.”

Joe, “Belki de onlara konuşabilecekleri bir şey vermeliyiz,” dedi öylesine.

Lara, “Ne gibi?” diye sordu aynı rahatlıkla.

Joe, masaya yaslanarak, “Meselâ, seni bu akşam yemeğe çıkarsam nasıl olur?” dedi. “Küçük bir balık lokantası keşfettim.”

Derin bir nefes aldı. “Şey... Joey, seni uyarmalıyım. Herhangi bir yerde insanların arasında görülürsek, her köşeden bir paparazzi çıkacağına bahse girerim. Öğle yemeği başka. Ayrıca içimden bir ses, bizim dışarıda akşam yemeği yerken çekilmiş fotoğraflarımızın, sansasyonel gazetelere malzeme olmasından, Phillipa’nın, pek hoşlanmayacağını söylüyor.”

Joey, “O kıskanç değildir.” dedi açıkça.

“Ben olurdum,” dedi sükunetle.

“Hayır,” dedi. “Seni kıskanç biri olarak düşünemiyorum.”

“Şaşar kalırsın. Tam bir cadı olabilirim.”

“Yok canım,” dedi genç adam, başını sallayarak. “Sen cadı olamazsın.”

Sonra koyu renk gözleri yine onunkilerle karşılaştı ve Lara aralarında, kendisini gerçekten huzursuz eden derin bir bağ oluşmaya başladığını hissetti. “Eh... artık geri dönmeliyiz,” dedi, saatine bakarak.

“Evet,” dedi Joey. “Kyle ve kavga sahneleri danışmanıya prova yapmam lâzım. İlginç olabilir.”

Lara ayağa kalktı. “Eminim Kyle çok ilginç hale getirecektir. Unutma, herkes senin yanında.”

Dışarı çıkıp içinde Lara'nın şoförünün beklediği arabaya doğru yürüdüler.

Joey kapıyı açtı; Lara arka koltuğa geçti. "Akşam yemeği?" diye sordu Joey. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Lara, midesinde bir çalkantı hissetti. Çok saçmaydı bu... ama neden olmasındı ? "Pekala," dedi, soluk soluğa. "Haydi biraz da tehlikeli yaşayalım."

Joey, Lara'nın kabul edeceğini zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Seni yedide alırım."

Lara, makyaj karavanında oturmuş, rujunu düzelttiriyordu. Anlayamadığı bir nedenle, Joey'i düşünmekten alakoyamıyordu, kendisini. O

koyu, düşünceli gözleri, uzun saçları ve olağanüstü gülümsemeyi.

"Himm..." diye fikrini belirtti Roxy, elinde bir kavanoz soluk renkli dudak parlatici ve ince bir fırça vardı. "Oldukça zor bir lokma," dedi.

Lara, birden gerçeğe dönerek, "Kim?" diye sordu.

"Papa," diye yanıtladı Roxy. Keyfi yerindeydi. "Kim olacak? Tabii ki Joey Lorenzo."

"Haa... evet, Joey. İyi birine benziyor," dedi Lara. Sesine bir yorum katmamaya çalışmıştı.

"Ya!" dedi Roxy. "Yemek nasıl geçti?"

Lara, tatlı bir ifadeyle, "Açıkcası Roxy," dedi. "Bu seni hiç ilgilen-dirmez."

Roxy, ne zaman susması gerektiğini iyi bilirdi.

Kyle en sonunda ortaya çıktığında, Joey, kavga sahneleri danışmanıyla çalışıyordu. Joey'nin varlığını bir kez daha görmezden gelerek, uzun adımlarla danışmanın yanına gidip, "Bana hareketleri anlat," dedi sertçe. "Bitirelim şu işi."

Eşşeglu..., diye düşündü Joey. Sana da, takma saçına da, sahte gülümsemene de...Lanet olası büyük film yıldızı. Kim takar seni, bok herif ?

Dublör, sahneyi nasıl oynayacaklarını açıklamaya başladı. Joey'e gerçekten vurmadan, nasıl yumruk atması gerektiğini anlattı Kyle'a.

Kyle, sabırsızlıkla eklemelerini çatırdatarak, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Bunu binlerce kez yaptım."

Provalarda her şey yolunda gitti. Ama Miles "Çekim!" der demez

Kyle yerinden fırladı; Joey'e, çenesini çatırdatan bir yumruk yapıştırdı. Gerçekten vurmuştu.

O kadar beklenmedik bir şeydi ki, Joey taş gibi yere düştü.

Miles, "Kes!" diye bağırınca dek yerde kalacak kadar da profesyoneldi. Ayağa kalktığı anda ise, Kyle'ı öldürebilirdi.

Miles aralarına girdi ve Kyle'a, "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Neler oluyor?" diye sordu.

Kyle, alaylı bir tonla, "Sanırım elim kaymış olmalı," dedi. "En iyisi tekrarlayalım."

Miles, Kyle'ı bir kenara çekti. "Yumruğunu kontrol et," diye emretti, kısa ve öz.

"Tamam, tamam," dedi Kyle, sanki umurundaymış gibi.

Sahneyi yeniden çekerlerken sette sessizlik hakimdi. Bu sefer Kyle aklını başına topladı ve yumruğu vurmadı. 131

"Peki, bir kez daha," diye bağırdı Miles. Hâlâ tatmin olmamıştı.

Roxy, Yoko'yu dürttü. "Zavallı piçi nasıl yolunmuş horozu çevirecek, seyrete."

Birinci asistan, "Herkes sussun," diye bağırdı.

Kyle, Joey'a öylesine hızlı vurdu ki, Joey, bir kez daha, orospu çocuğunun çenesini kırdığını sandı, bu çok kötü bir anısını canlandırdığı halde, Miles, "Kes, kayda al, bu kesin çekim !" diye bağırınca kadar yerde kalmayı başardı.

Kameranın durduğunu farkettiği anda ayağa fırladı. Kyle'ın peşinden gidip adamı kendine doğru çevirdi; geri çekilip çenesine yumruğu indirdi.

Kyle, bir an için, hücumu uğradığına inanamadı. Sonra, kendine özgü bir sol kroşeyle karşılık verdi ve birileri onları durdurmadan önce, iki aktör ciddi bir yumruk kavgasına giriştiler.

"Sana söylemiştim," dedi Roxy.

Ekipten birkaç kişi onları ayırmak için araya girdi, ama o zamana kadar, Jeoy, Kyle'ın burnunu kanatmayı başarmıştı.

"Seni o... çocuğu," diye haykırdı Kyle; acıyla gözleri yerinden fırlamış, ilave saçı kaymıştı.

"Bir daha asla iş bulamaman için elimden geleni yapacağım, seni kafasız dangalak."

Joey, elinin eklemlerini ovuşturarak uzaklaştı.

Genç adam seti terk ederken, Lara peşinden gitti.

Joey, “Bunu kendi istedi hıyar,” diye mırıldanıyordu.

Lara, “Seni mecbur etti,” dedi. “Herkes ne olduğunu gördü.”

“Tamam; ama bunu daha sonra yapmalıydım,” dedi Joe. Kontrolünü kaybettiği için kendine kızıyordu. “Burada, herkesin önünde değil.”

“Joey, hak etti bunu.”

Adam, “Senin sevdiğim tarafın bu,” dedi hüzünlü bir sesle. “Her zaman ezilenin yanındasın.”

Lara, elini hafifçe onun koluna koydu. “Sana kolay kolay ezilen diyemem.”

Israrla ona baktı Joey. “Akşam yemeği sözün hâlâ geçerli mi?”

“Elbette,” dedi Lara, parlak yeşil gözlerini onunkilerin içine dikip. “Kaçırmak niyetinde değilim.”

Joey artık, ona sahip olabilmek için fazla beklemeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM YİRMİ

Olay sıcak bir Haziran gecesi patlak vermişti. Alison Sewell'in keyfi hiç yerinde değildi. Annesi, sürekli sızlanıp şikayet ederek çılgına çeviriyordu onu. Alison komşunun çocuğuna - eroin ihtiyacını karşılamak için paraya ihtiyacı olan, ondört yaşında bir hilkat garibesiydi - kendisi dışardayken onun yanında oturması için para vermişti. Oğlanın saçları yeşildi ve burnunda bir halka vardı, Tanrı bilir başka yerlerinde de. Bu annesinin hiç hoşuna gitmemişti. Alison'a, böyle bir refakatçi ile birlikte olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyleyip durmuştu.

Bence sakıncası yok, diye düşündü Alison. O zaman belki ben de biraz uyuyabilirim evimde.

Saat altıda yola çıkmıştı. Lara Ivory'nin bir film gösterimine katılacağı Yönetmenler Birliği'nin önünde, iyi bir yer kapmak istiyordu. Alison, bir tanıdığından, geceye katılacak ünlülerin listesini almıştı. Elbette bedelini ödemek zorunda kalmıştı, ama hayatta hiç bir şey bedava değildi ki. Buna yeni satın aldığı, ayaklarını sıktığı için onu daha da sinirli yapan yürüyüş ayakkabıları da dahildi.

Arkada durdu. Bu gece Lara'ya kimin eşlik edeceğini merak ediyordu. Alison'un en sevdiği TV programı *Hard Copy*'e göre, Lara bu yakınlarda, Lee Randolph sürüngeni başından atmıştı. Artık tarihe karışmıştı Lee. Yani Lara özgürdü artık. Alison, onun rastgele biriyle çıkmaya başlamamış olduğunu umuyordu. Eğer yanlış seçim yaparsa, onu uyarmak zorunda kalacaktı; çünkü Alison bu heriflerin hepsi hakkında bir sürü şey biliyordu. Kimlerin karılarını aldattığını; kimlerin travestilerden hoşlandığını; kimlerin fahişelere düşkün olduğunu filan.

Hollywood'un sözde maço erkekleri hakkında pek çok şey biliyordu, hepsi sapıktı.

Lara'nın Lee'yi başından atmasının nedeni, muhtemelen, Alison'un ona yaptığı bütün uyarıları dikkate almış olmasıydı. Alison Sewell'in her zaman yanında olduğunu ve onu desteklediğini bilmesini sağlamak için, bazen Lara'ya günde üç dört mektup gönderdiği olurdu. Artık Lee Randolph gittiğine göre, Lara'yı evinde ziyaret etmeye başlayabilece-

ğini düşündü. Daha bugün, taptığı kadına uzun bir mektup yazmış, artık Lee olmadığına göre, daha çok birlikte olabileceklerini söylemişti. Kendisine kalsa, Lee Randolp olacak serseri, onun Lara'nın evinde en yakın kız arkadaşı olarak yaşamasına engel olduğu için, beynine bir kurşunu hakediyordu.

Bu bir gerçekleşse, haydi, eyvallah anne. Kendi başına ölene kadar sızlanabilirsin, çünkü senin küçük Alison'un, daha büyük ve daha güzel ufuklara açılıyor.

"İşte Barbar geliyor," dediğini duydu diğer fotoğrafçılardan birinin, ön tarafa doğru dirsekleriyle yol açarken. "Şanslı günümüz olmalı."

"Ağzına....." diye mırıldandı, daha iyi bir konuma, fotoğrafçılarla yıldızları ayıran ipin tam arkasına doğru milleti omuzlayarak ilerlerken.

"Burada pis bir koku var," dedi adamı biri, sözlerini ona yönelterek.

"Evet, konuştuğun zaman senin ağzından geliyor," diye hırladı, Alison cevaben.

Temizlik Alison için asla önem taşımamıştı. Birkaç haftada bir, kendisinin bile dayanamayacağı kadar kötü kokmaya başladığı zaman, banyo yapardı.

"Lara ! Lara! Lara!" Kalabalıkların haykırıışları bir dua gibi büyüyordu. Alison dikkat kesildi. Lara, gözlerine yakışan, askısız yeşil bir elbise içinde göründü.

Alison, Lara'nın ne giydiğini görür görmez küftetti. Elbise, ona göre çok dekolteydi. Lara, dikkat çekmek için orasını burasını sergilemeye can atan, pasaklı yıldız adaylarından biri değildi ki. O, Lara Ivory'ydi; Hollywood'un kraliçesi.

Birileri ona yanlış akıl veriyordu; bu da Alison'ı deli ediyordu.

"Bu gece Lara'nın meme uçlarına bir göz at," dedi fotoğrafçılardan biri. "Bu küçük şirincikleri emmek için içimde dayanılmaz bir istek var."

Alison ona dönüp, "Pis çeneni kapa," diye tısladı.

"Toz ol, ucube."

Alison'un birden tepesi attı ve adamın baldırına tekme yapıştırdı.

"Manyak orospu!" diye haykırdı adam, bir bacağı üzerinde zıplarken. "Bok karı, senin o koca kışını dava edeceğim."

Lara o tarafa baktı; gürültü dikkatini çekmişti.

Beni yanında istiyor, diye düşündü Alison. Burada, bu kaba domuzların arasında sıkışıp kalmamı istemiyor.

Fazla düşünmeden ileri fırladı; ipin altından geçip Lara'ya doğru koştu ve ona sarıldı.

Bundan sonra, her şey sanki ağır çekimmiş gibi gerçekleşti. Lara'nın halkla ilişkiler uzmanı ileri fırladı ve Alison'u uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak kadın, adami için çok hızlıydı, sağ kolunu savurarak yüzüne sertçe vurdu.

Kadının biri araya girerek onu Lara'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Alison ona da patlattı.

Lara taş kesilmişti.

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi Alison. “Seni tek düşünen benim. Ben senin kurtarıcınım.”

Başka bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat kalmadan, iki iri yarı güvenlik görevlisi üstüne atladı ve kollarının altından tutarak onu Lara'dan uzaklaştırdılar. Bir polis koşarak oraya geldiğinde, emniyet görevlilerinin kendisini sıkıca tutmasına rağmen, Alison, onun da kaskılarına bir tekme atmayı becerdi.

Sonra üçüyle birden boğuşmaya başladı, ta ki bir polis minibüsünün arkasına atılana kadar, ancak o zamana kadar pek çok insanı tekmelemeyi, tırmalamayı ve pataklamayı başarmıştı.

Alison Sewell gerçekten çok kızmıştı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Sahildeki balık lokantası, mumla aydınlatılmış, romantik bir yerdi. Lara, en son ne zaman sadece sohbet ederek, bu kadar iyi vakit geçirmiş olduğunu hatırlamıyordu. Rastgele konular, setteki insanlarla ilgili dedikodular, onların özellikleri ve oyunculuk üzerine çok daha ciddi konuşmalar. Joey’le bir ilişki içinde olmadıklarından, o her zamanki ‘Nereye gidiyoruz ?’ duygusundan eser yoktu. Bunun yerine filmleri, kitapları, TV şovlarını tartıştılar. Joey çok keyif veren bir dinleyiciydi. Lara onunla konuşurken, içindeki ses ona durmadan mesajlar veriyordu.

Harika bir adam. Hoşuna gidiyor. Komik. Seksi. Daha da iyisi, nazik. Ne yapmayı planlıyorsun ?

Hiç bir şey, dedi kendi kendine, kararlı. Çünkü her şeyden önce Joey serbest değildi.

“Kyle, beni mahkemeye vermekle tehdit ediyor,” dedi Joey. Fazla canı sıkılmamış gibiydi. “Avukatımla ilişki kurmasını söyledim. Bu reklamdandan yararlanabilirim.”

Gülüştüler. Lara, şarabını yudumladı; Joey’nin ne zaman hamle yapacağını merak ediyordu. Yaparsa, hiç istememesine rağmen, hayır demek zorundaydı.

Garson tatlı mөнüsünü getirdi.

“Bana değil,” dedi başını üzüntüyle sallayarak. “Bunu yapamam.”

“Bu gece kendine izin vereceksin,” dedi Joey, idareyi ele alarak.

“Ben mi ?”

“Siz, efendim.”

Genç adamın ısrarı üzerine çikolatalı pasta sipariş ederken, Joey fıstıklı tartı tercih etti. Tatlılarını paylaştılar ve yedikleri her lokmanın tadını çıkardılar.

Joey, cappuccino’sunu yudumlarken, “Yarın buradan gidiyorum,” dedi. “İşim bitti.”

Lara, çatalıyla çikolatalı pastanın bir parçasını iterek, “Nereye gidiyorsun ?” diye sordu.

“New York’a dönüyorum.”

Lara, üstüne vazife olmadığını biliyordu, ama kendine engel olamadı. “Phillipa’yla aynı evi mi paylaşıyorsunuz?”

“Şu anda öyle,” diye yalan söyledi Joey.

Lara, başını sallayarak, “İyi,” dedi. “Biriyle evlenmeden önce onu tanımaya çalışmak her zaman iyidir.”

“Richard’la evlenmeden önce, birlikte mi yaşıyordunuz ?”

“Hayır; ama yaşamalıydık.” Devam etmeden önce bir an durakladı. “Richard çok karmaşık ve yoksunluk duygusu içinde bir erkekti. Şimdi arkadaşım Nikki’yle evlendiğinden beri - geçen gece partide tanıştın onunla - çok sakinleşti.”

“Dur bakayım ... yoksun ... yoksun... Tam olarak neden yoksundu? Başka kadınlardan mı?”

137

Lara’nın güzel yüzü ciddileşti. “Çabuk kavırıyorsun,” dedi. “Onu birkaç kez yakaladım. Sonunda baktım ki durmaya niyeti yok.”

“Tanrı aşkına ! Birisinin senin arkandan onunla bununla iş becerdiğine inanmak çok zor.”

Bitkince gülümsedi. “Ben o kadar özel değilim Joey.”

Joey gözlerini ona dikti, koyu gözleri yakıcıydı. “Bunu söylediğini bir daha asla duymayayım.”

Lara, bakışlarını kaçırdı; aklı karışmıştı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. Hızlı hızlı. “Bir gün Phillipa’yla tanışmak isterim. Belki birlikte Los Angeles’a geldiğinizde, beni ziyaret edersiniz. Old Oak dışında küçük bir çiftliğim var. Atlarımla köpeklerim var orada.”

“Bir hayvan sever ha?”

“Her zaman için hayvanları, insanlardan daha güvenilir bulmuştumdur.”

“Bazen bir köpek almayı düşünüyorum. Sonra, onu bütün gün bir evde kilitli tutamayacağımı fark ediyorum.”

Lara, yumuşak bir sesle, “Doğru,” dedi. “Bu zalimlik olur.”

“Zaten Phillipa hayvan sevmiyor.”

“Sevmiyor mu?”

“Hayır, o bir şehir kızı.”

“Onu değiştirmeye uğraşmalısın. Küçük bir köpek al ona.”

“Bütün gün evde bıraksın diye mi? Sanmıyorum.”

Lara, “Köpeği tatillerde bana gönderirsin,” diye şaka yaptı. “Ben ona bakarım.”

Joey, “Hey,” dedi saatine bakarak. “Seni geç bırakmayacağıma söz vermiştim. Yarın çalışıyorsun.”

Lara, “Dert değil,” dedi hemen. Gecenin bitmesini istemiyordu.

“Olmaz,” dedi. “Bu güzel gözlerin altındaki torbaların sorumlusu olmayı reddediyorum.”

Atağa geçmeyecek miydi gerçekten ? Bu hayatında ilk kez başına geliyordu. Joey, Lara’yı şaşkınlıktan şaşkınlığa düşürüyordu.

Hesap için parmaklarını şıklattı, faturayı nakit ödedi ve onun kalkmasına yardımcı oldu.

Lokantadan çıkınca, Joey bir taksi çevirip şoföre Lara’nın adresini vermeden önce birkaç dakika yürüdüler. Lara, kendi arabasını ve şoförünü getirmeyi teklif etmiş, ama Joey, çok fazla dedikoduya neden olacağından, bunun iyi bir fikir olmadığını söylemişti. Lara da ona hak vermişti.

Taksi evinin önünde durduğunda, “Kahve içmeye gelmek ister misin?” diye sordu. Sadece denemek için.

Joey daha cevap veremeden, koruması göründü. “İyi akşamlar Bayan Ivory.”

Yaşamında hiç gizli bir şey olamayacak mıydı?

Joey başını iki yana salladı. “Güzellik uykuna yatmalısın.”

“Yarın, herkesle vedalaşmak için sete uğrayacaksın, değil mi ?” diye sordu, sanki rica edermiş gibi konuştuğunu düşünerek.

“İyi bir fikir değil,” dedi genç adam, görev bilinci içinde, ona ön kapiya kadar eşlik ederken. “Kyle’la yeniden kışırmamı istemezsin, değil mi?”

Koruması peşlerinde dolanıp duruyordu. Lara, kızgın bir ifadeyle, “Teşekkür ederim Max,” dedi. Adam mesajı aldı ve gitti. “Bunun için üzgünüm,” dedi, en azından kendisini iyi geceler demek için öpeceğini umuyordu.

“Bunun için tasalanma. Sana özen gösteren insanlar olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Seni yalnız olarak düşünmek istemiyorum.”

“Kahve konusunda emin misin?”

Tanrım! Daha ne kadar açık davranabilirdi?

“Oldukça eminim. Hey, bu arada, eğer New York’a gelecek olursan, ben ve Philly seni gezdirmekten mutlu oluruz.”

“Bu akşam birlikte yemek yemiş olmamıza aldırılmaz mı?”

“Bana güvenebileceğini biliyor,” dedi Joey. Öne eğilip Lara’yı ya-

nağından hafifçe öptü. “Teşekkürler Lara; her şey için.” Sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla taksiye doğru yürüdü.

Lara şoke olmuştu. Hepsi bu kadar mıydı? Hayatından böyle kolayca çıkıp gidecek ve onu bir daha hiç görmeyecek miydi?

Evet Lara, bu iş bu kadar.

Hemen eve girdi; elleri titriyordu. Oysa Joey’nin gelmesini ne kadar çok istemişti. Ama belli ki ilkeleri vardı. Takdir etmek zorunda olduğu bir özellikti bu.

Neden Joey Lorenzo gibi bir erkeğe rastlamamıştı şimdiye kadar? Yakışıklı, sevimli ve en önemlisi dürüst.

Soyundu, çarşafların arasına süzüldü; gözlerini kapadı ve uyumayı denedi.

Birkaç dakika sonra telefon çaldı. Hemen açtı; aptalca Joey olmasının umuyordu. Kısık bir sesle, “Selam,” diye mırıldandı. 139

“Sana da selam,” dedi Nikki. “Umarım seni uyandırmadım.”

“Hayır, hayır. Ben de henüz girdim içeri.”

“Hımın.... ateşli bir randevuydu, umarım.”

“Aslında, Joey Lorenzo ile yemekteydim.”

“Atıyorsun?”

“Yanlış fikre kapılmaya başlama Nik, tertemiz bir dostluk bu.”

“Haydi... Onun gibi bir adam ve tertemiz bir dostluk ha. Tamam, tamam; sana inanıyorum.”

Lara, çileden çıkmıştı; öfkeyle, “Sana onun nişanlı olduğunu kaç kez söyleyeceğim?” dedi. “Doğrusunu istersen, onu kahve içmeye davet ettim ama beni reddetti.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, yapmıyorum. Çok nazik ve ondan hoşlanıyorum, ancak kesinlikle ulaşılır biri değil.”

“Vay ! Bu gerçekten önemli.”

“Evet, değil mi ?”

“Her neyse. Ben Mick Stefan’ı anlatmak için aradım seni. Bugün onunla görüştüm.”

“Nasıl geçti?”

“Bir garip, kıpır kıpır, Quentin Tarantino’yu andırıyor. Onun filmlerine deli oluyorum ve eminim ki harika bir iş çıkartacak.”

“Bu iyi bir haber, değil mi?”

“Bak, onunla anlaşmadan önce senin onayını almaya ihtiyacım var.”

“Evet?”

“Senin tecavüz sahnesi hakkında neler hissettiğini sormakla başladı işe. Ona senin hep bir düblör kullandığını söyledim, ama o, bu sahnenin filmin en can alıcı sahnesi olduğunu ve senin tamamen işin içinde olman gerektiğini düşünüyor.”

Lara yanıtını enine boyuna düşündü. “Eğer Mick filmi yapıyorsa ve senin dediğin kadar iyiyse, o zaman teslim oluyorum, sanırım.”

Nikki, rahat bir nefes alarak, “Bütün duymak istediğim buydu,” dedi.

Lara telefonu kapadı. Uyuyamadı ve bütün kızgınlığına rağmen Joey’i aklından çıkaramadı.

TV’nin uzaktan kumandasını alarak bir Sylvester Stallone, Sharon Stone filmi buldu. Ekranda ateşli bir aşk sahnesinde, kusursuz vücutları çıplak ve terden parlayarak kıvranırlarken iki oyuncuya konsantre olmaya çalıştı.

Tam ihtiyacı olan şeydi. Ateşli bir aşk sahnesi. TV’yi kapattı. Bütün gücüyle uğraşmasına rağmen, Joey’i kafasından atamıyordu.

Bir şeyi kesin olarak biliyordu. Phillipa çok şanslı bir kızdı.

Joey otele döndü. Kamçılanmıştı. Lara ona bir açık kapı bırakmış; o bunu değerlendirmemişti. İsteddiği her erkeği elde edebilecek bir kadınla başedebilmenin en emin yolu, tavlınması zor erkeği oynamaktı. Şu anda evde oturmuş, kendisini elde edemediğini düşünüyordu ve bu da tam olarak onun hissetmesini istediği şeydi.

Filmdeki bir avuç insan barda takılıyordu, Roxy, Yoko ve ekipten birkaç kişi. Roxy el sallayarak kendilerine katılması için işaret etti.

Joey, “Çok yorgunum,” diye acele bir mazeret uydurdu. “Biraz uymalıyım.”

“Sana bir içki ısmarlamak istiyoruz,” dedi Freddie -partide Lara’yla dans eden, kızıl saçlı kameraman. “Sen bizim kahramanımızsın adamım. Kyle Carson’u yumruklamak.. Bu çok esaslı bir işti.”

Herkes kadeh kaldırdı.

Joey, alçak gönüllülükle, “Tamam iyi de, ben yalnızca kamu hizmeti yapıyordum,” dedi.

“Haydi oradan,” dedi Roxy, sımsıkı kazağını düzeltirken, sert meme uçları seyrek dokunmuş kumaştan dışarı fırlamıştı. “Isırmayız seni, yani sen istemedikçe! Haydi gel, bizimle bir içki iç.”

“Evet,” dedi Yoko. “Benim yanıma oturabilirsin.”

Bu kadınların herhangi biriyle oynaşmayı bile canı çekmiyordu. Bunlar hiç, Lara ise her şeydi.

Joey, özür dileyerek, “Birkaç telefon görüşmesi yapmam lâzım,” dedi. “Sabah beraber oluruz çocuklar.”

Yukarı çıktı ve Lara’ya telefon etmemek için kendini zorlayarak telefona dikti gözlerini. Onu bekletmeliydi. Lara’nın onu arzulamasını sağlamalıydı; tıpkı onun Lara’yı arzuladığı gibi.

New York’a döner dönmez, filminden kazanmış olduğu parayı alıp, Madelain’e borcunu ödemeye ve taşınmaya karar vermişti. Bu şekilde hiçbir yükümlülüğü kalmayacaktı ve kadın, orada burada onun bir hırsız olduğunu söyleyemeyecekti.

Tabii, bu tekrar parasız kalacağı anlamına geliyordu; ama olsun. Hayatta kalabilirdi. Bunu hep başarmıştı.

Bir an için neredeyse pes edip telefonu kaldıracaktı ki, tam zamanında kendine engel oldu.

Bu davranışının Lara’yı daha istekli yapacağını kesinlikle biliyordu.

O kendisinin geleceğiydi ve bunu berbat etmeyi göze alamazdı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

“Böyle davranamazsın,” dedi Madelaine, yüzü öfkeden gerilmiş.

“Ne?” dedi Joey. Aslında dinlemiyor, elinde uzaktan kumanda, tembelce TV kanallarını dolaşıyordu. Neden her zaman, birlikte olmayı hiç istemediği kadınlarla kapana kısılırdı? Madelaine ona iyi davranmıştı, ama artık Lara’yı bulduğuna göre, oradan ayrılmalıydı. İkinin de iyiliği için. Madelaine’i aldatmak haksızlık olurdu.

142

“Şayet böyle sette adam yumruklamaya devam edersen, mesleğinde nasıl bir şöhretin olur, hiç düşündün mü ?” diye üsteledi Madelaine, sert bakışlarla. “Kyle Carson büyük bir yıldızdır, böyle insanların sana kızgın olmalarını göze alamazsın. Sana garanti vereyim Joey, eğer geçimsiz olursan, bunun dedikodusu çabucak yayılır ve işsiz kalırsın.”

Joey, televizyonu kapatarak, “Bir kavga sahnemiz vardı,” diye açıkladı. “Kyle Bay Kahrolası Büyük Yıldız Carson’ın, yumruğunu geri çekmesi gerekiyordu. Öyle yapacağına, bir yumrukta kıcımın üzerine oturttu beni.”

Madelaine, onun açıklamasına boşvererek, “Kyle Carson filmin yıldızı,” diye gürledi. “Bunu kabullenmeliydin.”

Joey, alaycı, “Yapmam gerekenin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi. “Vay be! Mad, biliyor musun? Ben bu işe yumruklanmak için girmedim; yumruğu kimin attığı da umurumda bile değil.”

“Eğer böyle devam edersen, hiçbir şekilde bu işin içinde olmaya-caksın.”

Döndüğünden beri alıngandı. Bunun nedeninin, kendisiyle seks yapmayı reddetmiş olmasından kaynaklandığını biliyordu. Elbette güvenilir bir mazeret öne sürmüştü, Herpes kapmış olabileceğini söylemişti ona.

Madelaine, hayretle, “Ne?” diye sormuştu.

Joey, “Aletimin üzerinde kabarcıklar var; ne olduğunu bilmiyorum,” diye yalan atmıştı. “Bu beni huzursuz ediyor. Senden önce beraber olduğum kızın oldukça kuşkulu bir geçmişi vardı.”

“Buna inanamıyorum,” diye haykırmıştı Madelaine. Korkudan rengi atmıştı. “Ya ben de bir şey kapmışsam?”

“Meraklanma,” demişti Joey. “Eminim önemli değildir. Sadece, seni tehlikeye atmak istemiyorum. İşte bak,” diye ekleyerek pantolonunun fermuarını açtı.

“Hayır.” Madelaine geri çekildi. Çok korkmuştu. “Yarın bir doktora görünmelisin.”

Ertesi günü ona doktora gittiğini, bunun yalnızca bir tahriş olduğu- nu ve birkaç hafta seksten uzak durması gerektiğini söylemişti.

Böylece, şimdi aynı evde seks yapmadan birlikteydiler; bu da Madelaine’in hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü Joey’i çekici yapan esas unsur seksti.

Joey, eve geldiğinin üçüncü gecesi, Madelaine uykuya dalana kadar bekledi ve sonra dışarı çıktı. Genellikle yaptığı gibi, kötü sokaklara takılmadı. Onun yerine doğruca bir bara gitti, kumbaralı bir telefon buldu ve Hamptons’dan Lara’yı aradı.

143

Telefonu Lara açtı. “Beni hatırladın mı?” dedi Joey.

Kadın, “Joey,” diye karşılık verdi, onu duyduğuna sevinmiş gibi bir sesle.

“Sorayım, dedim, bakalım filmde işler nasıl gidiyor diye.”

“Her şey harika, teşekkürler. Bizi düşündüğün için çok nazıksın.”

“Kyle beni çılgınca özlüyor olmalı,” diye şaka yaptı Joey. “Ben ayrıldıktan sonra herhangi bir olay oldu mu?”

“Senin hakkında epey söylendi, Miles’a kesin olarak seni filmden çıkarmasını söyledi...”

“Yapacak mı?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır. Beraber olduğumuz sahne, kabul ettiğim metinde yer alıyor. O sahneyi perdede görmeyi kesinlikle bekliyorum.”

Güldü. “Etkili bir kadın hoşuma gider.”

O da güldü, “Daha beni hiç tanıımıyorsun.”

Kısa bir sessizlik. Sonra, “Hey Lara, seninle beraber olmak gerçekten güzeldi.”

Lara, yumuşak bir sesle, “Benim de hoşuma gitti,” dedi.

“Los Angeles’a ne zaman gidiyorsun?”

“Üç hafta sonra.”

“Biraz dinlenmeyi dört gözle bekliyorsundur.”

Genç kadın, “Ben? Dinlenmek?” dedi sıkıntılı bir sesle. “Yaşlı bir cadiya dönmeden, fırsat buldukça bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

“Doğru, otuz iki yaş, gerçekten yakın o noktaya.”

“Aslında, bundan sonraki projem, Nikki’nin filmi.”

“Nikki kim?”

“Benim partimde tanışmıştınız. İlk filmini yapıyor. Yönetmen olarak Mick Stefan’la anlaştı.”

“İlginç bir seçim. Onun manyak olduğunu duymuştum.”

“Benim için değişik bir rol, bir oyuncu olarak, beni gerecek bir rol.” Bir an durdu; sonra düşünceli bir ifadeyle ekledi. “Biliyor musun Joey, yıldızlarla çalışmak istemiyorlar. Belki senin için de bir rol vardır. Nikki’ye seninle görüşmelerini söyleyeyim mi?”

“Harika olur.”

“Sorun şu ki, hepsi batı sahilindeler.”

“Los Angeles’a uçabilirim.”

“Phillipa’dan ne haber?”

“Çok meşgul; her zamanki gibi.”

“Nikki’yle konuşacağım. Bakalım ne diyecek.”

“Çok sevinirim.”

“Oldu bil.”

“Eee... Lara?”

“Evet ?”

Uzun bir sessizlik. “Yok bir şey... bir iki gün sonra yine ararım; seni uykusuz bırakmak istemiyorum.”

Lara, “Hayır, hayır,” dedi hemen. “Televizyon seyrediyordum.”

“Şey ... sesini duyduğuma sevindim.”

“Ben de Joey.”

Telefonu kapadı; bara gitti ve bir bira içti.

İşler geliyordu. Lara Ivory ve onun yeni filminde bir rol, bundan daha iyi bir kombinasyon olabilir miydi ?

Lara telefonu kapattı. Joey’nin sesini duymaktan gülünç derecede hoşlandığını kabul etmek zorundaydı. İşin doğrusu, onu kafasından atamıyordu.

Nikki’yi arayarak, filmde Joey için de bir rol olup olamayacağını sordu.

“Mick’in çok kesin fikirleri var,” dedi Nikki. Ama bu, onun Joey’le konuşmasını sağlamayacağım anlamına gelmiyor. Yakında Los Angeles’a geliyor mu ?”

“Eğer Mick Stefan’la görüşme şansı varsa, ilk uçakla gelir.”

“Hımın ...” diye mırıldandı Nikki. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Adam nişanlı; onunla akşam yemeği yedin; kahve içmek için eve davet ettin; o kabul etmedi. Şimdi ona *Revenge*’de bir rol ayarlamaya uğraşıyorsun. Bir şeyi hedefliyor olabilir misin ?”

Lara, hiddetle, “Asla,” dedi. “Sadece arkadaşız.”

Nikki, bilgiç bir tavırla, “Sadece arkadaşsınız; çünkü o bunun böyle olmasını istiyor,” dedi.

Lara, cesurca bir tepki gösterdi. “Onu elde edemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Sen başka bir kadının erkeğinin arkasından koşmak için fazla kibarsın. Bu senin tarzın değil.”

“Bu kadar erin olma. Benim hakkımda *her şeyi* bilmiyorsun.”

145

Telefonu yerine koydu. Nikki, bazen öyle sinir bozucu olabiliyordu ki.

“Galiba Lara sonunda bir erkek buldu kendine,” dedi Nikki.

Richard, okumakta olduğu *Variety* dergisini yatağın yanındaki sehpayaya bıraktı; gözlüklerini çıkardı ve başını kaldırıp sordu, “Ne dedin?”

Yastıklarla desteklenmiş, gazetelerle, dergilerin saçıldığı yatakta rahatça oturuyorlardı.

Nikki, “Dedim ki,” diye tekrar etti hafif sesle, “Lara kendine birini bulmuş.”

“Böyle düşünmenin sebebi ne?”

“Çalıştığı filmde bir oyuncuyla tanışmış. Adam sözde nişanlıymış, ama aralarında bir şeyler var gibi görünüyor. *İntikam* için onu görmemi istiyor. Adam buraya uçmaya hazırmış. Şimdi, onunla ilgilenmiyor olsa, bu kadar uğraşır mıydı sence?”

“Adamla tanıştın mı?”

“Hamptons’dayken gördüm. Yakışıklı, esmer bir maço. Ne kadar yetenekli olduğunu bilmiyorum, ama bak, eğer istediği buysa, onu keşfetmem yerinde olur.”

“Neden bir oyuncuyla ilişkiye girsin?”

“Onun kiminle ilişkiye girdiği bizim üstümüze vazife değil.”

“Evet vazife,” dedi Richard. Huzursuz olmuştu. “Lara ve onun haklarını ben gözetiyorum, onun gözetime ihtiyacı var.”

“O senin eski karın Richard,” diye hatırlattı Nikki. “Onu daha fazla göz altında tutmana gerek yok.”

“Arkadaşın olduğunu sanıyordum.”

“Tabii arkadaşım ve onu seviyorum. Hiçbir şey, onun yaşamına birinin girmesi kadar memnun edemez, beni. Neredeyse bir yıl oluyor.”

“Tanrım çok bayağısın !”

Nikki kocasına iyice sokuldu. Ellini hafifçe kasığına dokundurdu sonra yavaşça yukarı doğru kaydırды. “Benim sevdiğin tarafım da bu değil mi ?”

Richard, *Variety* dergisini tekrar aldı eline. Nikki’nin elini iterek, “Havamda değilim,” dedi.

Kadın, “Sen her zaman havandasındır,” diye şaka yaptı. “İşin doğrusu, yaşlı bir adam olarak son derece azgınsındır.”

Adam, Nikki’nin sözlerini hiç komik bulmadı, “ayrıca yaşlı da değilim,” dedi

“Tamam, tamam,” diyerek geri adım attı Nikki. Çünkü kocasının yaş konusundaki hassasiyetini farketmişti. “Düzeltiyorum; orta yaşlı.”

“O laftan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Richard.

Nikki, onu iğnelemeye devam ederek, “İyi, ama öylesin,” dedi.

“Summer nerede bu akşam?” diyerek konuyu değiştirdi Richard.

“Onu izlemekten vazgeçtim. Bir tek senin sözünü dinliyor.”

“Çünkü sen ona bebek muamelesi yapıyorsun. Kızı biraz serbest bırak, ona güvendiğini göster.”

“Ona güvenmiyorum Richard. Onu ne zaman görsem, bir oğlanla beraber. Sarmaş dolaş öpüşmekte meşgul... Tanrı bilir daha neler...”

“Onun yaşındayken sen de aynı şeyi yapmıyor muydun?”

“Evet, ama annemin önünde değil.”

“Sakin olursan ilişkiniz ilerde düzelir belki.”

Nikki, Summer geldiğinden beri seks hayatlarının açıkça düşüşe geçtiğini farketti. Genellikle, kendisi ne zaman ilk hamleyi yapsa, o hep hazır, istekli ve iktidarlardı. Bu gece değildi. Daha doğrusu geçen aydan beri değil.

Tekrar denedi, becerikli elleriyle *Variety*’i çekip aldı; parmaklarını hafifçe çıplak göğsünde gezdirdi. Richard, uzanıp gece lambasını kapadı. “Yorgunum,” dedi.

Nikki hamlesini sürdürdü, parmaklarını aşağıya doğru indirdi, onun hoşlandığını bildiği şekilde, teni üzerinde küçük daireler halinde gezdirdi.

Adam, “Bana baskı yapma, Nikki,” dedi, elini tekrar iterek.

“Sana baskı yapmak mı ?” şaşırmıştı. “İnisiyatifi benim almamdan hoşlanırdın sanıyorum.”

Richard arkasını döndü.

Nikki, arkadan sokularak, kocasının rahatlatıcı sıcaklığına sarıldı. “Yarın gece,” diye mırıldandı, esneyerek. “Erken yatalım, o zaman ikimiz de yorgun olmayız.”

“Tamam,” dedi Richard. “Haa, Nikki ...”

“Evet?”

“Lara’yı hiç bir şeye zorlama.”

“Ben mi?”

“Evet, *sen*. Senin bir takım şeyleri dayatmak gibi bir alışkanlığın var. Lara tek başına gayet iyi.”

Nikki geri çekildi. Richard, Lara’nın yalnız olmasını istiyordu. Onun bir erkekle birlikte olması fikrinden hoşlanmıyordu. Marazî bir şekilde, hâlâ onun üstünde bir hakkı olduğunu düşünüyordu.

Bir an için kırılmış ve kızmıştı. Sonra düşündü, *Aptallık bu. O beni seviyor; Lara’yı değil.*

Sonra gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, Lara, Joey’yle ilişki kuracağı bir numara olmadığını farketti. Bu yüzden, oyuncu ve ekip listesini alması için, Cassie’yi yapım şirketine yolladı. Tahmin ettiği gibi kayıtlıydı, bir Manhattan adresinde.

Telefon numarasını yanına aldı. Akşam, yatağına otururken onu arayıp aramamak konusunda bocalıyordu. Sonunda aramaya karar verdi. Ne de olsa çok geçerli bir nedeni vardı.

New York numarasını çevirdi. Bir kadın cevap verdi. Phillipa olmalıydı. Panik içinde kapattı.

Harika, diye düşündü. Onu gerçekten seviyorsun. Çünkü sevmeseydin, nişanlısıyla konuşur ve onu neden aradığını açıklardın.

İşleri daha da berbat etmek için, o gece onunla ilgili erotik bir rüya gördü ve sabahın erken saatlerinde, sırlı sıklam, tahrik olmuş bir şekilde uyandı.

Nikki haklıydı. Kendine bir adam bulmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

“Duyguların filme yansıyor,” dedi Miles, yemek kamyonundaki kahvaltıda.

“Anlayamadım?” dedi Lara. İki poşe yumurtayı tabağında çevirip duruyordu. Hiç aç değildi, ama İsveçli aşçı – hayranlarından biriydi - ona devasa bir tabak hazırlamakta ısrar etmişti.

“Bir aşk hikayesi çekiyoruz,” dedi Miles, gözlüklerini çıkarıp soluk mavi gözleriyle ona bakarak. “Ve seninle Kyle arasındaki kimya neredeyse yok oluyor.”

Lara suratını astı. “Dünkü öpüşme sahnesini mi kastediyorsun?”

“Tam üstüne bastın.”

“Üzgünüm Miles. Kyle dün öğle yemeğinde sarmısak yemiş; nefesi kokuyordu. Ayrıca hep dilini gırtlığıma sokmaya çalışıyor.”

“Onun bir baş belası olduğunu biliyorum,” diye onayladı Miles, başının bir hareketiyle karnakarışık gümüş rengi yelesini önüne dökerek. “Ancak, biz burada bir film yapıyoruz ve perdede, ikinizin birbirinize aşık olmanız gerekiyor. Bunu görmeliyim, aksi halde gişede apışıp kalırız.”

“Gayret ediyorum.”

“Daha çok gayret et. Özel sihrini kullan Lara. Sanki o başkasıymış gibi davran.”

O, Joey’miş gibi davran. Bu düşünce aklına, hiç beklenmedik bir şekilde geldi. Ona İntikam için görüşme ayarlayacağıma söz verdiğim halde, iki buçuk haftadır haber alamıyorum. Her gün araması gerekmez miydi?

Lara, masadan kalkıp makyaj karavanına giderken, “Tamam Miles. Söz veriyorum, bu konuda bir şeyler yapacağım,” dedi.

Bugün, büyük aşk sahnesini çekiyorlardı. Bu da, tüm oyunculuk yeteneklerini bir araya toplayarak, bu sahne için elinden gelenin en iyisini denemek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Onu ilgilendirdiği kadarıyla, Kyle Carson sahtekarlar arasındaki en berbat türdü. Dünyaya, zavallı, ezilmiş, karısı tarafından terkedilen film

yıldızı imajını vermişti. Halbuki gerçek hayatta her yönüyle bir kadın düşkünü olup fermuarını kapalı tutamayan biriydi. Son birkaç hafta boyunca dişi ihtiyacı gittikçe artmıştı. Her geçen gün bir yenisi geliyordu. Roxy onun bir becerme yarışı içinde olduğu inancındaydı. Bu onun aktivitelerinin yerinde bir tarifiydi. Roxy ayrıca onun kışının sarkık olduğunu gözlemiş ve bir kış dublörü tutması gerektiğini açıklayarak herkesi kırıp geçirmişti.

Lara iç geçirdi. Kyle'ı öpmekten hoşlanmadığı gibi, korkutucu bir hastalık kapmaktan da endişe ediyordu. Tanrı'ya şükür ki, aşk sahnesinin daha açık bölümlerinde yerini alacak bir dublörü vardı. Beyaz perdede, kadınların her yerlerini göstermeye zorlanmaları çok üzücüydü. Buna karşılık, erkek meslektaşları hızlı bir kış görüntüsüyle, hiçbir zarar görmeden sıyırıyorlardı. Demi Moore, muhtemelen, her şeyini ortaya koymaktan açıkça zevk alan tek film yıldızıydı.

Bir önceki hafta, Los Angeles'dan üç oyuncu, Lara'nın vücut dublörü olmak için seçmelere katılmaya gelmişti. Kızlar, görüşme için Miles'in karavanına girerken, sette fazlasıyla kakhaha ve dürtüşme vardı. Miles, Lara'nın da içeride olmasını istemişti. "Ne de olsa," demişti, "oraya çıkacak olan senin memelerin. Onların iyi görünmesini istersin değil mi?"

Lara, "En iyi çifti seçeceğinden eminim," diye dalga geçmişti. Bir yığın yabancıнын önünde göğüslerini sergilemek nasıl bir şeydi ki?

Onun yerine, seçmelere Barbara Westerberg katıldı ve sonuçta Wilson Patterson'u seçtiler. Michelle Pfeifer, Julia Roberts ve Geena Davis'in vücut dublörlüğünü yapmış, tecrübeli biriydi. Çarpıcı bir güzel değildi; ancak görülmeye değer bir vücutu vardı ve sergilemekten utanmıyordu.

Wilson, makyaj karavanının diğer ucunda çırlıçıplak durmuş, en ince noktasına kadar vücut makyajı yaptırıyordu.

Lara, karavana girerken, "Merhaba," dedi.

"Selam," diye cevap verdi Wilson. Zerre kadar utanç duymuyordu. "Umarım senin hakkını veririm."

"Vereceğinden eminim," dedi Lara. Makyaj sandalyesine otururken, gelecek anlaşmasında dublöre izin vermemeye karar verdi. Bu hilelerin en kötüsüydü.

Yoko, ıslak bir pamuk parçasıyla Lara'nın yüzünü temizlerken, "Pe-ruğu gördün mü?" diye sordu.

"Ne peruğu?"

“Roxy şu harika peruğu getirdi. Wilson arkadan aynen sana benziyor.”

“Neden böyle bir şey yapmak zorunda olduklarını bilmiyorum,” diye şikayet etti Lara. “Bu utanç verici bir şey.”

Yoko, cildine nemlendirici bir krem sürerken, “Neden bunu yapmalarına izin veriyorsun?” diye sordu.

“Çünkü bana tonlarca para ödüyorlar. Onun için de ayrıcalıklı olduğumu düşünüyorlar. Ve eğer bunu kendim yapmayı reddedersem ...” Devamını getirmede. “Bu son olacak.”

“Roxy’nin fikri hoşuma gitti,” dedi Yoko, yılışıkça kikirdeyerek. “Kyle için bir kış dublörü. Bir ön dublörü de olsa fena olmaz. Biliyorsun, eğer bir aktörün ufak bir aleti varsa, daha büyüğüne sahip dublör çıkarıyorlar, bu onların egoları için önemli olmalı, ne dersin ?”

“Her gün daha çok Roxy gibi konuşmaya başlıyorsun,” dedi Lara, gülerek.

“Tanrım, olamaz!” diye itiraz etti Yoko.

Lara gözlerini kapatarak, Yoko’nun dinlendirici ellerinin yüzünde çalışmasına izin verdi. Arkasına yaslanırken, düşünceleri bir kez daha Joey’e kaydı. Nikki dün arayıp sormuştu. “Nerede o? Filmin kadrosu nerdeyse kesinleşti. Onu görmemi istediğini sanıyordum.”

Lara, biraz utanarak, “Hiç bir fikrim yok,” diye itiraf etmişti. “Ona ulaşmayı başaramadım.”

“Vay,” demişti Nikki, alaycı bir eda ile “Kendine bir kariyer yapmak için ne kadar da istekli.”

Anlayamıyordu, neden *aramamıştı*? Belki Phillipa’yla evlenmişlerdi. Bu düşünce onu, tahmininden çok daha fazla rahatsız etti.

Kyle, sette nane kokan nefesi ve aşırıya kaçan dostça gülümsemesiyle bekliyordu. “Büyük aşk sahnemiz için hazır mısın Prenses?” diyecek karşıladı onu.

Lara, “Bana bir iyilik yap Kyle,” dedi hiddetle. “Bundan sonra öğle yemeklerinde sarmısak yeme.”

“Dün için üzgünüm,” dedi Kyle. Aslında hiç de üzgün değildi. “Nefesim seni rahatsız mı etti?”

“Ben sana bunu yapmazdım, onun için sen de biraz ince ol lütfen.”

Kyle, başını iki yana sallayarak, “Ah ... Lara, Lara,” dedi. “Öyle mükemmelsin ki. Sen hiç saçmalamaz mısın? Her şeyi bir kenara bıraktığın olmaz mı hiç? Eğlenmek için ne yaparsın?”

Lara, ifadesiz bir yüzle, “Çalışırım,” dedi.

“Çalışmak eğlence değil ki. Sevişmek eğlencedir.”

“Duyduğuma göre sen bunu her gece yapıyormuşsun.”

Kyle gevrek bir kahkaha attı. “Karısı kaçmış bir adamdan ne beklenir? Sonsuza kadar evliydim. Şimdi hapisane günlerinin acısını çıkarıyorum.”

“Hastalık kapmaktan korkmuyor musun?”

Adama, aklını kaçırmış, der gibi baktı ona. “Ben mi? Korkmak mı? Bu imkansız. Bütün yapmam gereken bir kıza bakmak, onun temiz olup olmadığını hemen söyleyebilirim.”

“Aptallık bu, Kyle.”

Kyle öfkelenerek, “Bana aptal mı diyorsun?” dedi.

“Hayır, hiç öyle bir şey söylemiyorum,” dedi Lara. Kavgaya 151
değmediğini fark etmişti.

Bir saat sonra, müthiş bir aşk sahnesinde sarmaş dolaştılar. Lara, bunun her anından nefret ediyordu, ama o bir oyuncuydu. Onun için gözlerini kapattı ve Kyle’in, özlemini çektiği biri olduğuna inandırdı kendini. İşe yaradı. Öpüşmeleri yeni bir yoğunluk kazandı. Artık Miles mutlu olabiliirdi.

İkinci çekimin ortalarında, Kyle’in ereksiyonunu kasığının kenarında hissetti ve aldırnamaya çalıştı.

Kyle, “Of, yavrum, seni istiyorum,” diye mırıldandı, Miles’in “kes” diye bağırmasının hemen ardından.

Lara, soğuk bir sesle, “Bakalım profesyoneller gibi davranabilecek miyiz, Kyle ?” dedi.

“Sen nesen, frijit mi ?” diye dalga geçti adam, ona yaklaşmadığı için delirmişti. “Erkeklerden hoşlanmıyor musun ?”

Neden, bir film yıldızı amacına ulaşamayınca, karşısındaki kadında anormal bir şeyler olduğuna varsayar mı her zaman?

Lara onu açıkça iğneleyerek, “Doğru,” dedi. “Yılın lezbiyeniyim, bunu bilmiyor muydun?”

Dublörü devreye girdiğinde, oradan uzaklaşmak için can atıyordu. Wilson ağır ağır yürüyerek geldi, yerine geçti. Üzerinde, vücut makyajıyla mutlu bir gülümseme dışında hiç bir şey yoktu. Bütün ekip okul öğrencisi heyecanına bürünmüştü. Kyle vakit geçirmeden meme başı sakalarına başladı.

Lara seti terk etti. Orada durup, herkesin, sulanarak Wilson’u süz-

mesini seyretmek istemiyordu. Yetişkin erkeklerin, duygusuz küçük oğlanlar haline indirgenmesi çok sürmedi. Hepsî, sanki daha önce hiç sevişen bir çift görmemiş gibi davranıyorlardı.

Ona tahsis edilen şoför dışarıda, arabada bekliyordu. Lara'yı bir an önce eve bırakıp, acele geri dönmek ve göz banyosuna devam edebilmek için sabırsızlanıyordu adam.

Lara, öğleden sonrası serbestti. Üzerine bir şort ve tişört geçirdi. Eline bir havluyla *Revenge*'in senaryosunu aldı; sonra aşağıya, sahile yollandı. Gölgelelik bir yer bularak havluyu yaydı; yüzü koyun yattı ve Rebecca rolü üzerinde çalışmaya başladı. *İntikam* kesinlikle onun aradığı bir film; şimdiye kadar kabul ettiği en düzeyli roldü.

152

İssız sahilde, sessizliğin keyfini çıkararak bir süre kaldı. Eve döndüğünde, Cassie onu arka merdivenlerde karşıladı; heyecanlı görünüyordu. "O oyuncu geldi," dedi.

Yüzünü buruşturdu, ereksiyon halindeki Kyle'ın bir ev ziyareti yapmadığını umarak, "Hangi oyuncu?"

"Biliyorsun. Yakışıklı olan, Joey bilmem ne."

"Joey mi geldi?" dedi, heyecandan ürpererek.

"Biliyorum onu defetmeliydim," diye hayıflandı Cassie. "Ama çok ısrar etti. Senin onu görmek isteyeceğine ikna etti beni. Arabasında oturuyor."

"Onu dışarıda mı beklettin?"

"Bana onun geleceğini söylememiştin. Bekliyor muydun?"

"Evet," dedi Lara. Cassie'nin her şeyi bilmesi gerektiğini sanmasından nefret ediyordu. "Sana söylemeyi unutmuş olmalıyım."

"Haa," dedi Cassie. Olayın dışında bırakılmaktan hoşnut kalmamıştı.

Lara, misafir banyosuna koşarak, "Onu içeri davet et," dedi. Aynadaki görüntüsüne baktı; bir fırça aldı; saçlarını fırçaladı; sonra aceleyle dudaklarına parlatıcı sürdü. Birden kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Kendini toplamaya çalışarak terasa çıktı; bir koltuğa oturup eline bir dergi aldı.

Joey terasa geldiğinde, sakindi; kendine gelmişti.

Adam, "Selam," dedi gülümseyerek, "Ne kadar sevimlisin o şortla."

Lara, dergiyi bırakıp ona gülümserken, "Selam," diye karşılık verdi.

Cassie kapıda duruyordu. Onları dikkatle izliyor, ne olup bittiğini merak ediyordu.

“Bir şey içmek ister misin? Çay, kahve.. daha sert bir şey?” diye sordu Lara. Sesi boğuktu.

Joey, eklemlerini çatırdatarak, “Bir bira alabilirim,” dedi.

“Cassie, bir bira. Ben de bir 7-Up alırım.”

Cassie, gönülsüzce içeri giderken, “Hemen geliyor,” dedi.

Lara, “Ee Joey, bu ne sürpriz,” dedi. “Otursana.”

Joey, bir koltuğa yerleşti; uzun bacaklarını ileri uzattı. Ayağında aşınmış botlar, üzerinde yırtık bir jean ve kollarındaki kasları iyice ortaya çıkaran beyaz bir tişört vardı.

“Herhalde burada ne işim olduğunu merak ediyorsundur,” dedi Joey.

“Beni araman gerekmiyor muydu ?” diye sordu, umursamaz görünmeye çalışarak. “Senin için Los Angeles’da bir görüşme ayarladım.”

Genç adam, “Aklımda başka şeyler vardı,” dedi, uzun bir aradan sonra. “Zorlu birkaç hafta geçirdim.” 153

“Gerçekten mi?” dedi, bir kez daha, gözlerinin koyuluğuna, çenesinin etrafındaki belli belirsiz sakala ve çenesinin yakışıklı çıkıntısına hayran olarak. *Aman Tanrım ! Bana neler oluyor ?*

Joey, “Evet,” dedi, yüzünü ekşiterek. “Sonra her şey bomba gibi patladı. Biriyle konuşmalıydım ve sen sanki beni her zaman anlıyor gibiydin.” Ona uzun delici bir bakışla baktı, anımsadığından daha da güzel olduğunu düşünerek. “Seni görmeye geldiğim için kızdın mı ?”

“Bunca yolu yalnızca beni görmek için mi geldin?”

Başını salladı. “Phillipa ve ben sonunda ayrıldık. Biz, eh.. farklılıklarımızla başa çıkamadık. Yüzüğü bana iade etti ve işte buradayım.” Güldü, “Eh, artık Los Angeles’a gidebilirim.”

“Bütün mücadelen bunun için miydi ? Los Angeles’a gitmek için mi?”

“Hayır,” boğazını temizledi. “Kariyerine öylesine gömülmüştü ki bana ayıracak zamanı yoktu.” Uzun bir ara, başka bir delici bakış. “Beni ilk sıraya koyacak birisine ihtiyacım var.”

Lara, sempatiyle, “Elbette,” diye mırıldandı.

“İlişkimiz geliştikçe, şartlar değişebilir diye düşünmüştüm aslında,” diye devam etti Joey, parmaklarıyla kahve masasının üzerinde tempo tutarak. “Sonra fark etmeye başladım ki, kariyeri benden önce geliyor ve müşterek bir gelecek kurmanın yolu bu değil, iki insan iletişim kurmadığı zaman olacak şey değil.”

Lara, “Joey,” dedi anlayışlı bir sesle, “şu anda altüst olduğunu bili-

yorum, ama olaylar böyle geliştiiyse, o zaman belki de en doğru kararı verdin.”

Cassie, bir tepsi içinde, bir şişe bira, bir kutu 7-Up, iki bardak ve bir tabak çikolatalı bisküviyle geri döndü. Tepsiyi önlerindeki sehpaı bıraktı ve ortalıkta dolanmaya başladı. Ne olup bittiğini anlamak için ölüyordu.

Lara, onu göndermek için, “Teşekkürler,” dedi.

Cassie’nin içeri girmekten başka seçeneği yoktu.

Joey, bira şişesini alıp kapağını dişiyle açtı. “Bütün bunlarla ilgili en çılgın şey ne biliyor musun?”

Lara, “Anlat,” dedi alçak sesle.

Erkeğin gözleri onunkilerle karşılaştı. “Nasıl oldu da buradayım?”

154 “Ben...ben bilmiyorum...” diye yanıt verdi Lara. Kendisini rahatsızlık verecek kadar sıcak hissediyordu.

Joey şişeden birkaç yudum aldıktan sonra, “Sanki gelmek zorunda gibiydin,” dedi dikkatle. “Sanki yargılanıyormuşum hissine kapılmadan konuşabileceğim tek kişi senmişsin gibi.”

Lara, “Gururlandım,” dedi, bisküvilere uzanarak, şu anda herhangi bir şeyi yutmasının imkansız olduğunu bilmesine rağmen.

Joey, “Bak, dinle,” dedi çenesini ovuşturarak. “Senin büyük bir film yıldızı ve her şey olduğunu biliyorum, ancak nedense dostum olduğunu hissediyorum.” Yine uzun bir ara. “Bu delilik mi, Lara?”

Lara, gayet sakin, “Hayır Joey,” dedi. “Ben senin dostunum.”

Joey, yerinden fırladı; uzun adımlarla ahşap terasın ucuna gitti. Arkası Lara’ya dönük, gözlerini denize dikti. “Philly’i hiç aldatmadım,” dedi gururla. “Bir yığın fırsatım olmasına rağmen. İnan bana; *bir yığın.*”

“Eminim öyledir,” diye mırıldandı Lara.

“Biliyor musun; evleneceğimize inanmıştım. Artık ne istersem yapabilirim.”

“Peki ne istiyorsun?”

Birden geri döndü ve uzun sessiz bir an için gözgöze geldiler yine. “Los Angeles’a uçmak ve Mick Stefan’la görüşmek isterdim. Ne dersin; çok mu geç kaldım?”

Lara, “Pek emin değilim,” dedi. “Birkaç gün içinde Los Angeles’a dönüyorum, stüdyo bir uçak gönderiyor. Eğer istersen bana takılırsın ve duruma bakarız.”

“İyi bir teklif gibi görünüyor.”

“Seninle nerede temas kurabilirim?”

Joey, “Bilmem,” dedi, garip bir omuz silkişiyle. “Dairemize geri dönemem. Orası artık onun.”

“Yani kalacak bir yerin yok mu?”

Joey, bir yudum bira daha aldı. “Bir araba kiraladım ve iki bavulumu bagajına tıktım. Yeni evim o artık.”

“Gidene kadar nerede kalacaksın?”

“Daha önce kaldığım otelde kalmayı düşündüm.”

Lara, “Hayır,” dedi hemen. “Bunu yapma. Herkes burada ne aradığını merak edecektir.”

Joey, “Baksana,” dedi acı bir tebessümle. “Ben bile neden burada olduğumu merak ediyorum.”

Lara, sakın, yeşil gözlerini ona dikti. “Bana nedenini anlattın, Joey. Ben senin dostunum.”

Joey sırtıttı. Lara’nın inanılmaz güzelliğine bir kez daha hayran olmuştu. “Tamam dostum, bu akşam yemeğe gelir misin benimle? Sahilde küçük, müthiş bir ıstakoz yeri biliyorum.”

Lara gülmeye başladı. “Beni daha önce götürdüğün yer mi?”

“Eğlenmiştik, değil mi?”

Lara, “Joey...” dedi düşünmeden. “Neden burada kalmıyorsun? Hizmetçiye konuk odasını hazırlatırım. Sonra da Cumartesi günü benimle Los Angeles’a uçarsın.”

“Yapma Lara. Millet dedikodu yapar.”

“Yirmi bir yaşından büyüğüm, biliyorsun. Sen de bir dosta ihtiyacın olduğunu söyledin.” Sessizlik. “Ee ... kalıyor musun?”

“şey ...”

Birbirlerine sıcacık gülümsediler.

“Güzel,” dedi Lara. Midesindeki uçsan kelebekler sakinleşmeyi reddediyorlardı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Richard, asistanıyla yatmakla hata etmiş olduğunun farkındaydı. İşin içine bir kez seks girince her şey değişmişti. Artık Kimberly devamlı peşindeydi. Durmadan ne zaman tekrar birlikte olabileceklerini soruyordu. Onu evine götürüp seviştiğine pişmandı. Özellikle, neredeyse Summer tarafından yakalanacak duruma düşmeye çok canı sıkılmıştı. Bir şey söylememişti ama zeki bir kızdı, biliyordu. Ondan Kimberly’i eve getirmiş olduğunu Nikki’ye söylememesini isteyecekti, ama bunu yaparsa, suçu kabullenmiş olurdu. Kızın ağzını açmayacağını ummaktan başka bir çaresi yoktu.

Summer, bir sabah onu kahvaltıda yakaladı. “Richard,” dedi samimiyetle. “Benim için annemle konuşur musun?”

Richard, ihtiyatla, “Ne hakkında?” diye sordu.

“Bak ... mesele şu. Ben aa . Los Angeles’ta kalmak istiyorum. Chicago’ya geri dönmek istemiyorum.”

“Kendin söylesene.”

“Beni dinlemez, hep kavga ediyoruz.” Richard’a cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Ama sen konuşursan dinler belki...”

“Peki,” diye kabullendi Richard. Yine de isteksizdi.

“Teşekkürler, Richard,” dedi Summer, adamı hafifçe kucaklayarak ödüllendirirken. “Senden iyisi yok.”

Richard, kızın her şeyin farkında olduğunu biliyordu artık.

Aktörler, Mick Stefan’ın ofisine yıldırım hızıyla girip çıkıyorlardı. Sabırlı bir adam değildi, birisi okumaya başlayınca, başaracağına hemen ikna olmazsa, ayağa fırlıyor, saldırgan kollarını havada sallayarak, karşısındaki daha okumasını bitirmeden, haykırıyordu, “Sayanora!” Birçok aşağılanmış aktör vardı ofisinden kaçarcasına çıkan.

Nikki şoktaydı. Adam diğer yönetmenler gibi çalışmıyordu; kesinlikle Richard gibi çalışmıyordu. Hızlı hareket etmek onun ilkesiydi; yap ve yapacaksan hemen yap. Kimin alındığı, kimin incindiği umurunda bile değildi. Nikki’nin hatırı için, Richard oyuncu kadrosu seçimine

yardımcı olmak üzere gelmiş, ama yirmi dakika sonra odayı terketmişti. Başını nefretle iki yana sallayarak. “İnsanlara onun davranışığı gibi davranarak yaşayamazsın,” diyordu. “Bu adam kaçık. Bugünlerde ot-parkta gittiğinde dikkat etse iyi olur. Her an, elinde dolu bir 45 likle kendisini bekleyen bir aktör çıkabilir karşısına.”

Nikki, Mick’i desteklemesi gerektiğini hissediyordu. Bu onun fil-miydi ve yönetmenle kesinkes uyum içinde olmak zorundaydı; aksi halde film elinden kaçacaktı. “Bu onun tarzı,” diye bilgilendirdi Richard’ı. “Herkesin farklı bir çalışma yöntemi vardır.”

Lara’nın Mick’e göstereceğı tepkiden endişe duyuyordu. Adam ke-sinlikle üslubunda ısrarlı biriydi, Lara onunla karşılaştığı anda, birlikte çalışmaktan vazgeçebilirdi. Lara sözlü olarak filmi yapmayı kabul etti-ğı halde, halen bir kontrat imzalamamıştı. Menajeri vakit kazanmaya çalışıyordu. Nikki onu her gün arıyordu, ama adam hep bir bahane bu-luyordu. En önemli müşterisinin, ufak bütçeli küçük bir filmde başrol oynamasını istemediğı açıktı. Özellikle de, müşterisi bu rolü ona danış-madan kabul ettiği için,

Quinn’in Lara’yı, Los Angeles’a gelir gelmez, bu işten vazgeçirme-yi planladığından emindi Nikki. Masasının üzerinde imzalı bir kontrat olmamasının nedeni buydu.

Aman Tanrım! Lara’nın vazgeçmesi tam bir kâbus olurdu.

Mick’le konuştu. “Dinle,” dedi. “Lara’nın yıldız kaprisi yapacağını filan söylemek istemiyorum, ama ona saygılı davranman gerekiyor.”

“Saygı mı? O da ne demek?” dedi Mick. Ağzından hiç düşmeyen sigarası alt dudağından sallanırken, yılışık yılışık sırtarak.

“Öncelikle, sigara dumanından nefret eder,” dedi Nikki sertçe. “Ve senin sette sigara içmeni hoş karşılamayacaktır.”

Mick, gözlerini kırıştırarak, “Çalışırken içmem,” dedi. “Kapris so-runu çözüldü.”

“Ya dilin? Bunu da onun için düzeltebilir misin?”

Adam, “Anasını bellediğim, sen aklını mı kaçırdın?” Nikki’yi tedir-gin ederek dikkatini çekmeye niyetlenmişti. “Ona da diğer oyunculara davrandığım gibi davranacağım.”

“Harika,” diye homurdandı Nikki. “Bu gerçekten yerinde olur.”

Richard ona yanlış yönetmen tuttuğunu söylemek için daha fazla bekleyemedi. “O bir deli fişek,” dedi uğursuz bir sesle. “Onu iyice in-celedim.”

“Yapıtlarını da gördün. Dolayısı ile çok yetenekli olduğunu da biliyorsun.”

Richard, küstahça, “Ben de çok yetenekliyim,” diye karşılık verdi. “Ama ortalıkta insanlara haykırıp bir manyak gibi davranarak koşuşturuyorum.”

“Haydi ona bir şans verelim,” dedi Nikki. “Onu her zaman işten atabilirim.”

Richard, alaylı bir homurtuyla, “Bu harika bir düşünce,” diye yanıtladı. “Çekime başladıktan sonra bir yönetmenin işine son vermek kaçapatlar haberin var mı? *İntikam* küçük bütçeli bir film ve bunu böyle götürmek senin görevin. Eğer fikrimi sorarsan, Lara’yı bu filmde oynamaya ikna etmekle çok büyük bir hata yaptın.”

158 Nikki, kendini savunarak, “Onu ben ikna etmedim,” dedi

“O ve senin dahi küçük yönetmenin biraraya gelince anlayacaksın sanırım, bunu hiç eğlenceli olmayacağını.”

Richard onun en kötü korkularını dile getiriyordu. “Her şey yolunda gidecek,” dedi, geri adım atmadan. “Göreceksin.”

Richard, “Umarım öyle olsun,” dedi askı yüzle. “Senin hatırın için sesimi çıkarımayacağım.”

Mick onu, baş suçlu rolü için Aiden Sean’ı tutması konusunda ikna etmişti. Aiden gergin ve tehlikeli bir aktördü. Alışılmış yakışıklılık normlarına da uymuyordu. Ancak tecavüzcü rolüne çok uygun, belirli bir oyun stili vardı. Problem şuydu, o kadar çok uyuşturucu rehabilitasyon programına girip çıkmıştı ki, güvenilmesi zor biriydi. Kokain onun zevki, eroin ıstırabıydı, sözüm ona artık düzelmişti. Olağandışı bir aktör olduğu gerçeği, adamı kurtaran tek erdemdi.

Nikki, Aiden’la anlaşmayı kabul etmeden önce, “Onu kontrol edebilir misin?” diye sordu Mick’e.

“Ben mi?” dedi Mick, masumca. “Senin bu şirin bebek kışına tırmanan bir karınca ordusunu bile kontrol edebilirim.”

Nikki endişeyle, “Öylesine kısıtlı bir bütçemiz var ki,” dedi, cinsellik içeren sözleri duymamazlıktan gelerek. “İkinci birini kaldıramayız.”

Mick, ağzını ardına kadar açıp esneyerek, “Hergün söylüyorsun bunu,” diye karşılık verdi.

“Sana hergün söylüyorum ki, aklından çıkmasın.”

“Biliyor musun, seni seviyorum,” dedi Mick, sanki o anda karar vermiş gibi. “Sert bir bebedsin ama bu seni çekici yapıyor. Bu işe nasıl bulaştın?”

Nikki, “O konuda tasalanma,” dedi ciddiyetle. “Düşünmen gereken tek şey, Revenge’i zamanında ve bütçesi içinde tamamlamak.”

Ertesi sabah, Summer ilk kez erken kalktı. Çıkarken yakaladığı Nikki’ye, “Filmin nasıl gidiyor anne?” diye sordu. Buruşuk pamuklu pijamaları içinde çok güzel ve sevimliydi.

Nikki, Richard’ın önerisine uymuş, kızı konusunda yumuşamıştı. Sorumsuz davranmıyordu, ama şunun şurasında, Summer, Chicago’da oturuyordu ve pek yakında onu eve götürecek bir uçakta olacaktı. Yine de... daha yakın olamadıkları için üzülmekten kendini alamıyordu.

“Harika gidiyor,” diye karşılık verdi. Şaşırmıştı, çünkü Summer ilk kez onun projesine ilgi gösteriyordu.

“Bana sanki psişik bir şey gibi geliyor,” dedi Summer. “Soğukkanlı olmayı gerektiren bir iş.”

“Evet öyle,” dedi Nikki. Sonunda, kızının ilgi göstermiş olması hoşuna gitmişti.

Summer, kapıya kadar kendisini izleyerek, “Şey ... Richard, Aiden Sean ile anlaştığını söyledi,” diye ekledi.

“Doğru,” dedi Nikki, arabasının anahtarları için çantasını karıştırırken. “Onaylıyor musun?”

“Tam bir fırlama!” diye haykırdı Summer, gözlerini devirerek. “Onunla tanışmak için her şeyi verirdim.”

Bu yeni ilginin nedeni buydu demek. Hımm...diye düşündü Nikki, kendisinin de kahramanlara taptığı günleri anımsayarak. Robert Redford’a aşık olmuştu. Al Pacino’ya fazlasıyla tutkundu. John Lennon suikasta uğradığında yıkılmıştı.

“Henüz çekimlere başlamıyoruz,” dedi. “Ama başlayınca, belki sete ziyarete gelirsiniz.”

“Bu muhteşem olur.”

“Artık gitmeliyim,” dedi Nikki. Küçük ajandasının yanında olduğundan emin olmak için çantasını kontrol etti. “Bugünkü programın ne?”

Summer belli belirsiz bir sesle, “Her zamanki gibi,” diye yanıtladı.

“Her zamanki gibi, nasıl yani?”

“Aışveriş, güneş banyosu... Bir kızla tanıştım; Tina. Onunla takılıyoruz.”

“Eğlenceli gibi geliyor kulağa.”

Summer gülümseyerek, “Öyle,” dedi. “Teşekkürler anne.”

“Ne için?”

“Oh, bilmem. Burada olmak sanki keyifli gibi.”

Nikki içi rahat ayrıldı. Summer isterse harika olabiliyordu.

O gece Nikki ile Richard, Malibu’da küçük bir İtalyan restoranında, sakin bir akşam yemeği yediler. Richard hâlâ ders verme havasındaydı, film yapmanın olurlarını ve olmazlarını anlatmaya devam ediyordu.

“Senin düşündüğünün aksine, ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum,” dedi Nikki. Richard’ın hiç bitmeyen eleştirilerinden bunalmıştı.

“Çılgın bir yönetmenin, uyuşturucu bağımlısı bir baş aktörün ve baş aktrist olarak ta Lara var,” diyerek damarına bastı, adam. “Bunun sonucunun feci bir çekim olması kaçınılmaz.”

Nikki, “Teşekkürler, Richard,” dedi gururla. “Cesaretlendirici sözlerini takdir ediyorum.”

160

Daha sonra, yatakta ikisi de kendi yerlerinde yatarken, David Letterman, televizyonda Sandra Bernhard ile sohbet ediyordu ve ikisi de programı izlemiyordu.

Bu film evliliğim için iyi olmadı, diye düşündü Nikki. Bizi ayırıyor. Birbirimizden koparıyor.

Ne yazık ki, yapabileceği hiç bir şey yoktu. Devam etmeliydi; başka çaresi yoktu.

Richard’la Nikki yataktayken, Summer Strip üzerindeki klüpleri turlamaktaydı. Tatili tam anlamıyla bir eğlence patlamasına dönüşmüştü. Richard’ın annesine devamlı onu rahat bırakmasını, ona hakkı olan serbestiyi tanınmasını söylemesi iyi olmuş gibiydi. İşler Chicago’da çok daha karmaşıktı, babasıyla ilişkisi ve her şey. Keşke Los Angeles’ta sürekli kalabilseydi.

Johny Depp’in Sunset’deki klübü ,Viper Room’un bir köşesinde, Jed, Tina ve başka birkaç arkadaşıyla oturuyorlardı. Arkadaşlarının büyük çoğunluğu ya sarhoştur ya uyumuştur.

Summer, birden, “Aman Tanrım!” diye bir çığlık attı. “Bakın kim geldi.”

Tina, görmek için başını uzatarak, “Kim?” diye sordu.

“Aiden Sean ve Mick Stefan.” Sıksa görünümlü aktörle hantal yönetmen, yanlarında, siyah lastik tayı bir elbise ve eflatun botlar giymiş, fena halde uyuşturucu almış bir kızıl saçlıyla bara doğru yürürlerken, Summer’ın gözleri onları takip etmek için, fırıl fırıl dönüyordu. “İkisi de burada,” dedi, heyecandan kızarak. “Yanlarına gidiyorum.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Jed, yüzünü buruşturarak. “Onları tanıımıyorsun bile.”

“Kimin umurunda?” dedi Summer pervasızca. “Aiden annemin filminde oynayacak, Mick de yönetmeni. Yani onları tanıyor sayılırım.” Mavi gözleri ışıl ışıldı. “Haydi gel Tina, beraber gidelim.”

Tina, kibirli bir tavırla, “Olmaz,” dedi. “Ben erkeklere gitmem; onlar bana gelirler.”

“Çok doğru,” diye mırıldandı Jed. Summer’ın başka erkeklerin peşinden koşmasından hoşlanmamıştı.

“İyi o zaman. *Ben* gidiyorum,” dedi Summer. Kimse ona engel olmadan, ayağa fırlayıp sallanarak salonun öteki yanına geçti.

Doğruca Aiden Sean’a gitti. Gözlerini ona dikerek, “Selam,” dedi. Aiden duymazdan geldi.

161

“Toz ol, sarı kız,” dedi kızıl kafa.

“Merhaba, güzelim,” diyerek Mick devreye girdi, bu dolgun dudaklı ve iri mavi gözlü genç kıza bakmak için gözlüklerini indirerek. “Bir içkiye ne dersin?”

Summer’ın yanında, Jed’in verdiği sahte bir kimlik vardı. Bu yüzden, neden olmasındı?

“Martini,” dedi, iyi bir içki olduğunun düşünerek.

Mick, süngere benzeyen dudaklarını yalayarak, “Martini geliyor,” dedi.

Kız, “Oh...teşekkürler,” dedi, hâlâ, onu kesinlikle dikkate almayan, Aiden’e bakıyordu. Gerçekten üzülmüştü çünkü onun müthiş olduğunu düşünüyordu.

Üç Martiniden sonra, keyifli bir sersemlik içindeyken, Jed yanlarına geldi ve gitmeleri gerektiğini söyledi. “Ben onu eve götürürüm,” dedi Mick.

“Olmaz, adamım,” diye yanıtladı Jed.

Summer, “Tamam,” demeyi becerdi, salon etrafında dönmeye başlamasına rağmen. “Mick benimle ilgilenir.”

Jed, gönülsüzce ayrıldı yanlarından.

“Yarın şiddetli bir baş ağrısı çekeceğim,” diye kıkırdadı. “Büyük, büyük bir baş ağrısı.”

Mick, “Benim sihirli bir baş ağrısı tedavi metodum var,” diyerek göz kırptı.

“Nedir o?” diye cesaretle sordu Summer.

“Dışarı limuzinime gel de sana göstereyim,” dedi Mick.

Gitmeli miydi? Gitmemeli miydi?

Neden olmasın? Eğer Mick’le giderse, belki Aiden onun varlığını fark ederdi.

Hıçkırığını bastırmaya çalışarak, “Tamam,” dedi Summer.

Mick de çılgın gibi gülerek, “Tamam,” diye tekrarladı. Ve çıktılar.

Yirmibirime bastığımda talepleri karşılayabilen bir erkek olarak ün kazanmıştım. Hollywood’da, gerçekten bunu yapabilen erkeklerle düzenli seks ilişkisi içinde olan pek çok zengin kadın vardı.

Kendi dairem, yeni bir Corvette’im ve bir yığın düzenli randevum vardı. Bir anlamda, gerçekte hasretini çektiğim şeyi elde etmiş olmama rağmen, ki bu film yıldızı olmaktı, güzel bir yaşam sürüyordum. Kesinlikle ikili bir yaşam sürdürüyordum. Çoğu, minnet duygusu içindeki müşterilerim tarafından alınmış olan, bir dolap dolusu pahalı elbisem; bir dolap dolusu da jean’im ve T-shirt’üm vardı.

Bir tarafta o büyük damızlıkken, diğer tarafta hâlâ, benzin pompalarında çalışan ve araba park eden insanlarla birlikte oyunculuk dersleri alan biriydim.

Herkesin bildiği bir kız arkadaşım bile vardı, Margie, bir köşede ne yaptığım hakkında bir bok bilmeyen tatlı bir kız. Benim zengin bir aileden geldiğim gibi yanlış bir inancı vardı.

Margie’yi masumiyeti nedeniyle seviyordum. Hollywood’da karşılaştığım kızların pek çoğu, çetin cevizdi. Önce, ya bir güzellik yarışması kazanmış veya buna benzer bir bok sayesinde öne çıkmış, sonra da Hollywood’a kapağı atmışlardı. Playboy malikânesinde günlerini gün etmiş, şehirdeki tüm adi playboyların altına yatmış ve beyinleri uyuşturucudan işlemez hale gelerek tükenmişlerdi.

Margie farklıydı. Valley’de ailesi ile birlikte yaşıyordu. Eski bir çocuk yıldızdı; on beş yaşına kadar bir dizinin yıldızıydı. Ama bir gün, birden bire işler durmuştu.

Şimdi ondokuz yaşındaydı ve mesleğe geri dönmeye çalışıyordu.

Margie’yle birlikte eğleniyorduk. İlk kez bana para ödemeyen bir kızla iyi vakit geçiriyordum.

Özel bir müşterim vardı, Ellie von Steuben; bana bir iyiliği dokunabilecekmiş gibi bir önsezim vardı. Ellie, büyük film yapımcısı, Maxwell von Steuben ile evliydi. Ellie ile, haftada iki kez, Whilshire Boulevard’daki

lüks bir çatı dairesinde birlikte oluyorduk. Bu dairenin kime ait olduğunu bilmiyordum, ancak, ortalıkta özel hiçbirşey bulunmadığından, Ellie'ye ait olmadığından kuşkulamıyordum.

Bir gün ona, "Burası senin mi?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtlamış; daha fazla bilgi vermekten kaçınmıştı.

Ellie belli ki zamanında çarpıcı biriydi. Hatta ellisinde bile hâlâ insanlar dönüp bakıyordu ona. Bana kocasının yıllardır kendisine el sürmemiş olduğunu anlattı. "O zaten benim için cinsel olarak fazlasıyla garip biri," diye itiraf etti, uzun, pençe gibi tırnaklarıyla sırtımı tımalarken. "Onun tercihi tele kızlar, öyleyse ben neden kendi zevkimi yaşamayayım?"

Hiç neden yok, sevgilim. Özellikle de bana her defasında beş yüz papel öderken.

Ellie tam bir iş adamı gibi davranır; paranın her zaman yatağın başucundaki sehpa olmasına dikkat ederdi. Beş adet, gıcır yüz dolarlık banknot. Sohbet etmeye hiç meraklı değildi, tüm istediği seksti -ve oldukça fazlası.

Bunu yapabiliyordum. Bunu, onun şimdiye kadar sahip olduğu herhangi birinden, çok daha iyi yapabiliyordum.

Bir süre sonra beni arkadaşlarına önermeye başladı. Böylece seçkin bir müşteri kitlesine sahip oldum. Hiç becerilmeyen Hollywood kadınlarının hepsi benimdi. O büyük yönetmenin karısı. O süper yıldızın eski karısı. O şehirdeki en dişli yaşlı menajer.

Bir gün Ellie'ye, kariyerimde yardımcı olup olamayacağını sordum.

•Ciddi bir ifadeyle, "Oldum bile," diye cevap verdi. "Sana başa çıkabileceğinden daha fazla müşteri sağladım."

"Benim kastettiğim kariyer bu değil," diye yanıtladım.

Hayalarımı, mükemmel manikürlü eliyle avuçladı ve, "Sen aktör olmak istemiyorsun, hayatım. Aktörler dışlanmış görgüsüzlerdir, herkes onlara çöp muamelesi yapar. Sen alanında kralısın ve kral kal." dedi.

Hevesimi böylesine hafife aldığı için kızmıştım. O gece, oyuncu kursunda kalkıp Margie ile birlikte bir sahne oynadım. Turnayı gözünden vurmuştuk. Tüm kahrolası sınıf ayağa kalkıp alkışladı.

Kabarık beyaz saçlı, sarı benizli, yaşlıca bir adam olan oyunculuk hocamız, beni bir kenara çekti. "Kendine bir menajer tutmanın zamanı geldi," dedi. "Hazırsın."

Bu şimdiye kadar aldığım ilk cesaret verici tepkiydi bu. Bana, bir profesyonel olacak kadar iyi olduğumu söylüyordu! Yapabileceğimi söylüyordu. Ve yapabilirdim.

Bir karar verdim. Jigololuğu bırakacak ve oyunculuk için uğraşacaktım. Ama öncelikle para biriktirmem gerekiyordu. Gerçi bir banka hesabı açtırmış ve içinde birkaç bin nakit para koyduğum bir kasa kiralamıştım, ama bunu arttırmak için konsantre olmalıydım.

Kadınlara altı ay daha hizmet etmeye karar verdim. Sonra bu işe elveda diyecektim. Hattâ belki de Maggie ile evlenir, Valley'de küçük bir ev alır, birkaç çocuk sahibi olur, normal bir hayat yaşırdım.

Ellie'ye ajansları sormaya başladım. O da bana kahrolası çenemi kapamamı ve yapmam gerekeni yapmamı söylemeye başladı. Kibar bir kadın değildi.

Bir gece yapmam gerekeni yapıyordum ki, Maxwell von Steuben gelip bizi hastı. "Tanrı aşkına!" diye haykırdı, sahneyi görünce; Ellie bacakları boynuma dolanmış ve ben kıçım havada. "Tanrı aşkına! Nasıl bir orospuyla evlenmişim?"

Kadın, "Nasıl bir orospuyla evlenmişsin?" diyerek karşılık verdi, kıvrılarak altımdan çıkarken. "Sen hem bu şehirdeki en kötü orospu tacirisin, hem de beni tenkit edecek kadar küstahsın!"

Onlar karşılıklı bağrışırken, elbiselerimi toparlamaya başladım; her zamanki yerinde duran parayı da tokatlamayı unutmadım.

Maxwell von Steuben, bir an için Ellie'ye boş verdi, öfkesini bana yönelterek. "Sen kimsin?" diye bağırды, suratı kıpkırmızı. "Sen de kimsin, bok herif?"

Sanki ona söyleyecekmişim gibi.

"O pis kıçını bu şehirden defetsen iyi olur. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Elbiselerimi kaptım ve kaçtım.

Ellie, haftalık randevularımızı tesbit etmek için beni genellikle Pazartesi günleri arardı. O Pazartesi aramadı; hiç bir arkadaşı da aramadı.

Gerçek ortadaydı. Ellie yakalanmış ve ben de kara listeye alınmıştım.

Lanet olsun!

Bunun bir işaret olduğuna karar verdim. Doğru olanı yapacaktım. Böylece pahalı elbiselerimi sattım, pahalı dairemde taşındım, kü-

çük bir yer kiraladım ve birikimlerimle, bir yandan ajansları turlarken, bir yandan da Maggie ile- ki tatlı olmasına rağmen beni sıkmaya başlamıştı- daha çok vakit geçirerek durumu idare etmeyi başardım.

Sonunda beni, benim kadar beğenen bir menajer buldum. Bir kadın, hiç şüphesiz. Onu da becermek zorundaydım, elbette. Ancak bir zaman sonra beni mülakatlaıra göndermeye başladı ki, bu gerçek bir zevkti. TV showlarında birkaç küçük rol aldım. Ve iyiydim. Her küçük rol diğeri- nin yolunu açıyordu ve bir gün büyük bir aksiyon filmi için mülakata gönderildim.

Seçmelerin olduğı gün, Hollywood'daki bir büronun bekleme oda- sında, yedi kişiyle birlikte oturuyordum. Hep birlikte, sıramızın gelme- sini beklerken, heyecandan ter içindeydik.

Sonuçta çağrıldım. Uzun adımlarla odaya girdim, etkilemeye ka- 165
rarlıydım.

Her zamanki seçme heyeti karşımdaydı, tanınmış bir yönetmen, ve -inanır mısınız- bizzat Maxwell von Steuben'in kendisi.

Ne şanssızlık!

Gözlerimiz karşılaştı. Beni tanımak birkaç saniyesini aldı. Yaşlı adam ayağı fırladı, kollarını gözü dönmüş bir öfkeyle savurarak. "Onu bu- radan defedin!" diye bağırdı. "Çıkarın bu lanet olası herifi dışarı! Sen bittin bu şehirde. Bittin! Beni duyuyor musun, serseri?"

Onu bütün şehir duymuştu.

Böylece, film yıldızı kariyerim bir kez daha kesintiye uğruyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Joey ile akşam yemeği yine unutulmaz bir olay olmuştu. Lara kendisini onunla öylesine rahat hissediyordu ki, sanki yıllardır birbirlerini tanıyormuş ve uyum içindeymişler gibi. Gece yarısına doğru, Joey masanın üzerinden onun eline doğru uzandı, “Burada bir şeyler oluyor, Lara ve ne olduğundan emin değilim,” dedi.

166 Lara da, “Sanki aşık oluyoruz gibi,” diye karşılık verdi, heyecanla gülümseyerek. O ki her zaman o kadar kontrolluydu!.

Joey da gülümsedi. “Demek ki olan bu.”

“Belki.”

Uzun uzun içtenlikle bakiştılar.

Lara, bir an soluğunu tuttu. Kyle Carson, o geceki kız akadaşıyla-kıçını şöyle böyle örten turuncu, kısa bir elbise ve iğne topuklu terlik ayakkabılar içinde, hemen hemen tamamen giyinik Wilsonla -restorana gelmek için tam bu anı seçmişti. Kızın başında kendisini Lara’ya benzeten peruk vardı.

Lara, onları hemen fark etti ve sandalyesinde aşağı kayarak, “Olamaz,” diye inledi.

“Ne?”

“Kyle geldi. Benim vücut dublörümle.”

Joey, yakınlarındaki bir masaya oturan Kyle’la Wilson’a doğru bir göz attıktan sonra, “Bizi gördüler mi?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye yanıt verdi Lara. Aynı restorana seçmiş oldukları için dehşete düşmüştü.

“Nedense görmüş olmalarını istemiyormuşsun gibi bir hisse kapıldım.”

“Doğru tahmin.”

“Ayrılalım, o zaman. Sen tuvalete git. Ben de hesabı ödeyeyim. Dışarıda buluşuruz.”

Lara, “Bununla atlatılabilecek miyiz?” diye sordu ümitle.

“Evet, eğer onlar seni görmeden, şimdi gidersen.”

Yerinden doğrulup acele bayanlar odasına gitti, Kyle’ın kendisini farketmemiş olduğunu umuyordu.

İçeri girip kendisini emniyete aldıktan sonra, aynalı makyaj tezgahına yaslanarak görüntüsünü inceledi. Önce Joey söylemişti bunu: “Burada bir şeyler oluyor. Ne olduğundan emin değilim.”

Sonra kendisi o kaçamak cevabı vermişti. Nikki kendisiyle gurur duyacaktı, ifade etmeyi beceriyordu artık.

Yine kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu açıkça bir şeyin başlangıcı idi, yalnızca bir zaman meselesiydi. Çantasına uzanarak pudrierini çıkardı ve burnunu pudralamaya başladı.

“Lara!” Wilson’un görüntüsü belirdi arkasındaki aynada. “Burada ne işin var?”

Lara, yakalandığı için öfkeli, “Aa, selam,” dedi.

Wilson, kısa elbisesini çekştirerek, “Çekimin harika olduğunu söylemeliyim,” diye böbürlendi. “Vay be! Çok seksi bir adam.”

“Kim?” diye sordu Lara. Joey’i kastetmediğini umuyordu.

“Kyle, tabii ki,” dedi Wilson, çantasından bir şişe kırmızı renkli, sıvı dudak boyası ve kalın bir fırça çıkartarak. Aynada Lara’nın yanına geldi ve aşırı dolgun dudaklarını boyamaya başladı. “Şu andaki durumunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Birisi bana karısı ile yeniden barışıyor olduğunu söyledi. Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bak sana söyleyeyim, makarenaya bayılıyor ve tatlım, ben de dansetmeye bayılırım.”

“Eminim,” diye mırıldandı Lara.

“Sen kiminle birliktesin” diye sordu **Wilson**.

“Arkadaşlarla,” dedi Lara kaçamak. “Biz de çıkıyorduk.”

“Hay Allah,” dedi Wilson. “Bir araya gelebilirdik.”

“Bu senin makarena aşkına sekte vurmazmıydı?”

Wilson güldü. “Doğru!”

Lara çıkışa doğru yürüdü.

“Görüşürüz,” dedi Wilson, bölmelerden birine doğrulurken.

“Oh...iş iyi yaptığın için teşekkürler,” dedi Lara.

“Tatlım,” dedi, Wilson, “memelerin hiç bu kadar güzel görünmemiştin, inan.”

Lara kendini dışarıya, Joey’un beklediği yere attı. “Tuvalette köşeye sıkıştırıldım,” dedi.

“Neden telaşlanıyorsun?”

“Bütün setin hakkımızda konuşmasını istemiyorum. Herkes senin nişanlı olduğunu biliyor. Ben bir çeşit ... anlarsın işte ... nişanlı hırsız olarak algılanacağım.”

Joey, gülerek, “Nişanlı hırsız mı?” dedi.

Lara da onunla birlikte gülmekten kendini alamadı.

“Haydi gel,” dedi Joey. “Nişanlı hırsızını eve götürüyorum.”

Lara aniden, “Daha iyi bir fikrim var,” dedi. “Haydi kumsalda bir yürüyüş yapalım. Bu, çoktandır yapmak istediğim bir şeydi.”

“Öyleyse niye yapmadın?”

Lara güldü, “Korkuyordum.”

Joey, onu merakla süzdü. “Neden?”

Omzunu silkti Lara. “Bilmiyorum. Karanlık, bilinmeyen... öyle zamanlar oluyor ki, kendimi... güvende hissetmiyorum.”

“Lara,” dedi Joey. Yakışıklı yüzü ciddiye. “Ben yanımdayken korkmana hiç gerek yok.”

168 Lara başını salladı. Nasıl bir karşılık vermesi gerektiğinden emin değildi.

“Her neyse,” dedi Joey. “Bu akşam seni dosdoğru eve götürüyorum. Yarın erken çekimin var.”

Lara, “Yürüyüşümüz ne olacak?” diye sordu. Hayâl kırıklığına uğramıştı.

“Başka bir zaman.”

“Söz mü?”

“Bakarız.”

Kyle, kısık pis bir sesle, “Seni dün gece becerdim,” dedi. Sabah erkendi. Lara’nın koltuğunun arkasına sessizce sokularak onu yerinden zıplatmıştı.

“Anlayamadım?” dedi Lara. Doğru duyduğundan pek emin değildi.

“Ve iyiydiii,” dedi, dudaklarını şapırdatarak.

Lara, soğuk bir ifadeyle ona baktı. “Kyle, kafayı mı yiyorsun?”

“Eğer aslını elde edemiyorsan, taklidine yönel,” dedi adam, kabaca gülerek. “Elimle Wilson’un yüzünü kapattım o peruk ve vücuda bakıp, seni beceriyor olduğuma yemin edebilirdim.”

“Çok iğrençsin,” dedi Lara, hor gören bir ifadeyle.

“Hayır,” diye karşılık verdi Kyle. Hiç gıcınmamış gibiydi. “Doğru söylüyorum.” Kısa bir duraklama. “Bu arada, dün gece aynı restoranda olduğumuzu duydum. Ateşli arkadaşın kimdi?”

Lara, buz gibi bir sesle, “Seninle çalışmak zorundayım Kyle,” dedi. “Ama konuşmak zorunda olmadığımın kesinlikle eminim.”

Roxy yanlarına geldi. “Neler oluyor?” diye sordu. Lara’nın sinirlendiğini fark etmişti.

Kyle ayaklarını sürüyerek oradan uzaklaşıp Miles’la konuşmağa başladı.

Lara, kızgın bir ifadeyle, “Bu herif tam bir domuz,” dedi.

“Bunların tümü öyledir,” diyerek iç geçirdi Roxy, sanki büyük bir sürpriz değilmiş gibi.

“Kyle en berbatı.”

“Yine ne yaptı?”

“İnan bana,” dedi Lara, başını iki yana sallayarak, “bilmek istemezsin.”

“A, evet, isterim,” diye Roxy karşılık verdi, taze dedikoduya her zaman hazırды.

“Nasıl oldu da, Wilson dün gece setten perukla ayrıldı?” diye sordu Lara.

Roxy, gözlerini kısarak, “Orospu!” dedi. “Ona, peruğu doğruca kuaför karavanına getirmesini söyledim, ama gelmedi. Bu sabah, peruğu, oteldeki odamın önünde bir torbaya tıkılmış buldum, tabii berbat bir durumdaydı. Tanrı bilir ne yaptı onunla.”

“Tanrıyı boş ver; Kyle’ı dene,” diye mırıldandı Lara.

“Oh! Gerçekten mi?” dedi Roxy. “Neden şaşıyorum ki, herif nabızı atan her bir şeyi beceriyor.”

Miles yanlarına geldi. “Hazır mısın, tatlım?”

“Evet, Miles.” *Üç gün daha kaldı. Sonra Kyle Carson’ bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım.*

Kişisel duygularını bir yana bırakarak, kendini çekimin ilk sahnesine kaptırdı. Fazla tekrar olmadan kurtulmayı umuyordu.

Tabii Kyle her zamanki gibi çuvalladı. Laflarını unuttu; saçıyla uğraştı...

Lara, öğle paydosunda, şoförlerden biriyle evine gitti. Cassie, salonda telefondaıdı. Etrafı kutularla doluydu. Yakında çıkacakları yolculuğa hazırlanıyordu.

Telefonu yerine koyarken, “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Bir molaya ihtiyacım vardı, set çevresinde çok fazla testosteron vardı,” dedi Lara. “Ee...Joey nerede?” diye ekledi.

“Dışarıda,” dedi Cassie.

“Nereye gittiğini söyledi mi?”

“Yoo.”

Lara yatak odasına geçti. Neden böyle düş kırıklığına uğradığını merak ediyordu. Âşık bir öğrenci gibi eve koşmuştu, ama o burada bile değildi. Öff...düş kırıklığına uğramamak için, hayattan hiç bir beklentinin olmaması lazım.

Birkaç dakika sonra Cassie kapısını vurdu. Eşikte dikilerek, “Lara,” dedi, “ters bir şey söylesem bozulur musun?”

Lara, belli belirsiz gülümseyerek, “Yoo,” diye yanıtladı. Çünkü Cassie’nin nasıl olsa söyleyeceğini biliyordu.

“Bu Joey denen adam..” dedi Cassie. Alnında bir kırıksık belirmişti. “Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Bilmem gereken her şeyi.”

“Tanrı vergisi bir yakışıklılığı var,” diye devam etti Cassie. “Ama birçok başka adam da öyle.”

“İtirazın?”

“Onun burada kalmasına izin vermek akıllıca mı sence?”

“Yalnızca birkaç gün için,” dedi Lara savunurcasına. “Baltalı bir cani olma ihtimali yok. Meraklanma, Cass, ne yaptığımı biliyorum.”

Cassie, başını kuşkuyla sallayarak, “Madem öyle diyorsun,” dedi. Eğer Cassie’nin kafasına göre hareket etse, Lara tekrar Richard ile birlikte olurdu.

“Yeniden sete dönsem iyi olacak,” dedi Lara. “Joey dönünce, daha sonra evde olacağımı söyle ona. Ha, ahçıya bu gece için makarna hazırlamasını söyle, terasta yiyeceğiz.”

“Olmuş bil,” dedi Cassie.

Lara stüdyoya gittikten kısa bir süre sonra, Joey kiralık arabasına atlamış, biraz turlamıştı. Evden uzaklaşması gerekiyordu. Cassie’nin gözü üzerindeydi ve onu kazanamamış olduğunun farkındaydı. Cassie şüpheleniyordu, kendisinin niyetini anlayamamıştı. Orada kalmak tehlikeliydi.

Hedefsiz yol aldı, markette bir paket sigara almak için durdu.

Madelaine, taşınacağını açıkladığında memnun olmamıştı. “Bu kez neden gidiyorsun?” diye sormuştu. “Sana bir iş buldum; yaşaman için bir yer verdim; daha ne istiyorsun?”

Joey, “Seni mutlu edemiyorum Maddy,” demişti. Bu dünyanın en eski cümlesiydi; ama her zaman işe yarardı. Çünkü yanıtı yoktu.

Madelaine, öfkeden ağlamak üzere, “Deneyebilirsin,” demişti.

Joey, “Hayır,” diye karşılık vermişti. “Seni yalnızca mutsuz ederim ve bu ikimiz için de iyi olmaz. Los Angeles’a uçuyorum, bir çekim yapacağım.”

Bir an için gözyaşlarını unutarak, “Param ne olacak?” diye sormuştu Madelaine.

“Ödeyeceğim.”

“Ne zaman?”

“Filmin çeki gelince alakoy.”

“Tekrar bana bir dolap çevirebileceğini sanma, Joey,” diye uyarmıştı. “Eğer bu sefer gidersen, bu iş biter.”

Yaa, tabii. Canım ne zaman isterse, hayatına girebilirim. Sen de her zaman beni kabul edersin.

“Anladım,” demişti Joey.

Böylece bu iş bitmişti. Sonra bir araba kiralamış ve Lara’yı görmek için yola çıkmıştı.

Lara, kendisiyle kalmasını teklif ettiği zaman, hiç şaşırmamıştı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Nikki, her sabah erkenden, Malibu'daki evden çıkıp arabayla vadideki İntikam prodüksiyon ofisine gidiyordu. Mick'inkinin bitişiğinde kendi özel ofisi vardı. Mick'in çevresindeki yapım ekibi, kaygı verecek kadar genç elemanlardan oluşuyordu. Kendisi ise, otuz yaşlarında, ne yaptığını bilen ve yapım konusunda çok yetenekli bir takım insanları işe almıştı. İnşallah, hep birlikte, anlaşılabilir bir grup oluşturacaklardı.

172

Her şey yolunda gibiydi. Lara'nın başrolde olmasının yararı, başka yıldız isimlere ihtiyaç duyulmayacak olmasıydı. Filmin oyuncu kadrosu, Aiden Sean dışında, tanınmamış yeteneklerden meydana geliyordu. Finansman sağlanmıştı ve çekimler iki hafta içinde başlıyordu. Yapımcı olmak, sadece kıyafetleri tasarlamaktan çok daha farklıydı. Artık patron konumundaydı ve herkesin çözüm için ona gelmesi hoş bir duygu yaratıyordu.

Yalnızca iki gün daha ve Lara New York'tan dönmüş olacak, sonra da Mick'le tanışabilecekti. Of, Tanrım! diye düşündü Nikki. İkisi ya birbirlerinden nefret edecek ya da veya bir sevgi yumağı oluşturacaktı. İkincinin olması için dua ediyordu.

Bir de Richard'ın yüzü gülseydi. Onun, yapmakta olduğu iş için, kendisiyle gurur duymasını beklemişti, aksine, kocası kendisini yüzüstü bırakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Mick'in, üçünün bir araya gelmeleri gerektiği konusundaki tüm ısrarına karşın, henüz Aiden Sean ile tanışmamıştı. Ama bugün öğle yemeği yiyeceklerdi.

Ciddi bir sesle, "Onu senin hizada tutacağına güveniyorum," diye hatırlattı Mick'e. "Aiden senin sorumluluğun. Eğer dağıtırsa, tüm suç sana ait."

Mick, parmaklarını havada şaklatarak, "Anladım, anladım," dedi.

"En ufak bir sorun yaratırsa, kendisini dışarıda bulur. Umarım bunu ona anlatmışsındır."

"Ona anlatmama gerek yok. Bunu biliyor."

Aiden bir saat gecikmeyle görüldü, onun bu kadar soluk benizli ve

siska olması, Nikki'yi şaşkına çevirdi. Korku veren yüzünün ince kemikleri, beyaz, neredeyse şeffaf bir deriyle kaplıydı; fersiz buz grisi gözleri vardı; soluk kahverengi saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmıştı. Değişik dövmelemlerle süslü siska gövdesinin görünüşü korkunçtu. Korkutucu görünümüne karşın, yine de olağandışı, uyuşmuş gibi bir çekiciliği vardı. Sanki dünya yorgunu bir rock yıldızı görüntüsündeydi.

Nikki'nin elini sıkarken, kor gibi gözleri ile onu delip geçti. Tanıştırdıktan hemen sonra sigarasını yakmaya çalışırken, Nikki, nikotinden sararmış parmaklarının titrediğini fark etti.

Mick, Aiden'in artık düzelmiş olduğu konusunda garanti vermişti. Tüm programları uygulayarak kesinlikle ıslah olmuş bir bağımlısıydı.

Gerçek bir uyuşturucu bağımlısı asla ıslah olmaz, diye düşündü Nikki, yalnızca bundan sonraki dozdan önce uzun bir mola veriyordur.

173

Eğer Aiden, yıllardır böyle bir bağımlı olmamış olsaydı, büyük bir kariyere sahip olabilirdi. Hal böyleyken, bu meslekte ayakta kalmayı başarmış olmasının tek nedeni, muazzam bir yeteneğe sahip olması ve her zaman inanılmaz, bir performans sergilemesiydi. Üstelik çoğu zaman, uyuşturucu yüzünden yarı çılgın bir durumda olurdu. Yönetmenler onu seve seve kadrolarına alırlardı çünkü her zaman istenileni verirdi. Yapımcılar ise tam aksine, ondan uzak durmak isterlerdi, çünkü küçümsemeyecek bir rizikoydu.

Üçü birlikte Ventura'daki bir İtalyan restoranına gittiler. Aiden, maroken bölmeye kayd, derhal bir duble buzlu Jack Daniel's ısmarladı. Garson kız -ki onun hayranı olan güzel bir kızdı- kendisine sürekli olarak restoranda sigara içmenin yasak olduğunu hatırlattığı halde, Nikki onun salatadan önce üç sigara içtiğine tanık oldu.

"S..tir et," demişti Aiden, sesi mıcır üstündeki çatlak zift gibi çıkıyordu. "İnsan birkaçamak yapabilmeli." Buz grisi gözleri Nikki'yi dikkatlice inceliyordu. "Hepsini bıraktım, Nikki," dedi yas tutar gibi. "Kokain yok, sürat yok, kahrolası hiçbirşey yok. Bir içki içiyorum -bu seni rahatsız etmesin- çalışırken içkiyi bırakırım."

"İkinizle sette birlikte olmak için öylesine can atıyorum ki," diye ağır ağır konuştu Nikki. "Mick çalışırken sigara içmiyor, sen içki içmiyorsun. Vay be, ikinizin de bağımlılıklarınızı kontrol etmenizi izlemek bayağı bir olay olacak."

Aiden gülümsedi, küçük ince bir gülümseme. "Daha önce herhangi bir yapım üstlendin mi, Nikki?"

Nikki, hemen savunmaya geçerek, “Hayır,” dedi. “Ama son altı yıldır filmlerde çalışıyorum. Oldukça deneyimim var.”

“Ne yapıyordun?”

“Kostüm tasarımcısı,” diye yanıtladı, onun kendisini yıldırmasına geçit vermemeye kararlıydı. “Ve elbette, kocam Richard Barry’dır, onun için film yapımı ile ilgili her konuda kesinlikle eğitim sahibiyim.”

Şimdi neden ona bunu söylemişti ki? Onun kendisini etkilemeye çalışması gerekiyordu, kendisi ona özgeçmişini anlatmak zorunda değildi.

Aiden, bir buz parçasını emerek, “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“Bu bir kadına sorulacak en kaba soru.”

Aiden, bunu bardağına geri tükürdü. “Yaşından utanıyor musun?

174 Kaçsın? Otuzbeş? Kırk?”

“Çok teşekkürler,” dedi Nikki. Gururu incinmişti. “Otuz iki.”

Gıdıklar gibi güldü, “Sana itiraf ettirebileceğimi biliyordum.”

Nikki, “Neden?” diye sormaktan kendini alamadı. “Daha mı yaşlı gösteriyorum?”

“Tam becereceğim yaş, hayatım,” dedi rahatça.

Onun kendisinin kıcını öpmesi gerekmezmiydi? Bu onun onsekiz aydır aldığı ilk işti ve bu berbat siciliyle, bunu aldığı için şanslıydı.

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu Nikki. Davranışından hoşlanmamıştı.

“Ölmek üzere otuz dört,” dedi ifadeşiz bir sesle.

Mick çılgınca bir kahkahayla, “İkiniz de yaşlısınız,” dedi. “Bana gelince, hâlâ idare ediyorum. Geçen hafta, on beşten fazla olmaması gereken, bir bebekle beraberdim, limuzinde ağzıyla boşalttı beni.”

“Ve bununla gurur duyuyorsun ha?” dedi Nikki. Şaşırmıştı.

Mick yıldı. “Bu bir erkek işi,” dedi ağzı kulaklarında.

“Evet, büyük ihtimalle, kaldıramayan bir erkek,” diye mırıldandı Nikki.

Aiden, alay ederek, “Haydi, haydi, kıskanma,” dedi.

Aman Tanrım! Nikki, Lara’nın Mick’le karşılaşması konusunda endişe duyarken, Aiden on kat daha beter çıkmıştı.

Tecavüz sahnesini düşünmek bile istemiyordu. Richard, onu, işe aldığı insanlardan, özellikle de oyuncularından, tam anlamıyla emin olması konusunda uyarmıştı. Ama Nikki dinlememişti. Richard, yedi hafta boyunca, ‘Ben sana söylemiştim,’ diyip duracaktı şimdi.

Bu iki uyumsuzu fazla dostluk göstermenin iyi olmayacağına karar verdi. Aralarına mesafe koymak daha doğrudu. Soğuk davranarak onlara kimin patron olduğunu gösterecekti.

Yemeğini bitirir bitirmez saatine baktı. “Yiyip kaçmaktan nefret ederim; ama bir randevum var,” dedi aceleyle.

“Benim de bulunmam gereken bir şey mi?” diye sordu Mick, ağzı seyrirerek.

Nikki, bölmeden dışarı doğru kayarken, “Hayır. Bu aa ... özel,” dedi. “Sette görüşürüz,” dedi Aiden. Nikki’yi huzursuz edecek bir şekilde süzüyordu.

Nikki restorandan aceleyle çıktı; arabasını beklerken kaldırımında durdu ve temiz havayı derin derin içine çekti.

Aiden Sean’da sanki bela olduğunu söyleyen bir şey vardı. 175
Artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kontrat imzalanmıştı; o da ekibin bir parçasıydı.

Yine de...her şeye rağmen, belli bir karizmaya sahipti ve onunla birlikte çalışmak kesinlikle sıkıcı olmayacaktı.

Arabası geldi; Nikki, komiye cömert bir bahşış bırakarak, kendini hemen arabaya attı.

Yapacak işleri vardı. Artık konsantre olma zamanı gelmişti. Summerküstaşça, “Mick’i aramadım, aramaya da niyetim yok,” dedi. “Çünkü ondan hoşlanmadım bile. Çarpıcı olan Aiden Sean.”

“O zaman limuzininin arkasında neden Mick’le o işi yaptın?” diye sordu Tina her zaman ki gibi pratik.

“Yapmadım,” diye yanıtladı Summer, kızgın bir sesle. “Sulu bir öpücük ve sonra bana şeyini, ne olduğunu biliyorsun, emdirmeye çalıştı.”

“Yaptın mı?”
“Asla. Onunla dışarı çıkmam Aiden’in beni farketmesini sağlar sanmıştım. Aptal durumuna düştüm,” diye kabul etti Summer. “Sen hiç, yaparken bile aptalca olduğunu bildiğin bir şey yapmaz mısın?”

Minicik tanga altlı bikinilerini giymiş, esrar içip bronzlaşarak kumsalda oturuyorlardı.

“Evet,” dedi Tina. “Salak küçük bir çocukken.”

“O kadar yaşlı değilsin.”

“Yaşlılığın eşiğindeyim.”

Summer, güneşi yakalamak için başını geriye atarak, “Ben de öyle,” dedi.

Elli yaşlarında bir adam, kumsalda jogging yaparken; ikisini de gözüne kestirdi ve neredeyse durdu.

“Evli. Üç çocuk. Rahat bir iş,” dedi Tina, onu yukarıdan aşağıya süzerek. “Onu istediğim zaman elde edebilirim.”

“Erkekler!” dedi Summer.

“Beyinlerinin yerinde y..akları var,” dedi Tina.

“Tam üstüne bastın!” diye güldü, Summer.

İkisi de gülmekten kumlara yuvarlandılar.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Lara'yla Joey deniz kıyısında el ele yürüyorlardı, yalınayak ve tam bir uyum içinde. Akşam yemeğini terasta yemişlerdi; diyet makarna, yeşil salata, yanında bir şişe kırmızı şarap. Yemek bitirdince, Joey, "Hadi gel; sahilde o çok istediğin yürüyüşe çıkıyoruz," demişti.

Lara, "Harika," demişti, heyecandan ağzı kuruyarak.

Şimdi birlikteydiler, ıslak kumlarda dolaşıyorlardı ve Lara bundan sonra ne olacağını düşünmekten kendini alamıyordu. İlk adımı Joey'in atması kaçınılmazdı, yeter ki Lara asla var olmayan arkadaşlıkları ile ilgili yanlış anlamlar çıkarıyor olmasın.

Bu çok saçmaydı, yalnızca elini tutmak bile başlı başına etkileyici idi. Beden kimyası diye bir şey vardı!

Eve dönerken, Joey yarı yolda durdu ve kumların üzerine oturdu. Lara'yı da yanına çekerek, "Aya bak," dedi. "Nefis, değil mi?"

"Çok güzel!" diye iç çekti Lara.

"Senin gibi."

Lara, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Neden nabzının hızlı attığını ve başının döndüğünü merak ediyordu.

Joey, ayağa fırlayarak, "Hey, Lara," dedi. "Hadi yüzelim."

Lara, huzursuz bir ifadeyle, "Saçmalama," dedi. "Karanlık ve soğuk. Hiçbirşey görünmüyor."

Joey, gömleğini çıkarırken güldü. "Balıklar aldırır mı sanıyorsun?" dedi. "Karanlık olmuş, aydınlık olmuş; onların umrunda mı sanıyorsun?" Fermuarını açtı ve pantolonunu çıkardı.

Lara, başını iki yana sallayarak, "Sen delisin," dedi. "Havlun bile yok."

"Bayan Pratik," diye dalga geçti Joe.

"Ama, öyle," derken, okulun en akıllısı gibi davrandığı için kendinden nefret ediyordu.

"Haydi gel," dedi Joey, onu da çekerek. "Geceleyin okyanustan güzel bir şey olamaz. Sanki kocaman, karanlık bir beynin içinde olmak gibidir."

Lara, “Mayom yok,” dedi ciddiyle.

“İç çamaşırların yeter.” Şortuyla yanında dururken, elbiseleri ayaklarının dibinde bir yığın halindeydi.

Lara, “Benim çamaşır giydiğim düşüncesine nereden vardın?” diye sordu cesaretle.

Joey, “Tabii ki giyiyorsun,” dedi gülerek. “Binlerce büyük şey üzerine iddiaya girerim ki giyiyorsun.”

“Niçin böyle söylüyorsun?”

“Çünkü bütün iyi kızlar külot giyer.” Lara, elinde olmadan güldü. “Hadi yüzelim,” diye ısrar etti Joey. “Bazen tehlikeli eğlencelidir.”

“Ben ... ben üşütmeyi göze alamam.”

“Macera sevmez misin?”

178 Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Joey’in, onun üzerinde öylesine inanılmaz bir etkisi vardı ki. Duygularıyla nasıl başedeceği hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

“Tamam, o zaman yapma,” dedi adam, “ama ben gidiyorum,” ve genç kadın onu durduramadan, denize doğru koşup, kırılan dalgalara balıklama daldı.

Lara, ay ışığının aydınlattığı kumsalda duruyordu; titreyerek. *Katıl ona*, diyordu içindeki ses. *Eğer bir şeyler olmasını istiyorsan, yap bunu.*

Elbisesinden sıyrıldı, soğuk suya, ihtiyatla, deniz bileklerini yalayacak kadar girip, “Joey,” diye seslendi, sonra dalgaların içine doğru yürürken, karanlığa bakarak. “Joey!” diye tekrar bağırdı.

Hemen hemen beline kadar suya girmişti ki, Joey birden sudan fırladı. Onu arkadan yakalayarak, “Yakaladım seni!” diye bağırdı.

“Aman Tanrım!” diye çığlık attı Lara. Kontrolsüz bir şekilde titriyordu. “Beni korkuttun!”

Lara’nın elini tutarak, “Beni takip et,” dedi Joey.

Su Lara’nın omuzlarının üzerine çıkana kadar, denizde yürüyerek açıldılar. Joey, “Artık yüzmeye başla,” diye komut verdi.

Lara, “Fazla uzağa gidemem,” dedi huzursuzca. “Ben ... ben bir şey göremiyorum.”

“Korkma,” diye ona güven verdi Joey. “Tam yanımdayım.”

Lara dünyanın en iyi yüzücüsü değildi, ama ona güveniyordu. Üstelik o haklıydı, bu bir serüvendi. Arada bir eğlenmek kendisinin de hakkı değil miydi?

Karanlık okyanusta yüzerek açıldılar. Kıyıya yönelen dalgaların sa-

hilde patlamadan önce etraflarında kabardığını hissediyorlardı. “Joey ...geri dönmek istiyorum,” diye bağırdı Lara, huzursuzlanmaya başlamıştı.

“Peki,” diye seslendi Joey. “Dön ve beni izle.”

Dediğini yaptı. Ani bir dip akıntısıyla boğuşarak kumsala doğru yüzmeye başladılar.

Lara tüm gücüyle yüzüyordu, ama bir süre sonra, gittikçe geride kaldığını fark etti.

Joey, okyanusun sesini bastırarak, “Haydi!” diye bağırdı.

Nefesi kesilmişti ve Joey’e yetişmeye çalışırken paniğe kapılmak üzereydi. AmanTanrım! Yarın saçları tuz içinde, gözleri soğuktan kırmızı ve kanlanmış olacaktı. Korkunç görünecekti. Yoko ile Roxy, onu tekrar adam etmek için epey uğraşmak zorunda kalacaklardı. Tabii sahile ulaşmayı başarabilirse.

Bacağına bir şey sürtü. Korkulu bir çığlık attı, gözleri korku ile büyümüştü. “Burada köpekbalığı var mı?” diye nefesi kesilerek sordu.

“Köpekbalığı mı?” diye omuzunun üzerinden bağırdı Joey. “Tabii. Binlerce.”

Lara, deli gibi kulaç atmaya başladı. Umutsuzca ona yetişmeye çalışıyordu.

Joey, “Hey, çırpınmayı bırak,” dedi, Lara yanına gelene kadar suda dik durarak. “Bak, burada ayağın yere değebiliyor.”

Lara’nın ayakları dibe değince sakinleşti.

Joey, tekrar elini tutarak, “Haydi,” dedi. “Bir köpekbalığı yemeden seni buradan çıkaralım en iyisi.”

“Çok komik,” dedi Lara, kızgın bir sesle, sudan soluk soluğa kumlara çıkarken.

“Nasıl kurulanacağız?” diye sordu, bir kez daha elinde olmadan titreyerek.

“Vücut ısısı,” dedi Joey, kollarını ona dolayıp sıkıca sarılarak. “Bu her zaman işe yarar.”

O zaman Lara, bu gidiş geliş sırasında onun şortunu kaybetmiş olduğunu fark etti.

Sertleşmiş aletin yoğun bir şekilde bacağına baskı yaptığını hissetti. “Joey...” diye başladı. “Ben...”

Sonra, Joey dudaklarını onunkilerin üzerine bastırıp, diliyle ağzını keşfe başladığında mantıklı düşünme yeteneğini tümüyle yitirdi.

Sonunda gerçekleşmişti işte ve bunu durduracak gücü yoktu. Daha-sı, durdurmak da istemiyordu zaten.

Uzun bir süre öpüştüler, ömründe hiç böyle pşmemeşti. Joey'in dudakları bir an yumuşakken biraz sonra güçlü ve ısrarlı oluyor, dişleri yavaşça dişlerini okşarken, bunun arkasından gelecek zevkin beklentisi içinde, Lara'yı tir tir titretiyordu.

Hiçbir şeyi aceleye getirmiyor, Lara sessizce başka yerlerine de dokunması için yalvarana kadar, zamanı uzatıyordu.

Meme uçları, sutyeninin ıslak ipeğini delecekmiş gibi, dimdikti. Lara, erkeğin klipsi açıp göğüslerine dokunmasını istiyordu. Haftalardır beklediği, dönüşü olmayan noktaya ulaşmışlardı.

Joey, öpmeye devam etti; uzun, istek dolu öpücükler, Lara'nın aklı-nı başından alan pcklerle.

Lara istekten gücünü kaybetmiş bir şekilde, onu okşamak için aşağı doğru uzanırken inledi.

Genç adam elini itti, sanki '*Sabırlı ol*' demek ister gibi. '*Zamanını ben sana söyleyeceğim.*'

Rzgr zehir gibiydi, ama Lara fark etmedi bile. Vücudunun her bir santimi alev alev yanıyordu. Tek istediği şey, Joey'in içine girmesiydi.

Joey, Lara'yı büyük bir özenle okşuyordu. Lara öbür kadınlar gibi değildi. Güzel bir prenesti o. Kendini bir prens gibi hissetmesini saçlı-yordu. Lara'nın prensi.

Ona göz koyduğu günden beri, normal seks hayatını dizginlemiş, kendini ona saklamıştı.

Ağzı öylesine tatlıydı ki, her şeyden daha lezzetli ve taptaze.

Onu kuma yatırıp, ateşli bir şekilde sahip olma isteğini bastırarak geri çekildi, çünkü bu geceyi olağan dışı yapması gerektiğini biliyordu.

Ağır ağır göğüslerine dokundu.

Lara tekrar inledi, Joey'e yaslanarak, kendisini sutyeninin hapsin-den kurtarmaya zorladı.

Joey bunu yapmadı. Onun yerine ince kumaşın ardındaki meme uçlarını daha da yavaş okşamaya başladı.

"ıkar...onu..." diye fısıldadı Lara, ondan önce boşalmaktan korkarak, yalvarmaktan kendini alamıyordu. Çünkü hiç böylesine tahrik olduğunu hatırlamıyordu. "Lütfen."

Genç adam, parmak uçlarıyla hafifçe meme başlarını okşadı.

Lara telaşla uzanıp styenin önündeki klipsi açtı.

Joey, göğüslerini açıkta bırakarak yavaşça sütyenini sıyırdı. Çok güzeldi, her yeri gibi. Elleriyle avuçladı onları. Sonra, onu dizlerinin üzerine çökerterek, aletini dikleşmiş meme başlarına sürdü, daha hızlı, daha hızlı.

Lara, "Joey" diye fısıldadı, soğuk rüzgârı ve dizlerine batan ıslak kum tanelerini hiç hissetmeden.

"Neden hoşlanırsın?" diye sordu, Joey. "Tam olarak neden hoşlandığını söyle bana."

Genç kadın, "Sen," dedi, nefesi boğazına tıkanarak. "Ben....seni.... istiyorum."

Adam, ellerini koltuk altlarına sokup onu kaldırdı ve tekrar öpmeye başladı, uzun, işkence eden öpücükler - daha önce bildiği her şeyden daha zevkli.

Sonra ellerini başının üzerine kaldırttı, ağzını sol göğsüne dayayıp 181 meme başını ağzına aldı, sanki süt emiyormuş gibi.

"Ohh...." Lara artık kendine engel olamadı ve tüm vücudu tepeden tırnağa zevkten titreyerek boşaldı. Ve Joey, henüz dokunması için yanıp tutuştuğu yere dokunmamıştı bile.

Joey, Lara'nın ellerini bıraktı ve onu kendisine çekti. Erkeğin göğsüne sokulan Lara'nın vücudu derin, sıcak bir tatminle titriyordu.

Joey, "İyi miydi canım?" diye sordu, saçlarını okşarken. "Özel miydi?"

"Tanrım, evet."

"Yarın çok daha iyi olacak."

Lara, "Yarını unut," diye mırıldandı, onun tuzlu erkeksi kokusunu büyük bir zevkle içine çekerek. "Haydi eve yatağa gidelim."

Joey, kesin bir tavırla, "Olmaz," dedi. "Yarın çalışman gerekiyor. Uyku önce gelir."

"Ama Joey ..."

Parmağını Lara'nın dudaklarının üstüne koydu. "Şus," diye emretti. "Haydi, donmadan eve gidelim."

Kumda el yordamıyla elbiselerini aradılar; aceleyle giyindiler ve eve koştular. Lara, Joey'nin, yatak odasına geleceğini umuyordu, ama gelmedi. Dudaklarına masum bir öpücük kondurup iyi geceler diledi.

Genç kadın, terkedildiği için tam anlamıyla taş kesilmişti, ama Joey'in haklı olduğunu biliyordu. Yarın, erkenden kameraların karşısında olması gerekiyordu; eğer Joey yatağına gelmiş olsaydı ikisi de sabaha kadar uyuyamayacaktı.

Yatağa yattı ve onu düşünmeye başladı. Yüzünü, saçlarını, kokusunu, gülümsemesini...

Joey Lorenzo. O, kendisinin kaderi miydi ? Sonunda kendisine geçmişini unutturabilecek yetenekte bir erkek bulmuş muydu ?

Joey odasına gitti; ortalıkta huzursuzca dolandı ve bir sigara yaktı. Demek yıllardır etraftan duyduğu şey buydu. Aşk *buydu*.

Bunun onun başına gelmesi olanaksız görünüyordu. Bunu asla istememişti, asla ummamıştı. Kadınlar kadındı, yatağa atmak da yatağa atmaklı.

Şimdi bu nereden çıkmıştı? Tanrım! Ne yapması gerekiyordu ?

Sabah, Lara evden ayrılana kadar bekledi, sonra çekip gitti.

Tek yol buydu.

182

Lara'nın çalar saati onu sabahın beşinde uyandırdı. Öylesine yorulmuştu ki, yataktan âdeta sürünerek kalktığı anda hapşırmaya başladı. Aynaya bakmaya cesaret edemiyordu.

İşinin başındaki Roxy kendisini pek sert selamladı. "Hay Allah kahretmesin, saçına ne oldu ?"

"Ben... yüzmeye gittim."

"Lânet olsun Lara," dedi Roxy, elini kendi dimdik saçlarının arasına gezdirirken. "Şampuan yapmamız gerekecek."

Lara, peşpeşe iki kez hapşırdı. "Peki."

"Bana soğuk aldığını söyleme."

"Öyle gibi."

"Harika, diye homurdandı Roxy. "Şimdi hepimiz hastalanacağız."

"Sana doğru soluk alıp vermemeye söz veriyorum."

"Tabii, tabii."

Yoko da fazla kibar değildi. Tam Lara'nın düşündüğü şey olmuş, gözleri tuzlu sudan kan çanağına dönmüştü. Yoko hemen fark ederek yüksek sesle şikayete başladı. Sonra onu bir divana yatırdı ve yüzünü, on beş dakika salatalık dilimleriyle, daha sonra da kalın bir bakım çamuruyla kapladı.

Roxy ve Yoko onunla işlerini bitirdiklerinde, Lara tekrar eski muheşem haline dönmüştü. Ne yazık ki, sete bir saat gecikmişti.

Kyle somurtmakta, Miles ise, ağzının içinde uğursuz bir şeyler geveleyerek, aşağı yukarı dolaşmaktaydı.

Miles, “Gelebildiğine sevindim,” diyerek, dalga geçti.

“Evet Lara, varlığını bizi onurlandırman ne kadar iyi,” diye ekledi Kyle.

Lara, “İlk defa geç kaldım,” diye dikkatlerini çekti. Yapmak istediği tek şeyin, o günün çekimlerini tamamlayıp eve Joey’a koşmak olduğunu düşünüyordu. Aralarında olup bitenler hakkında konuşup tartışmaya ihtiyaçları vardı.

Her şey nasıl böylesine çabuk gelişmişti? Bir an normal arkadaşlıklar, arkasından kumsalda çıplaktılar ve onu o kadar arzulamıştı ki, ne istese yapabiliirdi.

Oh, Tanrım! Şimdi bile onu düşünürken tahrik olduğunu hissediyordu. Hele o kendisini boşaltma şekli...sanki kendisine hiç dokunmamış gibiydi, kendisi ise hazırda.

Bir erkeğe bu kadar özlem duyuyor olabilir miydi?

Hayır. İsteddiği herhangi bir erkeğe sahip olabiliirdi. Ama olaylar öyle bir biçimde gelişmişti ki, bu, Joey olmuştu.

Onun kaslı vücudunu düşündü, anlamlı gözlerini ve kendisine o doğrudan ve derin bakışını...

“Neye gülümsüyorsun?” diye sordu Kyle, onu yeniden gerçeğe döndürecek kadar şaşırtarak. “Bunun ciddi bir sahne olması gerekiyor.”

“Aa ... affedersin ... sadece aa ... aklıma komik bir şey geldi de.”

Kyle sinsi bir tavırla, “Dün gece düzüştün mü, Lara?” diye sordu, dürterek.

Kızardı. Bütün dünya anlasın diye, yüzüne mi yazılmıştı bu? Buz gibi bir sesle, “Anlamadım?” diyerek adamı dondurdu.

“Sanmıyorum,” diye yıldı Kyle. “Buz Prensesi böyle şeyler yapmaz, yapar mı?”

Yemek paydosunda Lara, Jane’nin cep telefonunu aldı ve evi aradı. Cassie cevap verdi.

Sabırsızca, parmaklarıyla telefonun yan tarafında tempo tutarak, “Bana Joey’i ver,” dedi.

“Gitti,” dedi Cassie.

Lara, “Gitti mi?” diye tekrarlardı anlamsızca.

“Şehirde âcil bir işi olduğunu söyledi. Seni yarın arayacakmış.”

“Ne acil işi?”

“Bilmiyorum.”

“Bir numara bıraktı mı?”

“Yoo.”

Lara, “Peki sen niye istemedin?” diye bağırdığını farkettiler ve hemen sustu. Cassie’ye yüklenmemeliydi; bu onun hatası değildi.

“Özür dilerim,” dedi Cassie. Sesi incinmiş gibiydi. “O kadar önemli olduğunu düşünemedim.”

Lara, “Değil,” dedi ve telefonu kapadı.

Yanıbaşında duran Yoko, “Yolunda gitmeyen bir şey mi var?” diye sordu.

“Bir şey yok,” dedi Lara. Geceyi o olmadan nasıl geçireceğini düşünüyordu. “Hiç bir şey yok.”

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Yönetmenler Birliği'nin önündeki olaydan sonra, Alison Sewell mahkemeye çıktı; taciz, saldırı ve polise karşı koymaktan on sekiz aya hüküm giydi.

Alison, olan bitenin tamamen haksızlık olduğunu düşünüyordu. O, Lara'yı taciz etmemişti. Onun dostuydu. Kuş beyinliler bunu anlamıyorlar mıydı? DOSTUYDU ONUN.

Bu salak polisler neden çıkıp da gerçek suçluları tutuklamıyorlardı? 185
Katilleri, ırza geçenleri, çocukları taciz edenleri ve hırsızları...

Lara'nın yöneticilerinden biri tarafından tutulmuş olan, aptal bir özel dedektif, Lara'ya yazmış olduğu tüm mektupları, delil diye ortaya koymuştu. Bu mektuplar özeldi ve yalnızca Lara'nın görmesi içindi. Ama salak dedektif mahkemede kalkmış ve herkes duysun diye yüksek sesle alıntılar okumuştı. Alison çok öfkelenmişti.

Sonra Lara şahsen kalkmış ve onun, Alison Sewell'in, aylardır kendisini rahatsız ettiğini, davetsiz çat kapı evine geldiğini, yüz defadan fazla telefonla aradığını, çalıştığı her yere girmeyi denediğini iddia etmişti.

Ne boktan bir saçmalıktı bu. Alison'un tüm yaptığı, Lara'yla arkadaş olmaya çalışmaktı. Bu iyi niyeti bak nereye sürüklemişti onu. Hapse. Gerçek suçlularla birlikte kilit altındaydı.

Mahallesindeki bütün kedileri zehirlemiş olan bir deliyle aynı hücreyi paylaşıyordu. Beyaz saçlı ve zarif tavırlı, hoş bir yaşlı hanım. Ama bir gece, Alison uykudayken, bu yaşlı inek onu boğmaya kalkışmıştı.

Yeni hücre arkadaşı ise sarı boyalı saçlı bir orospuydu, yattığı heriflerden birini bıçaklamıştı ve kimseyle konuşmuyordu.

Bu da Alison'un işine geliyordu. Düşünecek pek çok şeyi vardı. Çünkü dışarı çıktığında, Lara Ivory'ye bunu ödetecekti.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Telefon çalmayı reddediyordu. İki gece boyunca Lara, aşk hastası bir budala gibi telefonu seyretmişti. Sonra, olamaz, herhalde bir arıza var, diye düşünmüştü.

Ahizeyi kaldırdı. Normal çevir sesi geldi. Telefonu çarparak kapattı ve bir kitap alarak ona konsantre olmaya çalıştı.

186

Olanaksız. Bütün bu süre boyunca, kafasının içinde sürekli olarak bir ses çınılıyordu. *Joey ... Joey ... Joey ...* Ve o geceyi yeniden yaşayıp duruyordu. Hızla sahile koşmaları ... okyanustan koşarak çıkmaları ... birbirlerine sarılmaları ... Joey'nin ona dokunuşu ... orgazmın yoğunluğu ...

Aman Tanrım! Tek yaptığı şey, onu düşünmektir ve artık bitkin düşmüştü. Richard'la asla böyle şeyler hissetmemişti. Lee'ye gelince; o yalnızca hoş, rahatlatıcı bir ara nağmeydi.

Ona göre, her şey büyüleyiciydi. Peki Joey'in derdi neydi?

Phillipa. Derdi o olmalıydı.

Phillipa. Ona geri dönmüş olabilir miydi?

Kendini aptal gibi hissetti. Joey Lorenzo hayatına girdikten beş dakika sonra onu evine davet etmiş ve kumsalda kendisiyle sevişmesi için yalvarmıştı. Şimdi de, adam hiç bir açıklama yapmadan gitmişti. Joey Lorenzo. *Hangi cehennemdesin?*

Film bitmişti. Cassie her şeyi toplamıştı. Bu gece veda partisi vardı; yarın sabah da evine, Los Angeles'a giden uçakta olacaktı.

Joey Lorenzo olmadan, çok teşekkürler. Buna alışsan iyi olacak, o tamamen tarih oldu.

O Lara Ivory idi, film yıldızı. Tüm övgülere ve yığınla ödüle rağmen yalnızdı. Acı verecek kadar yalnız. Geçmişinin korkulu etkisi altında ve unutmaktan aciz. Bir şekilde Joey'nin tüm bunları değiştireceğini ummuştu.

Ama hayır, Joey, dış görünüşün altında yatanı görmüştü. O, çirkin, küçük fahişeyi görmüştü...

Aman Tanrım! Babasının o korkunç sözlerini nasıl unutabilirdi? Ve kanını ... üzerine sıçrayan ... kömürleşmiş, et parçalarını ...

Kararlı bir şekilde kitabı bıraktı ve parti için giyinmeye zorladı kendini.

Telefon çaldı. Lara uzanıp açtı.

“Her şey nasıl gidiyor?” diye sordu Nikki.

Lara, sahte bir neşeyle, “Harika,” diye yanıtladı.

“Gelmeni dört gözle bekliyorum,” dedi Nikki. “Mick seninle tanışmak için ölüyor.”

“Geçinebiliyor musunuz?”

“Onun hakkında duyduğün tek kelimeye bile inanma. Birazcık tuhaf, ama bu, yeteneğe yakışıyor.”

Birkaç dakika daha lafladılar. Lara, Joey’le ilgili içini dökmeye niyetlendi; sonra öğrenci kız yenilgisini açıklamaktan bir kazancı olmayacağına karar verdi.

Telefonu kapatır kapatmaz ‘İntikam’i ve önündeki azap verici çalışma günlerini düşündü. Quinn haklıydı, filmi yapmak için asla söz vermemeliydi. Çekim programı öldürücüydü ve peşpeşe tamamladığı iki esaslı filmden sonra asıl ihtiyaç duyduğu şey uzun bir tatildi.

Eğer Nikki’den başkası olsaydı...

Hayır. En iyi arkadaşını reddetmek istemiyordu; bu dürüst bir davranış olmazdı. Ayrıca, Revenge’i çekmek durmadan Joey’u düşünmesine engel olabilirdi.

Parti için basit bir turkuaz elbise ve sandaletler giyerek hazırlığını tamamladı. Kumsalda dans edilecekti ve ekipteki herkes onunla resim çektirmek isteyecekti.

Saçlarını fırçaladı; altın halka küpelerini ve Richard’ın, evlendiklerinden kısa bir süre sonra verdiği geniş altın bileziği taktı. Görünüşünden hoşnut kalmıştı. Aşağıya indi.

Joey salonda durmuş Cassie’yle sohbet ediyordu.

Bir an için allak bullak oldu. Joey dönmüştü. Onun Joey’i.

O senin Joey’in değil. Kafanı toparla ve hayâl kurmayı bırak.

Lara, kımıldamadan durdu.

“Bak kim var burada”, dedi Cassie, sanki acı verecek kadar açık değilmiş gibi.

Film yıldızı köklerine dönme zamanı. Onu buz gibi dondur. Buz Prenses’ini kimse Lara Ivory’den daha iyi oynayamazdı.

“Joey”, dedi hafifçe. “Burada ne işin var?”

Cassie, aceleyle kapıya giderken, “Gidip bakayım araba dışarıda mı,” dedi.

Lara keskin bir sesle, “Gitme,” dedi.

Cassie durakladı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Joey, Lara’ya derin derin bakarak, “Seninle yalnız konuşmak istiyordum”, dedi.

Lara, “Kusura bakma”, dedi. Yeşil gözleri dondurucuydu. “Veda partisine geç kalıyoruz. Belki başka zaman”.

Joey daha yakınına sokuldu, hafif bir sesle, “Alındın ha? Neden ayrıldığımı duymak ilgini çekmiyor mu?” diye sordu.

Lara, bir an için gevşer gibi oldu, sonra güçlü yönü ağır bastı ve *canı cehenneme, sanki küçük bir oyuncakmışım gibi beni oraya buraya çe-kıştırıp duruyor*, diye düşündü.

Gayet sakin, “Hayır Joey, kızgın değilim,” dedi. “Neden olayım ki?”

188 Konuşurken kapıya doğru yürüdü ve ekledi, “Şimdi bize izin verir misin?”

“Phillipa kendini öldürmeyi denedi”, diye mırıldandı düz bir sesle. “Çok fazla ilaç almış”

Lara aniden durdu. “Aman Tanrım!”

Joey, “Anlamıyor musun?” diye devam etti. “Gitmem gerekiyordu.”

Lara, aceleyle dışarı çıkan Cassie’ye, “Arabada bekle”, dedi. Sonra, “Neden beni aramadın?” diye sordu suçlarcasına. “Neden tek kelime bile etmeden gittin?”

Joey, “Kafamı toplamalıyım”, diye açıkladı, elini saçlarının arasından geçirerek. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin –şuçluluk duygusu - hastanede oturmak...ve yalnızca seninle birlikte olmayı istemek...”

“Oh”, dedi. Tümüyle aklı karışmıştı.

“Gücünü kazanır kazanmaz ona ‘başka birisi’ olduğunu söyledim ve hemen geri döndüm.”

Daha da yakınlaştı, elini eline alarak, “Amacım seni yüzüstü bırakmak değildi,” dedi.

Lara’yı bir rahatlama duygusu sardı. Belki de, her şeye rağmen, onlar için bir gelecek vardı. “Kolay olmamalı,” dedi hafifçe.

Joey, genç kadının elini avucunda sıkarak, “Değildi...” dedi. Sonra, gözlerinin içine bakarken biliyordu ki, planı işe yaramıştı, Lara tümüyle onundu artık. “Eğer senin açından bir sorun yoksa, bu defa kalıyorum.”

Lara, genç adamın tekrar yakınında olmasının tüm fiziki heyecanını hissederken, öfkesi ve hayal kırıklığı yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

“Evet, Joey”, dedi, hafifçe içini çekerek. “Benim için hiç bir sorun yok.”

“Tanrım!” diye çığlık attı Roxy. “Lara kiminle geliyor, bir göz atar mısın?”

Yoko, görmek için uzanırken, “Kiminle?” diye sordu.

“Joey bilmem ne. Üstelik, Tanrım! Bayan Bakire ile elele tutuşmuşlar.”

“Olamaz!”

“Kendin bak.”

“Onu nişanlı sanıyordum.”

“Bizim Lara’nın kokusunu alınca, nişan suya düşmüş olmalı.”

Lara’nın girişini fark eden yalnızca Roxy ile Yoko ikilisi değildi. Fısltı her tarafa yayıldı. Parti için gelen, ayrıldığı karısı Jean’nin kolundaki Kyle, durumu hemen fark etti. “Lara’nın bu bitirim herifle ne işi var?” diye sordu, kıvrıkcık kahverengi saçlı, yüzünde uzun süre acı çekmiş gibi bir ifade olan, güzel Jean’e.

“Adamın nesi var ki?” diye sordu Jean. Kocası olacak sadakatsiz köpeğin, bu olağandışı aktrisle yatıp yatmadığını merak ediyordu.

“Tanrı aşkına, o bir figüran,” dedi, Kyle hırçın bir sesle. Kendisi varken Lara’nın böylesine bir hiçle beraber olmasını onaylayamazdı. “Tanrı aşkına!” diye ekledi, kendi bir yığın münasebetsizliğini bu fırsattan istifade unutarak. “Anlamıyor mu? Bir numaralı Hollywood Kuralı: asla seviyenin altında oynaşma, der.”

“Bir karışıklığa sebep oluyoruz gibi bir his var içimde,” dedi Joey.

“Ne gibi?” diye sordu Lara, elini sıkarak.

“Bir numaralı sergi malzemesi biziz. Herkes gözünü dikmiş, bize bakıyor.”

Lara, hiç utanmadan, “Sahi mi?” dedi. Bırak baksınlar; bırak hepsi baksın. O Joey’le birlikteydi ve bunu kimin bildiği hiç umurunda değildi.

“Kuaförünün gözleri ava çıkmış gibi,” diye ekledi gülerek.

“Hımın..” dedi, hafif bir gülümsemeyle. “Sanki Roxy’nin birkaç fan-tezisinde rol almıştın gibi geliyor bana.”

Joey, safça, “Ben mi?” diye sordu.

“Hadi Joey,” dedi Lara. “Kadınların senin hakkında ne düşündüklerini bilmen gerek. Seni av gibi görüyorlar.”

“Ne hoş şeyler söylüyorsun.”

Genç kadın gülererek, “Doğru ama,” dedi. “Ayrıca, kadınlarda bıraktığın ölümcül etkinin farkında olduğundan da eminim.”

“Ben *kadınlarla* ilgilenmiyorum,” dedi Joey. “Sadece seninle ilgileniyorum.”

Lara, “Ne centilmensin,” dedi, zevkten ürpererek, çünkü bu gece ilişkilerinin tadını çıkaracakları kesindi.

Joey, “Üşüdün mü?” diye sordu.

“Hayır. Çooook çooook ısındım,” diye mırıldandı, dalga geçerek.

“Hey,” dedi sırtarak, “Bana mı söylüyorsun? Seninle kumsalda olan şanslı adam bendim, anımsadın mı?”

Gözgöze geldiler. Joey’in bakışları Lara’nın aklını başından almıştı.

“Ben...ben insanlara karışmalıyım,” dedi, soluğunu tutarak. “Biliyorsun ekiple resim çekertirmek, kibar rolü oynamak, filan.”

Joey, “Sabah Los Angeles’a gidiyor muyuz?” diye sordu öylesine.

“Sen de geliyor musun?”

Jocy yine sırttı. “Bensiz gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

BÖLÜM OTUZ

Roxy, boyalı kaşlarını kaldırarak, “Lanet olsun, neler oluyor?” diye sordu Trinee’ye.

“Ne bileyim?” diye yanıtladı Trinee. Bilmediği için rahatsız olmuştu.

“Sen bu herifle sıkı fıkıydın. Bize bu işin aslını anlatabilmen gerektirdi.”

Trinee omuzlarını silkti. “Lara’nın yanından ayrılır ayrılmaz soracağım ona.” 191

“Yap bunu,” dedi Roxy. “Çünkü erkekleri tanırım ve bu da numara yapıyor.”

“Neden böyle söylüyorsun?” diye araya girdi Yoko. “Onu hiç etrafta oynasırken görmedik. Şurası kesin ki yeterince fırsatı oldu.”

Roxy, bilmiş bilmiş kafasını sallayarak, “İçimde onunla ilgili kötü bir his var,” dedi. “O Lara’ya göre biri değil.”

“İçinde kötü bir his var çünkü onu sen istiyorsun,” dedi Yoko. “Ama onu yıldızımız kaptı, sen de morardın bebek.”

“Doğru değil,” diye karşı çıktı Roxy. “Lara kendine bir adam bulduğu için memnunum. Doğru erkektir umarım.”

“Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Bunun nesi yanlış?”

“Lara, bizim gibi sokak kurdu değil,” diye tepki verdi Roxy. “O üç yüz kez köşeye çıkmadı.”

“Kendin için konuş,” dedi Yoko, taş atarak. “Şahsen ben tek erkekten yanayım.”

“Evet,” diye mırıldandı Roxy. “Her seferinde bir erkek.”

Joey bir köşeye çekilip bir koltuğa yerleşti. Lara yoluna girmişti, problem yoktu. Onların daha çok istemelerini sağla ki, her zaman hazır olsunlar.

Numara yapmasına gerek yokmuş gibi gelmişti ona, ama bu kesinlikle zekice bir adım olmuştu.

Ayrıldıktan sonra, yakındaki bir motele yerleşmiş ve birkaç gün televizyona bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Onu aramamak için

tüm iradesini kullanmıştı. Şimdi onun, oradan oraya dolaşarak film yıldızı olmanın gereklerini yerine getirmesini seyrederken, adamlarla poz vermesine, kibarca gülümsemesine, sohbet etmesine bakarken, biliyordu ki, o kendisininindi.

Sık sık göz göze geliyorlar ve aralarındaki bağ alevleniyordu. Bu gece onunla sevişmeliydi. Hazırdan da öteydi ama güvenle beklemek her zaman olumlu katkı yapıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Trinee, karşısındaki bir koltuğa yerleşip, onun düşünce akışını keserek. “Senin de nişanlı olduğunu sanıyordum, benim gibi. Şimdi ise burada Lara ile berabersin. Neler oluyor adamım?”

Trinee’yi kısık gözlerle süzdü. Amma densizdi; yanına gelip özel sorularla onu rahatsız ediyordu. Anlamamış mıydı? Artık şartlar farklıydı. “Olay şu Trinee,” dedi. Sonra, ona etrafa yaymasını istediği şeyleri söyledi. “Kadere inanır mısın?”

Trinee, boş boş bakarak, “Kader mi?” diye tekrarladı.

“Lara ile benim aramda olan bu işte.”

“Sahi mi?”

“Kaçınılmaz.”

“Nişanlın ne olacak? Çok aşağılanmış olmalı!”

Joey, “Üstesinden gelecektir,” dedi sükunetle. Salonun karşısındaki Barbara Westerberg’ü, kendisine bakarken yakaladı. Göz göze gelmekten kaçındı.

“Sen farklı birisin,” dedi Trinee.

“Sadece dürüstüm.”

Trinee öfkeyle oradan uzaklaştı.

Sonunda Lara geri geldi; yüzü kızarmıştı. Set işçilerinden birinin hediye ettiği bir gardenya vardı elinde. “Görev tamamlandı,” dedi nefes nefese. “Artık gidebiliriz.”

“İyi. Yerliler pek dostça değiller.”

“Kim dostça değil?”

“Barbara Westerberg, bütün gece boyunca beni bayat balık gözleriyle süzdü.”

“O seni istiyordu,” dedi Lara hafifçe. “Hepsi seni istiyordu.”

“Ve bakınız, ödülü kim kazandı.”

“Ödüller hakkında ne derler biliyor musun?”

“Sen söyle.”

Hafiften güldü. “Onlar eve götürmek ve oynanmak içindir.”

Joey, çok şaşırması gibi davranarak, “Lara,” dedi. “Ben de seni kibar bir kız sanıyordum.”

“Hayır Joey, ben herkesin zannettiği kusursuz küçük erdem kumkuması değilim.”

“Haydi gidelim,” dedi Joey. “Yapacağımız daha iyi şeyler var.”

Lara, Cassie’yi buldu ve gideceklerini söyledi.

Cassie, hafifçe kaşlarını çatarak, “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. Bu aktörle olanlar onu kaygılandırmaya başlamıştı.

Lara, neşe içinde, “İyi mi?” dedi. “Kendimi harika hissediyorum.”

“Madem öyle diyorsun,” dedi Cassie. Lara’yı asla böylesine kontROLSUZ görmediğini düşünüyordu.

“Off, haydi Cass ... en son mutlu olduğumdan bu yana ne çok zaman geçti, farkında mısın?”

Cassie, içtenlikle, “Senin iyiliğini istiyorum Lara,” dedi. “Eğer Joey’nin doğru kişi olduğunu düşünüyorsan ...”

Lara güldü. “Onunla evlenmiyorum Cass; sadece iyi vakit geçiriyorum. Haa, bu arada, sabah Joey’in de bizimle geleceğini pilota bildirsen iyi olur.”

Cassie’nin akli artık gerçekten karışmıştı. “Los Angeles’a mı?”

“Evet,” dedi Lara. Miles’in yanına koşup yanağını öptü. “Los Angeles’ta görüşürüz sevgilim.”

“Lara, sen en iyisisin,” dedi adam eğilerek. “İşimi çok kolaylaştırıyorsun.”

“Aynısı senin için de geçerli, Miles. Tekrar birlikte çalışacağız.”

Kyle ile karısını başıyla selamladı. Zavallı kadına acıyordu. “Jean, seni tekrar gördüğüme sevindim. Kyle, dublaj stüdyosunda görüşürüz.”

Kyle, ayağa kalkarak, “Dikkatli ol Lara,” dedi.

“Anlayamadım.”

Kulağına eğildi karısı duymasın diye. “Onun nerelerde dolandığını hiç bilmiyorsun, tatlım. AIDS testi yaptırmasını söyle.”

Lara, arkasını döndü, öfkeden kızarmıştı. “Herkesin kuralı kendine, Kyle,” dedi, alçak sesle. “Sen kendine bak, şoven domuzların bile yüz karasısın.”

Joey, arabanın içinde bekliyordu. Lara, arkaya, onun yanına oturdu. Joey, genç kadının elini tuttu ve eve gidene kadar konuşmadılar.

İçeri girer girmez, Joey, Lara’nın ışıkları yakmasına engel oldu. Her iki bileğini de sımsıkı tutup, başının üzerine kaldırdıktan sonra dudak-

larını acıtarak öptü. “Bütün gece bunu yapmak istedim,” dedi, genç kadını bırakırken.

Lara da kısık sesle, “Ben de seni istedim,” diye karşılık verdi.

“Cassie partide ne kadar kalacak?”

“Fark eder mi?”

“Evet, fark eder. Burada yalnız olmalıyız.”

“Bir süre kalır.”

“Ön kapıyı kilitle.”

“Joey ... konuşmayacak mıyız?”

“Şimdi değil.” Sonra, Lara, ondan başka hiçbir şey düşünemeyecek bir duruma gelene kadar, tekrar öptü onu. Uzun, derin ve içten öpücüklerle. Arkasından elbisesinin askılarını indirdi. Kaba bir tavırla sutyenini çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı.

Genç kadın heyacandan bayılacak gibiydi. Hafifçe titreyerek, Joey’in pantolonun fermuarını yakaladı, cesurca aşağıya çekip, içeride keşfe çıktı.

Genç adam, Lara’nın elbisesinin geri kalan kısmını hızla ince kalçalarından aşağıya çekip bikini külotuyla birlikte çıkardı.

“Yere yat,” diye emretti.

Lara, onun soyunmasını seyrederken, trans halindeymiş gibi dediğini yaptı.

Yaşamı boyunca, hiç bir erkeği bu kadar arzulamamıştı. Richard’la her şey yatak odasında gerçekleşirdi; Lee’yle biraz daha maceraperesttiler. Joey ile burada, kiralık evin salonunda yerde yatarken, arzudan çıldırıyordu.

Bir an sonra üzerindeydi, bu kez sevişme öncesi oyunlar yoktu. Lara’yı zevkten inleterek yavaşça içine kayarken, hiçbir şeye gerek kalmamıştı zaten.

Artık tam uyum halinde, dev bir dalganın ucunda tehlikeli bir dengedeydiler...

Lara, uzaktan birisinin haykırdığını duyabiliyordu. Belli belirsiz onun kendisi olduğunu fark etti.

Doyuma birlikte ulaştılar, zirveye çılgın iniltilerle çıkarak. Bütün istediği buydu ve bundan da fazlası.

Sona ulaştıklarında Joey üzerinde yayılıp kaldı. Lara kendinden geçmişti. Tüm vücudu ateş gibi ve yapış yapıştı. “Joey,” diye mırıldandı mutlu bir sesle, “Oh, Tanrım, Joey.”

Joey tembelce, yana doğru yuvarlanıp kolunu üzerine atarak, “Hoşuna gitti mi, bebeğim?” diye sordu.

Lara, “En iyisiydi,” diye fısıldadı, mutlu. “Tam anlamıyla en iyisi.”

“Söyle bana,” diye ısrar etti Joey.

“Ne söyleyeyim?”

“Senin için asla bir başkasının olamayacağını söyle bana. Onun ben olduğumu. Benim, senin tüm dünyan olduğumu.”

“Joey...”

Bir hafta. Bütün ihtiyacı olan bir haftaydı ve o zaman her istediğini söyleyecekti.

BÖLÜM OTUZ BİR

“Bu gece kaba montajı görmeni istiyorum,” dedi Richard. “Altıda burada buluşalım; projeksiyon odasına birlikte gideriz.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Nikki, yapım şirketinden, ona eşlik edebilecek kadar erken çıkabilmeyi umarak.

Richard, “Lara’nın performansına inanamayacaksın,” dedi heyecanla. “Olağanüstü.”

196

“Hiç şaşırmadım,” dedi Nikki, keşke Lara’dan bu kadar sık bahsetmese, diye düşünerek. Ayrıca, filmde Lara’nın o muhteşem vücudunu saran tüm kıyafetlerin her ilmeğini kendisinin dizayn ettiğinin ve filmin başarısına büyük bir katkısı olduğunun hiç farkında değil miydi. Ne de olsa tarihi bir dönem filmiydi ve giysiler büyük önem taşıyordu.

Terasta kahvaltı ediyorlardı. Normal olarak, Nikki o saatlerde çıkmış olurdu. Ama tam çıkmak üzereyken, Richard, konuşmak istediği önemli bir şey olduğunu söylemiş, o da çıkışını ertelemişti. Oysa, bir an önce büroya gitmek istiyordu.

Sabırsızca saatine baktı. O ana kadar, daha fazla kalmasını gerektirecek bir konuya girmemişti Richard. Laf olsun diye, “Lara bu gün dönüyor,” dedi, Nikki. “Yarın akşam onu yemeğe çağırmayı düşünüyorum. Mick’i de. Tabii senin bir itirazın yoksa.”

“O hıyarı neden çağırıyorsun?”

“Sosyal bir ortamda tanışmaları iyi bir fikri gibi geldi. Film başlamadan bir çeşit birbirlerini tanıma fırsatı sağlardı.”

“Lara ondan nefret edecektir,” dedi Richard böbürlenerek. “O böyle hıyarların içini okur.”

“Hayır, nefret etmeyecektir.”

“Bana güven, edecektir.”

“Richard,” dedi Nikki, kendini savunmada gibi hissederek, “Bu projeye başladığımda beni çok desteklemiştin, şimdi ise, sanki her gün biraz daha desteğini çekiyorsun.”

Richard, “Çünkü yanlış seçimler yapıyorsun,” dedi. Sesinde rahatsız

edici monoton bir ifade vardı. “Dinlemeyi kabul etmedin. Ne Lara’yı kadroya almalıydın, ne de Mick Stefan’ı tutmalıydın.”

“Neden? Çok parlak biri.”

“Başarılı olabilir; ama onu kontrol altında tutabilecek bir yapımcıya ihtiyacı var. Senin hiç tecrüben yok Nikki. Tecrübeye ihtiyacın var.”

Nikki, “Sağ ol! Bana ne kadar da güveniyorsun, gözlerim yaşardı!” dedi. Sonra tekrar saatine baktı. “Gitmem gerek, Richard. Başka bir şey var mıydı?”

“Summer’a seninle konuşacağıma söz verdim.”

“Ne hakkında?” Kızmıştı, çünkü, eğer Summer’ın söyleyecek bir şeyi var idiyse, bunu kendisi söylemeliydi..

“Dediğine göre, seninle konuşmaya çalıştığı her sefer, kavga ediyormuşsunuz.”

“Pek sayılmaz.”

“O öyle düşünüyor.”

Nikki iç geçirdi. “Peki konu nedir?”

Richard, parmaklarını birbirine kenetledi; dosdoğru Nikki’nin yüzüne baktı. “Burada bizimle oturmak istiyor.”

“Anlamadım,” dedi Nikki. Doğru duyduğundan emin değildi.

“Chicago’ya dönmek istemiyor. Yakında burada okula başlayacak. “Uzun bir sessizlik oldu. “Hoşuna gitmiş olmalıydı,” diye ekledi. “O, senin kızın.”

“Evet, benim kızım, sekizinden beri hemen hemen hiç bir ilgim olmayan kızım. Dürüst olmam gerekirse, artık sorumluluğunu üstlenebileceğimden emin değilim.”

Richard, “Pek anlayışlı davranmıyorsun,” diye azarladı. Bu, Nikki’yi daha da kızdırmıştı.

“Biliyorsun, Richard,” dedi yavaştan parlamaya başlayarak. “Benim alınmamın nedeni, senden benimle konuşmanı istemiş olması.”

Adam, “Ben yalnızca aracıyım,” dedi, kahvesini yudumlayarak. “Onunla oturup konuşmalısın.”

“Yapacağım; vaktim olduğunda. Şu anda büroya geç kaldım.” Öfke-den köpürerek, masadan arabanın anahtarlarını kapıp çıktı. Summer nasıl oluyor da Richard’a koşmaya cesaret ediyor, kendisine arka çıkması için onu ikna edebiliyordu.

Bir an için eve geri dönüp, tembel kızını yataktan sürükleyerek kaldırmak geçti içinden. Hizmetçiye göre, Summer her gün öğleye kadar

uyuyor, sonra kalkıp arkadaşlarıyla buluşuyor ve üstünü değiştirmesi gerekinceye kadar da ortalıkta görünmüyordu. Birden suçluluk duygusuna yenilerek, fikrini değiştirdi. Ne de olsa, Richard'ın da kısaca işaret ettiği gibi, Summer'ın annesiydi. Yapılacak en doğru şeyin, Summer'ın, Los Angeles'a gelme isteğini, Sheldon'la tartışmak olduğuna karar verdi.

Ofise geldiğinde, Mick büyük bir toplantının ortasındaydı. Nikki'yi aşagılamak ister gibi, o gelmeden başlamıştı.

Yanına oturdu. Adama Nikki'yi eliyle belli belirsiz selamladı. Film yapmanın çok çalışmayı gerektirdiğini biliyordu, yapımcılık çok zaman gerektiriyordu, alınması gereken o kadar çok karar vardı ki. Her bölümün soruları vardı ve çekim başlamadan her ayrıntının yerli yerine oturması şarttı.

İlk molada, Lara'ya, üzerine hoşgeldin notu ilıştırılmış bir çiçek yollaması için, yardımcısına talimat verdi. Notun altına yarın akşam yemeğine davetli olduğu yazılacaktı.

Mick yemek zamanı kendisini yakaladı. "Aiden senin için deli oluyor," dedi alt dudağını emerek. "Onun aklını başından aldın."

Nikki, "Ne iyi," diye cevap verdi, ifadesiz bir sesle.

"Evet, senin gerçekten mükemmel bir piliç olduğunu düşünüyor."

"Aklını başına aldığı sürece, ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor?" dedi Mick, eğilerek. "Aiden kedi gibidir."

"Unutma," diye hatırlattı, "Yarın akşam benim evimdesin. Lara ile anlaşacağınızı biliyorum."

Adam kaba bir gülüşle, "Tamam, anlamak zorundayız, değil mi?" diye karşılık verdi.

"Sakin unutma Mick; o bir yıldız. Ona saygılı davran."

"Yeter artık; anladım. Kravat bile takacağım. Bir tane kravatım var; biliyor musun?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tamam, tamam, bir çeşit saygı gereği."

Yediden önce evde olmayı başarabildi. Richard'la Summer terasta oturmuş, scrabble oynuyorlardı. Onların yanına giderken, kendini davetsiz misafir gibi hissetti.

"Oo, selam anne," dedi Summer, elma şekeri gibi tatlıydı. "Günün iyi geçti mi?"

Summer, neden Richard'ın yanındayken mükemmel evlat rolü oynuyordu?

Bir koltuğa yayılarak, "Çok yorulдум," dedi Nikki.

"Ah!" dedi Richard. "Eğer şimdi yorulduğunu sanıyorsan, çekimler başlayıncaya kadar bekle."

Summer ayağa fırladı. Minimimicik bir şort ve kısacık bir üst giymişti. Çok çıplak, diye düşündü Nikki. "Üzerimi değişmeliyim," dedi Summer. "Bir partiye gidiyorum."

"Yine mi?" dedi Nikki.

"Bunda bir şey yok anne, Richard, gençken eğlenmem gerektiğini söyledi."

"O mu?" dedi Nikki, bir bakış fırlatarak.

Summer, heyecanla, "İnanılmaz bir tatil geçiriyorum," dedi. Kollarını Nikki'nin boynuna doladı. "Teşekkürler anne." Sonra koştu; Richard'ı da öptü ve evin içinde gözden kayboldu.

"Niye ondan hep şikayetçisin?" diye sordu Richard, scrabble tahtasını iterek. "Sevgi dolu bir kız."

"Sen yalnızca iyi yanını görüyorsun," diye yanıtladı Nikki.

Bir saat sonra, küçük bir projeksiyon odasında yerlerini almış, *Fransız Yazı*'nın kaba montajını seyrediyorlardı.

Nikki, Revenge'i unuttu, karşısındaki perdede oynayan harika görüntülere konsantre oldu. Filmi çeken tam bir ustaydı; tasarımını kendisinin yaptığı kıyafetler mükemmeldi ve Richard haklıydı, Lara'nın performansı çok parlaktı, artı, Harry Solitaire, Pierre Perez ikilisi de çok içten bir performans sergiliyordu.

Işıklar yandığında, Richard'ın yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

"Kendini aşmışsın!" diye bağırdı Nikki. "Her şeyi çok beğendim."

Richard, "Lara olmadan başaramazdım," dedi. "Kusursuz bir başrol oyuncusu."

Harika, diye düşündü Nikki. *Ben neyim peki?*

Eve dönerken, yolda Dan Tana's da durdular, biftek ve salata ısmarladılar ve Nikki, Richard'ın filmi hakkında sonu gelmeyen konuşmasını dinledi. Filmi takıntı haline getirmişti. Nikki sözü *İntikam*'a getirmek istemişti, ama kocası ilgilenmemişti.

Yemekten sonra kumsala gittiler.

Eve girer girmez, "Hemen yatalım," dedi Nikki.

“Acelen ne?”

Belki de seks istiyorum, demeyi istedi ama yapmadı. Onun yerine Richard’ı takip ederek yatak odasına girdi, arkalarından kapıyı kilitletti.

Richard, kazağını çıkarıp pantolonunu yere bırakırken, “Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu.

“Kimse rahatsız etmesin diye.”

Adam televizyonu açtı. “Summer dışarıda. Evde bile olsa, buraya kapıyı vurmadan girmez.”

“Summer’ın ne yapacağı belli mi olur?” dedi Nikki. Banyoya gitti; birkaç dakika sonra seksi bir gecelik giymiş olarak döndü.

Richard örtünün altında girmiş, tüm dikkatiyle televizyona bakıyordu.

Nikki kocasının yanına girerken, “Neden, benden çok gece hattıyla ilgileniyormuşun gibi bir duyguya kapılıyorum, acaba ?” diye sordu.

Adama, “Saçmalama,” dedi, Nikki’nin elinden kapmaya çalıştığı uzaktan kumandaya yapışarak.

“Haftalardır sevişmedik,” dedi Nikki.

Richard, “Çünkü ikimiz de çok meşguldük,” diye yanıtladı. İlgisiz görünüyordu.

“Bu seni ne zaman durdurdu ki?” diye sordu Nikki, uzanıp kocasını tahrik edene kadar ustaca okşayarak.

Richard, birkaç saniye sonra üzerindeydi. Boş alana kadar, tek kelime etmeden gidip gelmeye başladı. Sonra yuvarlanarak aşağı indi; gözlerini kapadı ve hemen derin bir uykuya daldı.

Nikki öfkeden çıldırmıştı. Ön sevişmeden vazgeçtim, romantizme ne oldu? Richard her zaman düşünceli bir sevgiliydi, neler oluyordu? En büyük hakaret de, televizyonu açık bırakmış olmasıydı

Horlayan kocasına arkasını döndü; kafasını yastıklara gömerken, incinmiş ve kızmıştı.

İntikam tamamlandığında, uzun bir görüşme yapmaları gerekecekti, daha önce değil.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Cassie, “Dün gece içeri giremedim,” dedi, tıslayarak.

“Üzgünüm,” dedi Lara, suçlu bir sesle. “Kapıyı kilitlemiş olmalıyım.”

“Bir pencereyi kırmak zorunda kaldım,” diye devam etti Cassie, suçlar gibi. “Camın parasını ödememiz gerekiyor. Bir not yazdım.”

“Tabii.”

“Her şey yolunda mı?”

Lara, güzel bir tebessümle karşılık verdi. “Evet Cassie, her şey harika.” 201

Cassie ona bir dosya uzattı. “Senin için bir Los Angeles programı düzenledim,” dedi. “Biraz sıkışık. Ama grip ya da başka bir nedenle yatağa düşmezsen, üstesinden gelirsin.”

Lara saatli programa baktı ve homurdandı. “Bu imkânsız,” dedi. “Bana nefes almak için bile zaman bırakmıyor neredeyse.”

“*Revenge*’de oynamayı sen istedin. Quinn seni uyarmıştı.”

Lara, sıkışık programı incelerken kaşlarını çattı. “Bazı şeyleri iptal edebileceğimizden eminim.”

“Mümkün değil,” dedi Cassie. “Hepsi önemli. Son iki filminin tanıtım kampanyası var. *Fransız Yazı*’nın dublajı. TV anlaşmaları. Yardım çalışmaların. Doktor ve dişçi randevuların. Halkla İlişkiler için fotoğraf çekimleri. Dergi kapakları ...”

“Tamam, tamam. Uçakta tekrar gözden geçiririm.”

Cassie başını sallayarak odadan çıktı. Lara pencereden dışarı baktı. Limuzini evin önündeydi; valizleri yanına yığılmıştı. Şoför bagajı doldurmakla meşguldü. On dakika sonra yola koyulmuş olacaktı.

Yatak odasına döndü. Joey banyodaydı. Çıplaktı ve aynada kendini seyreliyordu.

Yanına yaklaştı, giyinmiş, uçuşa hazır. “Gitmeliyiz,” derken, onun vücudunu ne kadar beğendiğini düşündü. Aşırıya kaçmayan güçlü kasları vardı. Omuzları geniş, karnı tahta gibi dümdüz, bacakları uzun ve atletikti. Göğsünde, kesinlikle yeterli miktarda, bir tutam siyah kıl vardı ve dünyanın en güzel kıkına sahipti.

Aynada kendini incelemeye devam ederek, “Biliyorum,” dedi Joey.

Lara, Joey'nin kıcına hafifçe bir şaplak attı. "Kendine hayran olmayı bırakıp acele etsen iyi olur Bay Yakışıklı."

Joey, çıplak poposunu lavaboya dayayarak döndü.

Lara, onun uyarılmış olduğunu fark etti ve otomatik olarak bacakları titremeye başladı. Nasıl bu kadar çabuk, böylesine samimi olabilmişlerdi? Onun banyosunda, sanki çoktandır evliymişler gibi, çırılçıplak dolaşmasına inanamıyordu. Genelde son derece dikkatli olan kendisi de yıldırım çarpmışa dönmüştü. Üstelik hiçbir şey umurunda değildi. Her sorumsuz ve heyecanlı anın tadını çıkarıyordu.

"Neden dizlerinin üzerine çökmüyorsun?" diye sordu. "Neden hemen yapmıyorsun bunu?"

"Neden giyinmiyorsun ?" diye karşılık verdi Lara.

Joey gülümsedi. "Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Evet ve eminim, Los Angeles'a vardığımızda hâlâ yerinde olacak."

Tekrar güldü Joey. "Tamam, tamam; giyineceğim."

"Beş dakikan var. Uçak bekliyor."

Joey, "Özel bir uçak, öyle değil mi?" dedi.

"Fark etmez. Uymaları gereken bir uçuş planları var."

Joey şortunu giyerken, alaylı bir sesle, "Tamam, baaayan," dedi.

Lara, mutfğa koştı; dipdiri idi ve teni pırıl pırıl parlıyordu. Pencereden, Cassie'nin limuzinin yanında şöförle sohbet ettiğini gördü. Nikki'ye itiraf etmek için sabırsızlanıyordu -âşık olduğunu haykırmayı- belki aşk değildi ama şehvet olduğu kesindi.

Başka hiç kimseyle, bu kadar çabuk yatağa girmemişti. Richard, onunla yatabilmek için aylarca beklemişti. Lee'yi altı hafta uğraştırmıştı. Ama şimdi Joey'la aniden olmuştu. Üstelik seksin, hiç bu kadar heyecan verici ve tutkulu olduğunu hatırlamıyordu. Nikki bunu anlayacaktı.

Bir önceki geceyi anımsayarak, zevkle titredi ve sırrını bağına bastı.

Joey birkaç dakika sonra görüldü. Yırtık bir jean ve solmuş kot bir işçi gömleği giymişti, koyu saçları kabarmış ve karmakarışık.

"Los Angeles'a gidince seni alışverişe götürüyorum," diye fikrini söyledi. "Armani ceket, pantolon, çorap ve kravat ve..."

Joey, "Dur bir dakika," diye sözünü kesti, ifadesi sertleşerek. "Eğer ben böyle boklara düşkün olsam ki, değilim, kendim alırdım. Benim faturalarımı ödemene ihtiyacım yok."

Lara, "İhtiyacın olduğu için sana giyim eşyası alacağımı kim söyle-

di,” dedi, telaşlanmıştı. “Sana öte beri almak istedim, sırf...” diye çar-ketti. Neden böylesine aptalca bir teklifte bulunmuştu? Sanki hiç parası yokmuş gibi davranmıştı. Tabii ki aşağılanmıştı, her erkek böyle hisse-derdi.

Joey gözlerini ona dikti. Işıldayan teni ve pırıltılı yeşil gözleriyle öylesine hoştu ki, ona nasıl kızabilirdi? “Buraya gel,” dedi, ses tonu yumuşamıştı. “Son zamanlarda sana, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemiş miydim?”

Lara, “Sen de benim gördüğüm en güzel erkeksin,” diye yanıtladı, kendini yeniden mutlu hissederek. Limuzine doğru el ele yürüdüler.

Şöför onlara kapıyı açtı. Arkaya oturdular. Cassie, önde, şöförle be-raber oturmayı yeğledi. Havaalanına kadar olan yol boyunca, gözleri yalnızca birbirini gördü.

Nikki buna inanmayacak, diye düşündü Lara. Her şey okadar hızlı gelişt ki, ben bile inanmıyorum.

Gulfstream jeti alanda bekliyordu. Pilot, Lara’yı selamladı, onu uçur-duğu için onur duyuyordu. Görevli bir kabin memuru kendilerine eşlik etti.

Uçak, dikdörtgen bir masanın etrafına yerleştirilmiş dört koltuk ve birkaç lüks oturma grubuyla, rahat bir tarzda döşenmişti. Uçağın arka tarafında bir yatak odası ve duş vardı.

“Yatak odasını kullanmak zorunda mıyız?” diye fısıldadı Joey.

“Ben bir yıldızım, ne istersem yapabilirim,” diye şakalaştı Lara. “An-cak,” diye ekledi, daha ciddi, “sanıyorum yapmamız gereken şey şu.”

“Ne?”

“Konuşmak ... zamanı, birbirimizi tanımak için kullanmak. Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum; nereli olduğunu, aileni, sabah-ları ne cins bir kahvaltı gevreğinden hoşlandığını ... her şeyi...”

“Şöyle bir fantaziye ne dersin?” diye sözünü kesti. “Hayatımız şim-di başlıyor, geçmiş i unut.”

“Buna katılabilirim.”

“İyi o zaman. Konuşmak yok. Tüm vaktimizi yatak odasında geçire-ceğiz.”

Lara, gözlerinin içi gülerek, “Joey,” dedi. “Sen bir seks manyağı mısın?”

Erkek, “Gel haydi,” dedi, ısrarla. “Sen de bunu istediğini biliyor-sun.”

Evet, istiyordu. Ama aslında senaryo çalışması gerekiyordu. Mick Stefan'la tanışmaya hazırlanması lâzımdı. *İntikam*'ın çekimlerinin başlamasına iki haftadan az zaman kalmıştı ve yapacak çok şey vardı. Neredeyse dört aydır evden uzaktı ve planlayabileceği en son şey, yeni bir ilişkiydi.

Joey elini aldı, kabaran aletinın üzerine yerleştirdi.

Lara, yüzü *Amerika'da Bugün*'ün bir kopyası arkasında saklanmış olan Cassie'yi işaret ederek, elini hızla çekti.

"Onun için de yeterli," diye fısıldadı, Joey.

Lara, hafifçe gülerek, "İnanılmazsın," dedi.

Kabin memuru, içki siparişlerini almak için geldi. Joey bir bira istedi; Lara ise 7-Up. Alaycı bir gülüşle, "Şekere ihtiyacım var," dedi. "Bütün enerjimi tükettin."

Joey, keyifle, "Öyle mi?" dedi. "Daha başlamadık bile."

Lara, bir önceki akşamı düşünüp, bir kez daha zevkten ürpererek gülümsedi.

"Eee," dedi Joey. "Mick Stefan'la ne zaman tanışacağım?"

"Sanırım film kadrosu kuruldu."

Joey, gayet rahat, "Yıldız sensin," dedi. "Kov birisini."

Lara güldü. Joey'nin şaka yaptığından emindi. "Kimseyi kovamam. Mick'le henüz tanışmadım bile."

Küçük bir çocuk sevimliliğiyle, "Hey," dedi. "Sevgilinin filmde rol almasını istersin, eminim ..."

Başını bir yana eğdi, ona şüpheyle bakarak. "Sen bu musun, Joey? Erkek arkadaşım?"

"Âşığa ne dersin? Daha seksi."

Lara, gülümsemeye devam ederek, "Bence olabilir," dedi. "Âşığım..." Bir an durakladı. "Aman Tanrım! Bekle de magazin gazeteleri bir öğrensin."

Erkek, ona doğru eğildi, ellerini ensesinin arkasına koyarak kendine doğru çekti. "Buraya gel bakayım," dedi, dilini yavaşça dudakları üzerinde gezdirerek. "Bir fikrim var," dedi, kısık sesle. "Cassie'yi uçaktan dışarı at. Ona, normal uçakla gelmesini söyle."

"Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Joey yapamam," diye tekrarladı. Ciddi olamayacağını düşünüyordu.

Genç adam, "Tamam. Yalnızca bir öneriydi," dedi alçak sesle. "Hep,

bir uçakta çıplak dolaşmak istemişimdir. O buradayken, bunu yapamam.”

Lara, hoşgörüyü gülümseyerek, “Sen delisin,” dedi.

“Olmadığımı hiç söylemedim.”

“Doğru.”

“Bakalım şimdi,” dedi, gözlerini kısarak. “Sana göre, ben bir seks manyağı deli ve adam olmayacak biriyim. Bana yakıştırmak istediğin başka bir şey daha var mı ?”

“Aklıma gelen bir şey yok.”

“İyi.”

Lara, merakla, “Köpekleri sever misin?” diye sordu.

“Severim; ama belli bir uzaklıktan. Niye? Onları benim üzerime mi salacaksın ?”

“Üç köpeğim var.”

“Büyük mü, küçük mü?”

“Karışık.”

“Bilmem gereken başka neyin var?”

“Atlarım. Birkaç tane de kedim.”

“Evde bana yer olduğundan emin misin?”

“Aa ...” Ne diyeceğini bilemedi. Neredekalacağını konuşmamışlardı. Anlaşılan onun evinde kalacağını düşünüyordu.

Joey, Lara’nın şaşkınlığını farketti. “Dert etme,” dedi hemen. “Birkaç haftalığına otelde kalmayı planlıyorum. Sonra, eğer Los Angeles’ta yerleşmeye karar veririm, bir daire kiralarım.”

“Joey,” dedi elinde olmadan, *Tanrım! Sanki hiç yabancı değiliz*, diye düşünerek, “Bir yer buluncaya kadar, birkaç gün benim evimde kalmamı istiyorum.

Joey, “Olmaz,” dedi, başını sallayarak. “Seni zorlamak istemem.”

“Bu zorlama değil, çok rahat edersin,” dedi. Uçak pistte yol almaya başlamıştı; emniyet kemerini taktı.

Erkek, “Oh,” dedi, tekrar sırtarak. “Seninle beraber olduğum süreç, hiçbir şey fark etmez.”

Gerçek de buydu; çünkü sonunda, sonsuza dek birlikte olabileceği kadını bulmuştu.

Lara gülümsedi. Evet, olaylar süratli geliyordu, ancak işin iyi yanı, her şey öylesine doğru gibi görünüyordu ki. Hepsinden de iyisi, kendisine özen gösteren biriyle birlikte olmaktı. Harikaydı bu!.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Nikki yemeği kendisi pişirmeye karar vermişti. Mutfakta vakit geçirmesi pek olağan değildi. Ancak ev yemeğinin, çok uzun zamandır evinden uzakta olan Lara'nın hoşuna gidebileceğini düşünmüştü. Fırında kızarmış tavuk, kremalı patates, brokoli, bezelye ve İngiliz ekmek sosu hazırlıyordu, hepsi Lara'nın en sevdiği şeylerdi.

Richard, her zamankinden farklı olarak, eve erken gelmişti. Doğruca, salata için avokado dilimlemekte olan Nikki'nin bulunduğu mutfaka gitti. Onu ensesinden öptü.

"Tahmin et bakkalım!" dedi Nikki, gözleri parlayarak. Onun sinirleneceğini biliyordu, ama bir gece önceki davranışından sonra, onu iğnemekten kendini alamıyordu.

"Neyi?" dedi kocası, bir dilim avokado alarak.

"Lara birini getiriyor."

Richard'ın kaşları havaya dikildi. "Sahi mi?"

"Evet, sana söylemiştim, hatırlıyor musun? Hani, o tanıştığım, Lara'nın ilgisini çeken aktör, Joey Lorenzo. Eh, anlaşıldığına göre, durum ilgilenmekten de öte."

"Nereden biliyorsun?"

"Kendisiyle konuşma fırsatım olmadı, ama onu bu gece getirmek istediğini söylemek için Cassie aradı. Tabii, sorun yok dedim."

"Adamın nişanlı olduğunu söylememiş miydin?"

"Anlaşılan, artık değil."

"Anlamıyorum," dedi Richard, tatsız bir sesle, "Neden tanınmayan bir aktöre takılıyor?"

"Neden olmasın? Başka kiminle karşılaşıyor ki?"

"Ve onu bu gece buraya getiriyor? İnanılır gibi değil."

"İnan, tatlım. Eski karın yine kendi başına maceraya atılıyor."

Richard buzdolabını açıp bir şişe beyaz şarap çıkardı. "Ben onunla konuşurum."

Nikki alayla homurdandı. "Peki ona ne söyleyeceksin? Senin iznin olmadan kimsenin altına yatamayacağını mı?"

Erkek karısına, buz gibi bir bakış fırlattı ve tam o sırada, Summer, gözleri irileşmiş ve gülümseyerek, içeri girdi. Richard, şarabı alıp mutfaktan çıktı. Summer, “Anne!” diye bağırdı; uçuk pembe elbisesi içinde çok güzeldi. “Çok nefis bir şey kokuyor.”

“Teşekkürler,” dedi Nikki. Summer’ın ne istediğini merak etti. Bir araba mı? Bu evi mi? Yoksa Richard’ı mı?

Çok kötüsün, diye düşündü. *Haydi biraz neşelen de ona ulaşmaya çalış.*

“Nikki!” diye bağırdı Richard öteki odadan. “Telefonu aç; Mick arıyor.”

Nikki, telefona uzanırken, *Oh Tanrım! Sakın gelmeyeceğini söyleme,* diye düşündü.

“Senden önemli bir şey isteyeceğim,” diye geveledi Mick. “Müthiş önemli bir şey.”

“Söyle.”

“Benim için gerçekten önemli.”

Nikki, sabırsızlanarak, “Nedir?” diye sordu.

“Aiden kötü bir dönemden geçiyor. Kiralık bir çöplükte yaşıyor; hiç dostu yok.”

Öfkeyle iç geçirerek, “Onu da getirip getiremeyeceğini mi soruyorsun?” dedi Nikki. Pişman olacağını biliyordu.

“Evet olay bu.”

“Saat sekizde. Günlük kıyafetlerle. “Telefonu çarparak kapattı. “Wanda,” diye bağırdı. “Bir yer daha hazırla.”

“Yemeğe ben de katılabilir miyim?” diye sordu Summer. Parlak mavi gözleri ıslık ıslık, mutfakta dans ediyordu. Konuşmaya kulak misafiri olmuştu ve şansına inanamıyordu.

Nikki kendine engel olamadı. “Nasıl oluyor da dışarı çıkmıyorsun?”

“Ne yani, senin leziz yemeklerini kaçırayım mı?” diye yanıtladı Summer. Parmaklarını salataya daldırıp küçük kırmızı bir domates aldı.

Kızına ne diyebilirdi ki? *Konuklarım var. Sen katılamazsın.* “Aslında bir iş yemeği,” dedi isteksizce.

“Richard, Lara’nın da geleceğini söyledi. Lara’yı severim ben. Onu görmeyeli asırlar oldu.”

“Sadece Lara değil,” dedi Nikki çabucak. “Yönetmenim Mick Stefan da var. Bir yığın iş konuşması yapılacak. Sıkılırsın.”

“Evde kalmamı istemiyor musun anne?” diye sordu Summer. Onu suçlar gibiydi.

Hayır. Bu, Summer'ın katılmasını istemediği bir akşam yemeğiydi. Her zamanki gibi suçluluk duygusu hissederek, "Elbette istiyorum," dedi. Hizmetçiye dönerek ters bir sesle, "Wanda, bir tabak daha koy; her dakika biraz daha kalabalıklaşıyoruz," dedi.

Summer, mutfaktan koşarak çıkarken, "Teşekkürler anne!" diye bağırdı.

Nikki, mümkün olan en kısa zamanda Sheldon'ı aramayı aklına koydu. Eğer Summer kalmak konusunda ciddiye, o zaman belki de ona bir fırsat tanımalıydı. Her şeyden de öte, belki de hepsi için bir umut vardı.

Summer odasına koştu. Mick Stefan'ın eve geliyor olması harika bir şeydi. Adama kim olduğunu hiç söylememişti. Onu görünce kafayı yiyecekti Mick. Ama esas olay, Aiden Sean'dı. Yakışıklının ta kendisi. Daha heyecanlı olamazdı.

Ne giymeli, problem buydu. Öylesine seksi bir şey ki, kendisine karşı koyamasın. Tamam! Gece, bu geceydi.

Lara, tuvalet masasının önüne oturmuş, evinde olmanın ne hoş bir duygu olduğunu düşünerek, makyajına son rötuşları yapmaktaydı..

Dün, eve gelir gelmez, Mr. ve Mrs. Crenshaw'a -yanında çalışan yaşlı İskoç çift-, Joey için misafir odasını hazırlamaları talimatını vermişti. Mrs.Crenshaw, başını sallarken, kurnazca Joey'u incelemesi Lara'yı gülümsetmişti. Crenshaw'lar -herkes gibi- onun üzerine titrerlerdi.

Joey, odasına yerleşir yerleşmez, evi keşfe başlamıştı. Etrafı kolaçan ederek, "Vay be! Esaslı bir yer burası," diye bağırmıştı. "Senin böyle yaşadığını bilmiyordum."

"Çalışmadığım zaman tüm vaktimi geçirdiğim yer burası," diye açıklamıştı Lara. "Elimden geldiğince rahat bir yer olmasına çalıştım."

"Gerçekten iyi bir iş yapmışsın."

Disneyland'de başıboş bırakılmış bir çocuk gibiydi, stereo sistemini kurcalıyor, bir yığın televizyonun her birini açıp kapıyor, köpeklerle top oynuyordu. Jimnastik odasını keşfettiğinde cennete düştüğünü sandı.

Akşam, bahçede sakin bir yemek yemişlerdi. Sonra onun ilk adımı atmasını beklemişti Lara. Ama Joey, onu düş kırıklığına uğratmış; hiçbir şey yapmamıştı. Namuslu bir şekilde, onu yanaklarından öpmüş; her ikisinin de yorgun olduğunu söylemiş ve misafir odasına çekilmişti.

Aklı karışmıştı. Bir an sevgilisi, sonra yalnızca bir konuktu.

Yatağa uzanmış, onu düşünmekten uyku tutturamamıştı. Ancak Joey odasına gelmemişti; Lara da ona gitmek için fazlasıyla gurluydu. Joey'in hiç aceleci olmadığı kesindi.

İkisi de erken kalkmış, mutfakta buluşmuşlardı. Kahvaltıdan sonra Lara, onu ahırlara, atlarını göstermeye götürmüş, "Ata biner misin?" diye sormuştu.

"Deneyebilirim," diye yanıtlamıştı Joey.

Ahırlarıyla ilgilenen Bay Wicker, Joey'e bir at seçmişti. Atı hemen eğleriyip yola koyulmuşlardı. Doğuştan biniciydi Joey.

Lara, "İnanılmaz!" diye haykırmıştı. "Yıllardır ata biniyorum ve sen birinin üzerine tırmandığın anda derhal hâkim oluyorsun."

Joey sırtarak, "Kafama koyduğum her şeyi yapabilirim," diye böbürlenmişti. "Her şeyi."

Yüzme havuzunun yanında öğle yemeklerini yemişler ve bütün randevularını iptal etmesi için dayatan Joey sayesinde, huzurlu bir gün geçirmişlerdi. "Haydi Lara," demişti Joey. "Kendin için bir gün ayırmaya hakkın var."

Cassie, küçük bürosunda oturmuş, zaten çok sıkışık olan programı yeniden düzenlerken, hiç mutlu değildi.

Lara, Nikki'lerdeki akşam yemeği için hazırlanırken, Richard'ın, Joey'e karşı tutumunun ne olacağını merak ediyordu. Eski kocası bazen Lara'yı aşırı sahiplenirdi. Onu başka bir erkekle görmesi iyi olacaktı.

Joey kapıyı tıklattı ve odaya girdi. Siyah ipek tişört, Armani ceket, siyah pantolon ve ince belini çevreleyen ince lezar kemeriyle çok yakışıklı görünüyordu. Üzerindeki kıyafeti film setinden almıştı, eğer almasını istemiyor idiyse bile, artık yapacakları bir şey yoktu.

Lara, "Mick'le bu şekilde tanışacağın için memnunum," dedi, çıkıntılı elmacık keniklerine biraz daha allık sürerek. "Karşılıklı görüşmeye girmekten daha iyi. Söz veriyorum, filmde senin için de bir şey var mı, soracağım kendisine."

"Sorma, söyle," dedi, Lalique bir parfüm şişesini alıp koklayarak.

Lara, kalkıp çantasına uzanırken, "Onları hiç bir şey için zorlayamam," dedi.

Joey, "Onlar da seni zorlayamaz," diye hatırlattı, beklenmedik bir şekilde elini elbisesinin ön tarafına sokup, sol göğsünü avuçlarken.

İçini çekti, gafil avlanmıştı.

Joey, elini çekerek "Gitsek iyi olur," dedi.

Lara'nın tek istediği, evde kalıp sevişmekti. Ama Joey'in peşinden odadan çıktı.

Joey, garajda dolaşarak arabaları inceledi. Gri bir Range Rover, parlak altın rengi bir Jaguar XKJ ve koyu renk camlı siyah bir Mercedes vardı.

"Üç araba?" dedi sırtarak. "Bayan, tarzınız hoşuma gidiyor."

"Bu akşam hangisini alalım?" diye sordu Lara.

Joey, "Jaguar'ı," diye yanıtladı hemen. "Ben kullanacağım."

Lara'ya kapıyı açtı, o da yolcu koltuğuna yerleşti. "Araban var mı Joey?"

"New York'ta mı? Olacak iş değil!. Ne yapabileceğim ortaya çıksın, en kısa zamanda taksitle bir şey alacağım."

210

Lara'ya öyle geliyordu ki, eğer *İntikam* 'da rol alamazsa, Joey, belki de New York'a geri dönmek zorunda kalacaktı. Peki onu bir daha ne zaman görecekti?

Kes şunu, dedi kendi kendine ciddiyetle. *Bu büyük bir aşk macerası değil, bir kaçamak. Kısa ve tatlı.*

Gerçekten öyle mi?

Belki de Joey, yolunu gözlediğim erkektir. Hayatımda bir değişimi gerçekleştirecek erkek.

Yalnız gecelere elveda.

Hasta eden karabasanlara elveda.

Tek yapabileceği şey, öyle olmasını dilemekti.

Böylece o üç kişilik samimi akşam yemeği yedi kişilik bir davete dönüşmüştü. Harika! diye düşündü Nikki.

İki aktör, büyük olasılıkla birbirinden nefret edecekti; iki yönetmen arasındaki durum da daha farklı olamazdı; onlara ilaveten güzel bir film yıldızı, zor bir genç kız ve kendisi. Ne topluluk ama! Ve her şeyin ötesinde, Richard yine çok içmeye başlamıştı. Fazla uzatmazsa sorun yoktu ama gözlerindeki ifadeden, bu gece kesinlikle uzatacağı anlaşılıyordu. Daha şimdiden yarım şişe şarap içmişti ve şimdi de sıra Martini'deydi.

Nikki, CD çaları devreye soktu, Sting, Jamiroquai ve Jewel derlemesi. Sonra Juan'ın ölümcül Margarita'larından birini denedi. Son dakikada, barda yardımcı olması için Juan'ı çağırmıştı; ama şimdi ona bakınca çağırdığına pişman olmuştu. Juan, Wanda'nın oğluydu. Arkaya toplanmış simsiyah saçları, uykulu gözleri ve kendini beğenmiş tav-

rıyla, Antonio Banderas'ın daha genciydi. Onu son gördüğünde çocuktu, şimdi ise on sekiz yaşındaydı. Nikki, çocuk, aç gözlerini Summer'a dikerse olabilecekleri düşünerek ürperdi.

Mutfaktayken, "Oğlun kısa zamanda bayağı büyümüş," dedi Wanda'ya.

Wanda, gururla, "Juan iyi çocuktur," dedi. "Çetelerle ilgisi yok. Şarkıcı olmak istiyor."

Nikki, fırında kızarmakta olan tavukları kontrol ederken, "Şarkıcı, ha?" dedi.

"Büyük yetenek," dedi Wanda. "Belki siz ve Beyefendi dinlemek istersiniz?"

"Başka bir zaman," dedi Nikki hemen. Şu anda üstesinden gelmesi gereken bir akşam vardı önünde.

211

Maxwell von Steuben'la karşılaşmamın kariyerime hiç yararı olmadığı kesindi. Aslında, sözünde durmuş, beni kara listeye aldırmaı denemişti orospu çocuğu.

Ama düşünmediği bir şey vardı. Benim, adımlı değiştirebileceğimi düşünmemiştir. Benim yaptığım ise aynen bu oldu. Bir anda, şehirde yeni biri oluverdim ve Maxwell'in bulunabileceği seçmelere gitmekten sakındığım sürece güvendeydim. Aptal herif, artık var olmayan birini kara listeye aldırmaıdır.

Maxwell olayından hemen sonra Margie'den ayrıldım. Buna mecburdum. Can sıkıntısına tümüyle yeni bir anlam kazandırmıştı Margie. Valley'deki küçük ev ve birkaç çocukla ilgili düşlerim yok olmuştu. Kimin umurundaydı? Benim ilgime muhtaç pek çok kadın; bunun bedelini ödeyecek kadar parası olan pek çok bebek vardı ortalıkta.

Adımı değiştirmek esaslı bir adımdı. Kariyerim kadar şansımı da değiştirdi. Birkaç ay sonra, televizyonda geç saatlerde yayınlanan bir macera dizisinde başroldeydim. Hafif porno bir ganster dizisiydi, ama kesinlikle kendimi kral gibi hissetmemi sağladı. Birdenbire insanlar, her emrimi yerine getirmek için eğiliyor, yurttıyor ve koşturuyordu. Hiç bir şey -kötü bir dizi bile olsa- bir dizinin yıldızı olmaya benzemez. Hatta, birkaç bölümünü yönetmek zorunda bile kaldım ki, müthiş bir keyifti.

Yardımcı yıldız sinirli bir sarışındı, dizinin bazı bölümlerinde oynuyor, bazılarında oynamıyordu. Bir zamanlar iddialıymış, ama hiçbir zaman zirveye çıkamamıştı. Artık benimki gibi boktan dizilerde oynu-

yordu ve bu işi aldığı için de şanslıydı, çünkü otuzbeşini çoktan aşmıştı. Hollywood'da otuzunun üzerindeki bir kadın için -o yaşa kadar şöhret olamamışsa- bu son demekti.

Adı Hadley'di. Uzun bacakları ve doymak bilmez bir cinsel iştahı vardı. Onu becermeye hiç niyetim yoktu; işle eğlenceyi karıştırmak istemiyordum. Bu, onu iyice deli etti; beni baştan çıkarmak için elinden geleni yapmasına neden oldu. Karavanıma, gangster dostunun aldığı vizon mantonun içine hiç bir şey giymeden geldi; makyaj odasında ince topuklu terlikler ve Frederick's of Hollywood iç çamaşırlarıyla turladı; sık sık gittiği bir seks dükkanından edepsiz hediyeler gönderdi.

Onun oyununa gelmedim. Sonunda akıllanıyordum. Ancak bir gün hanı telime bastı. Culver City'de bir gece sahnesi çekiyorduk ve o figüranlardan birini seçti -son derece seksi siyah bir kız- ve ok yaydan çıktı. Sonunda üçümüz Hadley'in karavanındaydık, seks, tekila ve çok iyi kalite Meksika otuyla kafayı bulmuştuk.

Anımsadığım kadarıyla onu becermiş olmalıydım ama bunu tekrar etme şansım olmadı, çünkü kısa bir süre sonra beni işten attırmayı başarmıştı. Orospu!

Canı cehenneme! Kendime yeni bir ajans buldum ve tekrar turlara başladım. Bir Avusturalya firması, Asya için düşük bütçeli aksiyon filmleri yapıyordu. Amerikalı bir aktör istiyorlardı ve beni keşfettiler. Kick-boxing'e biraz merakım vardı ve bir koçun yardımıyla kısa zamanda ustalaştım.

Birdenbire, Asya'da kıcı-kırık bir yıldız olmuştum. Büyük iştah kahrolası. Oraya bir promosyon gezisi için gitmiştim ve zamanımın büyük kısmını yatarak ve uyuşturucuyla kafayı yiyerek geçirdim. Asya uyuşturucuları, aman aman, onlar bambaşkaydı.

Birleşik Devletler'e döndüğümde sonu gelmeyecek bir alışkanlık edinmiştim.

İşin gerçeği, iyiydim ve gerçekten bağımlıydım.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

İlk önce Lara'la Joey geldi. Nikki onun ışıldayan yüzüne baktı ve sormaya gerek görmedi, kesinlikle yatağa girmişlerdi. Onu kim suçlayabilirdi ki? Joey Lorenzo civardaki en yakışıklı erkeklerden biriydi.

Lara'yı kucakladı, Joey'a içten bir merhaba dedi ve onları dışarı terasa götürdü. - Nikki'nin hiç hoşuna gitmese de- Richard, orada üçüncü votka Martini'sini içmekteydi.

Lara'yı görür görmez derhal ayağa fırladı, onu sevgi dolu bir ifadeyle kucaklayarak, "Seni özledim sevgilim," dedi samimiyetle. "Seni gerçekten özledim."

"Ben de seni, Richard," dedi Lara, kendisini onun kollarından kurtarıırken. Bir an durakladı, Joey'u nasıl tanıştıracığından tam emin olmayarak. "Şey...arkadaşım...Joey Lorenzo'ya merhaba de."

Joey öne bir adım attı, eski kocayı incelemek için sabırsızlanıyordu. "Mr. Barry, sizinle tanışmak gerçek bir zevk, efendim," dedi.

'Efendim' kelimesi edepsiz bir kelime gibi havayı asılı kaldı. Richard'ın kızgınlığı yüzünden okunuyordu. Nikki sinirli bir kıkırdamayı bastırarak, "Bu kadar resmi olmayalım ha," dedi, aceleyle Joey'un koluna girip onu bara doğru sürüklerken. "Ben Nikki, o da Richard. Ne içmek istersin?"

"Bir bira olabilir," dedi Joey. Nikki'nin, Lara'nın en iyi arkadaşı olmasının yanı sıra, *İntikam*'ın yapımcısı olduğunu hatırlamıştı. Onun için, en iyisi ona karşı nazik olmaktı.

"Bir bira," diye talimat verdi Nikki Juan'a. "Lara, sana ne alabiliriz?"

"Şampanya," diye yanıtladı Lara, o rüya alemindeymiş gibi gülümsemeyi yüzünden silmekten tümüyle acizdi.

"Mick yolda," diye açıkladı Nikki. "Aiden Sean'ı da getiriyor, böylece bir an evvel ikisiyle birden tanışabileceksin. "Joey'in Lara'nın eline uzandığını fark etti. Tamam, aşktı bu. Lara'yı hiç böyle, transtaymış gibi görmemişti.

Richard, barda onlara katılarak, "Demek oyuncusun," diye gürlledi. "Neler yaptın?"

Lara hafifçe güldü. “Yapma Richard; Joey cebinde özgeçmişiyile dolaşmıyor.”

“Belki de öyle yapması gerekiyor,” dedi Richard, ters bir sesle.

“Tamam da, neden?” diye sordu Joey, uzun sert bir bakışla kendisinden daha yaşlı olan adama meydan okuyarak. Kimseden bir bok alma merakında değildi.

Şans eseri, Mick gelmek için tam o anı seçti. Sözüne sadık kalarak, tam ortasında çıplak Marilyn Monroe resmi olan bir kravat takmıştı. Üzerinde iğreti gibi duran, altmışların stilinde bol pantolonlu beyaz bir smokin ve yıpranmış bir gömlek, yüzünde ve aptal bir sırıtış vardı.

Aiden Sean ayaklarını sürüyerek arkasından girdi, hakiler içinde çelimsiz bir vücut ve yorumlanabilmesi zor, kötü bir yüz ifadesiyle.

214

“Evimize hoşgeldiniz,” dedi Nikki kibarca. “Gelebildiğinize sevindim.”

“Bundan eminim!” diye mırıldandı Aiden.

Nikki tanıştırma faslını geçiştirirken, duymamış gibi davrandı.

Joey, Mick’le Aiden’i inceledi. Şansın güldüğü iki savruk herif. Lanet olsun! Niye kendisi film yönetip, başrolünü de oynamıyordu ki? Onun aletinın yeteneği, şu ikisinin toplam yeteneğinden fazlaydı büyük ihtimalle. Ve Lara -onun Lara’sı- kendini bunların eline teslim ediyordu. Çok anlamsızdı bu. Lara’yı hafifçe dürterek, “Dahi çocuk bu mu?” diye fısıldadı. “Tam bir hanzo!”

Lara da, “Kibar ol,” diye fısıldadı. “Onu görünüşüyle yargılama.”

Neden yargılamayacaktım? demek geldi içinden, ama bir şey söylemedi. En akıllıca şeyin, herkesin niyetini keşfedip ondan sonra konuşmak olduğunu, çok genç yaşlarda öğrenmişti.

Mick, buz gibi bir Margarita’yı, sanki limonataymış gibi boğazından aşağı yuvarlarken, “Lara,” dedi. “Sana söylemem gerek; filmimde oynadığın için çok heyecanlanıyorum.”

Nikki, “Filmim” lafına takılmış, bundan hiç hoşlanmamıştı. Ne zamandan beri *onun* filmi olmuştu?

“Nikki, mükemmel bir senaryo geliştirmiş,” diye yanıtladı Lara, gülümsemesiyle adamın aklını başından alarak, “Nasıl dayanabilirdim?”

“Bir yığın yeni fikrim var,” dedi Mick hararetle. “Bir yığın bomba.”

“Harika,” diye yanıtladı, Lara. “Fikirlerle her zaman açıgımdır, iyi olmaları kaydıyla.”

Bu cevap, Mr. Büyük Yönetmen Stefan’a ağzının payını vermişti.

Joey, onunla gurur duydu. Lara aylar arasında nasıl davranacağını biliyordu. Zaten Joey'in bundan hiç şüphesi olmamıştı.

Aiden Sean tek kelime etmemişti. Buzlu bir Jack Daniel's aldıktan sonra, herkesten olabildiğince uzakta, bir teras koltuğuna yayılmıştı.

Nikki, kibar ev sahibesi rolü oynayarak, yanına gitmeye niyetlendi, ama sonra, *Niye bunu yapayım ki*, diye düşündü. *Davetsiz gelen o, bırak ne halt ederse etsin.*

Summer, içeri girme zamanını, yemekten beş dakika öncesine göre ayarlamıştı. Dışarıda avare avare dolaştı, yalın ayakta, sprey boyalı kısa bir kot ve göbeğini açıkta bırakan bir üst giymişti. Yeni yıkanmış, uzun, açık sarı saçları, güzel yüzünü çevrelemekteydi. "Herkes selam," dedi, masum bir tavırla. "Vay, anne, yemek ne kadar güzel kokuyor!"

"Vay canına!" dedi Mick, çatallaşmış bir sesle.

215

Nikki, Mick'in gençlere düşkün olmadığını umarak, "Kızım ile tanışın," dedi. "Millet! Bu Summer."

"Kızın mı?" diye viyakladı Mick, kollarını deli gibi sallarken.

"Evet," dedi Nikki. Juan'ın, Summer tarafından ipnotize edilmiş gibi, dikkat kesildiğini farketmişti.

Şans eseri, Summer henüz onu fark etmemişti. Eğer şans yardım ederse, fark edemeyebilirdi de.

Summer, Mick'i görmezden gelerek Lara'ya koştu. "Lara," diye bağırды sevinçle.

"Gerçekten büyümüşsün," dedi Lara, onu kucaklayarak. "Ve çok güzelsin. Joey Lorenzo'ya merhaba de."

Summer, onu tepeden tırnağa inceleyerek, "Selam Joey," dedi.

Joey de, "Selam," diye yanıtladı, cazibesine tutulmuş gibi bakarak. Eğer Nikki akıllıysa bunu on sekizine gelene kadar bir yere kilitler, anahtarı da yutardı.

Summer, Aiden Sean'ın yanına doğru yollandı. Kendisine boş gözlerle bakan adamın dikkatini çekmeye kararlı, "Sana deliler gibi hayranım," dedi. "Bütün filmlerini belki on kez izledim! Sen ortalıktaki tek dahi aktörsün."

Jack Daniel's bardağını kollamakla daha ilgili gibi görünen, Aiden Sean'den hiçbir tepki gelmedi.

"Beni hatırlamıyor musun?" diyebildi Summer, kimsenin duymaması için sesini kısarak.

Aiden, lütfen başını oynattı. "Yoo."

“Viper Club?”

Adam, kızın yüzüne doğru esneyerek, “Üzgünüm, çocuk,” dedi.

Summer ona öfkeyle baktı. Kendisine çocuk demenin bedelini ödeyecekti.

Joey, terasın karşısından hiç bir şeyi kaçırmamıştı. “Bu pericik kaç yaşında?” diye fısıldadı Lara’ya.

“On beş. Ürkütücü, değil mi?”

“Kesinlikle Mick’in akşamı bu. Baksana, gözleri yerinden fırladı.”

“İğrenç olma; o daha çocuk.”

“Bu çoktan olgunlaşmış.”

“Böyle düşünmenin nedeni ne?”

“Ben bilirim.”

Mick, yemeğe otururlarken Summer’ı yakaladı.

“Bana, annenin kim olduğunu niye söylemedin?” diye sıkıştırdı. Ağzı seçiriyordu.

Summer küstahça, “Sormadın ki,” diye karşılık verdi.

“Peki beni niye aramadın?”

“Çünkü, annemin Nikki Barry olduğunu öğrenince öfkeden deli olacağını biliyordum.”

Mick allak bullak olmuştu. Bu küçük Lolita aklını karıştırıyordu.

Kız, başka bir şey söylemesine imkân vermeden yanından uzaklaşmış ve Mick kendisini Lara Ivory ile Aiden arasında otururken bulmuştu.

Yemek masasındaki konuşmalar, Summer’ın ilgisini çekmenin tek yolunun, politikadan toplumda işlenen suçlara kadar, her konuda fikrini kusmak olduğuna karar veren Mick tarafından yönlendirildi. “Herkesin ortasında idam etme yöntemini geri getirmeliyiz,” dedi. Farkında olmadan, işaret parmağıyla Marilyn’nin sol meme başı çevresinde daireler çiziyor, bir yandan da, o ana kadar kendisine bakmayı reddeden Summer’ı dikkatle gözlüyordu. “Bunları hayalarından asıp kıvranmalarını seyredeceksin. Ben bunun için para bile öderdim.”

“Çok iğrenç,” dedi Richard, yüzü karararak. “Bari postlara sarınıp, elimizde mızraklarla dolaşalım ortalıkta.”

Mick, Summer’a göz kırparak, “Orman kanunu. Onlar seni becermeden, sen onları becereceksin,” dedi. Summer hemen bakışlarını kaçırdı.

Joey sahneyi gözlemişti. Birisi çocuğa, gücün aktörlerde değil, yönetmenlerde olduğunu anlatmalıydı, Küçük tutkun tüm gece boyunca bebek mavisi gözlerini Aiden'den ayırmamıştı. Elini masanın altından Lara'nın bacağına koyarak, yavaşça baldırlarına doğru çıktı.

Richard, yumruğunu masaya indirerek, "Kaç kişinin yanlışlıkla idam edildiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hemen hemen hiç," diye karşılık verdi Mick. "Neden biliyor musun? Çünkü senin gibi yumuşak kalpli liberaller ölüm cezasına son vermek istiyorlar."

Richard gayet ciddi, "Ölüm cezası caydırıcı değildir," diye fikrini beyan etti. Hepsinin evinden defolup gitmesini istiyordu.

"Palavra!" diye bağırды Mick. Sonra Lara'ya döndü. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

Lara, "Suçun cinsine bağlı," dedi, tartışmalarının ortasında kapana sıkışmamaya kararlıydı.

Aiden masadan kalktı. Bütün gece boyunca kara gözlüklerini çıkarmamış, neredeyse tek kelime etmemişti. "Tuvalet nerede?" diye mırıldandı.

"Ön holde," diye cevapladı Nikki.

"Ben göstereyim," dedi Summer. Ayağa fırlayıp onunla birlikte odadan çıktı.

Aiden'ı konuk tuvaletine kadar götürdü ve onunla birlikte içeri girmeye davrandı.

Adam, Summer'ın önünü keserek, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Kız, "Hiç," diye yanıtladı masumca. "Annemin filminde olduğundan hiç haberim yoktu."

Adam ona inanmamış gibi, "Ve sanırım, Mick'in onun yönetmeni olduğunu da bilmiyordun," dedi.

Güzel! Demek ki kendisini hatırlıyordu. "Yemin ederim, bilmiyordum." Banyoya onunla birlikte girmeyi denerken, uzun sarı saçlarını o şeyin etrafına dolasa ve tatlı dudaklarıyla o şeyi kavrasa, bir erkeği cennete yollayabileceğinin farkındaydı. Mick'e razı olmuştu, ama asıl istediği Aiden'di.

Aiden, kapıyı yüzüne çarparken, "Git buradan, küçük kız," dedi.

Summer, istemeyerek yemek masasına geri döndü. Aiden Sean onun son sözünü duymamıştı daha, ona gösterecekti.

Lara'yla Joey on birden biraz önce ayrıldılar.

"Ne gece!" diye haykırdı Lara arabada eve giderken. "Belirtmeliyim ki, Mick enteresan bir tip. Aiden Sean'e gelince..."

"Eski kocanın sana aşırı bir tutkusu var," dedi Joey.

Lara hemen, "Yok canım!" dedi.

"Nasıl oldu da kaçmana izin verdi?"

"Anlattım ya; bana sadık değildi," dedi Lara. Derin derin içini çekti. "Sonunda canıma tak ettiğini farkettim."

"Bahse girerim şimdi pişmandır."

"Nikki'yle çok mutlular."

"O kadar emin olma."

"Öyleler," diye ısrar etti Lara.

218

"Haydi, tatlım," diye damarına bastı Joey, "Seni yatakta hayal ettiğini düşünmüyor musun? Senin o eşsiz tenini? Yumuşak kollarını? Boyununa dolanmış uzun bacaklarını...? "Bir elini direksiyondan çekti ve sol göğsünü avuçladı. "Sutyenini çıkar," diye emretti.

Lara, "Ne?" dedi, soluk soluğa.

"Duydun! Bluzunun altından kaydırıp çıkar."

"Joey," diye sinirli bir şekilde güldü Lara. "Eve gidene kadar bekleyemez misin?"

Joey kararlıydı. "Hayır," dedi. "Bütün gece sana dokunmak istedim. Şimdi dediğimi yap."

Zevk beklentisi içinde, Lara'nın boğazı kurumuştı aniden. Bu adam doymak bilmiyordu ve o da buna bayılıyordu.

Bluzunun altına uzanarak, sutyenini açtı ve sıyrıp çıkardı.

Joey'in eli anında yılan gibi kıvrılarak bluzunun altına girip, göğsünün ucunu kabaca sıktı. Lara, arzuyla inleyerek, kıvrandı. Onun kendisi üzerinde öylesine inanılmaz bir etkisi vardı ki, dokunduğu zaman doğru dürüst düşünemiyordu.

"Pantolonumun fermuarını aç," diye talimat verdi, önündeki yola bakarak. "Onu çıkar."

"Joey," diye karşı çıktı Lara. "Halka açık bir otoyoldayız. Millet görecektir..."

"Ne milleti? Hareket halindeki bir aracın içindeyiz. Dediğimi yap."

"Joey..." Ancak protestolarına rağmen kendini boyun eğmiş buldu. Âdeta onu büyülemişti ve hayır diyecek gücü kalmamıştı. İşin gerçeği, onu hiçbir şey için reddetmek istemiyordu. Aletini pantaldan çıkara-

rak okşadı, aslında evde olup kendisiyle doğru dürüst sevişmesini isterdi.

“Em onu!” diye emretti, elini sıkıca kafasına bastırarak.

Of, Tanrım! Yapması gereken tek şey talep etmekte...

Başını eğdi, tadına bakıp kavradı. Boşaldığı sırada, Pasific Coast otoyolunda saatte yetmiş mil hızla yol almaktaydılar. Öyle büyük bir heyecandı ki, şaşkınlık içinde kendisinin de orgazma ulaştığını fark etti.

“Sen bana aitsin bebeğim,” dedi Joey. Gözü yoldaydı. “Bunu sakın aklından çıkarma. Sen benimsin; yalnızca benim. Tamam mı bebeğim? *Tamam mı?*”

Başını salladı hayal dünyası içinde koltuğa sırtını dayadı, evde, yatakta beraber olacakları anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Aiden Sean’la Mick Stefan, annesinin aptal akşam yemeği partisinden ayrılır ayrılmaz, Summer bir taksi çağırdı. Aiden, kim olduğunu bildiği halde, onu adam yerine koymamıştı.

Tanrım! İçeri girdiği ve Nikki’nin onun kızı olduğunu açıkladığı zamanki Mick’in yüzü çok matraktı. Paniğe kapılmıştı herif! Kendini tutmasa bir kahkaha atacaktı az kalsın. Mick kendisini küçük bir hayrancı sanmıştı, Viper Club’ta karşılaştıkları gece. Macera aranan genç bir kız, o kadar. Ama Bu akşam karşısında Summer’ı görünce şoka girmişti!

Mick, umurunda bile değildi, yılışğın tekiydi. Onun hoşlandığı Aiden Sean’di ve Summer bir şeyi istediği zaman, ona sahip olurdu.

Partiden önce prodüksiyon bürosunu arayıp annesinin Aiden Sean’in ev adresini istediğini söylemişti. Zekice bir düşünceydi, çünkü o ayrılır ayrılmaz, Nikki’ye bir partiye gitmesi gerektiğini söyleyip çıkmıştı. İşte şimdi de bir taksiye binmiş onun evine gidiyordu.

Kuzey Hollywood’da, dar tozlu bir sokaktaki berbat, küçük bir dairede oturuyordu. Taksinin parasını ödedi ve kapının zilini çaldı:

Aiden kapıya geldi, gözlerini kapatan koyu renk bir maskeyle uzun nasırlı ayaklarındaki bir çift örgü terlik hariç çıırılçıplaktı. “Tanrı aşkına!” diye homurdandı. “Beni eve kadar takip mi ettin?”

Summer, “Bana hiç nazik davranmıyorsun,” diyerek, onu itip içeri girdi. Televizyon bağıırıyordu ve masada yarı dolu bir şişe Jack Daniel’s duruyordu. Sansasyon gazetelerinde onun hakkında okuduklarını anımsadı ve heyecandan ürperdi. “Gerçekten bir uyuşturucu bağıımlısı mısın?” diye sordu, gözleri irileşmişti.

Adam, “Sen gerçekten kuş beyinli misin, Allahın cezası?” diye karşılık verirken, alélacéle pantolonunu giydi. “Anneciğın şu anda nerede olduğunu sanıyor?”

“Ona bir partiye gitmem gerektiğini söyledim. Aldırmaz, filmiyle ve Richard’la fazlasıyla meşgul.”

“O yaşlı hıyar,” diye gürledi Aiden, şişedeki içkiden bir fırt alarak.

“Richard iyidir,” dedi Summer. “Ondan istediğim her şeyi alabilirim, ayrıca inanılmaz bir yönetmen, dostun Mick’ten daha iyi.”

Aiden gözlüklerini indirdi ve bir an ona baktı. “Neyin peşindesin, çocuk?” diye sordu, eskimiş bir divana yerleşirken. “Çünkü istediğın her neyse, benden alamayacaksın.”

Summer, “Hayat tecrübesi peşindeyim,” dedi açık yüreklilikle.

“Tehlikeli bir yolda yürüyorsun. Şansın var ki, ben bir piçin teki değilim.”

Summer, inanmamamış gibi kıkırdadı. “Değil misin?”

“Bazıları seni oyar ve aldırılmaz bile, ama benim ilkelerim var.”

Kız, “Her neyse,” dedi, “Ben de onun için buradayım. Senin ...oh... bana onu yapmanı istiyorum.”

“Başka kapıya çocuk. Yeterince derdim var benim.”

“Eğér yapmazsan, babama yaptığını söylerim, yaşım küçük olduğu için de polis seni tutuklar.”

Uzun sessiz bir an ona baktı. “Bunu yapardın, değil mi?”

“Babam, Chicago’da ünlü bir psikiyatristtir,” diye övündü Summer. “Çok etkilidir. Valiyi bile tanır.”

Aiden inanamayarak başını salladı. “Lanet velet, defol buradan, yoksa annene haber vereceğim.”

“Sana inanmaz. Üstelik sen de filmde atılırsın.”

Aiden, “Korkudan altıma edeceğimi mi sanıyorsun?” dedi, onu kapıya sürüklerken. “Evine git, küçük kız ve sakın bir daha gelme.”

“Pişman olacaksın,” dedi Summer. Onu reddettiğı için şoka girmişti.

“Demek pişman olacağım. Ne boktan iş bu, be!.”

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Lara'yla Nikki, prodüksiyon bürosunun karşısısındaki caddede, Çin lokantasında oturmuş, yabani pirinç, ekşi-tatlı karides, yumurtalı ekmek ve won ton'dan oluşan lüks bir ziyafetin tadını çıkarıyorlardı.

“Seni hiç böyle görmedim, resmen ısıldıyorsun,” dedi Nikki, ekmeğe uzanırken. “Ve eğer o sinir bozucu sırtıtmayı yüzünden silmezsen, silmek için bir şaplak atmak zorunda kalacağım.”

Lara, rüyada gibi, “O, müthiş ama, değil mi?” dedi. “Ve yalnızca 221 görünüşü değil, Tanrı biliyor, düzinelerle yakışıklı adam gördüm.”

“Seni şaşkın,” diye mırıldandı Nikki.

“Anlamak zorundasın,” dedi Lara, yeşil gözleri ıslıl ıslıl yanarak, “Joey farklı. Nazik, güçlü ve zeki üstelik bir talebi yok...ayrıca öylesine seksi ki.”

“Vay!” dedi Nikki, başını bilgiç bilgiç sallayarak, “şimdi anlıyorum. Bu bir seks meselesi.”

“Hayır,” diye karşı çıktı hemen Lara. “Dürüst olmak gerekirse, Nikki, bu yalnızca seks değil.”

“Tamam, tamam,” dedi Nikki, inanmamış gibiydi. “Seni cinsel olarak tavlamış. O bölümde nasıl bakalım?”

Arkadaşına boşvererek, devam etti Lara. “Sanki birbirimize ait gibiyiz. Sanki yapayalnızdık da...bir şekilde...birbirimizi bulduk.”

Nikki, tabağından bir parça won ton alıp ağzına attı. “Parası var mı?” Lara kaşlarını çattı. “Paranın bununla ne ilgisi var?”

“Bu kadar saf olma. Zengin bir kadın olduğunu unutmayalım.”

“Hiçbir şey istemiyor.”

“İstemesi gerekmez. Yani şimdilik.”

Lara bir yudum siyah çay aldı, sakın olmaya çalışarak. “Niye böyle kötü konuşuyorsun?” diye sordu sonunda. “Bana, birisiyle yatmam için yalvarıp duran sendin.”

Nikki elini, kısa, koyu saçlarının arasından geçirdi. “Yalnızca şeytanın avukatını oynuyorum. Mükemmel seks harikadır, ama eğer aşık oluyorsan, onun hakkında daha çok şey bilmen gerekir. Örneğin, onun kim olduğundan başlayabilirsin.

“Çok şey biliyorum.”

“Ne mesela?”

“Mesela, şu anda benim için ideal erkek olduğunu.”

“Vazgeçiyorum!” dedi Nikki, ellerini havaya kaldırarak. “Uzun bir kuraklığın ardından hep böyle olur.”

“Anlamadım.”

“Yeniden biriyle yatmaya başlamak. Kafanı her şeyden daha çabuk oyar.”

“Benim adıma mutlu olamaz mısınız?”

“Öyleyim. Yalnızca bu herif yoktan var oldu. Nişanlısını başından attı ve son olarak da senin yanma taşındı.

“O taşınmadı. Ben *davet* ettim onu.”

“Tamam, tamam, ne yaptığını bildiğin sürece, sorun yok.”

Birkaç dakika boyunca, sessizce yemeklerini yediler. Her ikisi de kendi düşüncelerine gömülmüştü. Lara, Nikki’nin aklından geçeni pat diye söylemesine kızardı bazen. Onun ne yaptığı ya da kiminle yaptığı, Nikki’nin üzerine vazife değildi ki.

Sessizliği bozarak, “Bu arada, bir iyilik istiyorum,” dedi Lara.

“Hemen söyle.”

“Filmde Joey’in de olmasını arzu ediyorum.”

Nikki yemek yemeği bırakıp, “Dalga geçiyorsun herhalde,” diye homurdandı.

“Bunu daha önce de konuşmuştuk.”

“O haftalar önceydi. Tüm roller dağıtıldı.”

Lara sertçe, “Yapımcı sensin,” dedi. “Ona göre bir şey bul. Mükemmel bir oyuncu.”

“Eminim öyledir. Ama gerçek şu ki, artık çok geç.”

“Ne için çok geç?”

“Mick için. Rol dağılımı konusunda çok titiz. Bütün karakterler belirlendi.”

Nikki’nin anladığından emin olmak için ölçülü bir tonda konuşarak, “Biliyorsun,” dedi Lara. “Bu filmi sana iyilik olsun diye yapıyorum. *Büyük* bir iyilik.”

Nikki şoke olmuştu. Bu, onun tanıdığı ve sevdiği Lara değildi. “Yani?” dedi kavgacı bir tavırla.

“Yani,” diye karşılık verdi Lara, kelimelerini boşlukta bırakarak. “Buna karşılık bir şey rica ediyorum.”

“Yapamayacağım bir şey istiyorsun,” dedi Nikki. Böylesine garip bir duruma düşürüldüğü için öfkeliydi.

“Yapabilirsin,” diye üsteledi Lara. “Gerçekçi ol.”

“Mick’le konuşacağım,” dedi Nikki, ama gücenmişti.

“Çok sevinirim.”

Yemeklerini neredeyse hiç konuşmadan bitirdiler.

Summer geç vakit kendi yatağında uyandı. Esnedi ve gerindi, aklından bir önceki gecenin olaylarını geçirdi. Önce o sıkıcı akşam yemeği. Sonra Aiden Sean’a yaptığı gece ziyareti. Bu ziyaret, nasıl da kocaman bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Sırf annesi Nikki Barry olduğu için, kendisiyle bir şey yapmak istememişti. Resmen kovmuştu onu ve bu gerçekten içine işlemişi.

Yine de... Aiden Sean bir film yıldızıydı ve bu da bir şey sayılırdı, özellikle de Chicago gibi herkesi etkileyebileceği bir yerde. Etkileyebilecekleri arasında kendisini ateşli biri gibi sanan, babasının yeni karısı da vardı. Ama yeterince ateşli değildi, çünkü Rachel henüz bir film yıldızıyla yapmayı denememişti. Eğer Rachel’e evlendiği erkekle ilgili gerçeği söyleseydi ne olurdu acaba?

Canavar Adam.

Babam.

O korkunç gerçeği hatırladığı anda, Summer’ın gözleri yaşla doldu. Hiç kimseye söyleyememişti. Bu ona her zaman çok utanç verici gelmişti.

Yen bunu, diye haykırıyordu kafasının içindeki ses. YEN BUNU!

Ancak bu o kadar kolay değildi.

Yapım bürosuna dönen Mick, Lara’ya merhaba demek için durdu. Ona garip, büyüteç gibi gözlükleriyle bakarak, “Yarını iple çekiyorum,-” dedi. Uzun, kemikli parmaklarının uçlarını birbirine sürttü. “Metin okumaları olay olacak.”

“Ben de dört gözle bekliyorum,” diye yanıtladı Lara. Onunla çalışmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Geç vakit, Lara kostümcülerle tanışmaya gittiğinde, Nikki, Mick’i bürosunda yakaladı. Telefonda, geçmişte yaptığı bir boşboğazlığı affetmesi için bir kadına yalvardığı anlaşıyordu. “Haydi, tatlım, bebeğim, aşkım,” diye yaltaklanıyordu. “Akşam yemeği, seks, birkaç kahkaha. Beni nasıl etkilediğini biliyorsun.”

Belli ki kadın aynı fikirde değildi, çünkü Nikki, telefon Mick’in suratına kapandığında hattın diğer ucundan gelen çevir sesini duydu.

Mick, kadın sanki hâlâ hattaymış gibi, sahte bir ‘Allahaısmarladık’ geveleyerek, telefonu yerine koydu. Sonra Nikki’ye döndü. “Ne oldu?” diye sordu, koltuğuna yeniden kurulurken. Nikki masanın önünde bir aşağı bir yukarı dolaşırken, böylesine nazik bir konuyu ortaya atmaktan sıkılıyordu. “Eh...mesele şu, Mick,” dedi, tepkisinden korkarak.

“Evet?” diye mırıldandı adam, gözlerini kadının bacaklarına dike- rek.

“İşin doğrusu, Lara filmimizde oynadığı için şanslıyız. Bu kadar büyük bir yıldız olmasını dikkate alırsak...”

Mick, huzursuzca, “Bana ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Benimle tanıştı; benden hoşlanmadı ve ayrılmak istiyor? Konu bu mu?”

“Hayır, seni sevimli buluyor,” dedi Nikki. Açıkcası, Joey hakkında tartışmaya o kadar dalmışlardı ki, Mick’den neredeyse, hiç söz etmemişlerdi.

“Tam isabet,” diye yıldı. Mick. “Yılın sevimlilik ödülünü kazandım.” Deli gibi gülüyordu.

Nikki iç geçirdi. “Sevgilisine bir rol vermemizi istiyor.”

Adam, “Of, lanet olsun!” dedi, yerinden doğrularak.

“Ona bütün rollerin dağıtıldığını söyledim.”

“Dün gece beraber olduğu şu sürüngeni mi kastediyorsun?”

“O bir sürüngen değil,” dedi Nikki sabırla. “Onun şu andaki erkek arkadaşı ve filmde yer almasını istiyor.”

“Kimi oynamasını bekliyor? Tanrı aşkına, o hilkat garibesi ırza geçen heriflerden birini mi?”

“Belki bir dedektifi?” diye teklifte bulundu Nikki, becerebildiği en iyi, “lütfen bunu benim için yap” ses tonuyla. “Belki bir tane daha ekleyebilirsin.”

“Ona benzeyen bir dedektif gördün mü hiç?” diye homurdandı Mick. “Aynen yirmi yıl önceki Mel Gibson gibi; üstelik daha uzun boylu. Piç herif!”

“Bu onun kötü biri olduğunu göstermez,” diye mırıldandı Nikki.

“İyi oyuncu olduğunu da göstermez.”

Nikki, “Sorun, yıldızımızın mutlu olması. Böyle olması hoşumuza gider, değil mi?” diye kesti atıp sonunda, anladığını umarak.

Adam, “Tam böyle bir sıkıntı eksikti,” diye geveledi. “Daha önce hiç taviz vermek zorunda kalmamıştım.”

Eh, yalnız beş dakikadır işin içindesin, demek geldi Nikki’nin için-

den. Ancak yapmadı, çünkü bunun sorunu halletmeyeceğini biliyordu.

“Bu konuyu düşünecek misin, Mick? Benim için? Ne de olsa, Aiden konusunda dün gece sana yardımcı oldum, şunu da eklemeliyim, parti-nin ruhunu temsil etmediği kesindi.”

“En azından şu erkek arkadaşı dinleyebilecek miyim?” diye sordu Mick, dudaklarını bükerek.

“Elbette.”

“Sabah yedide, genel okumadan önce burada olmasını sağla. Senin hatırın için onu deneyeceğim.”

“Teşekkürler, Mick,” dedi, minnettarlıkla. “Sana bir borcum var.”

“Bir kez boşaltırsın beni, borcunu silerim,” dedi adam, çatlak bir sesle.

“Richard’a söylerim, beni bir başkası da istediği için gururlanacaktır.”

“Sen değil,” dedi Mick küçümseyen bir sesle. “Kızın.”

Nikki, ona uzun soğuk bir bakış attı. “Bunu şaka olarak kabul ediyorum.”

Adam, isteri nöbetine tutulmuş gibi gülüyordu. “Becermek konusunda asla şaka yapmam.”

“Öyleyse seni duymadığımı farz edeceğim,” dedi Nikki, onun etkileyici mizah yaklaşımının bazen dövmekten öte olduğunu düşündü.

Mick, “Bunu düşün bu gece,” dedi, manyak bir omuz hareketiyle.

Evet, diye düşündü, bu gece düşünecek çok şey var. Buz kalıbına dönmüşen Richard; aşk çalkantıları içindeki Lara; genç kızıyla yatmak isteyen Mick ve ayazda kalmış, her şeyi bir arada tutmaya çabalayan ben.

Kendi odasına gitti; kapıyı arkasından kapar kapamaz, aklına bir gece önceki yemek daveti geldi.

Herkes gittiğinde, Richard tam anlamıyla küfelik olmuştu. Sürüklenerek yatak odasına gitmiş, kendini yatağa atmış, Nikki de onun, *İntikam* ve Lara’nın yaptığı yanlış hakkındaki atıp tutmalarını dinlemek zorunda kalmıştı, sarhoşluktan sızıp kalana kadar.

Çok içtiği zaman Nikki’nin ona saygısı kalmıyordu, bağırıp çağırmak ve kavgatmak Richard’a yakışmıyordu. Evlendiği bu yaşlı adamlara ne oluyordu? Önce Sheldon, şimdi de Richard. Bu evlilik de sallanmaya mı başlıyordu yoksa?

Sabahleyin, o kalkmadan çıkmıştı. Şimdi de, Lara’nın erkek arkada-

şına bir iş ayarlamaya çalışıyordu. Film yapmak, düşündüğü kadar kolay olmayacaktı. Olaylara herkes farklı açılardan bakıyordu, Lara da dahil.

Lara eve geldiğinde, Joey'i çalışma odasında buldu. TV'de spor programı izliyordu ve son derece keyifliydi.

"Selam güzelim," dedi ona bakmadan.

Lara, zafer sevinciyle, "Yarın sabah yedide Mick'le bir randevu ayarladım sana," diye ilettileri. "Geç kalmamalısın."

"Yedi mi?" diye homurdandı. "Ne kadar erken."

Lara, uzaktan kumandayı alarak, televizyonu kapattı. "İstediyini yaptım, Joey," dedi hafif bir sesle. "Kendi onurumu tehlikeye attım."

Ayağa kalktı. "Nasıl yaptın?"

226 "Neredeyse Nikki'yi filmi bırakmakla tehdit ettim ki, bu hiç kibar ve bana uygun bir davranış değildi."

"İyi, tamam, ama ikimiz senin herkesin düşündüğü kadar kibar olmadığını keşfetmiştik," dedi. Kollarını beline dolayıp, Lara'yı kendine doğru çekti; ellerini vücudunda gezdirirken, "Etrafa iyilik saçıyorsun, ama bunun altında kötü küçük bir seks çanağından başka bir şey değilsin!" dedi.

Lara, ürpererek, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Haydi, güzelim," dedi, onu geriye doğru yatırıp şehvetle ağzından öperek. "Sana söylemeliyim, tüm gün boyunca seni özledim."

"Öyle mi?" dedi Lara, öpücüklerinin keyfini çıkararak.

"Her saniye."

"Neler yaptın?"

"Çalıştım, yüzdüm. Mrs.C.bana yumurta pişirdi ve CD koleksiyonuna bir göz attım. Sen de biliyorsun ki, bu ciddi bir çalışma gerektiriyor."

"Tower'a gidip otlayacak zamanım var gibi gözüküyor.."

"Hey, haydi beraber gidelim."

"Halka açık yerlerde herkes tanır beni."

"Seni başka bir kılığa sokmamıza ne dersin? Michael Jackson gibi."

"Michael Jackson gittiği her yerde fark edilir. Ben de beyaz bir ameliyat maskesi takıp eldiven giyecek olursam, beni de tanırlar."

"Sana kısa siyah bir peruk ve büyük kara gözlükler alırsın. Ya da seni küçük bir oğlan çocuğu gibi giydiririz belki."

Lara gülererek, "Küçük bir oğlan çocuğu mu?" diye sordu.

“Yo, delikanlı. Delikanlılık sana yakışır, ne de olsa göğsün dümdüz.”

Lara, “Şimdi de düz göğüslü oldum, öyle miyim?” dedi, kırılmış gibi davranarak.

“Tam değil aslında.” Güldü, meme başlarını sıkarak. “Benim için yeterince büyükler,” dedi.

Lara eline bir dergi alarak Joey’nin kafasına vurdu.

Genç adam kollarını kaldırıp kendini korudu. Her ikisi de gülerek divana yuvarlandılar.

Joey, onu kollarıyla sardı ve bağrına bastı. Daha önce kimseyle böyle bir ilişkisi olmamamıştı; bu, hoşuna gidiyordu. Lara yalnızca şaşırtıcı derecede güzel ve ünlü değil, gerçekten kibardı.

Üstelik sıcak ve ilgili; seksi ve eğlenceliydi. Nasıl olmuştu da şans sonunda böylesine yüzüne gülmüştü? Lara, göğsüne sokuldu, son derece mutluydu. “Genelde böyle bir günün ardından eve dünyam kararmış gelirim,” diye mırıldandı.” Şimdi sen, içimde hâlâ var olduğunu unuttuğum birini uyandırırıyorsun.”

Joey, merakla yüzüneaktı. “Bana neşeyi unuttuğunu mu söylüyorsun?”

“Geçmiş ilişkilerim çok ağırbaşlıydı. Richard benden çok yaşlıydı.”

“Fark ettim.”

“Lee tatlıydı.”

“Tatlı olmak kesmez, bebeğim.” Göğüslerini avuçlayarak, “İddiasına varım ki, seni benim gibi heyecanlandıramıyordu, ha?”

Doğrulamaya çabaladı. “Joey, bu delilik. Çok kısa bir zamandan beri beraberiz, ve şimdi ise...bazen, ömrüm boyunca seninle berabermişim gibi hissediyorum.”

Joey, “Buna ruhunun eşini bulmak denir,” dedi, aniden ciddileşerek. Ayağa kalktı. “Böyle mi denir?”

Joey de kalktı. “Nikki ne dedi? Evet, Joey’i filme alacağım. Aiden Sean’ın işine son vereceğim ve rolü Joey’e vereceğim.”

“Tabii, gerçekten ırza geçen adamı senin oynamanı istiyorum.”

Bara gitti, buzdolabını açtı ve bir kutu bira çıkardı. “Bugün senaryo-yu okuyordum,” dedi, kutuyu açarken, “Oldukça ağır bir şey.”

“Biliyorum.”

“Bu Mick Stefan denen adama güveniyor musun? Hızlı bir yönetmen olabilir, ama sana uygun mu? Şimdiye kadar yarattığın imajın karşısını oynuyorsun.”

“Bunu da biliyorum.”

Kutudan bir yudum alarak, “Hayranlarını düşünmen gerek,” dedi Joey. “Neden gidip seni seyrediyorlar sanıyorsun.”

“İyi bir oyuncu olduğum için mi?” dedi gururla.

“Gidip seni seyrediyorlar, çünkü sen bu havayı, imajı yayıyorsun.”

“Sahi mi?”

“Sende her şey var bebeğim. Güzelsin ve kibarsın. Her adamın rüyasisin, seksi iyi kız.”

“Seksiyi eklediğine sevindim,” dedi hafif bir gülümsemeyle.

“Haydi bunu analiz edelim. Neden sana bu kadar tutuldum? Çünkü, işin doğrusunu istersen, bir yığın kadınla beraber oldum ben.”

Lara, “Nişanlanmadan önce herhalde,” dedi şeytanca.

Joey ciddi bir sesle, “Bundan hiç şüphen olmasın. Sadakate inancım büyüktür, senin değil mi?”

Genç “Evet,” dedi aynı ciddiyetle. “Ben de kesinlikle buna inanırım, Joey. Richard’la olan deneyimimden sonra, hiç bir erkeğin bana ihanet etmesine asla izin vermemeye yemin ettim.”

Joey, “Ne yapardın,” diye sordu alaylı bir sesle, “Bugün eve gelip de beni yatakta bir kızla bulmuş olsaydın?”

“Bu hoş bir soru değil.”

“Haydi söyle,” diye üsteledi Joey. “Kafamı mı uçururdun? Beni ko-var mıydın? Bana bağırır mıydın? Ne yapardın?”

Lara, gayet sakin, “Çıkar giderdim,” dedi. “Öylece çıkar giderdim.”

“Oh, hayır, bebeğim,” dedi kendinden emin. “Benden kaçabilmenin hiç bir yolu yok.”

Lara’nın yeşil gözleri bir an koyulaştı. “Buna bahse girme, Joey. Asla buna bahse girme. Sandığından daha güçlüyüm ben.”

Nikki Malibu’daki eve geldiğinde Richard yine sarhoştı.

“Bu alışkanlık haline gelmeye başladı,” dedi soğukça. “İçki günlerini geride bıraktığını sanıyordum.”

Adam “Sorun nedir?” dedi, kavgaya girer gibi. “Rahatlamama izin yok mu?”

Of, Tanrım! Tekrar kavga etmek istemiyordu. “Hâlâ montaj işiyle mi uğraşıyorsun?” diye sordu, mutfığa giderken.

“Her şey tamamlandı,” dedi Richard, peşinden giderek.

“Summer nerede?”

“Dışarıda,” diye yanıtladı Richard. Hâlâ sinirliydi.

Nikki, durumu düzeltmeye kararlı bir tavırla, “Bak Richard,” dedi. “Yapımcılığa başlamam için bana cesaret veren sendin. Bu filmi yapmamı istediğini sanıyordum.”

“Lara’yı bunun içine sürüklemeni, onu boktan bir yönetmen parçasıyla biraraya getirip kariyerini yıkmanı ben söylemedim,” dedi tersçe. “Bağlantılarını kullanıyorsun ve bundan hoşlanmıyorum.”

“Lara, benim filmimde oynamak istiyor,” dedi Nikki. Buzdolabını açıp jelatine sarılmış iki parça biftek çıkardı.

“Bunu sadece benim için yapıyor.”

Nikki, “Madem öyle düşünüyorsun...” dedi ve biftekleri ızgaraya koyarken.

“Ben olmasaydım Lara’yı tanımayacaktın bile.”

“Ne biçim laf bu?”

“Gerçek.”

Nikki, “Böyle düşündüğün için üzıldüm,” dedi açıkca. Yeni bir kavga hazır değildi. “Bunu daha sonra tartışabilir miyiz? Şu anda akşam yemeğini hazırlıyorum.”

Daha sonra Richard çok sarhoş oldu ve konuşmadan yattılar.

Summer’la Tina tekrar Club Pot’a gittiler; bütün gece dansettiler; bazen birbirleriyle, bazen değişik tiplerle. Sonunda oturdular, güneşten yanmış genç vücutları terden parlıyordu.

“Dün akşam, Mick Stefan’la Aiden Sean annemin evindeydiler,” dedi Summer. “Düşünebiliyor musun? Mick neredeyse aklını kaçırdı! O arada, salak Aiden de beni tanıımıyormuş gibi davrandı.”

“Bok herif!” diye küfretti Tina.

“Ben de ne yaptım biliyor musun?”

“Ne?”

“Arkasından bir taksiye atlayıp, o kokuşmuş boktan dairesine gittim ve nasıl bir sahtekar olduğunu söyledim.”

Tina bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Yani...” diye kıkırdadı Summer. “Esasında, onu benimle yatmaya kandırmak için gittim. Ama yapamadı. Tekerlek galiba.”

“Sahi mi?”

“Yapmaması için başka neden göremiyorum.”

Tina, düşünceli bir şekilde, “Biliyor musun Summer,” dedi. “Eğer istediğin bir film yıldızıysa, sana yığınla bulurum.”

“İmkânı yok,” dedi Summer.

“İmkân mı?” diye böbürlendi Tina. “Üstelik, bu işi yapman için sana para öderler. Yığınla para öderler!”

“Vay be!” diye tepki gösterdi Summer. Böyle bir şey için para almanın, gerçekten delice bir fikir olduğunu düşündü.

“Eğer ciddiysen, ayarlarım bunu,” dedi Tina rahatça. “Ancak bunu yaparsam, bana oyun oynamayacaksın.”

“Durma,” dedi Summer cesaretle. “Her işe varım.”

“Emin misin?” diye sordu Tina. “Çünkü ben oyun oynamıyorum. Bu iş gerçek ve eğer seni içine sokarsam, beni yüzüstü bırakamazsın, bilmiş ol.”

“Bunu yapmam.”

“Tamam. Ayarlayacağım. Sabah beni ara.”

Başka bir serüven. Summer sabırsızlanıyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Allisan Sewell, en iyi arkadaşını taciz etmek ve ona saldırmaktan haksız yere hapse girmişti. Şimdi hapishanedeki vaktinin çoğunu, dışarı çıktığı zaman alacağı intikamı düşünüp planlamakla geçiriyordu. Onsekiz aylık cezası otomatik olarak yarıya indirilmişti. İçeride dokuz ay kalacaktı. Onu buraya düşüren kadından nefret ediyordu.

Lara Ivory. Orospu. Sürtük. Demek ki dost değil, düşmanmış. Tıpkı Alison'un uğraşmak zorunda olduğu diğer geri zekalılar gibi.

231

Lara Ivory, güzel suratıyla herkesi kandırmıştı. Ama Alison, o suratın yalnızca, içinde gizlenen şeytani kadının maskesi olduğunu anlamıştı artık.

Alison, dışarı çıkar çıkmaz, Lara Ivory denen kötü tohum için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Evet, Lara'nın çirkin suratındaki tatlı gülümsemeyi sonsuza dek yok edecekti.

Bu arada meşgul olması gereken şey, arkasına saklanacağı kamerası değil, mahkumiyetiydi. Ve her geçen gün, intikam arzusu büyüyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

“Nerede okudun?” diye sordu Mick, masasının ardındaki sandalyesinde sallanarak, bacakları öne yayılmış, kalın gözlüklerinin ardındaki şeytan gözleri iyice kısık.

“Bu fark eder mi?” diye sordu Joey, bu delikten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Adamın kendisinden nefret ettiğini biliyordu, nefret etmesi de normaldi. Birçok erkeğe kıyasla çok yakışıklıydı, özellikle, karmakarışık saçları, sivri suratı ve pejmurde kıyafetleriyle, Mick gibi biriyle kıyaslandığında. Buna rağmen, Joey iletişim kurabileceği, bağlantı kurabilecek bir yol olması gerektiğini biliyordu, her zaman olurdu.

“Los Angeles’da mı, New York’da mı, nerede?” Mick bastırıyordu.

“Ben...şey...New York’da bir tür eğitim gördüm,” dedi Joey, maksatlı olarak açık bırakarak. “Oyunculuk dersleri, atelye çalışmaları, bunun gibi şeyler. Sonra Solid’le fırsatı yakaladım.”

Seni daha önce görmüştüm sanırım,” dedi Mick, gözlerini daha da kısarak. “Nasıl oldu da arkası gelmedi?”

“Aile problemleri bir süre için eve dönmemi gerektirdi,” diye geveledi Joey. “New York’a döner dönmez, Hayalperest’de rol aldım.”

“Ve Lara’yla orada tanıştın, ha?” dedi Mick. “O tam bir piliç. İnsan gözünü alamıyor.”

“Aynen öyle,” diye onayladı Joey.

Mick’in gözleri kaydı. “Böyle bir güzeli tavlamak, onun da sana iş ayarlaması hiç fena değil.”

Birden, Joey’nin kafasında bir şimşek çaktı. Bu hastalıklı, az gelişmiş herifle nasıl bir ilişki kuracağını çok iyi biliyordu artık. “Onu bece-riyorum, niye filminde oynamayayım?” dedi gayet sakin.

Bu Mick’in anladığı tarzda bir konuşmaydı. Nitekim, “Anladım,” dedi herif, sivri yüzü bir anda aydınlanmıştı. “Bak, gerekirse birini atabilirim. Yaşlı dedektifin genç yardımcısı, gibi. Gencin zenci olmasından yanaydım, ama senin oynamaman için hiçbir neden yok.” Joey’e masasından bir metin fırlattı, yüksek sesle geçirirken. “Zenci aktörü

atmam gerekiyor ki, bu da NACCP'nin kırımını oyması anlamına gelir, ancak kimin umurunda? Sayfa elli iki, okumak ister misin?"

Joey senaryoyu aldı. "Kiminle okuyacağım?"

"Benimle," dedi Mick. Kalkıp masanın öbür tarafına geçti. "Ben yaşlı dedektifi oynayacağım. Bir zamanlar ben de oyuncuydum."

"Yaa?"

"Fazla sözün yok; ama kız arkadaşını kollamak için orada olacaksın." Yılıştı. "Bir yığın numarası vardır, değil mi? Ne bacakları var ama! Bu klas tipler her bir haltı yaparlar."

"Haklı olabilirsin," diye yanıtladı Joey, okuyacağı sayfayı ararken.

Mick göz kırptı, Joey'un cevabından memnun kalmıştı. "Belki beraber çalışırken, birkaçamak yapıp ayrıntılara inebiliriz, ha? Ne dersin?"

"Sanırım," dedi Joey yavaşça, "filmi yaparken, sen ve ben istediğin kadar kaçamak yapabiliriz." 233

Mick, "Tamam, haydi şu anasını bellediğim bölümü okuyalım." dedi.

"Richard?" dedi Lara, telefonu çenesinin altına sıkıştırarak, "Nikki henüz çıkmadı mı?"

"Hayrola?" dedi Richard. "Benimle konuşmak istemiyor musun?"

"Sen hep çok meşgulsün."

"Senin için hiçbir zaman meşgul değilim, sevgilim."

Lara, "Buna sevindim," dedi, telefonu Nikki'ye verse ya, diye düşünürken.

"Filmi görünceye kadar bekle," dedi adam, hararetle. "Performansın kusursuz."

Lara, bir an Joey'in, Richard'ın hâlâ kendisine tutkun olduğu hakkındaki sözlerini hatırladı ve bunun doğru olduğunu anladı. Bundan gururlanmamıştı. Richard'ın kendisini istemesinin tek nedeni, bundan böyle ona sahip olamayacağı gerçeği idi.

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir gösterim ayarlarım."

"Nikki orada mı?"

Richard'ın, telefonu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Düşünüyordum da," dedi. "Seninle bir öğle yemeği yemeliyiz."

"Kulağa hoş geliyor, ancak şu sıralar deli gibi meşgulüm."

"Bunu benden daha iyi kimse anlayamaz. Ama Lara, kaç kişi gerçekten seni düşünüyor? Ailen yok."

Richard'a da herkese anlattığı hikayeyi anlatmıştı. Ailesinin bütün fertleri bir araba kazasında yok olmuştu. Şimdi ölmüş olan, uzak bir akraba tarafından büyütülmüştü. Gerçeği anlatmamak kesinlikle daha güvenliydi.

“Senin için endişeliyim, Lara,” diye devam etti Richard. “Geçen akşam yanında getirdiğin şu adam kimin nesi? Şu oyuncu.”

Soru cevap oynayacak havada değildi. “Neden herkes bana onun kim olduğunu sorup duruyor?” dedi, öfkeli bir sesle. “Ne yapayım yani? Çıktığım her erkeğin üzerine kim olduğunu belirten bir tabela mı takayım?”

“Geçen yıldan beri hemen hemen hiç kimseyle çıkmadın. Ondan önce Lee vardı.”

234 “Çetele mi tutuyorsun?” diye sordu Lara. Onu sorguladığı için kızmıştı.

Adam imasını duymamazlıktan gelerek, “Lee düzgün biriydi, “diye devam etti. “Yıllardır bu meslekteydi ve piyasayı tanıyordu. Bu Joey denen adam hakkında kimse bir şey bilmiyor. Nereli? Geçmişi nedir?”

“Richard,” dedi Lara. Sesinin sert çıkmamasına gayret ederek. “Ben bir yetişkinim. Kimsenin dadılığına ihtiyacım yok.”

“Sevgilim, bu sen değilsin sanki. Oturup yüz yüze konuşmamız gerek, yalnız ikimiz.”

“Ya Nikki?”

Richard, gırtlığını temizleyerek, “O aldırmaz,” dedi. “Yarın olabilir. Öğle yemeği. Sen ve ben. Valley'deki Bistro Gardens'da. Bu benim için önemli Lara, lütfen reddetme.”

Israr karşısında ne diyeceğini bilemeyen, genç kadın, “Peki, tamam,” derken buldu kendini. “Ancak üstüme gelme, çünkü çok mutluyum. Daha doğrusu, şimdiye dek hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Senin için her şeyin en iyisini istiyorum, tatlım.”

Lara sabırla, “Artık Nikki'yle konuşabilir miyim?” diye sordu.

“Bir dakika bekle.” Nikki'yi çağırmaya gitti.

Birkaç dakika sonra Nikki telefondaydı.

“Saat kaçta çıkıyorsun?” diye sordu Lara.

“Birazdan. Niye?”

“Okuma provası saat onda mıydı?”

“Sence de uygunsa?”

“Elbette.”

“O zaman ne vardı?”

“Mick’le Joey’nin görüşmelerinin sonucunu merak ediyorum. Belki oraya gidince beni ararsın.”

“Dinle,” dedi Nikki, tarafsız ve her zamanki sıcaklığından uzak bir ses tonuyla, “bana bir ultiatom verdin. Ben de bunu Mick’e ilettim. Joey’u işe alacak, ya’ni almak zorunda.”

“Sahi mi?”

“Yıldız sensin Lara. Bunu açıkca belirttin.”

“Joey işe alınmazsa, işi bırakacağımı kastetmedim ama.”

“Evet, bunu kastettin,” diyerek iç geçirdi Nikki. “Ama seni anlıyorum.”

Nikki kendisini aşağılanmış hissediyordu. Lara buna üzöldü, ama ne yazık ki, herkesi her zaman memnun etmesi mümkün değildi.

Joey’u düşününce gülömsedi. Joey Lorenzo, kendisini bir kadın gibi görüyordu, film yıldızı gibi değil ve bu da Lara’nın çok hoşuna gidiyordu. Joey. İçindeki cehennemi harekete geçiren erkek. Son iki gecedir aynı yatakta yatmışlar, ateşli, tahrik edici, inanılmaz yoğunlukta bir sekse teslim olmuşlardı. Aşk yapmanın her sefer böylesine yaratıcı ve değişik olabileceğini hiç bilmiyordu. Joey sevişmeye yeni bir anlam kazandırıyor.

Böyle bir ilişki bulabileceğini hiç düşünmemişti ve şimdi müthiş bir şey yakalamışken, herkesin yaptığı tek şey onu kınamaktı. Joey’in geçmiş i veya nereden geldiği umurunda mıydı? Ancak, eski nişanlısı, Philippa’yı merak ediyordu, doğrusu. Joey ondan hiç söz etmek istemiyordu. Hatta bir kez bu konuyu açıp soru sormak istemiş ti, ama o zaman bile Joey konuşmamakta diretmiş ti.

Aslını bakılırsa bütün insanların sırları vardı. Kendisinin de sırları vardı ve bunları paylaşmak istemiyordu.

Giyinir giyinmez onun odasına gitti. İki bavulu yerde, birbiri üzerine konmuş duruyordu. Onun mahremiyetine girdiği için kendini suçlu hissetti, ancak her nedense kendine engel olamıyordu.

Dolabı açarak içine bir göz attı. Çok fazla kıyafeti yoktu, hatta bir takım elbisesi bile yoktu. Ona istediği her şeyi almaya hazır dı Lara; araba, elbiseler, kendisi için hiç sorun olmazdı. Onu ilgilendiren tek şey müşterek bir geleceğe sahip olmaktı..

Zengin olduğu için kendisiyle birlikte olabileceği düşüncesi daha önce hiç aklına gelmemiş ti. İsted iği hemen her erkeğe sahip olabilece-

ğinin ve bunun sadece bir film yıldızı olmasından kaynaklanmadığının bilincinde olması, sahte bir alçakgönüllülük değildi. Hayır, esas çekiciliği ününden gelmiyordu. Onun güzelliği erkeklerin kendisini böylesine istemelerine neden olan.

Bazen bunun lanetli bir güzellik olduğunu düşünürdü.

Gençliğini anımsadığında ... uzakta kalan karanlık günleri ... kimse-
nin bilmediği kâbus dolu günleri ...

Yüzü karardı. Hayır! Bugün *bu* konuya girmeyecekti.

Odada özel bir şey bulamadı. Ne bir resim, ne bir evrak, hiçbir şey yoktu. Yaptığı şey nedeniyle suçluluk duygusuna kapıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. En üstteki bavulu açtı; bir yığın kirli çorap, tişört ve iç çamaşırıyla karşılaştı. Öbür bavul kilitliydi.

236 Etrafa bakındı, ancak bir anahtar bulamadı. Karışmaması gereken işlere burnunu soktuğu için kendinden nefret ederek, aceleyle odayı terketti. Koridorda Mrs.Crenshaw'la burun buruna geldi.

“Her şey yolunda mı Bayan Lara?” diye sordu Bayan Crenshaw.

Lara, “Evet, teşekkür ederim,” diye karşılık vererek, yatak odasına kaçtı.

Joey’e, Mick’le işi biter bitmez onu aramasını söylemişti. Ama henüz aramamıştı. İşlerin yolunda gittiğini umuyordu.

Aceleyle giyindi ve erkenden prodüksiyon bürosunda olmak için, evi terketti. Büyük odaya girdiğinde Joey’u Mick ve birkaç ekip üyesiyle bir masada oturur buldu. Gülüyor, kahve içiyor ve çörek yiyorlardı. Duruşundan her şeyin yolunda olduğunu çıkarttı.

Joey kalktı, sırtarak, “Selam bebeğim,” dedi.

“Selam Joey,” diye karşılık verdi Lara. Onu aramamış olduğu için biraz soğuk davranıyordu.

Erkek, onu büyük bir içtenlikle kucakladı, ağzından dolu dolu öperek, herkese onun kendisine ait olduğunu gösterdi.

Mick ayağa fırladı, sivri suratına yayılmış bilgiç ve şehvetli bir bakışla. “Selam, Lara,” dedi, farkında olmadan aletini ovuşturarak. “Erkencisin.”

Lara, “Evet, öyle,” dedi, zoraki bir gülümsemeyle. “Joey, kahvaltı için aşağıya gidebilir miyiz?”

“Tabii bebeğim,” dedi Joey. Odadaki adamlara göz kırptı. “Görüşürüz.”

Neden acaba kendisi hakkında konuştuklarına dair, huzursuzluk verici bir hisse kapılmıştı?

Lara, asansöre girer girmez, “Beni araman gerekiyordu,” dedi.

“Mick’ten kurtulamadım,” diye açıkladı Joe. “Bana iki numaralı de-
dektif rolünü verdikten sonra konuşmaya devam etti. Ne yapabiliyordum?”

“Yani seni işe aldı?”

“E!bette aldı. İyi habere gelince, sana göz kulak olmak için orada
olacağım demek bu.”

“Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok Joey,” dedi Lara.
“Çalışırken çok konsantre olurum.”

“Bundan eminim. Ama yine de, çevrende seni koruyacak birine ihti-
yacın var.”

“Cassie her yere peşimden gelir,” dedi, asansörden çıkarlarken. “Her-
kes için yeterli bir korumadır o.”

Joey ısrarla, “Hayır, hayır bebeğim,” dedi. “Bu filmde *bana* ihtiya- 237
cın olacak.”

“Peki, her ne halse, her şey yolunda gittiği için memnun oldum,”
dedi, elini sıkarak. “En iyisi menajerini çağır, bir anlaşma yapmasını
sağla.”

Nedense, Madelaine Francis’in telefon etmesinden hoşlanacağını
sanmıyordu. “New York’takini kullanmak istemiyorum,” dedi.

“O zaman benimkine git. Cassie’ye senin için bir randevu almasını
söylerim.”

“Neden kendin aramıyorsun?”

“Madem öyle istiyorsun...”

Binadan çıktılar ve kafeye gitmek için caddeyi geçtiler. Şöförler
Lara’yı farkettiğinde, neredeyse birkaç araba birbirine giriyordu. Lara
fark etmemiş gibi görünüyordu.

Oturur oturmaz, cep telefonunu çıkardı ve bürosundan Quinn’i ara-
dı. “Sana yeni bir müşteri buldum,” dedi, kesin bir sesle. “Joey Loren-
zo, çok iyi bir arkadaşım. İntikam’da onun için bir anlaşma yapman
gerekiyor.” Bir an için sustu, telefonun yanında parmaklarıyla tempo
tutarak. “Evet, Quinn, bu filmde para olmadığını biliyorum. Yapabili-
ğinin en iyisini yap.” Telefonu eliyle örttü, “Joey, onu yarın sabah göre-
bilir misin?” Genç adama, evet anlamında başını salladı. “Tamam, on
civarında orada olacak. Teşekkürler, Quinn.” Telefonu kapattı. Yaptı-
ğından memnun olduğunu gösteren bir ifadeyle, “Tamamdır,” dedi.

Joey masanın üzerinden eğildi; gözlerini ona dikerek, “Neden bana
karşı bu kadar iyisin?” diye sordu.

Lara. “Çünkü sen de bana karşı iyisin,” diye yanıtladı hafif bir sesle.
“Bu iki yönlü bir sokak.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Başarılı oluyorsun.”

Garson kız yanlarına gelince sipariş verdiler. Lara yumurta akıyla yapılmış bir omlet ve bitki çayı ısmarladı. Joey kahve ve bol malzemeli, mayalı bir Danimarka çöreğinde karar kıldı.

“Bu sabah Nikki’yi gördün mü?”

Joey olumsuz anlamda başını salladı. “Yoo. Neden?”

“Benden pek hoşnut değil, seni filme aldırmaq için baskı yaptığımı düşünüyor. Ama yüzümü kara çıkartmayacağını biliyorum.”

Joey kendinden emin, “Artık Mick de biliyor,” dedi. “Okuma provası oldukça iyi geçti.”

“Eminim,” diye mırıldandı Lara.

Masanın karşısına uzanarak elini tuttu. Karşılıklı birbirlerine gülümsediler.

Bu fiziki bir şeydi. Birbirlerine dokunmadan duramıyorlardı.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Summer bu kez yine geç kalktı, bunu alışkanlık haline getirmeye başlıyordu, neden olmasın? Gitmesi gereken okulu veya kalkması için onu dürtükleyen kimse yoktu. Babasının kahyası, Mrs.Stern, tam anlamıyla huysuz, yaşlı bir cadıydı ki ve eğer o yaşlı sivri burnunun dibinde dönenleri bilse, oracıkta düşer ölürdü.

Onların hepsinden uzakta olmak öylesine müthişti ki babasının kendisini taciz etme tehdidi olmadan kendi hayatını yaşamak...gecenin bir yarısı üzerinde hayal gibi beliren yüzünün görmemek.

Bu düşünceyle tüyleri diken diken oldu. Oh...özgürlük...Buraya taşınmak için sabırsızlanıyordu. Dün gece, eve sabahın dördünde sürünecek gelmiş ve mutfakta su içen Richard'la karşılaşmıştı. Aslında kendisi de baş ağrısını savuşturmak için su içmek niyetiyle gelmişti mutfağa. Üç veya dört bardak, Gangbusters denilen -votka, meyva suyu ve rom karışımı- sert içkiden içmiş ve neredeyse kusacak gibi olmuştu.

Richard, gözlerini kırptırarak, "Yeni mi geldin?" diye sormuştu.

Yoo, hayır. Nutuk atma. Ne olur?

"Kız arkadaşımda kalıyordum,"diye açıkladı. "Sonra mutfakta büyük yangın gibi bir şey oldu, her taraf dumanla doldu, onun için eve geldim."

Richard gülmüştü. "Çok yaratıcısın hayatım. Bu tür hikâyeleri annenle sakla."

O da kıkırdadı. Richard ona hiç güçlük çıkartmıyordu. En iyisi oydu. Lara'yla neden boşandıklarını hiç anlayamıyordu. Delilik gibi geliyordu bu ona. Lara öylesine tatlı ve güzeldi ki, bir erkek onu nasıl bırakabilirdi?

Yatağa girdi, sonra Tina'ya aramak için söz verdiğini hatırladı. Yıllızlarla buluşmak, para kazanmak hakkında bir şeyler konuşmuşlardı. Ne esaslı bir iş olacaktı.

Yeterince para kazanabilirse, eve dönmesine hiç gerek kalmazdı.

Aktörler, prodüksiyon bürolarının altındaki büyük konferans salonunda, saat tam onda, okuma provası için bir araya geldiler. Lara, Joey'in

artık yapımın bir parçası olmasından gizli bir heyecan duyuyordu; işin doğrusu, o yanibaşında olduğu için, kendini daha güvende hissediyordu.

Aktörlerin bir çoğu birbirleriyle tanışmak için, kahve makinasının civarında takılmaktaydı. Lara hiç kimseyi tanımıyordu, ama gözlerine bakarak gülümsüyordu. Dostça bir atmosfer yaratmanın, yıldız olarak, kendi elinde olduğunun bilincindeydi.

Joey, artık filmde olduğuna göre, Nikki'yle arasını düzeltmenin akıllıca bir hareket olacağına karar verdi. Yanına gitti. "Sana büyük bir teşekkür borçluyum," dedi. "Bu işi almam için çok uğraştığını biliyorum."

Nikki biraz ters, "Lara'ya teşekkür et; bana değil," dedi.

"Tabii, ederim."

Kahve makinesine doğru giderken, "Sakin unutma ama," dedi Nikki.

Joey peşinden gitti. "Siz ikiniz, iyi dostsunuz, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Harika. Dostluklar önemlidir."

Nikki durdu, uzun bir süre sessizce ona baktı. Ne istiyordu? Kendisinin onayını mı? "Birçok insan Lara'yı çok sever, ben ve Richard da dahil," dedi sonunda. "Yani, Joey, şunu bilmelisin ki, eğer onu incitecek olursan..."

"Bak," diye sözünü kesti Joey. "Onun hayatına yeni girmiş olabilirim. Ama Lara'yı seviyorum ve ona saygı duyuyorum; bu hiç değişmeyecek."

Nikki başını sallayarak uzaklaştı.

Kolay biri değildi, ancak Joey sabırlı olmaya kararlıydı, Lara'nın en iyi arkadaşı olarak onun kendi yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Lara, büyük konferans masasının başındaki yerini aldı. Joey'e yanına oturması için işaret etti. O da öyle yaptı.

Mick ayağa kalktı. Kollarını havada sallayarak, ateşli bir konuşma yaptı.

Nikki etkilenmişti. İyi bir yönetmenin güçlü bir lider olması gerekliydi. Tüm kusurlarına rağmen Mick, tam da öyle biri gibi görünüyordu.

Aiden Sean geç geldi, çok kirli bir kot pantolon, kırıksık bir tişört ve parlak kırmızı, üstünde 'Üzüntümü Ye' yazan siyah bir beyzbol şapkası giymişti. Koyu renk gözlükler gözlerini örtüyordu.

Adam yanından geçerken gayet soğuk, "Gelebildiğine sevindim," dedi Nikki.

Aiden, gözlüklerini indirdi, üzerinden ona bakarak. “Beni merak etme,” diye geveledi. “Senin evde daha önemli problemlerin var.”

Nikki kaşlarını çatı. Richard’la geçinemediklerini bilmesi mümkün müydü? “Ne demek istiyorsun?”

“Boşver,” dedi Aiden. Masanın ucundaki bir koltuğa yerleşti. Okuma provası başladı.

Joey, Lara’nın oyununa hayran olmuştu. Rebecca’yı, yani öğretmeni okurken adeta karakterin kişiliğine bürünüyordu. Sanki neredeyse o büyüleyici güzelliği gitmiş, o sade, ürkek kadın olmuştu.

Metnin yirminci sayfasında tecavüz sahnesi vardı. Lara, tam bir profesyonel olarak, bunun da üstesinden geldi. Joey de ycr aldığı birkaç sahne gayet iyiydi.

Senaryo son derece güçlü ve Lara için gerçek bir beceri gösterisiydi. 241 Okuma provası sonunda bitmişti.

Mick yanına koştu, ağzından öperek. “Sen en büyüksün,” dedi, eğilip bükülerek. “Vay canına! Asla bunu böylesine canlandırabileceğini düşünmemiştim, sen bir harikasin sayın bayan.”

Lara, kelimelerin hakkını vermiş olduğu için mutluydu. “Teşekkürler, Mick,” dedi utangaç bir sesle. Eve gidip Joey’la birlikte olmak, onun kollarının vereceği güvene sığınmak için nasıl sabırsızlandığını düşündü.

Nikki de gelip onu kucakladı. Kızgınlığını sürdürmeyi başaramamıştı. “Öyle mutluyum ki,” dedi heyecanla. “Yalnızca bir film yıldızı olmanın ötesinde, öylesine mükemmelsin ki, artık herkesin bunu anlamasının zamanıydı. Bu film, sana hak ettiğin saygınlığı kazandıracak sonunda.”

Lara, alçakgönüllülükle, “Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Nikki gülerek, “Elinden gelen inanılmaz bir şey,” diye cevapladı.

Tekrar birbirlerini kucakladılar. “Üzgünüm, eğer özel yaşamına burnumu soktuysam,” diye devam etti Nikki. “Fark ettim ki, eğer sen Joey’u seviyorsan, o düzgün biri demektir. Üstelik bugün başarılıydı. Açıkcası çok iyiydi.”

“Onu işe alan için seni zorlamak istemedim,” dedi Lara. “Sadece, insanın yaşamına her zaman özel biri girmez; bu çok sık olmaz, değil mi? Burada iş bulamadığı takdirde, Joey’in New York’a dönmesi gerekiyordu. Bu durumda, senin de sorumlu bir oyuncun olacaktı.”

“Her şey yolunda gitti,” dedi Nikki neşeyle. “Şimdi asıl soru şu: Mick’le rahat mısın?”

“Richard’a hiç benzemiyor; ama anlaşıcağımızdan eminim.”

“Bugün her şey bana daha umut verici geliyor,” dedi Nikki. “Aiden’in karanlık görünüşüne rağmen.”

“Richard’ın beni aradığını biliyor musun?”

“Ne istiyormuş? Joey’den şikayet etmek için mi aramış?”

“Yarın birlikte öğle yemeği yememizi istedi. Gelir misin?”

“Gelemem; çok meşgulüm.”

“Sence bir sakıncası yok mu?”

Nikki güldü. “Sen ve Richard yemek yiyeceksiniz? Of, gerçekten çok kızdım! Deli misin; ne sakıncası? Beni de davet etmiş olsa çok hoş olabilirdi gerçi.”

“O senin kocan.”

Nikki, sıkıntıyla sırtarak, “Yaa, ne kadar şanslıyım,” dedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Lara. Kötü titreşimler alıyordu.

“Elbette,” diye yanıtladı Nikki, dertlerini Lara’nın kucağına atmaya niyetliydi. “Neden olmasın ki?”

“Konuşmak istersen ...”

“Tamam, tamam, biliyorum, sen onunla yaşadın ve her zaman benim dostumsun. Yine de sağ ol.”

Lara çevresine bakınarak Joey’i aradı. Genç adam, salonun karşı tarafında, kıvrıkcık saçları ve gösterişli bir vücudu olan, genç bir yapımcı asistanıyla sohbetteydi. Bir kıskançlık hissi duydu. Saçma! Daha önce hiç kıskançlık hissetmemişti. Joey onun duygularını çığırından çıkarmıştı.

Lara kendini zorlayarak tekrar Nikki’ye döndü ve “Summer’la işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Onu neredeyse hiç görmediğimi dikkate alırsak, iyidir sanırım,” dedi Nikki. “Kızı ölümüne sıkılmaktansa, özgür bırakmaya karar verdim. Buraya taşınmak istiyor.”

Lara kibarca, “Bu iyi bir fikir mi?” diye sordu. “Burası bir genç kız için tehlikeli bir şehir.”

Nikki, derin bir nefes alarak, “Biliyorum,” dedi. “Ama şu anda anne rolü oynayacak vaktim yok.”

“Belki de filmi bitirene kadar onu Chicago’ya yollamalısın.”

“Haklısın, kesinlikle öyle yapmalıyım. Yarın Sheldon’u ararım.”

“Etrafta yalnız başına dolaşmamalı”

Nikki kaşlarını çatı. “Summer sana bilmem gereken bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Sadece, Los Angeles’a ilk geldiğimde daha on dokuz yaşında olduğumu hatırladım. İnan bana, bu şehirdeki adı heriflerin genç kızlara ne kadar düşkün olduklarını bilirim ben.”

“Ah, tabii,” dedi Nikki gülümseyerek. “Ancak eminim ki, bunu her zamanki inatçı stilinle halletmişsindir.”

Lara’nın gözleri bulutlandı. *Eğer Nikki bir bilseydi*, diye geçirdi aklından.

Tekrar Joey’nin bulunduğu tarafa baktı. Kendisine doğru geliyordu. Kolunu yakalayarak gülümsedi. “En büyük o!” dedi Nikki’ye. “Bu kadın inanılmaz!”

“Ben de hep böyle düşünmüşümdür.”

Joey, Lara’yı yanına çekti, eli aşağıya kayıp kalçasını sıkarken, “Yıldızım. Bebeğim. En mükemmel sensin!” dedi.

Hımm... diye düşündü Nikki. Sahiplenecek gücü olduğunu herkesin bilmesini istiyor.

Lara aldırılmaz gibi görünüyordu; daha doğrusu, onun açısından bakıldığında, Joey istediği her şeyi yapabiliirdi.

“Neden arabalardan birini burada bırakıp eve beraber gitmiyoruz?” diye teklif etti. “Mr.ve Mrs.C.’yi almaları için yollarız.”

“Onları Valley’e kadar tüm yol boyunca araba kullanmaya zorlayamam,” diye karşı çıktı Lara.

“Neden? Senin için çalışıyorlar.”

“Evet, ama...”

“Tamam, karar verilmiştir. Jaguarı alıyoruz.”

“Sanırım sen Jaguarı alıyorsun,” dedi Nikki, kuru bir sesle.

“Sanırım biz,” diye yanıtladı Lara, Joey’nin kumandayı ele almasından son derece mutluuydu.

Park yerinde, Lara yolcu koltuğuna otururken Joey da direksiyona geçti. Eğildi ve kendisini öptü. “Seninle öyle gurur duyuyorum ki,” dedi. “Ne zaman sana baksam ve bana ait olduğunun farkına varsam, buna güçlüklerle inanıyorum.”

“Ya sen?” dedi Lara ,gülümseyerek.” Ben de gurur duyuyorum. Çok iyiydin.”

“Boş versene, neredeyse hiçbir şey yapmıyorum.”

“Yapmış olduğun kadarıyla çok etkileyiciydin.”

“Yağ çekmek sana aletimin anahtarını kazandıracak.”

“Onu altın kaplatırdım.”

“Gösteriş budalası!”

Joey arabayı caddeye çıkarırken ikisi de güldü.

“Biliyor musun, düşünüyordum da,” dedi Joey. “Bu film bittikten sonra, Bali, Tahiti gibi egzotik bir yere gitmeliyiz.”

“Benim işim başımdan aşkın.”

“Bahse girerim, her yere gitmişsindir, ha?”

“Gördüğüm yerler yalnızca setlerin kurulduğu mekanlar.”

“O zaman yapmak istiyorsun ?”

“Programıma bakarım.”

Joey, “Lara,” dedi, merakla yüzüne bakarak, “doğruyu söyle, benden önce, her şeyi programla mı yaptın?”

Lara, “Aslına bakarsan, evet,” diye kabullendi uysalca.

244 “O zaman, filmi bitirir bitirmez, programını yırtıyoruz, çünkü bundan böyle her şeyiyle yeni bir yaşam başlıyor.”

Lara hoşnut bir tavırla gülmüseddi. “Nasıl istersen, Joey,” dedi.

Summer, Tina’yla, Sunset Plaza Drive’da bir açikhava restoranında buluştu. Tina, kendisinden daha büyük, çekici bir kadınla oturuyordu. Summer, onun, annesiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin etti.

“Darlene ile tanış,” dedi Tina. “Darlene harikadır. Bazı organizasyonlar yapar.” Darlene, hoş bir gülümsemeyle, “Selam Summer,” dedi. Saçları koyu sarıydı ve yukarda toplanmıştı; dişleri beyaz ve düzgündü. Çok pahalı bir Chanel kıyafet giymişti ve kulaklarıyla parmaklarında gerçek elmaslar pırıldıyordu.

“Selam,” diye karşılık verdi Summer, kadının gözle görünür zarafetinden oldukça etkilenmişti

“Otur şekerim,” dedi Darlene.

Tina’nın yanındaki bir sandalyeye otururken, Darlene’in mükemmel manikürlü, upuzun, kan kırmızı tırnakları dikkatini çekti.

“Evet Summer,” dedi Darlene. “Anladığım kadarıyla, benim için çalışabilirmişsin.”

Summer, güven verici bir biçimde başını sallayan Tina’ya baktı. “Konuştuğumuz işle ilgili,” diye hatırlattı Tina. “Biliyorsun; film yıldızı olayı.”

“Haa,” dedi Summer. “Aa ... evet.”

“Bak, şöyle yapıyoruz,” dedi Darlene açıkca, “seninle tanışmaktan çok mutlu olacak son derece yakışıklı genç bir film yıldızı var.”

Konuşulanlar çok hızlı yayılıyor! “Var mı?”

“İlgileniyor musun?”

Kaybedecek en ufak bir şeyi dahi yoktu, para ve özgürlük kazanmaktan öte. “Elbette,” dedi çabucak.

Darlene dolgun dudaklarını yaladı. “Beşyüz dolar peşin, kulağına nasıl geliyor?”

Summer bunun başına geldiğine inanamıyordu. “Oh...harika,” diye bildi.

“Tek bir şey var,” dedi Darlene. “Bakire değilsin, değil mi? Kendine nasıl dikkat edeceğini biliyorsun?”

Hayır, sevgili babamın beni on yaşından beri becerdiği gerçeğinden hareketle, bakire değilim.

“Evet, kendime nasıl dikkat edeceğimi biliyorum,” dedi. Bir prezervatifle bir esrarlı sigara onu her türlü hileli durumdan kurtarabilirdi. 245

“Yarın gece,” dedi Darlene, masadan kalkarken, “ben ayarlayacağım. Tina sana detayları anlatır.” Tina’ya bakarak, başıyla onaylama işaret yaptı. “Haklıymışsın, şekerim. Summer oldukça sevimli biri.” Bu sözlerden sonra, yol kenarında bekleyen şöförülü Mercedes’e doğru yürüdü, bindi ve araba kayarak uzaklaştı.

“Vay canına!” diye bağırды Summer. “Kim bu?”

Tina hayranlıkla, “Harika biri değil mi?” dedi. “Bir gün onun gibi olmak isterim. Evini görmelisin!”

Summer, Tina’ın tabağından bir dilim pizza alarak, “Onunla nerede tanıştın?” diye sordu.

“Çevrede,” dedi Tina belli belirsiz. “Bir modellik işindeydim ve diğer mankenlerden biri bizi tanıştırdı. Darlene bir tanedir. Onunla tonlarca para yapmışım. Sen de yapabilirsin, yalnız her ne yaparsan yap, ona henüz on beşinde olduğunu söyleme, ben senin on yedi olduğunu söyledim. Bunu aklından çıkartma.”

Summer, “Biliyorum,” dedi. Tina kendisini salak mı sanıyordu?

“Ve Bu işi kendine sakla,” diye uyardı Tina. “Jed’e veya diğerlerine söylemek yok. Bu bizim sırrımız.”

“Sır saklamak konusunda iyiyimdir.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Summer, garsona işaret ederek kendine tam bir pizza ısmarladı. Çünkü yakında zengin olacaktı.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Richard, parmaklarını şıklatarak şarap garsonunu çağırdı ve bir şişe Chardonnay istedi.

“Ben içmiyorum,” dedi Lara. Onunla yemek yemeği kabul ettiği için, daha şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Richard, “Haydi tatlım,” diye ısrar etti. “Eski günlerin hatırına.”

246

Lara, “Eski günlerin hatırına mı?” dedi, öfkeyle. “Bu yemeğin amacının, benimle Joey hakkında konuşma isteğin olduğunu sanıyordum.”

Adam sükunetle, “Evet, ama bunu yaparken keyfini çıkartmayacağız anlamına gelmez bu,” dedi, en sevimli haline bürünerek. “Eski kocanla bir bardak şarap içmek, o kadar korkunç bir şey mi?”

Lara, salonun karşı tarafına bir göz atarak, “Sana karşı dürüst olmıyım Richard,” dedi. “Nikki de burada olsaydı kendimi çok daha rahat hissedecektim.”

Adam, “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye şikayet etti. Gocunmuş gibiydi. “Seninle evliydim, Tanrı aşkına. Bu gizli bir aşk randevusu değil ki.”

“Sanırım haklısın,” dedi Lara, boş gözlerle restoranın sağına soluna bakarken. Sabahı çok yoğun geçmişti. Avustralya için birkaç TV röportajı, hemen bir saat sonra Premiere dergisinden bir muhabirle bir söyleşi ve şimdi de Richard’la öğlen yemeği. Daha sonra da halkla ilişkiler sorumlusunun bürosunda birkaç yazılı röportaj yapmayı kabul etmişti. Nefret ediyordu, ama âdeta otomatik pilota bağlanmış gibi bunu birçok kez yapmıştı.

Richard’dan özür dileyip telefona giderek öğleden sonraki programı iptal etmeye niyetlendi bir an, ama sonra bunun herkesi yüzüstü bırakmakanlamına geleceğini düşündü. Ne de olsa halkla ilişkiler önemliydi, özellikle de tanıtımını yapmak zorunda olduğu, vizyona çıkmak üzere olan üç filmi varken.

İşin doğrusu, Joey’le birlikte olabilecekken, birkaç değerli saatini daha halkla ilişkiler sorumlusunun odasında oturarak geçirmek istemiyordu.

Ah, Joey...Onu çok mu fazla düşünüyordu? Gittikçe daha derine mi dalıyordu?

Kim bilir? Ayrıca kimin umurunda? Asırlardır ilk kez mutluydu ve bütün mesele de buydu.

Richard, sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Çok," diye yanıtladı kesin bir sesle. "Joey bana kendim olma özgürlüğünü tanıyor."

Erkek, bu kadının gitmesine nasıl olup da izin verebildiğine şaşarak, yüzüne baktı. "Bu ilginç bir söz," dedi. "Tam olarak ne anlama geliyor."

Lara, "Oh, bilmiyorum..." dedi sinirli bir sesle. "Çekingencilikten kurtuluyorum, tamamen özgür oluyorum."

Richard'ın gözleri parladı. "Cinsel olarak mı?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Richard, koltuğuna yaslanarak, "Peki," dedi. "Birbirimize karşı bu kadar dürüst olduğumuza göre; sana söylemem gerekir ki, beni başka kadınlara iten nedenlerden biri de buydu."

Lara kaşlarını çatarak, "*Anlayamadım*," dedi.

Richard, "Beni yanlış anlama," dedi, Lara'nın hoşgörü sınırını aşmış olmaktan korkarak. "Ama, sevgilim, kabul etmelisin ki, yatak odasında asla maceracı olmadın. Bir erkeğin biraz daha fazla...çeşniye ihtiyacı duyduğu anlar vardır."

Lara adamın yüzüne baktı, yeşil gözleri aniden buz kesmişti. Eski kocası, kendisiyle böyle konuşma hakkını nereden buluyordu? Eğer seks hayatları çok sıradan idiyse, bu kesinlikle kendi suçu değildi, sağda solda düşüp kalkan kendisi olmamıştı. "Biliyor musun, Richard," dedi, sesi soğuktu. "Belki senin hoşuna gidecek kadar maceracı değildim, ama sen de televizyon izlemeyi yeğler gibiydin, bunu hiç düşündün mü?"

İşte ağzının payını almıştı. Televizyonu sekse tercih ettiği ikinci kez söyleniyordu kendisine. İlkinde Nikki; şimdi de Lara. Ne boktan işti bu! Onların yediği sıcak yemek sayısından daha fazla seks yapmıştı o. "Eğer nedenlere girmek istiyorsan..." diye başladı.

"İstemiyorum," diye sözünü kesti Lara. Gerçekten de kavga etmeye başlamadan gitmenin en akıllıca şey olacağını fark etmişti. Ayağa kalkarak, "Bu yemek bir hataydı," diye devam etti. "Doğrusunu istersen, seninle hâlâ konuşabiliyorken, gitsem iyi olacak."

Richard da ayağa kalkarak, “Bunu yapamazsın,” dedi.

“Anladığıma göre, geçmişimizi konuşmak istiyordun, onun için bu-
raya çağırıp oyuna getirdin beni. Biliyor musun, Richard? Uyum içinde
birlikte olduğum birini bulduğum için kıskanıyorsun beni.”

“Saçma!” diye karşı çıktı Richard.

Lara, “Joey genç ve yakışıklı,” dedi öfkeyle. “Birlikte harika vakit
geçiriyoruz; sen de buna çok bozuluyorsun. Onun için, sakın bana ya-
tak odasında bir fiyasko olduğumu söylemeye kalkına. Bak sana bir şey
diyeyim; bir kadın yatakta iyi değilse, bunun nedeni erkeğin ona ilham
vermemesidir. Onun için artık başbaşa yemeklerden filan vazgeç. Bun-
dan böyle dost kalalım ve birbirimizin işine karışmayalım, olur mu Ric-
hard?”

248

Sonra, Richard kendisine bir karşılık vermeye fırsat bulamadan, ka-
pıya doğru yürüyüp kendini dışarı attı.

Bir an durup kendini toparlamaya çalıştı. Bu adam ne cüretle yatak-
taki performansını eleştirmeye kalkmıştı? Joey’in kesinlikle hiçbir şı-
kayeti yoktu.

Oralarda dolaşan bir fotoğrafçı, resim çekmeye başlamıştı bile. Bu
herzaman Lara’yı huzursuz ederdi. Görevli arabasını getirir getirmez,
hareket etti. Halkla ilişkiler bürosundaki randevuya kadar, boş geçire-
bileceği bir saati vardı ama eve gitmeğe değmezdi. Onun için, tepeyi
aşar aşmaz Neiman Marcus’ta durdu ve bilinçsiz bir alışverişe daldı.

Satıcı ve müşterilerden gördüğü ilgi de aynı derecede boğucuydu,
ünlü bir yüze sahip olmanın bedeliydi bu. Bir saati böyle geçirmesine
imkân yoktu. Etrafında pervane olan tezgâhtarları şaşırtarak birkaç re-
sim imzaladıktan sonra, kibarca gülümseyerek tekrar arabasına binip
ayrıldı. Halkla ilişkiler ofisine zamanından evvel geldi.

Kırk yaşlarında, yakışıklı bir zenci olan halkla ilişkiler uzmanı
Linden, kendisini görmekten memnun olmuştu. “En gözde müşterim
nasıl?” diye sordu, iki yanağından öperek.

“Yorgun,” diye yanıtladı Lara, esnemesini bastırarak.

Linden, “Hiç öyle görünmüyorsun,” dedi neşeyle.

Linden eski bir dublördü. Lara’nın eski filmlerinden birinde, tehli-
keli bir sahne çekilirken, bir şeylerin ters gitmesi yüzünden bir kolunu
kaybetmişti. Lara, bu kötü durumdan en az zararla sıyrılması için ona
yardım etmiş, kurduğu tanıtım firmasına yatırım yaparak ilk müşterisi
olmuştu. Aradan altı yıl geçmişti ve Linden, artık son derece başarılı ve

meslekte çok sevilen biriydi. Sık sık, her şeyi Lara'ya borçlu olduğunu söylerdi. Genç kadın da güler ama onun başarısından böyle bir pay almayı reddederdi.

"Her zaman öyle tatlısın ki, Linden," dedi.

Linden, "Müşterilerimi her koşulda memnun etmeye çalışıyorum," diye yanıtladı gülümseyerek.

"Bunu yaptığın kesin."

Linden, onu özel bir büroya aldı ve Lara evi aradı. Bayan Crenshaw ona Joey'nin dışarıda olduğunu söyledi.

Onun dışarıda olmasını istemiyordu. Onunla konuşmak, onu özlediğini ve kollarında olmak için sabırsızlandığını söylemek istiyordu.

Bir gece evvel, onunla oyun odasında sevişmişlerdi. Kendisini bilardo masasına yatırmış, eteğini kaldırmış ve orada sahip olmuştu. ona 249 inanılmaz derecede erotikti.

Joey'nin sekste ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Kendini bazen bir orospu, bazen de tam bir hanımefendi gibi hissetmesini sağlıyordu. Bu bileşim, tehlikeli bir tiryakilik yaratıyordu.

Yalnızca onu düşünmek bile heyecandan titremesine neden oldu.

Gülümsedi. Joey hep gülümsemesine neden oluyordu ve Lara bundan çok hoşnuttu.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Joey.

Quinn Lattimore keyifsizce, *Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi*, diye düşündü. Boyalı saçlarını eliyle sıvazlayarak Joey'i kuşkulu gözlerle süzdü ve bir yığın soru sordu.

Quinn daha fazla bilgi için bastırdıkça, Joey belirsizliğini korudu. "Yeni başlıyorum," diye açıkladı.

Quinn, son zamanlarda Lara'ya neler olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı içinde, *öyle olduğuna kalıbımı basarım*, diye düşündü. Önce bu ucuz filmi yapmak için ısrar etmişti. Şimdi de erkek arkadaşına filmde bir rol bulmuştu. Düzenbazlık şuradaydı ki; ondan, Quinn Lattimore'dan, bu tanınmamış aktörü temsil etmesini istiyordu. Üstelik bunu yaparken, menajerliğini üstlendiği insanlar konusunda nasıl kılı kırk yardığını da çok iyi biliyordu. Lattimore her gün bir sürü yakışıklı aktörün talebini reddederdi. Bu Joey kesinlikle uyanığın tekiydi. Geçmişi hakkında hiçbir şey açıklamak istememişti, buna New York'taki menajeri de dahildi. Quinn bunu son derece kuşku verici bulmuştu.

Arkasına yaslanıp Joey'i inceledi. Kabul etmeliydi ki, genç adam

son derece yakışıklıydı. Ama yeteneği olup olmadığı nereden belliydi?

“Bazı portre fotoğraflar çektiirmen gerek,” dedi, küt parmaklarıyla masada tempo tutarak. “Greg Norman’a gitmeni salık veririm, erkekler için civardaki en iyi fotoğrafçı odur. Ucuz değildir, ama yatırım yapmaya değer.”

“Ne kadar ucuz değil?” diye sordu Joey açıkca.

“Lara’ya arat onu,” dedi Quinn. “Greg onu sever Belki senin için bir indirim yaptırabilir.”

Lara’yı sevmeyen var mı ki? diye düşündü Joey. “Dinleyin Bay Lattimore,” dedi yavaşca. “Lara’ya çok düşkün olduğumu bilmelisiniz.”

“Bundan eminim,” dedi Quinn.

Joey, ısrarla ona bakarak, “Niyetim ona göz kulak olmak,” diye ekledi.

Quinn, bir kaşını alaylı bir şekilde kaldırarak, “Göz kulak olunmaya ihtiyacı mı var?” diye sordu.

“Öyle olduğuna inanıyorum,” dedi Joey. Bu şişko kedinin Lara’dan ne kadar komisyon kazandığını merak ediyordu. “Bazen insanlar yalnız bir kadından yararlanma eğilimine girerler; özellikle de ünlü bir kadınsa.”

“Ona İntikam’ı yapmamasını tavsiye ettim,” dedi Quinn gururla. “Ona iyi tatili hak ettiğini söyledim, gidip dinlenmesi için ısrar ettim, ama Lara’yı bilirsin, inatçıdır, dinlemedi.”

“Kendisini çok fazla zorluyor,” dedi Joey. “Eğer yanında olsaydım, bunu yapmasına izn vermezdim. Çok zor bir rol. Ayrıca onun şimdiye kadarki imajına da aykırı düşüyor.”

Quinn, Joey’i kendi safına almanın akıllıca olacağına karar verdi. En başarılı müşterisiyle yatağa giren bir erkekle düşman olmaktansa, dost olmak daha iyiydi. Oldukça sıcak bir tavırla, “Joey,” dedi. “*İntikam* için sana elimden geleni sağlayacağım, yalnız seni uyarmalıyım, mevcut olmayan bir bütçeleri var.”

Joey, ayağa kalkarak, “Evet, biliyorum,” dedi. “Lara söz etti.”

“İyi. Çünkü seni düş kırıklığına uğratmak istemem.”

Joey başıyla onayladı. Hiç olmazsa açık sözlü bir adamdı Quinn. “Sözünü ettiğin şu şu portre çekimlerini halledeceğim.”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,” dedi Quinn.

Joey, Sunset Bulvarındaki bürodan çıktı ve köşeyi dönerek Lara’nın arabasına doğru yürüdü. Bir rock klübünün önünde bir grup müzisyen

malzemelerini boşaltıyordu. Dikkat çekecek kadar güzel bir kız, varla yok arası bir kıyafet içinde, hoparlörlerden birinin üzerine oturmuş, sakin sakin tırnaklarını törpülemekteydi. Joey yanından geçerken başını kaldırıp baktı, davetkâr bir tarzda gülümseyerek, “Selam,” dedi.

“Nasil gidiyor?” diye karşılık verdi Joey. Onu farketmemiş gibiydi.

“Bir kahveye hayır demem,” dedi kız. Donuk gözler ve her yer meydanda.

Bir zamanlar bu daveti aldığı zaman kızı göfürürdü, ama şimdi bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Sonunda hayatı boyunca aradığı kadını keşfetmişti ve onunla olan ilişkisini asla berbat etmeyecekti.

Nikki masasının başına oturmuş kafasını toparlamaya çalışıyordu. Richard bir orospu çocuğu gibi davranıyordu ve kendisi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kocasını çok başarılı bir yönetmendi. Yeni çektiği film –Fransız Yazı- vizyona girmek üzereydi ve herkes biliyordu ki bu film müthiş ilgi toplayacak, çok iyi eleştiriler alacaktı. Oysa kocası, sanki durum bunun tam tersiymiş gibi, Nikki’nin mütevazı filmini kıskanmış gibi görünüyordu.

Ne anlamsız bir durumdu. Bir gece önce neredeyse hiç konuşmamışlardı yine. İşin doğrusu, Lara’nın İntikam’da rol almasına kızıyordu. Eh, ne yapalım yani? Onu evet demesi için zorlamamıştı ki. Lara kendi seçimlerini yapmakta serbestti ve buna Richard’ın nefret ettiği Joey de dahildi

Richard’ın Lara’yı bu kadar düşünmesi Nikki’yi şaşırtıyordu. Ona, Lara’nın eski karısı olduğunu ve onu rahat bırakmasının zamanı geldiğini hatırlatmak istiyordu.

Bir yapım asistanı bir yığın notla geldi. Nikki onlara bir göz attı; masasının üzerine bıraktı; sonra telefonu aldı ve Chicago’yu, Sheldon’ı aradı. Sürekli olarak ertelediği bir işti bu.

“Nasılın, Nikki?” diye sordu Sheldon, o çok iyi anımsadığı ve feci şekilde nefret ettiği kibirli ses tonuyla.

“İyiyim,” diye cevap verdi. Öncelikle Summer’dan söz edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Adam kızını sormadı. “Tatil güzel miydi?” diye sordu Nikki, sadece kibarlık olsun diye.

“Keyifliydi,” diye yanıtladı Sheldon.

Kısa bir sessizlik. Nikki bozdu bunu. “Oh...Sheldon,” dedi, “Summer hakkında görüşmek için aradım seni.”

“Ne olmuş ona?”

“Los Angeles’te okumak istiyor.”

Adam, “Neden?” diye sordu sertçe.

“Burayı seviyor.”

Sheldon, ciddi bir sesle, “Onun başı boş dolaşmasına izin vermediğini umarım.”

“Kızını biliyorsun, hiç te öyle kolay baskı altına alınacak bir çocuk değil. Ayrıca, bana senin kendisine asla sokağa çıkma yasağı koymadığını söyledi.”

“Bunu yutmadın umarım?”

Sheldon’la konuşmaktan nasıl da nefret ediyordu. Geçmişindeki bütün kötü anılar su yüzüne çıkıyordu. Buz gibi bir sesle, “Ee? Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “İyi bir fikir mi, değil mi?”

Sheldon bunu düşünürken ortalıkta uzun bir sessizlik oldu. “Onunla birlikte vakit geçirme olanağın var mı?” diye sordu sonunda.

“Esasında, şu anda bir film yapıyorum,” dedi, haberlerin bu bölümünü nasıl karşılayacağını merak ederek.

Alayla hırladı. “Sen mi yapıyorsun?”

Nikki, anında savunmaya geçerek, “Bu o kadar garip mi?” dedi.

“Ne kadar tecrüben var ki?”

“Yeterince; teşekkür ederim.”

Sheldon aniden, “Hayır,” dedi. “Bu iyi bir fikir değil. Bir an önce eve dönmesini istiyorum.”

“Ona böyle düşündüğünü söylerim.”

“Söyle.”

“Düş kırıklığına uğrayacak.”

“Pek de umrumda değil.”

Hayır. Tabii ki umrunda olmayacaktı. Sheldon, ölü bir köpek balığı kadar soğuk ve bir o kadar da kişilik sahibiydi.

“Tamam,” dedi Nikki yavaşça. “Belki üniversiteye gitme vakti geldiğinde buraya taşınma konusunu yeniden düşünebiliriz. UCLA veya USC’ye devam edebilir, her ikisi de son derece iyi.”

“Bu karar *bana* ait Nikki.”

“Hayır,” dedi öfkelenerek, “Bana da ait. Biz onun anne-babasıyız.”

“Bu hakkını, Summër’ı benimle bıraktığın zaman kaybetmiştin.”

Cehennemin dibine git, Sheldon. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun

sen? Evlendiğin o naiif, küçük kızla mı? Artık büyük bir kızım. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim.

“Eğer anımsarsan,” dedi Nikki, monoton bir sesle, “Seninle kalması için sen ısrar ettin ve onda öylesine bir suçluluk duygusu uyandırdın ki, bana bunun kendi isteği olduğunu söyledi.”

Adam soğuk bir kahkaha attı. “Ah ... Nikki, Nikki, bahane bulmakta her zaman çok ustadır.”

O eski tanıdık öfke benliğini sarmaya başlamıştı. “Çocuk karın nasıl?” diye sordu şirret bir sesle.

Adam sükunetle, “Tamam,” dedi. “İstiyorsan bu şekilde beni köşeye sıkıştırmaya çalışabilirsin.” Kısa bir suskunluk oldu. “Ancak gerçek şu ki, hayatım, hiç işe yaramaz. Sana daha önce de söyledim, sen hasar görmüşsün, yardıma ihtiyacın var.”

Nikki, “Of, Allahın belası!” diye bağırdı, aniden hırçınlaşarak. “Hâlâ, bokun tekisin!” Sonra telefonu adamın yüzüne kapadı. Kendisini kışkırtmasına izin verdiği için fena halde öfkeliydi..

Şimdi Summer’a kalamayacağını söylemek onun üstüne kalmıştı. Aslında, dürüst olması gerekirse, bunun en iyi yol olduğunun o da farkındaydı. Summer’la ilgilenmek için ne zamanı ne de hevesi olduğunu düşündü. Sheldon dünyanın bir numaralı hıyarıydı, ama yine de en iyisi Summer’ın uzakta, babasının yanında olmasıydı.

Bir an için onu tekrar arayıp bunu söylemek geçti kafasından. O çok gurur duyduğu kabarık sık saçları; kendini beğenmiş ifadesi; son derece iyi yapılmış dişleri; ve ufacık penisıyla Sheldon katlanılamayacak bir herifti.

Minik organını anımsayınca, içinde intikam duyguları hissederek gülümsemekten kendini alamadı. Sheldon her yerde büyük adamdı, yalnızca gerçekten önemli olan belli bir yer dışında. Ufak bir penisle bir psikiyatr hiç de ideal bir karışım değil. Bu sorun her zaman adamı rahatsız etmişti. Belki de kıyaslama yapamayacak, deneyimsiz genç kızların peşinde koşmasının nedeni buydu.

İç geçirdi. Sheldon’la ufak penisi artık geçmişinin bir parçasıydı ve kendisi bunu çoktan geride bırakmıştı. Öyleyse, bu herif neden hâlâ canını sıkıyordu ki?

Bürosunun kapısı vuruldu ve Aiden Sean girdi içeri. Yataktan yeni kalkmış gibiydi. Belki de gerçekten yeni kalkmıştı.

“Ne var?” diye sordu.

Adam sıksa kollarını ileri uzatıp gerinerek, “Yüzünde yine o gergin ifade var,” dedi.

Nikki, umursamaz bir tavrıyla, “Ben mi, gerginim?” diye sordu. “Bunu neden söyledin?”

“Duygulara karşı duyarlıyım.”

Kadın ciddi bir sesle, “Sana yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. ‘*Haydi samimi olalım,*’ tuzağına düşmemeye kararlıydı, çünkü Aiden’in yakınlaşmak istediğini hissediyordu.

“Evet, senaryoda birkaç değişikliğe ihtiyacım var. Mick’e gitmeden önce seninle konuşmak istedim. Bir şeyleri değiştirme konusunda sapına kadar inatçı bir piç olabiliyor.”

“Başka bir deyişle, seni desteklememi istiyorsun.”

“Neden olmasın ? Patron sensin.”

Nikki sırtıttı. Sheldon’ı, Richard’ı ve tüm dertlerini unutmuştu. “Yağcılık, sana benim tüm desteğimi sağlayacak, öyle mi ?”

Başıyla onayladı, sanki bunu başından beri biliyormuş gibi. “Haydi bir şey içelim,” dedi. “Bir tane içsen fena olmayacakmış gibi görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet, patron hanımefendi.”

Nikki, ona kuşkuyla baktı. “Neden bana hep yüz iki yaşındaymışım gibi davranıyorsun?”

Aiden omuzlarını silktilti. “Belki seni kızdırmak hoşuma gidiyor.”

“Neden?”

“Çünkü çok uysalsın.”

Nikki çok üzölmüş gibi başını salladı. “Teşekkürler.”

“Pekâlâ Nikki. İçki içmeye gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?”

“İçmen gerektiğinden emin misin?”

Kuru bir sesle güldü. “Ben uyuşturucu bağımlısıydım, alkolik değil.”

“Şey ... sanırım bir bardak şarap iyi gelebilir bana.”

“Büyük ayyaş, ha?”

Nikki, erkeğın dediğini duymamazlıktan geldi ve cüzdanını aldı. Saat altıyı geçmişti; eve gitmesi gerekiyordu. Ama ne için gidecekti ki? Richard’la yine kavga etmek için mi? Onun desteğine ihtiyacı vardı; sürekli eleştirmesine değil.

Ayrıca, Aiden senaryoyu tartışmak istiyorsa, yapımcı olarak onun yanında olmak göreviydi.

BÖLÜM KIRK

Lara eve geldiğinde, Joey divana uzanmış, TV seyrediyordu. Önündeki masada bir çanak karamelli patlamış mısır ve bir tabak yeni pişmiş kurabiye vardı.

“Görüyorum ki Bayan Crenshaw sana iyi bakıyor,” dedi Lara. Joey’in rahat bir şekilde yerleşmiş gibi görünmesinden hoşnut kalmıştı.

Genç adam hafifçe başını kaldırıp, “Onu vudu büyümün etkisi altında aldım,” dedi. Sonra ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır attı.

“Hepsi senin büyün altında,” diye karşılık verdi, hafifçe yanağına dokunarak. “Kadınlar sana tapıyor ve sen de bundan hoşlanıyorsun.”

Joey, “Ne demezsin,” dedi, gözünü TV den ayırmadan.

Lara içinden, Joey’nin televizyonu kapatıp kendisiyle ilgilenmesini istedi. Kendisine böylesine laubali davranılmasına hiç alışık değildi. Kanepenin kenarına tüneyerek, “Ee?” dedi, “Quinn’le neler olduğunu anlatsana.”

Genç adama, “Pek fazla bir şey olmadı,” dedi.

“Senin için araştırma yapacak mı?”

“Sen yapmasını söyledin, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel,” dedi, ses tonu biraz kinayeli, “Baayan Ivory birilerine bir şey yapmalarını söylerse, onlar da bunu yerine getirir. Doğru mu?”

Lara, “Hoşlanmadın mı?” demeden önce, bir an durdu.

Joey, “Bilmiyorum,” dedi keyifli bir sesle. “Bazen, senden benim için onu bunu yapmanı istememem gerektiğini düşünüyorum. Benim için İntikam’da bir rol ayarladın, sonra menajerini verdin...”

“Joey,” dedi yumuşak bir sesle, “ben yalnızca kapıyı açabilirim. İçeri girdikten sonra, sen kendini kanıtlamak zorundasın.”

Genç adam, “Tabii,” dedi, alaycı bir şekilde gülerек. “Eğer başarmazsam beni kovacaklar, değil mi? Hiç bir şekilde seni aşağılama riskini göze alamazlar.”

“Sana *Hayalperest*’deki işi ben bulmadım ki,” dedi Lara. “Onu kendi başına hallettin.”

Joey, “Tabii, ne akıllıyım, değil mi?” diye mırıldandı.

Lara, erkeğin damarına basmamaya özen göstererek, “Bir şey mi var?” diye sordu.

Adam, “Kendimi yılgın hissediyorum bu gece,” diye itiraf etti, sonunda, gerçi televizyonun sesini kısma zahmetine girmemişti, ama tüm dikkatini Lara’ya çevirmişti.

“Neden?”

“Çünkü, bugün beni terk ettin.”

Kesinlikle şaka yapıyor olduğunu düşünerek, “Joey,” diye açıkladı Lara. “Tanıtım yapmak zorundaydım. Yakında vizyona girecek iki filmim var.”

“Biliyorum, biliyorum...” Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi.

256 Sonra, “İşin doğrusu, bir çeşit sıla hasreti çekiyorum.”

Lara, “Sıla hasreti mi?” diye sordu, kaşlarını çatarak.

“New York sokaklarındaki hareketi özledim. Los Angeles’da kimseyi tanımıyorum.”

“Seni insanlarla tanıştırebilirim.”

Alaycı bir kahkaha attı. “A, tabii, beni tanıştıracığın insanların, benimle tanışmak ilgilerini çeker de sanki...”

Lara, bu konuşmanın iyi bir yolda ilerlemediğine karar verdi. “Bu gece ne yapmak istersin?” diye sordu, konuyu değiştirerek. “Dışarı çıkabiliriz, evde kalabiliriz, hangisini istersen.”

Joey, “Sen ne yapmak istiyorsun?” diyerek aynı soruyu Lara’ya yöneltti. Böylece karar vermek zorunda kalan Lara olacaktı.

“Benim için fark etmez,” diye yanıtladı Lara.

Joey, tekrar televizyona dönerek, “O zaman belki maçın sonunu seyrederim,” dedi.

Kendisini kovuyor muydu? Gün boyu onu düşündüğüne inanamıyordu, şimdi evdeydi ve o kendisine böyle davranıyordu. “Yalnız kalmak istediğini mi söylüyorsun?” dedi, bozulmuş gibi görünmemeye çalışarak.

“Senin için uygun mu?”

“Güzel, sonra görüşürüz.”

Yukarıya yatak odasına koştu. Neredeyse on dakika beraber olmuşlar ve birdenbire bu moral bozukluğu hikâyesini çıkartmıştı karşısına. Bunun nedeni kendisinin yaptığı bir şey miydi? Yoksa onu gücendirmiş miydi?

Onu nasıl gücendirmiş olabilirdi ki? Onun da söylediği gibi, menajeriyle bir randevu, filminde bir rol ayarlamıştı. Daha başka ne yapması gerekiyordu?

Belki de, evinde kalmasını teklif etmek pek de iyi bir fikir değildi. Otelde kalsa belki daha iyi olabilirdi.

Bir an için gözleri yaşla doldu. Bunun iyi bir şeye dönüşmesini öyle çok istemişti ki! Artık o kadar emin değildi.

Banyoya gitti, aynanın önünde durdu ve görüntüsüne baktı. Lara Ivory. Güzel film yıldızı. Herhangi birini elde edebilecek bir kadın. Evet. Tabii.

Ve asıl gerçek -Lara Ann Miller- onun kim olduğunu biliyorsun. Babasını, annesiyle erkek kardeşini öldürürken seyreden, sonra da babası kendi beynini uçururken arkasına yaslanıp oturan küçük kız.

257

Güzel küçük kız.

Çirkin küçük sürtük.

Lanet olsun! Kendini üzmeye niyeti yoktu.

Yatak odasına geri döndü; mutfağın ziline bastı ve Bayan Crenshaw'la konuştu. "Köpekler nerede?" diye sordu.

"Mr.Joey, onların dışarıda koşarak daha fazla zaman geçirmeleri gerektiğini söyledi," diye yanıtladı Mrs.Crenshaw.

"Oh, böyle dedi, ha? Peki, lütfen onları hemen eve al."

"Tabii Bayan Ivory."

Ona köpekleri sevdiğini söylemişti. Şimdi kalkmış onları evin dışına atıyordu. Neler oluyordu?

Aşağıya inip onunla yüzleşmeye niyetlendi. Ama ya ayrılmak isterse? Ya, "Tamam. Bu iş yürümüyor; eyvallah," derse? Buna hazır mıydı?

Hayır. Bu ilişkiden vaz geçmek için hazırlıklı değildi. Henüz değildi yani. Hâlâ birbirlerini yakından tanıma aşamasındaydılar ve Lara da bunun için zaman tanımalıydı.

Nikki ve Aiden arabayla Chateau Marmont'a gittiler. Aiden, yol boyunca gözlerini kapadı ve uyudu. *Hmm*, diye düşündü Nikki, *bunun kesinlikle kibar olmaya çalışmak gibi bir sıkıntısı yok*. Gidecekleri yere varınca, "Uyan, uyan," dedi kuru bir sesle.

"Bitkinim," dedi, gözlerini ovuşturarak. "Hiç bir şey yapmadan oturmak kamyon yükü enerjiyi alıyor. Çalışmaya başlamayı dört gözle bekliyorum. "

Küçük bir masaya oturdular. Aiden her zamanki Jack Daniel's'ını ısmarladı. Kendisi ise bir bardak kırmızı şarapta karar kıldı. Adam, bir sigara yakıp duman bulutunu Nikki'nin yüzüne doğru üfledi. Nikki, ellerini sallayarak dumanı kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken, öksürüyordu.

“Üzgünüm,” diye geveledi Aiden. Hiç de üzgün görünmüyordu.

Nikki, “Pekâlâ,” dedi, tümüyle iş havasında. “Senaryoyla ilgili problemin nedir?”

“Yeterli değil.”

“Anlamadım?”

“Diyaloğumu değiştirmek istiyorum; yeniden yazıp, eksikliği tamamlayacağım.”

“Herhalde dalga geçiyorsun.”

Aiden, sigarasından bir nefes çekti. “Çok ciddiyim.”

“İmkânsız Aiden. Birkaç gün içinde çekime başlıyoruz. Yeniden yazmaya vakit yok .Ayrıca, herkes senaryodan son derece memnun.”

“Basmakalıp boktan bir metin.”

Artık onu sinirlendirmeye başlamıştı. Harika bir senaryoydu. Soğuk bir ifadeyle, “Peki rolü neden kabul ettin o halde?” diye sordu.

Neşesiz bir kahkaha attı. “Oyunu sürdürüyorum, hepsi bu. Ben be-layımdır, bilmiyor muydun?” Allahtan aktörlerle başetmeye alışık-tı, hiçbirine güvenmezdi; bu ise hepsinden daha güvenilmezdi. “Dinle beni,” dedi, olabildiğince sakin. “Seni işe Mick aldı. İyi durumda oldu-ğuna dair bana söz verdi, şimdi karşıma bununla çıkıyorsun.”

“Kahrolası derecede sıkıldım,” dedi Aiden, buz grisi gözleri sürekli salonu tarayarak. “Herkesin bana ne yapıp, yapamayacağımı söyleme-sinden patladım. Şu anda aşk yapmak istiyorum. Hızlı seksten yana mısın?”

Neden onunla içki içmeyi kabul etmişti ki? Yapımcılar için birinci kural şuydu: oyuncularından uzak dur. Başını iki yana sallayarak, “Sen delisin,” dedi.

“Bu bana çok kez söylendi. Düzüşmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Nikki, sinir içinde masadan kalkarak, “İstemiyorum,” dedi. “Eve gitmem gerek.”

“Kocan sabırsızlıkla seni mi bekliyor?”

“Sana ne?”

“Böylesine yaşlı bir herifle evlenmek için çok gençsin.”

“Neden rolünü toparlamak için konsantre olmuyor ve beni rahat bırakmıyorsun?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.”

Nikki, hiç ilgilenmiyormuş gibi, “Sahi mi?” dedi. Ancak dürüst olması gerekirse, Aiden’in ilgisini çektiğini itiraf etmeliydi.

“Seninle ilgili bir şeyler hoşuma gidiyor,” diye ekledi, kurnaz bir sırıtışla.

Nikki, “Bu karşılıklı değil,” dedi gayet ciddi.

“Büyük laf.”

Nikki iç geçirdi. “Eve git Aiden. Ben de öyle yapacağım.”

“Senden yirmi yaş büyük biriyle yaşamak nasıl bir şey?” diye sordu Aiden. Onunla henüz işi bitmemişti.

Bu adamın, kendisine karışmaya hakkı varmış gibi davranmasının sebebi neydi?

“Zevkler tartışılmaz,” dedi tersçe. “Sen anlatmamış mıydın geçen gün, aletini on beş yaşında birinin ağzına verdiğini? Bakalım, şimdi sen otuz dörtsün, demek ki senden on dokuz yaş daha genç. Belki de Bruce Springsteen’i hiç duymamıştır. Bu senin kendini antika gibi hissetmene sebep olmuyor mu?”

Acı acı güldü Aiden. “Yanlış biliyorsun. On beş yaşındakiyle beraber olan Mick’ti; ben değil. Ben sübyancı değilim.”

Nikki inanmayarak, “Yaa, tabii,” diye yanıtladı.

Aiden, içkisinden bir yudum daha aldı. “Öyleyse, sanırım senaryoyla ilgili bir şey yapmam için bana yardımcı olmayacaksın?”

“Bunu Mick’le konuş. Yaratıcı deha o.”

“Yine de seninle yatmak isterdim.”

“Vay canına, Aiden ne romantiksin! Kız arkadaşların zevkten bayılıyor herhalde.”

Erkek, “Ne kız arkadaşı?” dedi canı sıkkın. “Hiç yok ki.”

“On beş yaşındakinden ne haber?”

Aiden, “Beni dinlemiyor musun?” dedi, ateşli gözleriyle ona yakından bakarak. “O Mick’ti. Ayrıca o kız tam bir bela.”

“Reşit olmadığını söylemeye gerek yok,” dedi Nikki alaycı. “Utanmadın mı?”

“Ya sen?” diye saldırdı Aiden.

“Anlamadım?”

“O senin kızın.” Kendine engel olamamış, ağzından kaçırmişti.

Bir an ölüm sessizliği oldu. Nikki’nin yüzünden renk çekildi. “Ne?” diye sordu, anlamamış gibi bakarak. Gerçeği söylüyor olamazdı.

“Lânet olsun! Sana söylememeliydim,” diye mırıldandı Aiden. İçki-sinden bir fırt daha aldı. “Mick, onun senin kızın olduğunu bilmiyordu. Bana anlattığına göre mevsimlik bir grup içinde ortaya çıkmış, bilîrsin, bu şehirde rastladıkların gibi. Evinde onu gördüğünde, bom bok oldu.”

“Aman Tanrım!” dedi Nikki. Aniden kendini hasta gibi hissetmeye başlamıştı.

“Daha sonra benim daireme geldi ve eğer kendisini becermezsem, babasına gideceğini ve yaşı küçük olduğu için beni tutuklatacağını ve benzer şeyler anlatmaya başladı. Bu benim kötü kaderim, Nikki. Toparlamaya çalışıyorum ve inan ki bu pek kolay değil. Onun için herkese büyük bir iyilik yap ve onu uyar.”

“Onunla ... yattın mı?” diye sordu Nikki. Vereceği yanıtı beklerken ağzı kurumuştı

“Kim, ben mi?” dedi. Gururu kırılmıştı. “Kesinlikle hayır. O, kendi yaşlıtlarına göre garip davranan, sorunlu bir çocuk. Onun için bir şeyler yapsan çok iyi olur.”

Nikki bir kez daha Sheldon’un bu devasa problemi paylaşmak için burada olmasını arzu etti.

Yorgun bir ifadeyle, “Anlamıyorum,” dedi Nikki. “Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Anlatmak istememiştim. Ayrıca, eğer aileden birini düzmek isteseydim, bu sen olurdun.”

Nikki öfkeyle, “Çok iğrençsin!” dedi.

Onu yakından inceleyerek, “Hayır, dürüstüm,” dedi Aiden. “Ya sen?”

Kalbi hızlı atıyordu. Stres, stres, stres. Kendini böyle hissetmek için çok gençti. Ne yapması gerekiyordu?

Ayağa kalktı, durumu kontrol altına almaya kararlı olarak. “Bu konuyla ilgileneceğim, Aiden,” dedi, olabildiğince soğuk. “Ve bundan kimseye bahsetmezsen sevinirim. Mick dahil. Bunu kendi tarzımda halledeceğim.”

“Tamamdır,” dedi Aiden ve bardağını boşalttı.

Nikki, otelden aceleyle çıktı ve sabırsızlıkla görevlinin arabasını getirmesini bekledi.

Kime başvurmalıydı? Sheldon’a mı yoksa Richard’a mı? Belki ikisini de işin dışında bırakıp, bunu kendi başına halletmesi en iyisiydi.

Evet, kararını verdi, yapacağı buydu, kendi başına halletmek.

Lara uyuyordu. Huzursuzca oradan oraya dönüyor, rüyasında denizin onu sardığını, evini su bastığını, her şeyini götürdüğünü görüyordu. Uykusunda bağırdı ve birden uyandı. Her tarafını ter basmıştı.

Bir an için karanlıkta hareket etmeden yattı. Soluğu ağırdı, çok ağır. Ani bir şaşkınlıkla yalnız olmadığını farketti. Yatağın yanındaki bir sandalyede Joey oturmaktaydı. Doğrudu; çarşafı göğsüne bastırarak. “Tanrım!” dedi. “Beni korkuttun.”

“Belki de kapını kilitlemelisin,” dedi Joey.

Lara, yatağın yanındaki sehpa da duran saati görmeye çalışarak, “Belki sen de sinsi sinsi ortalarda dolaşmamalısın,” diye karşılık verdi.

Joey, “Saat sabahın ikisi,” dedi yardım etmeye hazır.

Lara, bir an korkuya kapılmıştı, belki de Richard’la Nikki, Joey hakkında endişe duymakta haklıydılar. Onun hakkında ne biliyordu? Kesinlikle hiç bir şey. Birkaç hafta harika seks yapmışlardı, ancak bu gece televizyonun önünde, kendisine açıkça boşveren bir yabancıyla karşılaşmıştı. Bu yabancı şimdi de yatak odasındaydı ve onu çok huzursuz ediyordu.

“Ne istiyorsun, Joey?” diye sordu, sesini düzgün ve tarafsız bir tonda tutarak.

“Konuşmalıyız.”

“Şimdi mi?”

Joey, “Bunu yapamayacağım, Lara,” dedi. Alçak sesle ve hızlı konuşuyordu. “Sana hiçbir şekilde bir vaadde bulunamam. Bana karşı çok iyisin...Burada senin için kalmak istiyorum, ancak seni mutlu edebileceğimden emin değilim.”

“Joey, mutlu ediyorsun ama.”

“Bunu herhangi bir anda mahvedebilirim. Benim huyum bu. Benciliğim, kendi tarzımı isterim, bu ilişki denen şey bana göre değil, çok katı.”

“Gitmek istediğini mi söylüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Joey.

“Joey,” dedi yumuşak bir sesle, onun bağlanmaktan korktuğunu ve korkularını seslendirmekten çekinmediğini anlayarak. Ne de olsa, yıkılmış bir ilişki yaşamıştı ve aralarındaki bağ çok süratli oluşmuştu. Herhangi bir insanın ödünü koparacak gibi, yıldırım hızıyla oluşan bir bağdı bu. “Anlıyorum,” dedi. “Gerçekten anlıyorum. Aramızda olanlar yüzünden her ikimizin de akli karıştı.”

Joey, “Burada, senin yanında olmak istemediğim anlamına gelmez bu,” dedi. “Mesele; senin şu anda sahip olmadığın hiçbir şey veremem sana.”

“Evet verebilirsin,” diye fısıldadı Lara.

“Neyi?”

“Sen. Ben seni istiyorum.”

“Bana sahipsin. Sonuna kadar sahipsin,” dedi Joey. Başını Lara’nın omuzuna dayayıp, teselli arayan küçük bir çocuk gibi ona sokuldu.

Lara, erkeğin gür koyu renk saçlarını okşadı. O anda, bağrına basarken, onu ne kadar sevdiğini anladı. Cinselliğin öne çıktığı bir an değildi bu. Eğlence peşinde oldukları bir an değildi. Yalnızca onun içini eriten saf bir yakınlık anıydı.

“Yatağa gir,” dedi ciddiyetle, birbirlerine ait olduklarından oldukça emin.

“Kalmamı istediğinden emin misin?”

Bu farklı bir Joey’di; kırılgan ve güvensiz. “Evet,” dedi. Şimdi onu daha da çok seviyordu.

Erkek yatağa girdi ve birbirlerine sarıldılar; bir süre sonra, son derece hoşnut bir şekilde, birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Lara, bütün yaşamı boyunca aramış olduğu mutluluğu nihayet bulduğunu biliyordu.

Ben onlara uyuşturucu günleri diyorum. Daha doğrusu, uyuşturucu yılları demem gerekiyor; çünkü zaman o kadar süratli geçti ki, olan bitenin farkına varamadım.

Uyuşturucu tüm hayatıma egemen oldu. Sabah kalkmamın tek nedeni uyuşturucuydu. Uyuşturucu yönetiyordu hayatımı.

Macera filmlerinden kazandığım parayla, kendime Zuma’da derme çatma bir kulübe satın aldım ve sahile taşındım. Çalışmayı bıraktığım için, param fazla dayanmadı. Onun için güzel bir mayo mankeni olan Christel’le birlikte yaşamaya başladım. Kız, uyuşturucu trafiğinde yer alan ve buradan ek bir gelir elde etmekten çekinmeyen biriydi.

Hayatım bir kısır döngü içinde geçiyordu. Ama aldırımyordum. Hiç bir şeye aldırımyordum.

Bir süre sonra, her zaman olan şey oldu; Christel, bana destek olmaktan bıktığını ve çanağa benim de biraz para koymam gerektiğini, aksi takdirde gideceğini söyledi. Şişmiş ve şekilsiz bir hal almıştım.

Hiçbir rolü alamıyordum. Gerçi istemiyordum da, çalışmaya ne gerek vardı ki? Nedendir bilmem, film yıldızı olma isteğimi yitirmiştım. Rüya sona ermişti.

Saticılarımdan biri bana bir tabanca sattı. "Korunman gerek adamım," dedi. "Bunlar tehlikeli günler."

Tabancayı sevdim. Kimsenin ortalıkta olmadığı zamanlar, en sadık can yoldaşımdı. Hiç karşı çıkmıyor ve rahata gereksinim duyduğumda hep hazır oluyordu. Yastığımın altında onunla uyuyordum, tamamen dolu.

Kaprisli Christel, bunun bir gece ateş alabileceğini ve çok pahalı silikon göğüslerinden birini parçalayacağını düşünüyordu. Öyle çok üstüme geliyordu ki, onu kızdırmak için tabancayı çıkarıp ona doğrultmayı alışkanlık haline getirmiştım.

263

Hey – kafan iyiyse garip şeyler yaparsın.

Sonunda Christel beni terketti. Orospu! Sonuca bakarsan, bunların tümü orospudur.

Böylece ortada kalmıştım, parasız uyuşturucu bağımlısı bir plaj ser-serisi! Üstelik acilen paraya ihtiyacım vardı, çünkü uyuşturucu satan dostlarımdan ufak bir yardım almadan günü geçiremiyordum. Sonra Hadley aklıma geldi. Bana borcu vardı, beni işten attıran orospu oydu.

Hadley, Angelo Drive'in tepesinde, tombul Sicilyalı karısıyla New York'ta yaşayan gangster sevgilisinin ona aldığı bir evde oturuyordu.

Bir gece, iyi niyetle oraya gittim, arabayla. Tüm isteğim, tekrar birikterene kadar, birkaç binlik ödünç almaktı.

Evde Hadley'den başka kimse yoktu. Erkek arkadaşı, yatılı hizmetçi istemiyordu, çünkü şehirde olduğu zamanlar orada kaldığının kanıtlanmasını istemiyordu.

Kapıyı Hadley açtı ve bana, bir hayalet görmüş gibi baktı.

"Evet, biliyorum," dedim. "Birkaç yıl geçti. Öyle ateşli görünmüyorum, değil mi?"

"Köpek pisliği gibi görünüyorsun," dedi açıkça. "Ne istiyorsun?"

"Ben de seni özledim," dedim. Kibirli tavrından hoşlanmamıştım.

"Sen kafayı yemişsin," dedi iğrenmiş gibi bir sesle.

"Bu bana borç para vermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Defol buradan, kahrolası," diye hırladı.

Defolmamı söyleyen bir kadın. Bana! İnanamıyordum. Genelde, bana kalmam için yalvarırlardı.

“Bunu tekrarlamak ister misin?” dedim, kavgacı bir tavırla.

“Dediğimi duydun,” dedi.

Bu kadarı fazlaydı. Tabancamı çıkartıp, doğrudan ona yönelttim.

Yüzü birden sarardı ve evin içine doğru bir adım atıp, uygun bir yere yerleştirilmiş alarm düğmesine uzandı..

Yeterince uygun değildi. Şimşek gibi bir hızla koluna vurdum ve eve daldım.

Kadın tekmelemeye ve boğuşmaya başladı ve her nasılsa, tetikteki parmağımı harekete geçirdi. Yani ben böyle olduğunu sanıyorum. Tabanca ateş aldı ve göğsünde, Çin'den daha büyük gibi görünen, geniş bir delik açtı. Lanet bir kaya gibi yere düştü.

Tanrım! Başıma ne gelirse gelsin, o anı asla unutmayacağım. Tamamen uçmuştum, ama sisler arasından bile, ne yapmış olduğumu fark ettim.

Döndüm ve manyak gibi evden kaçtım. Yüzümden terler fışkırıyordu.

Yolun yarısında, kapının koluna dokunmuş olduğumu hatırladım. Hızla geri döndüm; gömleğimi çıkarıp kolu sildim; dokunduğumu hatırladığım tek şeydi bu. Sonra arabama bindim ve bir şekilde sahile ulaştım.

Hadley'in öldürülmesi Los Angeles Times'ın ikinci sayfasında yer aldı. Ölümünde bile bir yıldız olamamıştı.

Beni onunla ilişkilendirecek hiç bir şey yoktu, ama her olasılığa karşı, Meksika'ya doğru yola çıktım ve bundan sonraki birkaç yılı uyuşturucudan arınmaya çalışarak geçirdim. Bu yeni bir başlangıcın ilk adımıydı.

BÖLÜM KIRK BİR

Kimberly gitmeliydi. Tam bir zırlak haline gelmişti ve Richard'ın ona her baktığında, kendi sadakatsızlığını hatırlayıp rahatsız olduğu filan yoktu. Onunla topu topu, dört veya beş kez yatmıştı ama kadın şimdi daha fazlasını istiyordu. "Nikki'ye ne zaman anlatacaksın?" diye tepesini yiyip duruyordu.

Nikki'ye anlatmak mı? Bu kadın aklını mı kaçırmıştı? Neden kadınlar sekse böylesine önem vermek zorundaydı? İhtiyaç halinde yapılan 265 bir şeydi seks ve kadınların da bunu anlaması gerekiyordu.

Ancak onu, bir cinsel taciz davasıyla karşılaşmadan nasıl atacaktı başından? Kimberly, gözünü bile kırpmadan, bir erkeğin kariyerini mahvedebilecek bir tipti.

En doğrusu Lara'yla evli kalmasıydı, aslında. Güzeldi, dayatmasızdı ve hepsinden öte, gerçekten iyi kalpliydi. Ama hayır, kendisi bunun da içine etmek zorundaydı, evliliğinin her yılını sistematik olarak değişik cins kadınları becererek geçirmişti.

Tam bir hayvan gibi davranmıştı. Karavanında, aletini o makyajcı kızın ağzına verirken yakaladığında, Lara'nın yüzündeki ifadeyi asla unutmuyacaktı. Taş gibi bir yüzle, "Boşanmak istiyorum," demişti ve bundan sonra da geri dönüş söz konusu bile olmamıştı.

Nikki'ye neredeyse iki yıl sadık kalmayı başarmıştı. Şimdi Kimberly'le onun çiğnenesi meme başları kendisine güç günler yaşıtıyordu.

"Evine tekrar gelmek isterim," dedi Kimberly, bürosunda pencerenin yanında dururken arkasına sokularak. "Gelebilir miyim?"

"Mümkün değil," dedi Richard. Böyle bir şeyi sormaya cesaret etmesi bile tepesini attırmıştı. "Nikki burada."

"Ona ne zaman anlatacaksın?" diye üsteledi Kimberly; sanki bunu bilmeye hakkı varmış gibi.

Richard, "Fırsat kolluyorum," diye yalan söyledi.

Ve böylece dans devam etti.

Nikki, Malibu'da ki eve geldiğinde, neredeyse saat dokuz olmasına rağmen, Richard'ın Mercedes'inin park yerinde olmadığını fark etti.

Belki de onu beklemekten sıkılmış ve bir şeyler yemek için dışarı çıkmıştı. Araması gerektiğini biliyordu, ama, açıkcası, aklındaki son kişi oydu.

Eve gelene kadar Aiden'ı ve anlattığı şeyleri düşünmüştü. Summer'ın böyle davranabilmesi imkansız gibi görünüyordu, ama, neden olmasındı ? O benim kızım, diye düşündü Nikki ve ben de onun yaşındayken aynen onun gibi maceracıydım. Doğrusu, Sheldon'la on altısında beni becerdiği için evlendim.

Anasına bak kızını al.Aman Tanrım! Ne yapacaktı?Onu Chicago'ya gönderecekti; olacağı buydu. Ama önce, bundan çekinmesine rağmen, sorumluluğunu kabul etmeli ve onunla konuşmalıydı. Bir ana-kız görüşmesinin zamanı çoktan gelmiş de geçmişti bile.

266 Summer, Tina'yla daha önce de buluştukları, Sunset Plaza'daki açık hava restoranına gidecekti. Tina'yla randevusu vardı. Günün daha erken saatlerinde Melrose'a alışverişe gitmişler ve Tina kendisine, kısa, eflatun renkli, çok seksi bir elbiseyle yüksek topuklu bir çift sandalet alması için ödünç para vermişti. Alışveriş gezmesinden sonra sahile koşmuş ve tenini yakmaya uğraşmıştı.

İşler umut vericiydi, Chicago'ya dönmekten ve babasının her tarafı kuşatan kollarından kaçınabildiği sürece, mutlu olacaktı.

Tam Tina'yla tekrar buluşmak için çıkarken Richard eve geldi. Hoşgörülü bir gülümsemeyle, “Böyle şık giyinmiş nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Yine bir partiye,” diye yanıt verdi, altın kasıklarını şöyle böyle örten kısa elbisesini çekistirerek.

Kendine buzlu bir votka hazırlarken, “Artık partilerden bıkmış olduğumu sanıyordum,” dedi Richard.

Summer, özlem dolu gözlerle ona bakarak, “Ah, Richard,” dedi. İri mavi gözleri içine işliyordu. “Burada sonsuza kadar kalabilseydim keşke. Annemle, kalmama izin vermesi için konuşacağına söz vermiştin. Lütfen konuş Richard. Ne olur?”

“Uğraşıyorum,” dedi Richard. Pantolonunun ceplerini karıştırıp ona elli dolar verdi . “Taksi için ihtiyacın olabilir.”

Summer, “Teşekkürler,” dedi minnetle.

Richard öylesine saftı ki, üstelik artık onun ipleri elindeydi. Nikki yokken yardımcısıyla yaptığı kaçamak yüzünden onu suçlamıyordu. Zaten zaman zaman onun, aptal annesinde ne bulduğunu merak ederdi.

Tamam, Nikki güzeldi, ama aynı zamanda kafasızdı. Kendisini Chicago’da Sheldon’la beraber bıraktığına göre kafası çalışmıyor olmalıydı. Onun nasıl bir hasta, nasıl bir sapık olduğunu anlamamış mıydı?

Summer ne vakit annesini aklına getirse, nasıl çığlıklar atarak, babasıyla daha mutlu olduğunu ve Nikki onu babasıyla bırakmazsa kendisini öldüreceğini söyleyip ağladığını hatırlamamaya çalışırdı. Bunlar tekrar aklına getirmek istemediği uzak anılardı.

Restorana geldiğinde, Tina bir masada oturuyordu. Kendinden memnun bir hali vardı. “Haydi kışını park et,” dedi, yanındaki iskemleye eliyle vurarak. “Sana anlatacağım bir dolu şey var.” Summer, o gün aldığı Guess güneş gözlüklüklerini düzelterek, “Ne anlatacaksın?” diye sordu.

“Darlene bana bu film yıldızı olacak züppenin ikimizle de buluşmak istediğini söyledi,” dedi Tina, heyecanla. “Ne alışılmışın dışında bir şey değil mi?”

“İkimizle mi?” diye sordu Summer.

“Biliyorsun,” dedi Tina, çok bilmiş bir kıkırdamayla. “Eğlence için. Mega papel kazanma yolundayız, kardeş!”

Garson yanlarına geldi. Summer, onu incelemekten kendini alamadı. Uzun sarı saçları ve sörf’çü vücuduyla, tipik bir Los Angeles’lıydı adam. Keşfedilmeyi bekleyen bir işsiz oyuncu daha, diye düşündü. Los Angeles bunlarla doluydu. Burayı böylesine şaşırtıcı bir yer yapan da buydu işte!

Bir pizzayla sütlü bir içecek ısmarladı; çünkü bütün gün bir şey yememişti ve başı döner gibi oluyordu. Tina ise buzlu kahve istedi.

“Bizi dışarı çıkaracak mı? “diye sordu, Viper Room veya başka bir olay klüpde bir gece hayal ederek.

Tina burun kıvrırdı. “Sen biraz çocuksun, değil mi?”

Summer, “Hiç de çocuk değilim,” dedi. “Senin bile hayal edemeyeceğin öyle şeyler yaptım ki.”

“O zaman mesele yok,” dedi Tina, geçen bir Ferrari’deki bir adama el sallayarak. “İkimiz ve o olacak.”

Summer kaşlarını çatı. “Anlamıyorum.”

“Of, hadi,” dedi Tina, biraz asabi. “Daha önce hiç bir kızla yapmadın mı bunu? Bütün bu adamların düşkün olduğu şey bu, birlikte olan iki kızı seyretmek. Özellikle bizim gibi iki genç masumu. Eh! Bir de bilseler!”

“Seks...gibi mi demek istiyorsun?” diye sordu Summer duraklayarak.

“Neden hâlâ bunu düşünüyorsun?” diye sordu Tina huzursuzlanarak. “Bunu o yıllık köpek Aiden Sean ile bedava yapacaktın, öyleyse mesele nedir?”

“Onu tanıyordum hiç olmazsa.”

“Bu herifi de yakında tanıyacaksın.”

“Peki kimmiş?”

“Bilmiyorum. Ama Darlene’nin söylediğine göre esaslı bir parçaymış. İnan bana; esaslı parçaları bilir o.”

Garson siparişlerini getirdi.

“Adamlar bizden hoşlanacak!” dedi Tina, tekrar kıkırdayarak. “Ve bu çıktığın birisiyle yapmayacağın bir şeyi yapacaksın demek değil. Sadece bu şekilde ücretin ödeniyor ve çok daha fazla saygı görüyorsun.”

Summer, içeceğini höpürdeterek, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Çünkü bunun için para ödüyorlar, salakcığım. Senin bir profesyonel olduğunu biliyorlar.”

Bir an için Summer, önündeki yolu düşündü. Bir yabancıyla para için seks. Bu onu bir fahişe yapmıyor muydu?

Hayır. Fahişeler Sunset’te gezer, Hugh Grant gibilerini arabalarının arka tarafında boşaltmakla meşgul olurlardı. Fahişeler, suni deri çizmele ve sahte leopar derisi mini eteklikleri içinde, berbat saçlı ucuz rüküşlerdi.

“Onunla saat kaçta buluşuyoruz?” diye sordu Summer. Hem heyecanlı, hem de endişeliydi.

“Soğuk,” dedi Tina, buzlu kahvesini içerek. “Dokuzdan evvel otele gelmemize gerek yok. Ben heyecanlıyım, sen değil misin?”

“Aynen!” dedi Summer, ama nasıl hissettiğinden pek emin değildi.

Onu kızdıracak Richard yoktu. Deli edecek Summer da yoktu. İki de evde değildi.

Nikki ne yapacağını bilmiyordu. Sheldon’ı aramalı mıydı? Chicago’da saat gece yarısını geçiyordu; Sheldon, muhtemelen bu kadar geç saatte gelen bir telefonda hoşlanmayacaktı. Zaten, konuşmanın nasıl geçeceğini tahmin edebiliyordu. *Selam Sheldon. Sana altın kızımızın ortalıkta dolaşp seks yaptığını söylediğim için çok üzgünüm. Bu konuda ne yapmalıyız?*

Tabii ki Sheldon onu suçlayacaktı. *Onun seninle kalmasına neden hiç izin vermedim sanıyorsun?* diyecekti. *Bu senin kötü etkin, Nikki. Seni örnek alıyor.*

Hayır, ona anlatmak olayları yalnızca daha karmaşık hale getirecekti.

Neden bütün bunlar, hayatında kariyeri konusunda en büyük atımı attığı sırada başına gelmek zorundaydı? Bir film yapmak kolay bir iş değildi, elindeki fırsatı kaçırmamak için, toplayabileceği dikkatin her zerresine ihtiyacı vardı. Özellikle de, filmin yönetmeni Mick Stefan gibi bir vahşi ve baş oyuncusu da Aiden Sean gibi daha da vahşi biriyken.

Aklına başka bir fikir geldi. Daha fazla gecikmeden Mick'i kovmalı mıydı acaba? Çünkü çekime başladıktan sonra bu mümkün olmazdı.

Hayır. Şimdi onu kovmak başuna telafi edilmesi çok daha büyük dertler açardı. Onunla yüz yüze gelmekten nefret ediyordu ama film devam etmeliydi. Ne de olsa, Summer'ın kızı olduğunu bilmiyordu.

Of, Tanrım! Kararlar, kararlar! Belki de her şeyi Richard'ın üzerine yıkmalı ve onun ne gibi bir çözüm bulacağına bakmalıydı.

Ama Richard ortalıkta yoktu. Nereye gittiğine dair bir not bile bırakmamıştı.

Lara'yı aramayı düşündü; sonra fikrini değiştirdi. Artık Joey'le birlikte olduğuna göre, eskiden olduğu kadar kolay ulaşılamazdı Lara'ya. Zaten ona böyle bir yük yüklemek de haksızlık olurdu. Summer'ın odasına girince, karşılaştığı karmaşa karşısında kalakaldı. Anlaşılan hizmetçi pes etmişti; çünkü her yerde, bir yığın kıyafet, CD ler, sağa sola saçılmış makyaj malzemesi, magazinler, 7-up kutuları, kirli çamaşırlar ve birkaç kurumuş pizza vardı. Tam bir felaketti.

Bunun belki de kendi hatası olduğunu düşündü. Summer'ı doğurduğunda on altınsındaydı ve hiçbir zaman çocuk yetiştirme sorumluluğunu üstlenmeye razı olmamıştı. Aslında, Summer'ı Sheldon'la Chicago'da bıraktığında mutlu olmuştu. Böylece gidip kendine yeni bir yaşam kurabilecekti.

Yine de içinde bir yerlerde, kızının hep yanı başında olmasını istemişti.

Maalesef, Sheldon ona bu şansı asla vermedi.

Sarı bir not defteri buldu ve keçe uçlu bir kalem alıp, kalın büyük harflerle şöyle yazdı:

SABAH SAAT SEKİZDE MUTFAKTA BULUŞALIM.

BENİMLE KONUŞMADAN EVDEN ÇIKMA.

Sonra notu Summer'ın yapılmamış yatağının ortasına yerleştirdi; salona gitti ve kendine bir içki hazırladı. Buna çok ihtiyacı vardı.

İki saat sonra Richard geldi. "Selam," dedi Nikki. Üçüncü votkasını içmekteydi.

Richard, kendisini kucaklayan Nikki'nin kollarından sıyrılarak, "Selam," diye karşılık verdi.

Nikki, onun peşinden yatak odasına girip, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Neden olmasın ki?" dedi Richard. Ceketini çıkarıp yatağın üzerine attı.

"Nereye gitmiştin?" diye sordu.

Richard, sinirli bir şekilde baktı, "Yazılı bir rapor ister misin?"

270 "Hayır," dedi Nikki. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Buna gerek yok. Sadece yemek yiyip yemediğini merak ettim."

Richard, yatak odasından çıkıp çalışma odasına giderken, "Yedim," dedi. Kimberly'i sahilin uzak bir köşesindeki bir restorana götürmüştü; o da kendisini arabada boşaltmıştı. Şimdi kendini suçlu hissediyordu.

Nikki onun peşisıra gitti. İçmişti, üzerindeki kokudan anlayabiliyordu. Başka bir kadının parfüm kokusunu da alabiliyordu.

Birden, Richard'ın neden bu kadar mesafeli davrandığını anladı. Bu orospu çocuğu eski alışkanlıklarına geri dönmüştü; onu aldatıyordu!

Bütün bilmesi gereken buydu. Allah kahretsin! Bunun yaklaştığını neden farketmemişti? Neden, Lara'ya yaptığını kendisine yapmayacağını düşünerek böylesine kör gibi kendine güvenmişti?

Richard bilgisayarının başına oturuncaya kadar bekledi; sonra yatak odasına geri döndü ve asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey yaptı. Kocasının ceketinin ceplerini karıştırdı.

Tam isabet! Bir paket prezervatif, içinden bir tanesi eksik.

Tam isabet! Bir kredi kartı makbuzu, The Ivy'de iki kişilik yemek.

Tam isabet! Ruj lekeli bir mendil, kendi kullandığı ruj renginde değil.

Nasıl böyle sersem olabilmmişti?

Öfkesine yenilerek hızla Richard'ın çalışma odasına gitti. "Pılımı pırtını toplayıp defolmanı istiyorum," dedi. Çok kızgındı.

Richard, sanki tamamen aklını yitirmiş gibi baktı kendisine. "Ne?" "Yeniden içmen yeterince kötü," diye devam etti Nikki, sesini gittikçe yükselterek. "Ama diğer kadınlar? Hayır Richard, buna katlanacağımı hiç sanmıyorum!"

Richard, huzursuz bir şekilde, “Deli misin?” dedi.

Kalbi balyoz gibi atıyordu. “Evet, deliyim,” dedi hiddetle. “Senin değişebileceğini hayal etmiş olduğum için deliyim.”

“Sakin ol.”

“Cehennemin dibine git, Richard,” dedi, prezervatif paketini yüzüne doğru sallayarak. “Tekrar eski düzenbaz kimliğine döndüğün için, Allah kahretsin seni, piç herif!” Sonra yemek makbuzunu masaya fırlattı, suç delili mendili yere attı ve sert adımlarla kapıya gitti. “Defol, Richard. Her şey bitti. Ve sakın geri dönme.”

BÖLÜM KIRK İKİ

Norman Barton çarpık bir sırtışıla otel suitinin kapısını açtı, bir elinde bir bardak şampanya, diğerinde esrarlı bir sigara tutarak.

Norman, iri kahverengi gözleri, inek yalamış gibi duran çamur rengi saçları ve geniş dişlek sırtışıyla, bir yavru köpek kadar tatlıydı. Yirmili yaşların ortalarındaydı ve çok uzun boylu değildi.

Abartılı bir kibarlıkla “İyi akşamlar, hanımlar,” derken, sanki biraz sarhoşmuş gibi eğilerek selam verdi. “Eğlenceler ülkesine hoş geldiniz.”

Summer onu hemen tanıdı. TV’de bir aile dizisinde başrol oynamış, sonra filmlerde ünlenmişti. Magazin gazetelerinde ve dergilerde hakkında sürekli yazılar çıkardı. Üç kez nişanlanmıştı ve Heidi Fleiss basıldığında küçük siyah defterinde yer alan ünlü isimlerden biri de oydu.

Tina, Summer’ı dürttü. “Sana söylemiştim!” diye fısıldadı zafer kazanmışçasına.

Otel suitinde Norman’dan biraz daha yaşlıca, ufak tefek, sıska bir İspanyol duruyordu. Üzerinde vücuduna yapışmış siyah deri giysiler olan, olağanüstü uzun boylu, ekşi suratlı bir kumral, koluna asılmıştı.

“Kıçlarınızı park edin, kızlar,” dedi Norman, divanı göstererek. “Ve söyleyin bakalım, neden zevk alırsınız? Esrarlı sigara, şampanya? Ya da ufak bir burun şekerine ne dersiniz?”

Summer cesaretle, “Ben bir esrarlı sigara alayım,” dedi.

Norman onun elini yakaladı. “İşte benim tarzım kız,” dedi, çocukça bir sırtışıla. “Hem güzel de. Çok güzel, tam da hoşlandığım gibi.”

Summer biraz daha rahat nefes aldı. Eğer tüm yapması gereken bu adama karşı nazik olmaksızın, bu işin üstesinden gelebilirdi. Nerden bakarsan, Aiden Sean’dan daha sevimliydi. Ama Aiden’de de, Summer’ı deli eden o tehlikeli yırtıcılık vardı.

Divana, Tina’nın yanına oturdu. İspanyol onlarla ilgilenmedi bile; kız arkadaşı da öyle.

İspanyol, alçak bir sesle, “Dinle Norman,” dedi. “Buradan gitmem lâzım. Param hazır mı?”

“Acelen ne?” diye gürledi Norman. “Her zaman böyle garip bir acele içindesin. Neden kalıp, partiye katılmıyorsunuz?”

Adamın kız arkadaşı kaşlarını çatarak, “Partiye katılmak istemiyor,” dedi. “Gitmemiz gereken yerler var. Borcunu ver de bu kahrolası yerden çıkıp gidelim.”

“Tamam, tamam,” dedi Norman, ellerini kaldırarak. “Hemen korkuya kapılmayın.” Tina’yla Summer’a göz kırptı. “Ben bu işi hallederken siz ikiniz yerinizden kıpırdamayın, sakın.” İspanyol asıllı adamla sinirli kız arkadaşına başıyla işaret etti ve üçü, kapıyı arkalarından kapatarak, yatak odasında kayboldular.

Tina, hızlı hızlı konuşarak, “Darlene, paramızı peşin almamız gerektiğini söyledi,” dedi. “Herifin otelde hesabı varmış, ancak Darlene’nin söylediğine göre epey açılmış. Şu anda duyduklarımın sonra, paramızı almayı baştan garantileyelim.”

273

“İyi ama, bunu doğrudan...isteyemeyiz ki,” dedi Summer.

“Neden olmasın? Bunlar istedi.”

“Bunlar kim?”

Tina, suratını asarak, “Ne bileyim?” dedi. “Uyuşturucu satıcısı falan olabilir.”

“Marihuana almak için borçlandığı tüccarları mı var?”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Sahildeki oğlanlar. Onlar istediğim her şeyi vermeye her zaman öylesine hazırdırlar ki.”

“Ah, öyle bir küçük prensessin ki,” diye kıkırdadı Tina. “Hepsi bu sarı saçlar ve bu canlı memeleri yüzünden!”

“Hep sormak istiyordum,” dedi Summer. “Evi terkettikten sonra nasıl geçinebildin?”

Tina sırtıttı. “Üvey babamın kasasından beşbin papel araklamıştım. Başıma getirdiği bütün belalar için bana bir şeyler vermeyi hakettiğini düşündüm. Parayı alıp toz oldum.”

“Ya annen?”

“Takmadı bile. Oyuncudur.”

“Ünlü mü?” diye sordu Summer. Tina daha önce annesinden hiç bahsetmediği için şaşırmıştı.

“Kimin umurunda,” dedi Tina, kıvrık kahverengi saçlarını geriye atarak. “Bir daire kiraladım ve birkaç defilede çalıştım. Sonra Darlene ile tanıştım ve her şey değişti.”

“Annen seni aramak için insanları seferber etmedi mi?”

“Hah! O yaşlı fıçı toz olduğum için zevkten dört köşe oldu. Artık rekabet yoktu. Ayrıca onaltısında'yım ve bu yasalı.”

“Vay canına!” dedi Summer hayretle, aynı şeyi kendisi de yapabilmeyi isterdi.

Tina, masadaki çanakdan bir avuç fıstık alıp ağzına atarak, “Sen ne zaman onaltını dolduruyorsun?” diye sordu.

“Birkaç ay sonra,” dedi Summer. “Sen de aynı şeyi yap o zaman,” dedi Tina, aynalı bir pudriyer çıkartıp güzel yüzünü incelerken. “Doğrusunu istersen, benimle beraber kalabilirsin. Bir takım olarak çalışırız. Herifler genç kız kutusuna deli oluyor.”

“Keşke yapabilsem,” diyerek iç geçirdi Summer. Ortadan kaybolduğu anda, babasının, onu aramak için, bütün Chicago’yu seferber edeceğini biliyordu.

Norman tekrar salona geldi. İspanyolla aksi kız arkadaşı arkasındaydı. Kapıya doğru yollandılar. “Gelecek defa bizi bekletme,” diye uyardı kadın, kapıyı arkalarından çarparken.

“Güle güle,” dedi Norman, elini kapalı kapıya doğru alaylı bir tarzda sallayarak. “Kalıp partiye katılmak istemediğiniz için üzgünüm.”

Onlar gidince, dikkati kızlara döndü. “Tamam, bayanlar,” dedi, şampanya şişesini alırken. “Herkes soyunsun ve doğru yatak odasına; haydi zaman kaybetmeyelim!”

Summer safça, “Şimdi mi?” diye sordu.

“Evet *şimdi*!” dedi Tina ve ayağa fırladı.

“Onu tanımıyoruz bile,” diye Summer fısıldadı, sonunda bunun o kadar da iyi bir fikir olmayabileceği sonucuna vararak.

“Yirmi bir yaşından büyük, ünlü ve zengin,” dedi Tina, her zamanki pratik haliyle. “Bütün bilmemiz gereken bu. Haydi,” diye sabırsızca ekledi. “Haydi gidip yapalım şunu!”

Summer, yatak odasına doğru isteksizce peşinden gitti Tina’nın.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Summer'ın aklı karışmıştı. Seks, birisi ötekinin üstüne çıkarak yapı-lırdı, ama şimdi Norman kendisine öyle kibar davranıyordu ki. Baba-sıyla olan alçaltıcı deneyimlerden sonra, seksi hep pis bir olay olarak görmüştü. Ancak Norman böyle değildi. Norman gülmek, eğlenmek ve Summer'ın kendini iyi hissetmesini istiyordu. Onu durmadan içirdiğini söylemek bile gereksiz.

Tina'yla seks yapma aşamasına geldiğinde, tamamen sarhoş olmuş-tu ve devamlı kıkırdıyordu. Ama bu o kadar da kötü bir şey değildi. Gerçi başka bir kızla çıplak olarak beraber olmak biraz iğrençti.

Norman onlara katılmadı. Bir sandalyeye oturdu ve seyretti, sanki özellikle düşündürücü bir film seyrediyormuş gibiydi.

Tina, onun her tarafını öpüyor, bu da onda daha da çok kıkırdama isteği uyandırıyor. Ancak sonra o da aynısını Tina'ya yapmak zorun-da kaldı ki, bu bir nevi tiksinti uyandırdı onda.

Her şey sona erdiğinde, bir an önce elbisesini giymek için sabır-sızlanıyordu. Sonra Norman onu bir kenara çekti, üzerinde telefon nu-marası yazılı bir kağıt parçası verdi ve "Beni ara. Özel iş yapabiliriz. Darlene'nin aracılığı için bir neden yok. Tamam mı şirin şey?" dedi.

"Bu... bilemiyorum," diye kekeledi, onun, sayısız dergi kapağında gördüğü tanıdık yüzüne bakarak. Adam Summer'ı o ünlü yavru köpek gülümsemesiyle ödüllendirdi. "Çok tatlı bir kızsın," dedi. "Özel biri-sin."

Summer, alçak gönüllülükle, "Teşekkür ederim," dedi.

Norman, "Bu yakınlarda beni aramayı ihmal etme," dedi.

"Tabii ararım," dedi Summer. Gözleri parlıyordu.

Sonra iki taksi çağırdı ve kızları evlerine yolladı.

Sumner, taksinin arka koltuğunda otururken, onun ne kadar müthiş bir adam olduğunu ve birlikte ne kadar mükemmel bir hayatları olabile-ceğini düşündü.

O bir film yıldızıydı ve zengindi. O babasını kendisinden uzak tuta-bilirdi.

Malibu'daki eve sessizce girdiğinde Nikki'yi fark etti; oturma odasında bir divanın üzerinde uyuya kalmıştı. Onu uyandırmamak için büyük bir gayret gösterip ayak uçlarına basarak odasına girdi. Kapıyı kapattı ve elbiselerini çıkarmadan yatağa attı kendini.

Evet, Bayan Norman Barton olmak ona uyardı.

Önce Lara uyandı ve dönerek Joey'nin kolları arasına girdi. Joey, uykusunda homurdandı. Lara, burnunu onun boynuna doğru sokup çekici erkek kokusunu içine çekti. Tanrım! Onu gerçekten seviyordu.

Joey, bir gözünü açtı. Uykulu uykulu, "Neler oluyor?" diye mırıldandı. "Yangın mı var?"

"Yangın mı?"

"Evet...bir zamanlar bir yangın yaşamıştım."

"Ne zaman?"

"Şey, yıllar önce. Bir ... otelde."

"Sanırım kaçtın."

"Sanırım öyle."

"Benim şansıma."

"Senin şansına."

İkisi de gülmeye başladı. Joey kollarını açtı ve Lara onların arasına sokuldu.

Joey'in göğsünü hafifçe okşarken, "Sen nerelisin Joey?" diye sordu. "Düşünüyordum da ... senin hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Joey, gayet rahat, "Florida'lıyım," diye yanıtladı. "Annemle babam öldü. Başka akrabam yok. Sıra sende."

Lara da, onun gibi kısa bir açıklama yaptı. "Orta batılıyım," diye yanıtladı. "Annemle babam öldüler. Başka akrabam yok."

Joey, "Tanrı aşkına! Ne kadar ilginç," diye hayretini dile getirdi. "Biz gerçekten ruh eşiyiz."

Lara, ona daha da sokuldu. "Joey?" "Evet?" "Haydi aşk yapalım. Haydi çılgınca sevişelim." Joey, "Şimdi mi?" dedi, onun bu beklenmedik yürekliliğine şaşırmıştı. Genç kadın, "Hayır, gelecek hafta," diye dalga geçti "Tamam, tamam, seks manyağı," diye güldü Joey. "Beni havaya sok, öyleyse."

Lara, "Hiç sorun değil," derken, Joey'nin kendisini tümüyle yenisinden yarattığını düşünüyordu.

"Bir fikrim var," dedi. "Hizmetçi olduğunu farzet."

"Joey!"

“Rol yapmak istemiyorsun, ha?” diye alay etti erkek.

“İyi de, ben asla ...”

“Asla ne, Lara? “diye sordu, elleriyle göğüslerini kavrayıp, meme başlarını sıkarak onu zevkten bağırtırken.

“Ben hiç bu çeşit fantazi yaşamadım,” dedi utanarak. “Biliyorsun, rol yapmak filan yani... Richard buna düşkün değildi.”

Joey, “Kaç erkeğin oldu?” diye sordu merakla. “Richard ilk erkeğin miydi?”

“Senin kaç kadının oldu?” diye karşılık verdi Lara.

“Bir bakalım ...” Düşünür gibi yaptı. “Galiba sen iki bin bir numarasın.”

“Ha!” dedi, yatakta doğrulup, kollarını göğsü üzerinde kavuşturarak. “Biliyorsun kadınlar seni seviyor. Her zaman onları seni seyrederken yakalıyorum.”

Joey sırtüstü dönerken, “Sanki erkekler seni seyretmiyor,” dedi.

“Aynı şey değil.”

“Bir şey söyleyeyim mi güzelim? Benim dünyamda yalnızca sen varsın.”

“Sahi mi?” diye sordu. Soluğu kesilmişti.

“Evet. Sen bugüne kadar benim başıma gelen en iyi şeysin.”

“Öyle miyim?”

Erkek, “Öylesin,” diyerek onu üzerine doğru çekti. Sonra da öyle sert öptü ki, Lara bir an dudağını patlattığını sandı.

Umurunda bile değildi. Joey’la beraberken ondan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. O kendisinin hayatı, aşkıydı ve onun için ne olsa yapardı.

Nikki, sabahın ilk ışıklarıyla, kendini berbat hissederek uyandı. Richard’ı kapı dışarı ettikten sonra yarım şişe votkayı tüketmeyi başarmıştı. Bu genelde onun tarzı değildi, ama üzerindeki gerginliği atmak için bir şeyler yapmalıydı. Richard’la yaşadığı mutsuzluk yetmiyormuş gibi, Summer da gece eve gelmemişti.

Divandan kalktı ve Summer’ın odasına girdi. Kızı örtülerin altına gömülmüş, uyuyordu. Doğruca yatağa gitti ve sarsarak uyandırdı onu.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı Summer, kollarını savurarak.

“Dün gece eve kaçta geldin ?” diye sordu Nikki.

Summer, uykulu uykulu, “Haa selâm anne,” dedi. “Neden uyandırıyorsun beni? Çok erken değil mi?”

“Evet, çok erken,” dedi Nikki. “Üstelik anlaşılan eve çok geç geldin. Neredeydin?”

“Haa, aa ... bir partide,” dedi Summer. Kafasını toparlamaya çalışıyordu.

“Kimin partisi?”

“Bir arkadaşımın.”

Nikki, alay ederek, “Ben de bir düşmanınla beraber olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Komiksin anne.”

“Komik olmak gibi bir niyetim yok,” dedi Nikki kabaca. “Hiçbir konuda komik olmaya niyetim yok.”

“Peki, şimdi bu ne demek?” diye sordu Summer, kötü titreşimler algılayarak.

“Pekâlâ...” dedi Nikki, en iyi şekilde ifade etmek için çabalayarak. “Son derece keyfimi kaçıran bir şey anlattılar bana...”

“Ne gibi?”

Nikki, yatağın kenerına oturarak, “Bak, tatlım,” dedi. “Sen genç ve deneyimsizsin. İnsanlar senden yararlanmaya çalışacaklardır; özellikle de bu şehirde. Hızlı bir hayat yaşamaman doğru değil.”

Aman Tanrım! Annesi, Norman Barton olayını öğrenmişti. Şimdi başı büyük belâdaydı.

“Summer,” dedi Nikki, derin bir nefes alarak, “Mick Stefan’la ne yaptığını biliyorum ve bu doğru değil. Her şeyden önce, bu...of... herhangi biriyle yapacağın bir şey değildir. Eğer...ıh...evli olsaydın, sorun yoktu. Ortalık hastalık dolu...yalnızca AIDS değil, her çeşit korkunç hastalık.” Bir an durdu; kızıyla seks tartışmak tam bir eziyetti. “Los Angeles zor bir şehirdir,” diye devam etti, Lara’nın sözlerini tekrar ederek. “Burada, genç kızları kullanmaya düşkün yığınla erkek var. Kendi başına buyruk olmak için daha çok genç, çok toysun.

Summer gözlerini devirdi. “Anne, neredeyse on altı yaşındayım.”

“Ne dediğimi duymadın mı? Mick Stefan’la ne yaptığını biliyorum.”

Summer bir an için sessiz kaldı. Mick’in arabasının arkasına geçmek bu kadar kötü müydü? Orada hiçbir şey yapmamıştı ki! Ancak her ne olursa olsun, başı oldukça beladaymış gibi görünüyordu. “Sana kim anlattı?” diye sordu, bu nutku atlatmasına yardım edecek azıcık marihuanası olsa neyi olurdu.

“Bunun önemi yok.”

“Mick mi ?”

“Hayır. O değil.”

“Her neyse, kim anlattıysa, doğru değil,” diye mırıldandı asık suratla. “Hiçbir şey olmadı.”

“Olmamış olsaydı mutlu olurdum,” dedi Nikki. “Ancak olduğunu bildiğime göre, işte kararım. Öğlen uçağında Chicago’ya yerini ayırtım.”

Bu sözler Summer’ı bir anda uyandırdı. “Hayır!” diye haykırdı, mavi gözleri hayal kırıklığından kaynaklanan göz yaşlarıyla dolarak. “Oraya geri dönemem.”

“Evet, dönebilirsin,” dedi Nikki kesin bir sesle. “Ve döneceksin.”

“Neden gitmek zorundayım?” diye bağırdı Summer. “Neden? Neden? Neden?”

“Çünkü daha on beşindesin, okulunu bitirmek ve babanın dedikleri ni yapmak zorundasın. Belki bir dahaki gelişinde çok daha sorumlu bir biçimde davranırsın.”

Summer yataktan fırlayarak, “Haksızlık bu!” diye bağırdı.

Nikki, ciddi bir ifadeyle, “Haksızlık, ya da değil. Kararım bu,” dedi.

Sonra aynı gün, Summer’ı havaalanına götürüp eliyle uçağa yerleştirdi. Akşam, kızlarının salimen varlığından emin olmak için Sheldon’ı aradı.

“Los Angeles’ta ona ne yaptın?” diye sordu Sheldon, Sesi, canının sıkkın olduğunu gösteriyordu. “Berbat görünüyor.”

“Hiçbir şey yapmadım,” diye karşılık verdi Nikki, sesini tabii olmaya zorlayarak. “Bana kontrolden çıkmış bir çocuk gönderdin.”

“Buradan ayrıldığında öyle değildi,” diye gürlledi Sheldon.

Nikki öfkesini kontrol etti. “Ben burada ebeveyn konumunda değilim, Sheldon, sen o konumdasın. Onun için onunla ilgili bir şeyler yapmak sana kalmış.”

Ve işte bu kadar. Görev tamamlanmıştı.

Kızı elinden çıkmıştı; artık işine konsantre olabilirdi.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Beş haftadır *İntikam*'ı çekiyorlardı ve Lara yorgun olmasına karşın neşeliydi. Şimdiye kadar oynadığı filmler içinde en heyecan verici olanıydı bu. Sürekli kollarını sallayan ve devasa gözlükleri durmadan burundan düşen, Mick kaçığın teki olabilirdi, ama ortalıkta koşuşturup aktörleri uçmaya özendiren manyakça enerjisi sete hakim oluyordu. Gerçekten tutkuluydu, onun bu gem vurulmamış coşkusu herkesi daha iyisini yapmak için yüreklendiriyordu.

Lara'nın hayatı, film ve tartışıkları geceden itibaren hep yanında olacağı güvencesini veren Joey'di. Daima güven veren bir varlık Lara için büyük bir mutluluktu.

Onu o kadar çok seviyordu ki. O ortaya çıkabilecek sorunları yumuşatarak, her şeyi öylesine kolaylaştırıyordu ki, Lara'ya yalnızca işine konsantre olmak kalıyordu.

Genelde etrafını kuşatan insanlar bundan hoşnut değildi. Cassie, evdeki ofiste oturmakla görevlendirilmişti, meğer ki Joey sete gelmesi için evet desin. Nikki etrafındaydı, ama sürekli meşguldü. Onun için kendisinin tek yakın temasta olduğu kişi Joey'di.

Onun filmde rol alması Bu yakınlığa büyük bir katkı sağlamıştı. Birlikte oldukları sahneler bile vardı ve onunla birlikte çalışmayı seviyordu. Evde prova yapıyor, dizeleri tekrarlıyor, birbirlerini eleştiriyor, metnin derinine iniyorlardı. Joey, ona nasıl tabanca kullanacağını öğretmişti ki, bunu öğrenmek Lara için hiç kolay bir şey değildi, çünkü bu birçok kötü anıyı çağırıyordu. Yine de, onun yardımıyla bunu başardı çok da iyi oldu; çünkü bir sonraki sahnede Aiden'in oynadığı karakteri vuracaktı.

Lara da ona kamera karşısında kullanabileceği belirli numaralarla ışık hakkında her şeyi öğretti. Her gece aşk yapıyorlardı ve her seferinde daha iyi oluyordu.

Çoğu akşam dışarıdan yemek getirtiliyor, yatakta yan yana oturup, eski filmleri veya *Seinfeld*'i seyrediyorlardı. Bundan çok hoşnuttular hiçbir yere gitme gereği duymuyorlardı. Bazen Mrs.Crenshaw yemek

yapıyordu; o zaman dışarıda terasta yemek yiyorlardı. Geri kalan zamanlarında sahilde ata biniyorlar veya köpeklerle oynuyorlardı.

Lara için, bundan ideali olamazdı. Kendisi için büyük anlam ifade eden, güçlü bir film yapıyordu ve yanbaşı, bir erkekten isteyebileceği her şeyi kendisinde toplamış bir erkek vardı. Karabasanlar gittikçe uzaklaşıyordu. Birbirlerini bulmuş olmaları inanılmaz bir şeydi.

Sabah, karnında bir sancıyla uyandı, çünkü bugün tecavüz sahnesini çekiyorlardı. Daha çok aksiyon içeren bir sahneydi, neredeyse hiç diyalog yoktu. Mick hata olmaması için, aksiyonu üç kamerayla izleyeceğini söylemişti. Yine de...korkusuna engel olamıyordu.

Joey, yeni beyaz bornozuyla banyodan çıktı. Simsiyah ıslak saçlarını geriye doğru taranmıştı. Yatağın kenarına oturdu ve "Belki de bir marihuana içmelisin; seni rahatlatır," dedi.

Lara, "Biliyorsun ki, ben bunu asla yapmam," dedi, onun ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşünerek.

"Biliyorum bebeğim, ama güven bana. Bugün ihtiyacın olabilir."

Genç kadın, "Rebecca uyuşturucu almamıştı," dedi, kafasını sallayarak. "Öyleyse ben de alamam."

Joey, ayağa kalkıp pencereye gitti. "Bugün sete gelsem mi bilmiyorum," dedi keyifli bir sesle.

Lara, "Gelmeni istiyorum," dedi. "Destegine ihtiyacım var."

"Eğer o kıcı kırıkların sana saldırmasını seyretmek zorunda kalırsam, onları öldürebilirim," dedi öfkeyle. "Pezevenkleri parçalara ayırıyorum."

Lara, "Tatlım," dedi, yatıştırıcı bir ifadeyle, "öyle trajik konuşma. Sonunda, yalnızca bir rol."

Joey, "Tamam, tamam," dedi, geri gelip yanına otururken. "Hâlâ, bunu oynamak zorunda kalmamış olsaydın keşke, diye düşünüyorum."

Lara, "Çok düşüncelisin," dedi alçak sesle.

Joey, kollarını uzatarak, "Düşünceli değilim, ama yine de teşekkürler," dedi. Lara, kendini Joey'nin kollarına attı ve birbirlerine sımsıkı sarılarak yatağa yuvarlandılar.

Joey, genç kadını, kolları arasında soluk alamayacak hale gelene kadar sıkarak, "Sana söylemeye niyetlendiğim bir şey var," diye geveledi. "Önemli bir şey."

Genç kadın, soluk soluğa, "Ne?" diye sordu. Onun kolları arasında kendini öyle güvende hissediyordu ki, sonsuza kadar orada kalmak istiyordu.

“Benim deli olduğumu düşünceksin.”

“Öyle düşünürsem, söylerim sana.”

“Bunu, sana daha önce söylemiş olmam gerekirdi.”

Lara, “Söylesene, nedir?” diye sordu.

“Çok aptalca...”

Genç kadın meraklanmıştı. “Söyler misin?” dedi.

Joey, bir an durakladı. “Olmaz ... yapamayacağım.”

Lara, “Evet, yapabilirsin, haydi lütfen,” dedi.

Joey’in koyu renk gözleri onun parlak yeşil gözleriyle birleşirken,

“Tamam, tamam,” dedi en sonunda. “Mesele şu.” Uzun bir sessizlik.

“Galiba ... seni seviyor gibiyim.”

Lara soloğunu tuttu; şaşırmıştı. “Beni seviyor gibi misin?” diye tek-

282 rarladı. Sonunda bunu söylediği için çok heyecanlanmıştı.

Joey suratını asarak, “Bunun sana aptalca geleceğini söylemiştim.”

Lara, erkeğin yanağına dokunmak için yavaşça uzanırken, “Joey,” dedi. “Hiç aptalca değil.”

“Değil mi?”

“Hayır.”

“Nasıl olur?”

“Çünkü ... gerçeklerden göz ettiğimize gööre, ben ... ben de seni seviyorum.” Uzun bir sessizlik oldu. “Doğrusu Joey, sanıyorum seni ilk karşılaştığımız andan beri sevdim.”

Joey’nin yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. “Ciddi misin?”

“Joey! Lütfen! Bunun romantik bir an olması gerekiyor.”

“Demek romantizm istiyorsun.,” Geceliğini omuzlarından aşağı sıyırdı; Lara zevkten kesik kesik soluk almaya başlayınca kadar göğüslerini okşadı.

Dokunduğu anda ona teslim oluyordu.

Nikki haklıydı, Joey, kendisini cinsel olarak ele geçirmişti. Ancak ilişkileri seksten çok daha öteydi; birlikte olmanın yanında özen göstermek ve sevecenlik vardı.

Ağır ağır, geleneksel şekilde seviştiler. Sona erdiğinde, Lara mutlulukla gerindi, son derece hoşnut bir sesle, “Ohh...bu her zaman marihuana dan daha iyi,” diye mırıldandı.

Joey, “Sen marihuana hakkında ne bilirsin ki?” diye alay etti, karnı nı gıdıklayarak.

Genç kadın, “Oh, sen benim hep cici bir kız olduğumu sanıyorsun,

değil mi?” dedi, yarı ciddi. “Bak sana söyleyeyim, benim de çılgın olduğum bir devir vardı.”

Joey dalga geçerek, “Ne?” dedi. “Bir zamanlar marihuana içtin; bu mu çılgın olan?”

Lara, gayet sakin, “Joey,” diye karşılık verdi; “benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun.”

“Neden? Sırların mı var?”

Lara, gizemli bir şekilde, “Olabilir ...” dedi.

Joey sırtıttı. “Eğer seninkileri anlatırsan, ben de benimkileri anlatırım.”

Lara gülümsedi; son derece mutluydu. “Sen nasıl istersen.”

Ama sırlarını paylaşmaya hazır olmadıklarını ikisi de biliyordu.

En azından şimdilik.

283

Nikki, sokaktaki sete, kahvaltı için zamanında geldi. Mick çoktan gelmiş, yemek kamyonunun yanında bir masaya oturmuş, bir yandan koca bir tabak jambonlu yumurtayı atıştırırken, bir yandan da dizüstü bilgisayarına büyük bir özenle bir şeyler yazıyordu.

Nikki, onu dejenere bir pislik gibi görmesine rağmen, iş ahlâkını takdir etmekten kendini alamıyordu. Mick hep hazırlıklıydı ve film konusunda büyük bir heyecan duyuyordu.

İkisi de bugünün zor geçebileceğinin farkındaydı. Dün Lara’ya çiçek ve cesaret verici bir not göndermişti Mick. Çünkü Lara harika bir iş yapıyor olmasına karşın, herkes, gerçek sınavın bugün olduğunun bilincindeydi.

Nikki, kapı dışarı ettiğinden beri Richard’dan haber almamıştı. İlişkilerinde bir şey ölmüştü; belki de Richard’ın eski alışkanlıklarına dönmüş olmasının nedeni buydu. Nikki yüreğinin derinliklerinde, bunun Lara’yla ve kocasının hâlâ içinde barındırdığı o sağlıklı sahiplenme duygusuyla ilgili olduğunu, biliyordu. Eski karısının cinsel bir ilişkiye girmesine dayanamadığı apaçıktı; onun için de başka bir kadına yönelmişti. Ah, evet, Richard’ın en müthiş çözüm yolu buydu: dertlerini düzerék yok et.

Harika! Psikiyatr olmalıymışım, diye düşündü, kendini alaya alarak. Böylece Sheldon’la ortak bir noktamız olabilirdi.

Summer’ın Chicago’ya dönmüş olması büyük bir rahatlardı. Geçen birkaç hafta içinde onu birkaç kez aramıştı; son derece yapay konuşmalar geçmişti aralarında.

Nikki, “Belki Noel’de gelirsin,” diye bir teklifte bulunmuştu.

Summer, kayıtsız bir sesle, “Olur,” diye karşılık vermişti.

Bir bakıma Nikki yalnız kalmakla rahatlamıştı. Yolunu engelleyecek Richard yoktu. Çılgın gibi ortalıkta dolanan Summer yoktu. *İntikam*’a konsantre olabilecekti. Film biter bitmez atacağı bir sonraki adımı düşünmüştü. Boşanmak vardı aklında.

“Günaydın, seksi,” dedi Mick, gözlerini bilgisayarından kaldırarak. “Neler oluyor?”

Nikki, “Bugün hakkında neler hissediyorsun?” diye sordu, onun yanına çökerek.

Mick, kendinden emin, “Merak etme,” dedi. “Lara olayı topladı. Soğukkanlı davranacaktır.”

284

“Sen aktörleri uyar en iyisi, onu fazla zorlamasınlar,” dedi Nikki, kaşlarını çatarak. “Kendilerini kaybetmemelerini sağla lütfen.”

“Haklısın,” diye cevapladı Mick, alay eder gibi. “Onlara bu çılgın tecavüzükibarca gerçekleştirmelerini söylerim. İstedğin bu değil mi?”

Nikki huzursuzca, “Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun,” dedi. Mick’in şaka dozunu arttırmasından nefret ediyordu. “Aiden konusunda endişeliyim.”

“Aiden olacak herif ustadır,” dedi Mick, eklemlerini kısırdatarak. “Sana onun film boyunca, uyuşturucu almayacağını söylemedim mi?”

“Doğru, söyledin.”

“Hadi piliç, neşelen. Çekimin dörtte üçünü tamamladık ve tek bir aksilik olmadı. Mutluluktan yalın ayak şarkı söylemen gerek aslında.”

“Büyük söz etme, Mick.”

Adam, çatlak bir sesle; “Programın çok ilerisindeyiz,” dedi. “Haydi rahatla da, işin keyfini çıkar.”

Bok herif!

Ancak, o kendisinin bok herifi idi. İyi bir film ortaya çıkaracak bir bok herif. Ve film bitene kadar, hiç hoşuna gitmese bile, onunla iyi geçinmek zorundaydı.

Yapımcının Bir Numaralı Kuralı: Film önce gelir.

Nikki kendisinin kusursuz bir yapımcı olduğunu düşünüyordu.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Alison Sewell hapisten çıktığının ertesi günü gizemli bir telefon aldı. Gizemliydi; çünkü numarası sadece, geçmişte iş yaptığı magazin gazetelerinin editörlerinde vardı. Gizemliydi; çünkü telefonun öbür ucundaki adam kendini tanıtmayı reddediyordu.

“Seni ilgilendireceğini bildiğim bir teklifim var,” dedi adam.

Allison o sırada yatağa girmiş, bir yandan çikolata atıştırırken bir yandan da, Rosie O'Donnell Show'da Michelle Pfeiffer'ı seyretmekteydi. 285

Kendisi hapisteyken, annesi göçüp gitmişti, onun için artık kimseye hesap vermeme lüksüne sahipti. Cenaze töreni için dışarı çıkmasına izin vermişlerdi. Gözetim altında ik saatlik özgürlük. Ne büyük marifet.

“Kimsin?” diye sordu Alison.

“Bir dost,” diye yanıtladı adam. “Sana bir iyilik yapmak isteyen bir dost.”

Yaşamın acı gerçeği. Onun hiç dostu yoktu. Bir tek, sonradan Yahuda'ya dönüşen, Lara Ivory vardı. Ve evet, Lara cezasını bulacaktı. Hem de yakında.

“Ne cins bir iyilik?” diye sordu, komodinin çekmecesinde sakladığı güçlü düdüğe uzanarak. Çünkü eğer bu pis bir telefonsa, bu hastalıklı herifin kulak zarını patlatıp kışından çıkartacaktı.

“Neden hapiste yattığını biliyorum,” dedi adam. “Ve bence bu adaletsizlik.”

Alison kuşkuyla, “Benim hakkımda nasıl bilgi edindin?” diye sordu.

“Ortak bir çıkarımız var diyelim.”

“Ne ortak çıkarı?” diye hırladı Alison.

“Makinan çalışır durumda mı?”

TV nin sesini kıstı. “Polisin takip ettiği şüphelilerden biri misin?”

“Hayır. Ama sana vereceğim bir görev var. Keyfini çıkaracağın bir şey.”

“Nedir?”

“Bırak anlatayım ...”

BÖLÜM KIRK ALTI

Kalbi çılgın gibi atarak, loş sokaktan aşağı doğru yürümeye başladı. Basit bir bluzla etek, normal bir ayakkabı giymiş, saçları at kuyruğu yapılmıştı. Göğsüne bir torba sebzeyi bastırmış, boş sokakta aceleyle yürüyordu. Deri çantası omuzunda serbestçe sallanıyordu..

O, sevdiği işte var gücüyle çalışan ve beraber yaşadığı yaşlı annesine bakan Rebecca Fullerton'dı.

286

Gerçek Rebecca bugün setteydi. Onu seyrediyordu. Bu, her ayrıntının doğru olması gerektiğinin titizlikle bilincinde olan Lara'yı daha da sinirli yapıyordu.

Aniden arkasında ayak sesleri duydu.

Rebecca'yu düşün. Takip edildiğini farketmiş miydi? Hayır. Korkmuş muydu? Hayır. Gerçek Rebecca akşam yemeği için ne pişireceğini düşündüğünü söylemişti.

Derin bir nefes alarak, sanki hiçbir şey olmayacaktı gibi yürümeye konsantre oldu.

Böyle bir durumda nasıl bir tepki gösterecekti? Rebecca boğuşmuştu; gücü

kalmayana kadar dövüşüp, tırmalamıştı. Dövüşemeyecek hale geldiğinde bile, tekrar tekrar dövülmüştü.

Çekimden önce, tecavüz anına kadar her hareketin doğru olduğundan emin olmak için acele bir sahne planı hazırlamışlardı. Bundan sonra Mick aktörlere, artık kendi başlarına olduklarını söylemişti. Belirlenmiş bir diyalog olmaksızın, tümüyle gerçekçi bir oyun istiyordu. "Doğaçlama yapın," demişti oyunculara.

Lara erken saatlerde gerçek Rebecca ile oturmuş, ona sorular sormuştu. Rebecca'nın, ince yüzü duygusuzdu. "Ben hayatta kalmak için boğuşuyordum," demişti alçak sesle. "Herşey gerçek dışıydı, sanki başkasının başına gelen ağır çekim bir rüya gibiydi. Bunu asla unutmayacağım."

Evet. Lara bunu anlayabiliyordu.

Şehrin yıkık dökük bir bölgesindeki tozlu bir sokakta çalışıyorlardı.

Seyircilerle hayranlar, ışıkların ve kameraların gerisinde, polis kordona arkasındaydı. Mick kapalı set istemişti, ancak halka açık bir sokakta çekim yaptıkları için, bu olanaksızdı. Nikki bu sahneyi bir stüdyoda çekmeyi önermiş, ancak yapım yönetmeni, bunun bütçelerinin aşırı yükselmesine neden olacağını söylemişti. Ayrıca, Mick gerçek bir sokakta olmanın inandırıcılığını istiyordu.

Lara yürümeye devam etti. Her an gelebileceğini bildiği saldırı için vücudunu kasmamaya çalışıyordu. Doğal davran! diye bağılıyordu kafasının içinde bir ses. Ne olursa olsun yürü.

Joey sete gelmeyeceğini söylemiş, ama sonunda yumuşamıştı. Onun, ana kameranın ardında bir yerde pusuya yattığını biliyordu Lara. Şimdi onun gelmesini istediği için pişmandı.

Peşine düştükleri anda, üç aktörün varlığını hissetti.

Aiden, elini sebze torbasına sokarak, “Hey yavrum, senin gibi iyi bir parça dışarıda yalnız başına ne arıyor? Büyük babacık için neyin var? Sıcak ve sulu bir şey mi? Çünkü, tatlım, büyük babacığın sena vereceği şey bu.”

“Çekil başımdan,” dedi Lara. Rebecca’nın o meşum gecede söylediklerini tekrarlıyordu. “Bırak beni.”

Aiden, Lara’nın etrafında yılan gibi daireler çizerken, “Sahip olduğun şeyi büyük babacıkla paylaşmak istemiyor musun?” diye dalga geçiyor, horoz gibi öterek gülüyordu.

Lara, onun kokusunu alabiliyordu. Rebecca adamların ne kadar kötü koktuğundan söz ettiği için, birkaç gündür yıkanmamıştı Aiden. Eğer Aiden bir metod oyuncusu değilse hiçbir şey değildi.

Adımlarını sıklaştırdı ve kaçmaya çalıştı. Ama dar sokağın girişinden geçerken, Aiden saldırdı; kolunu gırtlığına dolamıştı; dengesini bozarak sokağın içine doğru sürükledi.

Lara’nın elindeki torba yere düştü; meyva ve sebzeler her yana dağıldı.

Rebecca haklıydı; çılgılık atmaya vakit yoktu. Hayatta kalmaya konsantre ol.

Tekme attı ve bunu yaparken, aktörlerden birinin elini eteğinden yukarı doğru uzattığını hissetti.

Uzaktan kameranın sesini duyuyordu. Her şey gerçek üstüydü. Tıpkı Rebecca’nın söylemiş olduğu gibi. Yüzlerce göz tarafından seyrediliyordu da, gerçek bir saldırıya uğramıştı sanki. Bunu atlatması gerek-

tiğinin dışında düşünebileceği hiçbir şey yoktu sanki. Aynen gerçek hayatta olduğu gibi, diye düşündü.

Aiden onu bir binanın köşesine doğru fırlattı. Sırtı acımişti. Pençesi-ni elbiselerine attığında, adamın kokusu her yanına sinmişti.

Mick, vücudunun kameralar tarafından görülemeyecek şekilde per-deleneyeceği bir çekim yapmaya söz vermişti. “Ancak o ânı yaşıyormuş-sun gibi oynamalısın,” demişti. “Çektiğin acıyı hissetmemiz gerek.”

Bunu söylerken, Aiden’in üzerindeki elbiseleri parçalayıp attığı za-manı kasdetmişti. Tamamen çıplak kalacaktı, külotunun altına giydiği ten rengi ince kumaş hariç. Böylece çıplaklığın performansını engelle-mesine izin vermeyecekti.

Tek çekim, diye düşünüyordu durmadan. Bunu yalnızca bir kez ya-pacağım; sonra hepsi bitecek. Aiden bluzunu parçaladı, göğüslerini sut-yeninden dışarı çekti. Sutyenini de çıkarıp attığında, tümüyle çıplak kalmıştı.

O şaşkınlıkla, kameranın neyi görebildiğini ve neyi göremediğini merak etti. Kendisini korumakla öylesine meşguldü ki, merakı uzun sürmedi. Üstündeki adam artık Aiden Sean değil, sokakların baş belâ-sıydı. Gövdesini zorluyor, canını acıtıyor, sahip olduğu her sırrı gözler önüne seriyordu.

Suratının ortasına (sahte) vahşi bir tokat patlattı, sonra elleri eteğinin altında hareket etmeye başladı, diğer iki aktör bacaklarını ayırıp onu yer-de tutarak eteğini çekip çıkarttığı sırada, o çılgın gibi bağırıyor, haykırı-yordu. Ardından külotuna yöneldiler ve alta giydiği, tanga gibi ince ku-maş parçasının da birlikte çıktığını hissetti; ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü ‘Kes,’ diye bağırrsa, her şeyi sil baştan tekrarlamaları gerekecekti. Lara’nın bunu bir kez daha kaldırması imkansızdı.

Aiden üzerindeydi; düzüşme taklidi yapıyordu. Kamera onun arka-sındaydı. Lara güçlkle soluk alıyordu; Aiden’in kokusu her yanını sar-mıştı.

Dehşetle irkildi. Joey’nin sete gelmesini neden istemişti ki? Kendi-sini böylesine aşağılanmış ve kullanılmış görmesini istemiyordu. Bu bir film olabilirdi; ancak o yine de kurbandı. Aynen daha önce bir kez daha yaşamış olduğu gibi ... anlatılamaz bir vahşetin vahşi cinnetine yakalanmış masum bir kurban.

Aiden, “Aptal kancık!” diye haykırırken, yüzüne tekrar sahte bir to-kat patlattı.

“Bana bundan hoşlandığını söyle, orospu. Bana zevk aldığını söyle!”

Aiden rol yapmıyordu artık. Sert penisini bacaklarının arasında hissetti. Eğer pantolonunu indirirse ‘Kes!’ diye bağırmak zorunda kalacaktı.

Öteki aktörlerin hepsi üstündeydi. Sahte tokatlar ve yumruklar atıyor; rezil, açık saçık sözler haykırıyorlardı.

Gerçekten boğuşmaya ve haykırmaya başladı. Bu kadarı da çok fazlaydı. Bitsin istiyordu. Neden bu filmi yapmayı kabul etmişti ki? Quinn’le Joey’i dinlemeliydi. Bunun bir hata olduğu konusunda ikisi de uyarmıştı onu.

Çığlık atmaya devam etti. Ama bunun ona bir yararı dokunmuyordu; hâlâ üzerindeydiler. Çekirge sürüsü gibi her yanını kaplamışlardı. 289

Ve bir yerlerdeki üç kamera, onun rezil olup aşağılanmasını kaydetmekle meşguldü.

Rebecca’nın öfkesiyle acısının, içinde bir ateş dalgası gibi parladığını hissetti. Ve haykırdı; çığlığı çaresizlik ve öfkenin patlamasıydı.

Sonunda Mick öne çıktı ve bağırdı, ‘Kes!’ Sıçan sürüsü geri çekildi.

Rebecca’yla Nikki yanına geldiler. Kostümcü kadın, çıplaklığını örtmek için omuzlarına ipek bir sabahlık attığı sırada, onu teselli ediyorlardı.

“Sen, iyi misin?” diye sordu Aiden,ince uzun suratında belirsiz bir bulanıklıktan başka bir şey yoktu.

Lara başını salladı. Hâlâ şaşkındı.

Mick yanına koştu. Kolları rüzgar değirmeni gibi dönüyordu. “İnanılmaz!” diye övgüye başladı. “Acayip! İnanılmaz!”

Lara, birden öne eğildi ve ağlamaya başladı. Bu beklenmedik gözyaşı seline bir türlü engel olamıyordu.

Joey yanına gelip onu kolları arasına alarak karavanına ve güvenliğe taşıyana kadar hıçkırıklarını tutamadı.

Sonunda işkence bitmişti.

BÖLÜM KIRK YEDİ

“BU KADAR,” dedi Joey. Suratı kararmıştı. “İstedikleri sahneyi çektiler. Artık ne yakın çekim, ne başka bir şey olacak. Gerisini dublörün yapabilir. Bu kadar!”

“Joey,” diye mırıldandı Lara. “Mick yakın plan isterse, bunu yapmak zorundayım.”

Joey, kararlı bir şekilde, “Hayır,” dedi. “Seni eve götürüyorum.”

“Gidemem. Bitirmeliyim.”

“Lanet olsun! Neden bunu yapmana izin verdim ki?” diye patladı Joey. Siyah gözleri öfke doluydu. “Seni sömürmek niyetinde olduklarını biliyordum.”

Joey’in ona kızdığına inanamıyordu. Ne yapmıştı ki?

“Joey ...” diye başladı. Ama onu ikna etmek mümkün değildi; öfke krize tutulmuştu.

“Nasıl Bu kadar aptal olabiliyorsun? diye patladı. “Salak mısın? Bu senin bütün kariyerini yerle bir edecek.”

Nikki karavanın kapısını vurdu. Çekinerek içeri girerken, “Harikulâde!” diyerek hayranlığını belirtti.

Joey, ona saldırarak, “Tabii!” dedi. “Senin boktan filmin için harikulde. Peki, Lara için bunun neye malolacağını düşünüyor musun?”

Nikki sertçe, “Ona bir Oscar adaylığı kazandıracak; olacağı bu!” diye cevap verdi.

“Evet, hiç kuşkun olmasın!”

Lara, barışı sağlamaya çalışarak, “Bu kadar negatif olma Joey,” dedi. “Sorum yok, geçti, tamam.”

Joey, Lara’ya döndü. Hâlâ öfkeliydi. “Negatif mi? Seni korumaya çalışıyorum. Bu insanların sana ne yaptıklarını göremiyor musun?”

“Ne yapıyoruz ki?” diye sordu Nikki. Savaş hazırıdı.

“Onu beceriyorsunuz; yaptığınız bu,” diye bağırды Joey.

Nikki kızgınlıkla, bir elini siyah saçlarının arasına daldırarak, “Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye karşılık verdi.

Joey, “Canına yandığım,” diye mırıldandı. “Senin de tek istediğin para kazanmak.”

“Ne demek istiyorsun, Allahın cezası?” diye parladı Nikki.

“Arkadaşlık adına, Lara’nın bokunu bile sömürüyorsunuz.”

“Buna nasıl cüret edersin!”

Lara, kontrolsüzca titreyerek, “Kesin şunu!” diye bağırdı. “İkiniz de defolun buradan. Bunu kaldıramam.”

Joey, ona dönerek, “Bana mı söylüyorsun?” dedi. Siyah gözleri soğuk ve sert bakıyordu. “Bana defolmamı mı söylüyorsun?”

Lara, cılız bir sesle, “Bu rolü oynamak benim seçimimdi,” dedi. “Onun için bunu büyük bir mesele haline getirmeyin.”

Joey kızgın, “Allah kahretsin,” dedi. “Lanet olsun.” Sonra sert adımlarla karavandan çıktı.

291

“Bunun derdi ne?” dedi Nikki. Hâlâ kızgındı.

“Sinirleri bozuk. Onu sete gelmesi için zorlamamalıydım. Benim bencilliğim yüzünden oldu.”

Nikki şaşırmişti. Sebepsiz yere Lara’ya bağırması; ona aptal ve Allah bilir daha neler demişti ama Lara onu koruyordu!

“Neden onun duygularına öncelik veriyorsun? Senin duyguların ne olacak?” diye sordu öfkeli.

“Eğer onu dayak yerken seyretmek zorunda kalsaydım, ben de aynı şekilde tepki gösterirdim.”

“Benim ölçülerime göre, fazla anlayışlısın,” dedi Nikki, başını inanmıyormuş gibi sallarken. “Herif senin yanına sığınmış; Tanrı aşkına, senin kıcını öpmesi lazım!”

Lara, üzerindeki sabahlığa sıkıca sarılarak, “Onu eleştirme,” dedi. “Bana harika davranıyor.”

“Öyle mi? İyi de, bana hiç öyle gelmedi.”

Lara içinden Nikki’nin toz olmasını dileyerek “Biliyor musun?” dedi. “Bu senin üzerine vazife değil.”

Nikki içtenlikle, “Ben senin arkadaşım,” dedi. “Joey’in, şöhret için ortalıkta dolaşan otlakçı bir aktör olmadığını nereden biliyorsun?”

“Sanırım bu küçük söylevini Richard’dan aldın. Kulağa tıpkı onun lafları gibi geliyor.”

“Hayır,” diye atıldı Nikki. “Richard’la ben ayrıldık. Seni üzer düşüncesiyle, daha önce söylemek istemedim.”

“Ama artık zaten üzgün olduğuma göre, sanırım bir sakıncası yok?”

“Hayır, kastettiğim ...”

Lara, bıkkın bir ifadeyle, “Şimdi zamanı değil,” dedi. “Sence bir sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum.”

Nikki, “İyi,” dedi ve karavandan çıktı. Lara verdiği habere ilgi göstermediği için, düş kırıklığına uğramıştı.

Yalnız kaldığı anda, Lara kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı. En yakın kabul ettiği insanların Bu şekilde davranması onu şoka sokmuştu. Önce Joey çekip gidiyordu; sonra da Nikki’yle sorunları onu yapayalnız bırakıyordu. İçten bir sevgiye en fazla ihtiyacı olduğu bir sırada, her ikisi de onu boşlamayı yeğlemişti.

Kendini herkesten tecrit edilmiş gibi hissetti. Yalnızdı ve korkmuştu. Aynen altı yaşındayken o trajedinin gerçekleştiği zaman hissetmiş olduğu gibi...

Hatırlamaktan nefret ediyordu. ancak bazen -travma anlarında- bu kaçınılmaz oluyordu. Başını elleri arasına gömdü ve o engel olamadan, anılar sel gibi geri geldi.

“Lara Ann, halan Lucy ile kalacaksın.”

Bunları söyleyen kadın polislin kırmızı yanakları ve birkaç kılı siğili vardı. Lara Ann dikkatini siğillere verdi. Eğer onlara yeterince dikkatli bakarsa, belki bütün kötü şeyler yok olabilirdi.

Otoriteler ona bakacak bir akraba bulmaya çalışırken, bir haftadan fazla bir süre, bir çocuk bakım evinde tutulmuştu. Sonunda, Arizona’da yaşayan, babasının ikinci kuşaktan kuzeni Lucy halaya ulaşmışlardı.

Lucy hala, Lara Ann’i almak için kendi gelmedi. İri yarı oğlu Mac’i gönderdi. Mac, bir kamyonet kullanıyordu; durmadan çiklet çiğniyordu ve oldukça çirkindi. Küçük Lara Ann’i yakaladı; sanki bir bez bebekmiş gibi, kamyonetin arkasına attı. Arizona’ya kadarki uzun yolculuğun büyük bir bölümünde, orada tek başına kaldı Lara Ann.

Mutsuz, uzun suratlı, aksi bir dul olan Lucy hala, oğlunun yardımıyla küçük bir motel işletiyordu. Hiç şefkatli değildi; Lara’nın, üstüne yıkılmasından da kesinlikle hoşnut kalmamıştı. Çocuğu, ters bir şekilde başını sallayarak karşıladı. Onu, evin arka tarafında depo olarak kullanılan küçük bir odaya tıktı ve ertesi sabah da mahallenin okuluna postalandı.

Lara Ann son derece sarsılmıştı. Kimse yaşadığı trajediden söz etmedi. Kimse onunla ailesinin kaybı hakkında konuşmadı. Sanki varlık-

ları son bulmuş, ama hiç kimse bunu sözünü etmeye degecek kadar umursamamış gibiydi.

Lucy hala olanları kesinlikle ağzına almadı; Mac de öyle. Gerçi günün birinde Mac'in en iyi arkadaşı, "Sen çatlak mısın? Mac çatlak olduğunu söylüyor; çünkü baban anneni öldürmüş. Onun için sen de deli olmalısın," diyivermişti.

Lara Ann korkmuş ve aklı karışmıştı. Olanları anlayamıyordu ama yaşamının param parça olduğunu farkındaydı.

Çok geçmeden, Lucy halanın onu istemediğini anladı ve çok genç olmasına rağmen, kendisinin motele hiç uymadığını da hissetti. Sonunda, tek güvenli durum olan sessizliğe sığındı. Ancak kendisine hitap edildiği zaman konuşuyordu. Okulda da umutsuzca geri planda kalmaya çalışarak içine kapandı. Ne yazık ki, büyüdükçe, fark edilmemesi imkansız bir hale geldi. Çünkü inanılmayacak kadar güzeldi. On üçüne geldiğinde, hiç cesaret vermediği halde, oğlanlar peşinden koşmaya başlamışlardı.

Okul saatlerinin dışında ve tüm yaz tatillerinde, motelde hizmetçi olarak çalışıyordu. Odaları temizliyor, yerleri ovuyor, çamaşırları katlıyordu. Mac'in en iyi arkadaşı da motelde çalışıyordu. Adamın gözleri hep onun üzerindeydi. Lara Ann, henüz on üç yaşında içine kapanık bir kız olduğu halde, adamın onu izlediğini biliyordu.

Adam bir gün onu çamaşır odasında kısırdı; duvara yasladı ve öpüp okşamaya kalktı. Daha fazlasını da yapmak istiyordu, ama Lara Ann bağırmaya başlayınca, telaşlanıp kaçtı.

Lucy hala, uzun yüzü öfkeden mosmor bir şekilde, çamaşır odasının kapısında belirdi.

"Ona niye cesaret veriyorsun?" diye haykırdı. "Nesin sen? Annen gibi bir sürtük mü?"

"Annem sürtük değildi," diye fısıldadı Lara Ann.

Lucy hala dinlemedi. Asık suratla, masraflarını çok güç karşılayabildikleri halde ona kucak açtıkları için, ne kadar şanslı olduğunu ve onu yanlarında barındırarak ne korkunç bir yükün altına girmiş olduklarını belirten, bir nutuk atmaya koyuldu.

Yük mü? Hiç ücret almadan tam gün çalışıyordu. Öfke ve isyan duyguları içinde, bir gün Lucy hala'nın evinden kaçacağına ve onunla asla konuşmayacağına yemin etti. Çünkü o nefret dolu bir kadındı o.

Lara Ann, bazen kendisini Sinderella gibi hissederdi. Hiçbir arka-

daşı, onu sevecek ve bağına basacak hiç kimsesi, onunla ilgilenecek bir tek kişi yoktu yaşamında. Pek çok gece, küçük odasında ağlayarak uyumuştı. Okuldaki durumu da daha iyi değildi. Uyum sağlayabilmek için fazla güzeldi ve herkes bunu fark etmesini sağlayacak şekilde davranıyordu. Öteki kızlar ondan nefret ediyor, oğlanlar ona atlamak için fırsat kolluyordu. Tek tesellisi okumaktı. Okul kütüphanesini sık sık ziyaret ederek, eline geçirebildiği her kitabı okudu. Okumak, onu başka yerlere, başka bir yaşama götürüyor, ona işlerin daha iyi olabileceği umudunu veriyordu.

Lara on beş yaşındayken, bir müşteri, odalardan birinde kendini vurdu. Lara Ann, odayı temizlemek için içeri girdiğinde cesedi buldu ve isteri krizine tutuldu. Lucy hala yüzüne bir tokat patlattı ve polisi ararken, kendisini toplamasını söyledi ona.

İki saat sonra polis geldi. Fotoğraflar çektiler ve cesedi götürdüler. İşleri bitince, Lucy hala, ona içeri girip pisliği temizlemesini söyledi.

Lara Ann, dehşet içinde, "Hayır!" diye çılgık attı. "Oraya giremem. Yapamam!"

"Güzel küçük bayan ellerine kan bulaşmasını istemiyor mu?" diye alay etti Lucy hala. "Oraya girecek ve dediğimi yapacaksın."

O gün, Lara Ann daha fazla dayanamayacağını anladı ama ne yazık ki, başka seçeneği yoktu. Kaçacağı hiç bir yer yoktu.

Sonra, bir Cuma öğleden sonra, motele, Morgan Creedo adında bir adam geldi. Morgan, yirmi dokuz yaşında, tazi gibi ince, uzun sarı saçlı ve aşırı yanık, yıpranmış yüzü, uyduruk bir country şarkıcısıydı.

Ancak, Lara Ann için cazibenin ta kendisiydi o. Adamın odasının dışında dolanıyor, onun gitar çalıp şarkı söylemesini dinliyordu.

"O bir film yıldızı mı?" diye fısıldadı Mac'e.

"Hayır, o boktan herif bir film yıldızı değil," diye hırladı Mac. "Neden böyle düşündün?"

"Çünkü o çok ... özel," diye yanıtladı Lara Ann.

Mac, "Of, sen aptal çocuğun tekisin. Ne bilirsin ki?" dedi.

Haklıydı. O aptal bir çocuktü. Çirkin bir sürtü. Hiçbir şey bilmiyordu.

Lucy hala, ona her zaman ne kadar aptal olduğunu söylüyordu. Mac de geri zekâlı ve kaçık diyordu. Hatta okuldaki çocuklar bile, kendileri gibi olmadığı için ondan kaçıyorlardı.

Belki de deliyim, diye düşündü kendi kendine. Bütün bu yıllar bo-

yunca bu insanların yanında kaldığım için deliyim. Çünkü güzel annesini, eğlenmeyi seven kardeşini ve her şeyin yüzünde patladığı o kader gecesinden önce babasının kendisini nasıl bir sevgiyle kucakladığını hatırladığında, biliyordu ki yaşam iyi olabilirdi.

Morgan Creedo, yakınlarda bir yerde bir konsere katılacaktı. Lara Ann konsere gitmeyi her şeyden çok istiyordu. "Yıldız o değil ki," demişti Mac. "Yaklaşık on başka şarkıcı daha var ve sahneye ilk çıkan o. Bu da onun hiçbir boka yaramadığı anlamına gelir."

"Ona gidip gidemeyeceğimi soracağım," dedi Lara Ann.

"Boşver; sorma. Lucy seni bırakmaz."

Ancak Lara Ann'in, Lucy hala'dan izin almak gibi bir niyeti yoktu. Aynı gün, Morgan Creedo'nun odasına temiz havlu götürdüğünde, onu yatakta yatmış, televizyonda bir Western filmi seyrederken buldu. 295

"Özür dilerim bayım," demeye cüret etti.

Morgan lütfen baktı. "Evet, ne istiyorsun?"

Lara Ann cesaretle, "Konseriniz için fazladan bir biletiniz var mı diye soracaktım," dedi.

Morgan güldü. "Gelip konserimi izlemek mi istiyorsun küçük kız?"

"Evet, bu çok hoşuma giderdi."

"Vay, vay, vay." Yüzünde geniş bir gülümsemeyle doğruldu Morgan. "Ne kadar iyi olduğumu mu duydun, ha?"

"Umarım kabalık sayılmaz; ama kapınızın önünde durup siz şarkı söylerken dinliyordum. Bana göre, gerçekten iyi bir sesiniz var."

"Evet, oldukça iyiyimdir çocuk. Sorun şu ki, kendimi beğenen tek kişi benim." Yataktan kalkıp gerindi. "Sana bir bilet bulacağım. Bir adın var mı?"

"Lara Ann."

"Lara Ann, ha?" Ona, sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Kaç yaşındasın?"

"On beş."

Güldü. "Yeterince büyük, ha?"

Güzel yüzünde çok masum bir ifadeyle, "Konserinize gelmek için belirli bir yaşta mı olmak gerek?" diye sordu.

Morgan yine güldü. "Söylediğim şey için değil, çocuk. Sana bir şey diyeyim mi? Senin için odaya bir bilet bırakacağım. Konser yarın gece. Sonrasında sahne arkasına gel; sana bir limonata ısmarlarım."

Ertesi gün, Morgan'ın onun için bırakmış olduğu bileti, adamın oda-

sındaki şifoniyerin üstünde buldu. Heyecanını güç belâ gizlemeyi başarak, bileti cebine koydu.

O gece, akşam yemeği bittikten ve bulaşıkları yıkadıktan sonra, her zaman yaptığı gibi, yatmaya gitmek için mutfaktan çıktı ve arka kapıdan dışarı süzüldü. Kıymetli biletini elinde sımsıkı tutarak, Morgan Creedonun çıkacağı konser salonuna gitmek üzere otobüsle yola koyuldu.

Salon çok büyüktü. Ancak Morgan, ona tam önde bir yer almıştı. Öyle heyecanlıydı ki, güçlkle nefes alıyordu. Dinleyicilerin büyük çoğunluğu gösterinin yıldızını görmeye gelmişti. Bu bir kadın şarkıcıydı. Ama Morgan sahneye çıkınca, Lara Ann içinde kelebeklerin pır pırını hissetti.

296 Morgan, iki şarkı söyledi. Dinleyiciler fazla ilgilenmemiş gibi görünüyordu; ama Lara Ann, elleri acıyınca kadar alkışladı. Morgan şarkılarını bitirir bitirmez, cesaretini toplayıp sahnenin yanında duran korumaya yaklaştı.

“Özür dilerim,” dedi, “Bay Creedon’yu görmek için arkaya nasıl geçebileceğimi söyleyebilir misiniz?”

“Bay kim?” dedi koruma.

“Biraz önce yukarıda şarkı söylüyordu.”

“O mu? Sahne arkasına geçiş kartın var mı?”

“Hayır, ama bana biletimi o verdi ve sonra sahne arkasına gitmemi söyledi.”

Adam pis pis gülerek, “Tamam,” dedi. “Sanırım bir sakıncası yok. Geç arkaya tatlım.”

Yerinden kıpırdumadığı için, Lara Ann geçebilmek için adama sürünmek zorunda kaldı. Tam yanından geçerken de kızın kalçasını çimdikledi.

Sahne arkasında, sağa sola koşuşan düzinelerle insan vardı. Lara Ann, kabarık limon rengi saçları, pullu elbisesi ve dişlek gülüşüyle, gösterinin yıldızını hemen fark etmişti. Elinde bir saç fırçası olan, morumsu kırmızı buklemi bir kıza, “Özür dilerim,” dedi kibarca. “Ben Bay Creedon’yu arıyorum,” dedi.

“Haa, Morgan’ı mı yani? Çoktan çıktı.”

“Onunla buluşmamı gerekiyordu. Nerede olabileceğini biliyor musunuz?”

Kız onu tepeden turnağa süzerek, “Morgan için biraz gençsin. değil mi?” dedi.

“Ben onun arkadaşıyım.”

“Tabii öylesindir. Yandaki barda olabilir tatlım. Ama senin yerinde olsaydım onun peşinden gitmezdim.”

“Anlayamadım.”

“Demek istediğim, neden evine gitmiyorsun. Onun gibi bir sürün-gen için çok gençsin.”

Lara Ann, kızın Morgan'a sürün-gen demesinden hoşlanmadı. Sah-ne kupısından dışarı çıktı ve sokakta durakladı. Görünen iki bar vardı: biri yolun karşısında, diğeri salonun yanında. Morgan'ın, salonun ya-nındaki barda olabileceğine karar verdi.

Kapıyı iterek açtığında, bira içen, kâğıt oynayan bir erkek kalabalı-ğı arasına düştü. Etrafına bakındı; sonunda Morgan'ı harda, bir bar-dak tekilayı yuvarlarken gördü. Yanına gitti ve omzuna dokundu.

297

Morgan dönüp, ona kanlanmış gözlerle bakarak, “Ne bok istiyor-sun, be?” dedi.

“Ben moteldenim, hatırladınız mı? Bana bir bilet bırakmıştınız. Bu gece gelip sizi görebileceğimi söylemiştiniz. Adım Lara Ann.”

“Aman Tanrım; çocuk!”

Lara Ann, yeşil gözleri ıslı ıslı, “Mükemmeldiniz,” dedi.

Morgan acıyla, “Bok gibiydim,” diye yanıtladı. “Ben her zaman bok gibiyim. Duydun mu? O alçaklar beni dinlemedi bile. İlgilenmedi-ler. onlar yalnızca o kahrolası şişko, koca memeli sarışını dikizlemek istiyorlar.”

“Ben sizin mükemmel olduğunuzu düşünüyorum,” diye tekrarladı Lara Ann.

Morgan, yan yan baktı ona. “Sen ne güzel bir küçük şeysin,” dedi. “Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?”

“On beş. Ama pek yakında on altı olacağım.”

“Yeterince büyük ve yeterince yetişkin, ha?”

“Anlamadım.”

“Yok bir şey sevgilim. Buraya gel.” Ona yaklaştı. “Benim mükem-mel olduğumu düşünüyorsun, ha?”

Lara Ann, “Ah evet,” dedi.

Üç hafta sonra, Lara Ann'in on altıncı yaş gününde evlendiler. Lucy hala törene katılmadı.

Lara Ann, ancak evlendikten sonra Morgan'ın bir evi olmadığını farkına vardı. Ülkeyi dolaşırken kullandığı hurda bir Cadillac'ı ve onun

arkasına bağı, döküntü bir karavanı vardı sadece. "Lüks değıl tatlım; ama alışıacaksın," dedi Morgan.

Lara Ann'in hiçbir şey umurunda değıldi. Sonunda onun varlığından haberdar olan ve bakıp ilgilenebileceğı birine sahipti. Lucy halayı seyrederek yemek pişirmeyi öğrenmişti; kusursuz ütü yapardı; dikiş dikmeyi, ev idare etmeyi ve temizlik yapmayı da biliyordu. Hiç bilmediğı şey ise, seksti, ama bu Morgan'ı rahatsız etmemiştir.

"Ben sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim tatlım," dedi Morgan. "Yapacağın şey şu. Dizlerinin üzerine çökeceksin ve aletimi ben boşalana kadar emeceksin. Tek yapacağın bu."

Öpüşmek, oynamak ve aşk yapmak hakkında tüm okuduklarını düşünerek, "Hepsi bu mu?" dedi Lara Ann.

"Evet, haydi başla tatlım. Bunu, tam bir profesyonel gibi yapmayı öğreteceğim, sana."

Hiç normal bir şekilde aşk yapmadılar. Morgan ona, insanların bunu yalnızca çocuk sahibi olmak istedikleri zaman yaptıklarını söyledi. Ona pek inanmıyordu, ama ne yapabiliirdi ki? Onun, dizleri üzerine çökmesinin dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu Morgan.

Morgan Creedo orospu çocuğunun tekiydi. Lara Ann'i aşk kölesi haline getirmişti. Yeteneksizin teki olmasının acısını, genç ve masum karısından çıkartıyordu. Lara Ann'in ondan başka kimsesi yoktu; bu da adamın işine geliyordu. Onu kendine saklıyor, hiç kimseyle konuşturmıyordu.

Lara Ann, büyüdükçe daha da güzelleştir. Morgan bunu ek bir prim olarak görüyordu. Ona vurduğu zaman -ki çok sık yapardı bunu- o dünya güzeli yüzüne dokunmamaya dikkat ederdi. Kendine sakladığı bir planı vardı; bir gün kariyeri sona erince, Lara Ann'e porno filmlerde iş bulmayı düşünüyordu. Kız bu güzelliğıyle, her ikisini de lüks içinde yaşatmaya yetecek kadar para kazanabilirdi.

"Hiç rol yapmayı düşündün mü?" diye sordu bir gün.

Lara Ann olumsuz anlamda başını salladı.

Adam, "Bunun için her şeye sahipsin tatlım," dedi. Sonra, pantolonunun fermuarını açıp onu dizleri üzerine itti.

Bir sonraki hafta, onu sinemaya götürmeye başladı Morgan. Böylece, ünlü oyuncularını perdede inceleyebilecekti.

Lara Ann, sinemadaki görüntülere ve gördüğü oyunculara aşık oldu. Meryl Streep ve Robert Redford. Al Pacino ve Jessica Lange. Hepsi öylesine büyüleyiciydi ki. Ona ilham verdiler. Kendi yaşamının dışında

çok başka bir yaşam olduğunu farketmesini sağladılar. Of Tanrım, farklı bir yaşamı nasıl da özlüyordu.

Lara Ann on dokuz yaşına geldiğinde, Morgan ondan sıkılmıştı. Güzel olabilirdi, ama sıkıcıydı. Hiç bir şeye karşı çıkmıyordu; ne yapsa göz yumuyordu; ne zaman istese hizmet ediyordu. Oysa Morgan, bir kadında canlılık arardı; uysallık, itaat değil. Belki de onu porno yıldızlarının dünyasına yöneltirse, daha heyecan verici olabilirdi.

Lara Ann de bıkmıştı; ama farklı nedenlerden ötürü. Başlangıçta, Morgan'ın onunla gerçekten ilgilendiğini sanmıştı. Ama günler geçtikçe, kendisini, her şekilde kullanmasının dışında, hiç umursamadığını anlamıştı. Ona davranışı, keşke Lucy hala ile kalsaydım, dedirtecek kadar kötüydü.

Bir gün Morgan, Hollywood'a gideceklerini haber verdi. "Sana bir 299 fırsat tanıyacağına söz veren bir yapımcının numarasını aldım."

"Ne fırsatı?" diye sordu genç kız.

"Film yıldızı olma fırsatı sersem. İstedğin bu değil mi?"

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Eski Cadillac'a binip yola çıktılar:

Morgan, Los Angeles yolunun yarısında, bir park yerinde arabayı durdurdu ve kendisine hoşlandığı şekilde hizmet etmesini söyledi.

"Hayır," dedi Lara Ann.

"Hayır mı?" diye sordu Morgan. Onu reddettiğine inanamıyordu.

"Çabuk istediğimi yap, orospu ve tartışmayı kes!."

"Yapmak istemiyorum."

Adam öfkeyle, "Yapmak istemiyorsun, öyle mi?" dedikten sonra bir eliyle onu saçlarından yakaladı; diğeriyle fermuarını açtı ve karısının başını zorla bacaklarının arasına soktu.

Lara Ann'in, hayır diyerek bir yenilik yapması, Morgan'ın her zamankinden daha da çabuk boşalmasına neden oldu. Kocasını onu serbest bırakınca, Lara gözlerinde yaşlarla, adamın yanından kalkıp arka koltuğa kıvrıldı. Los Angeles'a gelince Morgan'dan kaçıp yeni bir hayata başlamak istemiyordu.

Tanrı, işini kolaylaştırdı.

Barstow'un on mil kadar dışında, Morgan direksiyon başında uyu-yakaldı.

Birkaç saniye sonra da arabaları, otoyolda yasa dışı park etmiş devasa bir kamyonun altına girdi.

Lara Ann, iki gün sonra gözlerini bir hastanede açtı.

“Morgan nerede?” diye sordu. “Kocam nerede?”

Morgan ölmüştü. Kazada başı kopmuştu.

Bir kez daha kendi başına kalmıştı.

“Lara, hayatım, iyi misin?” İngiliz kostümcü, çirkin yüzünde endişeli bir ifadeyle önünde duruyordu.

Canlıymışçasına gerçek anıları ardında bırakarak, başını kaldırıp baktı. “İyiyim,” diye mırıldandı.

“Saatlerdir kapıyı vuruyorum.”

“Galiba uyuya kalmışım.”

“Mick bugünlük işinin bittiğini söyledi. Giyinmene yardım edebilir miyim?”

“Olur. Şoförümün arabada olmasını sağlayabilir misin lütfen?”

“Orada hayatım.”

“Teşekkürler.”

Bir an önce eve, Joey’in kolları arasında güvenliğe kavuşmak için sabırsızlanıyordu. O, gerçekten güvenebileceği tek kişiydi.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Joey, Sunset'te Bu günlerde çok revaçta olan köhne bir bilardo salonunda dolanıyordu.

Birini tavlama umuduyla, barda dizilmiş oturan istekli kızları süzen birkaçı dışında, adamların çoğu oyuna dalmıştı.

Joey sinirliydi. Hayatında ilk kez biriyle ilgilenmiş; bu da onu tümüyle altüst etmişti. Bu nasıl olmuştu? Lara'yı gördüğü anda, bunun bambaşka bir yolculuk olacağını anlamıştı.

301

Ama şimdi onu kullanıyordu. Evinde kalıyor; onun menajerine gidiyor; *filminde* kendisine bir rol bulmasına izin veriyordu. Eskiden, bir kadınla beraber olmasının hep bir nedeni vardı. Şimdi ise her şey farklıydı. Lanet olsun! Onu hiç bir şekilde kullanmak istemiyordu.

Ne yapacaktı peki? Ona karşı kabuklarını sertleştirmesi mi gerekiyordu? Aralarındaki ilişkiyi olması gereken yere mi çekmeliydi?

Bardaki dişi yeteneklere göz attı. Bazı güzel kızlar vardı; ancak hiç biri Lara'nın yanına dahi yaklaşamazdı.

En güzel olanına odaklandı. Margarita içen, minicik beyaz elbiseli, kıvrıkcık saçlı bir kumrıldı. Çok gençti; fazlasıyla genç.

Joey ona yaklaşarak, "Selam," dedi.

Joey'i tepeden tırnağa süzdü kız. Gördüğünden hoşnut kalmıştı. "Bana takılmasan iyi olur," dedi. Onu uyarırken de kırıştırmayı elden bırakmıyordu. "Flörtümle beraberim ve gerçekten tepesi atar."

"Flörtün hangisi?"

Salonun karşısında, oyuna dalmış, kel bir adamı işaret etti.

"Rekabet nedir bilirim," dedi Joey kuru bir gülüşle. "Ama öyle hissediyorum ki o rakibim olamaz."

Kız, uzun kirpiklerini oynatıp kıkırdadı. İlğiden hoşlanmıştı. "Ben Tina. Sen kimsin?"

"Bob," diye salladı Joey.

Tina, "Selam Bob," dedi. Küçük pembe dili imalı bir şekilde Margarita'sının kenarını yalamak için yılan gibi uzanırken.

"Selam, Tina," diye karşılık verdi Joey, göz temasını yoğunlaştırarak.

Bu vamp küçük kumral onu Lara'yı unutmaya ikna edebilir miydi? Onu aşkından vazgeçirebilir miydi?

Bundan samimi olarak şüphe duydu. "Telefon numaran nedir Tina?" diye sordu. Ne olursa olsun devam etmeye karar vermişti.

"Onu sana veremem!" dedi kız, gülmekten kırılarak. "Sana söyledim, flörtümle beraberim."

Joey, "Tamam ama, ya bu gece ayrılırsanız?" dedi, en derin bakışlarıyla bakarak. "O zaman, bana numaranı vermediğin için üzülmez misin?"

Kız düşündü, "Pekâlâ ... tamam ama, görürse beni öldürür. Seni de." diyerek; çaktırmadan, bir kibrit kutusu üzerine numarasını yazıp Joey'e verdi.

302

Bir sayı yapmıştı. Olası ki onu asla aramayacaktı. Kimin umurun-daydı?

Bilardo salonundan çıktı ve birkaç sokak aşağıdaki bir striptiz klübüne gitti. Kapıda yüklü bir para ödedi.

Soyunanlar güzellikten uzak, müşterilerini küçümseyen, isteksizce kıvrılıp büküldükleri çok açık anlaşılan birtakım kadınlardı. Dikkatini, çekik gözlü bir sarışın üzerinde yoğunlaştırdı. İncecik bir tangayla meme uçlarını açıkta bırakan bir sutyen giymiş, titrek kalçalarını çelik bir sütuna dayanıp, bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu. Ona hiçbir şey demedi.

"Çıkart şunu, bal çanağı," diye bağırdı sağında oturan şişman bir adam.

"Soyun ki o koca titrek şeyleri görebileyim!"

Kız bağıran adama doğru yerde kayarak yaklaştı. "Bir yüz papel sana özel bir dans kazandırır," dedi, dilini tahrik edercesine dolgun dudaklarında gezdirerek.

"Bal çanağı, satın alıyorum!" diye gıdıkladı şişman adam, üst dudağı ter damlacıklarıyla kaplanmıştı.

Striptizce yan gözle Joey'i uzun uzun süzerken, adama, "On dakika sonra arka odada," dedi.

Gözleri bir an için karşılaştı. Joey, kadının ilgisinin artmaya başladığını gördü.

"Sen ne dersin yakışıklı?" diye peltekçe mırıldandı. "Cenneti ziyaret etmek ister misin?"

Yanıt vermek zahmetine bile girmedi, Joey. Soyunanlar. Onlar hep

birbirlerine düşkün olurdu, zaten. Tanımış olduğu striptizciler, oturup kendilerine göz süzen heriflere derin bir nefret beslerdi. Hepsinin başa-rısız, sefil tipler olduklarını düşünürlerdi. Normal yaşamlarında kamı-şını kaldıramayan heriflerdi bunlar.

Şu anda Lara'nın ne yaptığını merak etti. Eve gelmiş ve onun orada olmadığını fark etmiş olmalıydı. Hayal kırıklığına uğrayacağını bili-yordu.

Neden ona böyle davranıyordu? Kendisine karşı öyle iyiydi ki, bunu hak etmiyordu.

Sigortaydı bu. Onun ilgisini sürdüreceğinden emin olmak için.

Kalktı ve demir arkalıklı bir sandalyeye inanılmaz şeyler yapan, dev memeli, muhteşem kızıl saçlıya bile bakmadan çıkıp gitti.

Üstünde Tina'nın numarası yazılı kibrit kutusunu cebinden çıkar-madan önce, bir an için Lara'nın arabasında oturdu. Kendinden iğrene-rek, kibriti izgaradan içeri fırlattı.

Neden böylesine mükemmel bir şeyi sabote edecekti ki?

Eve giderken, limuzininin arkasında sakinleşmeyi denedi Lara. Sa-dece tecavüz sahnesinin işkencesine katlanmak zorunda kalmamış, anı-lar da sel gibi akıp gelince, derin bir üzüntü ve çaresizlik hissine kapıl-mıştı. Yıllar içinde, karabasanları kesmekte usta olmuştu. Zihni kötü bir yöne kaydığı anda düğmeyi kapatmak, kendini korumak için öğren-diği bir hileydi, ama bugün işe yaramamıştı.

Yeter! diye çınladı kafasının içinde bir ses. *Yeter! Bugün artık bunu düşünmüyorum.*

Kollarını inceledi. İki kolu da, Aiden'in hırpalaması sonucu bere-lenmişti. Joey belki de haklıydı. Belki *Revenge*'de rol almayı kabul et-memeliydi. Yine de...o kendisine kızmakta tümüyle haksızdı.

Eve geldiğinde köpekler karşıladı onu. Evden dışarı koşup havlı-yorlar, kuyruklarını sallayarak, yüzünü yalamak için zıplıyorlardı. Onu gördüklerine sevinmişlerdi. Bir dakika kadar onlarla ilgilendi. Hayvan-lar için asla endişe duymak zorunda değilsin diye düşündü. Ne olursa olsun onlar seni hep sevdiler.

Bayan Crenshaw ön kapıya geldi. "Her şey yolunda mı Bayan Lara?"

"Evet, teşekkürler Bayan C."

"Bu gece evde mi yiyeceksiniz?"

"Evet. Akşam yemeğinin yatak odasında tepside servis edilmesini tercih ederim. Bay Joey yukarıda mı?"

“Hayır, henüz gelmedi.”

“Yaa,” dedi. Hayâl kırıklığına uğramıştı. “Aradı mı?”

“Bildğim kadarıyla hayır.”

Ani bir boşluk hissiyle bunaldı. Joey, davranışından dolayı özür dilemek ve onu sevdiğini söylemek için neden burada değildi? Geceyi yalnız geçirmek istemiyordu. Onun yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Biraz huzursuz olmanın ötesinde kafası altüsttü. Üst kata çıkıp, banyoya girdi; küveti doldurmaya başladı. Musluktan akan suya banyo köpüğü döktü. Kokulu mumlar yaktı ve CD çalara bir SADE CD’si koydu.

Saçlarını başının üstünde topladı; yavaşça küvete girdi. Ilık su, ağrıyan vücudunu rahatlatırken, *Smooth Operator* ona serenat yapıyordu.

Ne gündü ama.

304

Nikki eve girdiğinde, telesekreterinde Richard’ın üç öfkeli mesa jını buldu. Herbiri bir öncekinden daha kızgındı. Tecavüz sahnesinin ne kadar canlı olduğunu duymuştu; Nikki’yle o amatör yönetmenin nasıl olup da Lara’yı böylesine bir işkenceye maruz bıkabilmiş olduğuna son derece kızmıştı. Öfkesinin özeti buydu.

Sanki anlamamış gibiydi Richard. Beraber değillerdi; Nikki boşanmayı tasarlıyordu. Gel gör ki, Richard, bu sanki geçici bir ayrılıkmış gibi davranıyor, hâlâ ona ne yapması gerektiğini söyleyebiliyordu.

Onu arayacak havada değildi. Esasında, film bitene kadar onunla ilgili herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Evet, o etrafta değilken ev boştu; ama sadık kalamayan bir erkekle başa çıkmaktan daha iyiydi yalnızlık.

O günkü çekimleri görmek için sabırsızlanıyordu. Şimdi onun görevi, Lara’yı montaj odasında korumaktı. Orada sürekli olarak Mick’in omzunun üzerinden bakmayı planlıyordu.

Telefon çaldı. Açmak için uzandı Nikki.

“Allahın belası, ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye haykırdı Richard. Nikki telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Lara’nın kariyerini mahvetmeye mi çalışıyorsun?”

Nikki öfkeyle, “Kahrolası, asıl sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye tepki gösterdi. “O bu rolü ile ödüle aday olacak.”

“İçin dışın bok, Nikki. Ne halt ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

Nikki, “Beni aşağılayarak konuşma,” dedi soğukça. “Bana Sheldon’ı hatırlatıyorsun.”

“Ha, anlıyorum. Ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey söylesem, sana kabık kocanı hatırlatıyorum.”

“Ne yapmam gerektiğinin söylenmesi hoşuma gitmiyor. Kendi kararlarımı kendim veririm.”

“Evet, verirsin. Bir numaralı karar: Lara Ivory’nin kariyerini mahvet.”

“Neden sürekli bunu söyleyip duruyorsun?”

“Çünkü bütün şehir, senin ikinci sınıf küçük filminde, onun her tarafını gözler önüne serdiği haberiyle çalkalanıyor.”

“Anlayamadım?”

“Sette gizli kameralı bir casus olabileceğini hiç düşünmedin mi?” diye alay etti, adam. “Gelecek hafta resimler sansasyon dergilerinin birinci sayfalarında yer alacak. Bunun benim filmime bir yararı olacak mı sence? Benim güzelim, zarif, romantik filmime, ha? Haydi gel bir de Lara Ivory’ye bacaklarını açmışken göz atalım.”

“Palavra.”

“Tanrı aşkına Nikki, aklını başına topla. Bu, doksanların Hollywood’u; her yerde casuslar var. Tanrım! Lara sözüm ona senin arkadaşın. Ona bunu neden yapıyorsun?”

“Ben bir film yapmaya çalışıyorum Richard. Beni rahat bırakırsan sevinirim.”

Richard tiksintiyle, “Öyle naıfsın ki,” dedi. “Ne yaptığını biliyormuşsun gibi bir izlenime kapılmıştım. Ama, bir amatörden başka bir şey olmadığın ortaya çıktı.”

“Bunu dinlemek zorunda değilim.”

“O zaman dinleme.” Ve telefonu çarparak kapattı. Bu Nikki’yi daha da öfkeliendirdi.

Geçmiş tekrarlanıyordu. Yaşlı adam beni azarlıyor; tıpkı Sheldon gibi, diye düşündü.

Sahi, neden kendimden yaşlı adamlarla evlendim ki?

Sheldon her zaman baba aradığımı söylerdi. En azından doğru bir tanı koymuştu.

Tam Lara’ya telefon edecekken, kapının zili çaldı. Kendisine biraz daha nasihat vermek için, Richard gelmiş olabilir miydi?

“Kim o?” diye seslendi.

“Aiden.”

Kapıyı ardına kadar açtı. Aiden Sean avare avare içeri girdi. Sıska,

bitkin ve de sanki pis bir rock yıldızı havasında oldukça çekici görünüyordu. Bir çeşit daha genç Mick Jagger'ın Tommy Lee ile karışımı gibiydi.

Traşsız çenesini ovuşturarak, "Biliyor musun?" dedi kızgınlıkla. "Bugün o sahnede ben de vardım."

Aiden'in şikâyetlerini dinleyecek havada değildi. "Öyle mi?" demekle yetindi.

Aiden fersiz gözleriyle Nikki'nin yüzünü taradı. "Herkes, sanki Başkanın karısıymış gibi Lara ile ilgilendi. O sahneyi gerçek yapan benim. Ona gücü ben verdim. Ben herhangi bir pay almayacak mıyım?"

Ah! Aktörler! Onu övmeyi unutmuştu; o da alınmıştı. Onu yatıştırmak ister gibi, "Harikaydın Aiden," diye mırıldandı. "Kusursuz bir tecavüzdü."

Aiden kuru bir kahkaha attı. "Teşekkürler."

Burnunu kırıstırarak, "Bu koku da ne?" diye sordu.

Adam, gayet sakin, "Ben," dedi. "Eve gidecek vaktim yoktu. Senin düşunu kullanırım diye düşündüm."

Nikki kaşlarını çatı. Adama bak; farklı olduğu kesin. "Malibu'ya kadar bunca yolu düşunu kullanmak için mi geldin?"

"Hayır, bütün bu yolu seni görmek için geldim."

Bunun, onun flört tarzı olup olmadığını anlamaya çalışırken, bir anlık bir sessizlik oldu. Hafif sesle, "Yani sırf sana performansının ne kadar iyi olduğunu söyleyebileyim diye mi?" diye sordu.

Aiden, kızarmış gözlerini ona dikerek, "Seni görmek istedim; buna izin var mı?" dedi. Nikki genç adamın gözlerinin içine düşer gibi oldu ve kendini, evet, diye itiraf ederken buldu; duygularını gömmeye çalışsa da onu çekici buluyordu.

Fark ettiği şey dengesini bozmuştu. "Oh, Aiden!" dedi. "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama of...ben evliyim."

"Kocandan ayrısın," dedi, hipnotize eden gözleri hâlâ üzerine çakılı. "Tüm sette bunu konuşuyorlardı."

Nikki acıyla, "Sanırım film yaparken hiçbir şey gizli kalmıyor," dedi.

Aiden esneyip gerinerek, "Hiçbir şey," dedi. "Bugün çok çalıştım; şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Düşunu kullanabilir miyim, kullanamaz mıyım?"

Davranışı biçimsizdi ve hayır demesi gerektiğini biliyordu. Ama onu dışarı atmak niyetinde değildi. Heyecan ve macera istiyordu şu anda ve

Aiden bu iki şeyi ona verebilecek gibi görünüyordu. “Duşunu alıp sonra evine mi gideceksin?” diye sorguladı onu.

İnce bir gülümseme. “Neden iyi bir kız gibi davranıp, ben duştayken birer içki hazırlamıyorsun?”

“Neden sen iyi bir çocuk gibi davranıp, çıkınca birer içki hazırlamıyorsun?”

Aiden, gömleğini sıyırıp çıkarırken güldü. “Bana banyoyu göster Nikki. Kokuma ben bile daha fazla dayanamayacağım.”

Nikki, bundan sonra yaşayacaklarının kaçınılmaz olduğunun bilincindeydi.

Richard Barry otel suiteinde öfkeyle dolaşıyordu. Nasıl oluyor da karıları, parasını onun ödediği evlerde kalırken, o hep kendini bir otelde buluyordu? Nikki ile asla evlenmemeliydi; fazlasıyla dik kafalıydı. Şimdi de, büyük bir kibirle, kendini ‘yapımcı’ olarak görüyordu. Bir bok yapamazdı. Onu cesaretlendirmek kendi suçuymdu. Nikki’nin bundan vazgeçmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Lara ile evli kalmalıydı. Ondan boşanmış olmak, yaşamının en büyük hatasıydı. Şimdi Lara, vaktini Joey Lorenzo ile boşa harcıyordu. Birinci sınıf bir aylakla. Ve o, Richard Barry, bir otel odasında yalnız oturuyordu.

Joey’i düşünmek, ona yapması gereken bir telefon görüşmesini anımsattı. Üzerinde numaranın yazılı olduğu kağıt parçasını bulmak için ceplerini karıştırdı; telefonu aldı ve numarayı çevirdi. Bir kadın açtı.

Telaşsız bir sesle, “Bayan Francis? Ben Richard Barry,” dedi. “Sizi evde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sanıyorum asistanım sizi arayacağımı haber vermişti.”

“Önemli değil Bay Barry,” diye yanıtladı Madelaine Francis. Niye aradığını merak ediyordu. “Doğrusunu isterseniz, sizinle konuşmak bir şeref. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Gırtlığını temizledi. “*Hayalperest*’de Joey Lorenzo’nun menajeriydiniz yanılmıyorsam.”

“Doğru.” Kısa bir sessizlik. “Tabii ondan sonra yaptığı herhangi bir şeyden sorumlu değilim; çünkü benim ajansımdan ayrıldı.”

Richard kadının sesindeki gerilimi hissetti; tam olarak ne demesi gerektiğini anlamıştı artık. “Aktörler...” dedi anlayışla. “Bir küçük çıkış ve onları o yere getiren herkesi silkip atarlar. Bunun böyle olduğunu bin kez gördüm.”

“Doğru söylediniz,” dedi Madelaine. Ses tonu acıydı.

Richard samimiyetle, “Eh, ne yapalım? Bu işler böyle oluyor,” dedi. “Bayan Francis, bana Joey Lorenzo hakkında tam olarak ne anlatabilirsiniz?”

“Filmlerinizin birinde kullanmak için mi ilgileniyorsunuz onunla?” diye sordu Madelaine. “Çünkü önerebileceğim başka kişiler var. Doğrusu, sizin görmenizden gurur duyacağım, çok yetenekli birkaç genç aktöre ait bantlar var elimde.”

“Joey şu anda Los Angeles’ta çalışıyor,” diye belirtti Richard.

Madelaine, “Bunu bilmiyordum,” diye yanıtladı. Bu kez bu küçük sıçanın nereye kaçtığını bilmek için meraklansa dahi, çok ilgili görünmemesi gerektiğinin farkındaydı. “Hangi filmde çalışıyor?” diye sordu öylesine.

“Düşük bütçeli bir film. Önemli bir şey değil.”

“Anlıyorum.”

Richard canlı bir ifadeyle, “Bir önerim var Bayan Francis,” dedi. “Buraya gelmeniz için size ödeme yapacağım. Aktörlerinizin bantlarını getirin ve oturup her şeyi tartışalım. Gelişmekte olan birkaç projem var. Müşterilerinizden birkaçını kullanabileceğimden eminim.”

Madelaine, “Ben... Ben bundan zevk duyarım,” dedi. Richard Barry’nin neden Joey Lorenzo ile bu kadar ilgilendiğini anlamaya çalışıyordu hâlâ.

“Ne kadar çabuk gelirsenez o kadar iyi olur,” diye devam etti Richard. “Asistanlarımdan biri gerekli düzenlemeleri yapar. Oyuncu seçicilerim kusursuzdur; ama ara sıra menajerlerle tanışmayı severim. Özellikle de tüm yeni genç yetenekler hakkında bilgi sahibi olan New York’lu menajerlerle.”

“Bunu duymak ne güzel Bay Barry. Sizin konumunuzda olan pek az yönetmen böyle düşünüyor.”

“Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum Bayan Francis.”

“Aynen Bay Barry.”

Richard, telefonu kapadı ve kafasını salladı. Bay Lorenzo hakkında daha fazla bulguya ulaşmak için konsantre olmanın tam zamanıydı.

Mexico City beni, bu katil, uyuşturucu bağımlısı, sersem Amerikalıyı kollarını açarak karşıladı. Uçakta yarım şişe votka ve birkaç esrarlı sigara yardımıyla uyudum. Her şey gerçek üstüydü. Kahrolası bir felâ-

ketin ağır çekim yolculuğu. Sürekli Hadley'in yüzünü görüyordum; tabanca ateş aldığı zamanki şaşkın bakışını. Evde kimse görmüş müydü beni? Hiç tanık var mıydı? Yakalanacak mıydım?

Yaptığım ilk iş, yine adımları değiştirmek oldu. Şehrin dışında küçük bir kasabadaki bir benzin istasyonunda bir işe girdim. Bir oda kirala-dım ve uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak için çabalamaya başla-dım. Buz gibiydim. İlk kez kendi başıyordum; elimden tutacak ve fatu-ralarımı ödeyecek bir kadın yoktu. Ben öyle olmasını istiyordum. Yaşa-mımı geri istiyordum.

Birkaç ay sonra kendimi insan gibi hissetmeye başladım. Yaptığım şey için kendimi cezalandırıyordum. Uyuşturucu yoktu. İçki yoktu. Seks yoktu. Aptal, boktan bir işte çalışıyordum. Çalışmadığım zaman uyu-yordum.

Bu benim cezamdı.

Bu kafamı açıyordu.

Yirmisekiz yaşındaydım ve boktan işe yaramaz herifin tekiydim.

Bir kadınla tanıştım. Macera arayan, bir Amerikalı turist. Birlikte Acapulco'ya gittik; kendi usulümce ödeme yaptım. Kocasını özlemişti. Pek fazla bir şey olmadan iki hafta geçirdik.

Bundan sonra yalnızlığıma geri döndüm ve işte o zaman, yaşamı-mın envanterini çıkartmaya başladım; acıklı ve üzüntülü yaşamımın. Sonra her şeyin değişeceğine yemin ettim. Her şeyin!

Sonunda Los Angeles'a döndüğümde, tamamen farklı bir kişi olma-yı tasarlıyordum.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Joey yatak odasına süzülerek, “Selam,” dedi. Lara yatakta oturmuştu. Makyajını temizlemiş, saçlarını başının üstünde toplamıştı. HBO’da *The Larry Sanders Show*’u izliyordu.

“Tanrım, çok güzel görünüyorsun,” diyerek Lara’nın yanına oturdu. Lara yanına sokulmasına aldırmadı. “Bana kızdın mı tatlım?” diye sordu Joey.

310

Lara gayet soğuk, “Bu program bitene kadar sabredebilir misin?” dedi. TV’deki aktörleri izliyordu.

Oo, ceza veriyordu. Pekâlâ, böyle davranmakta haklıydı. Joey uzanıp Lara’nın elini tutarak, “Tabii,” dedi. “İstediğin her şeyi yapabiliyim.”

Lara, onun avuca içindeki elini kıpırdatmadı. Onu çok çabuk af etmemeye kararlıydı.

“Özür dilerim bebeğim,” dedi Joey. Derin derin içini çekerek. “Çıldırıdım. Kendime hakim olamadım.”

Lara, onu suçlar gibi, “Çekıp gitmeni gerçekten takdir ettim,” dedi. “Niyetim bu değildi.”

“Niyetin buydu, ya da değildi; ama yaptığın tam olarak buydu.”

“Sanırım üzgün olmam yetmeyecek.”

“Tecavüz sahnesinin benim için ne kadar zor olduğunu biliyordun. Nasıl böyle davranabildin.”

Joey, “Çünkü bok heriflerin hepsinin üstüne üşüşmesini görmeye dayanamadım,” diye mırıldandı. “Seni uyarmıştım; orada olmasam daha iyi olurdu, ama sen ısrar ettin.”

“Yani şimdi bu benim suçum mu?”

“Bir bakıma.”

Lara, başını iki yana sallayarak, “Komiksin,” dedi.

“Evet, canının yanmasını görmek istemeyen komik bir herifim. O kadar fena bir şey mi bu?”

“Acısını benden çıkartmak zorunda değildin.”

“Off! Üzgün olduğumu kaç kez söylemem gerekiyor?”

“Özür dilemek zorunda olduğun kişi Nikki.”

Tanrım! Şimdi bir de Nikki çıktı! Geri dönmüş olması yeterli değil miydi? Etrafında olup başının etini yese daha mı iyi olacaktı?

“Senin arkadaşın olacak o hatun, sana biraz fazla sahip çıkıyor gibi,” dedi. “Richard’la bozuşma nedeninin ne olduğunu biliyor muydun? Onun filminde oynamana Richard’ın kızması.”

“Buna inanmıyorum.”

“Hey, sana settteki dedikoduları anlatıyorum. Hangisini istersen ona inan.”

Ona doğru yuvarlandı, Lara’nın içine işleyen bir ses tonuyla, “Haydi, bebeğim, artık kavga etmeyelim. Bütün gece aklımdaydın,” dedi.

“Ben mi?” diye sordu Lara. Ona daha fazla kızgın kalamayacaktı.

“Doğru söylüyorum.”

Lara derin derin içini çekti. Kavga etmek için bir neden yok gibi görünüyordu. “Eve geldiğin için sevindim,” dedi hafif bir sesle.

Joey, uzaktan kumandayı elinden alıp TV’yi kapatarak, “Ben de,” dedi.

Lara, “Seyrediyordum ...” diye karşı çıktı, ama pek de istekli değildi.

Joey onun saçlarını okşayarak, “Biliyor musun,” dedi. “Seni düşünürken harika bir fikir geldi aklıma.”

“Senin mi?”

“Evet.”

Lara ona daha da sokuldu. “Bana söyleyecek misin?”

Joey, gır gır geçerek, “Bilmem,” dedi. “Daha karar vermedim.”

“İyi. Sen karar verirken Bayan C’ye akşam yemeğini yukarı getirmesini söyleyeyim mi?”

“Çok iyi olur.”

Aiden duştan çıktı ve üzerinde sadece ince beline düğümlemiş banyo havlusuyla mutfığa gitti.

Nikki alçak tonda alaycı bir ıslık çaldı. “Sek...sii!” Bu rolü ciddi oynamak istiyordu; çünkü ne hissettiğinden emin değildi. Bu ne soğukkanlı bir herifti ki, evinde böyle çıplak dolaşmaya hiç aldırmıyordu?

Aiden, “İçkim nerede?” diye sordu. Evindeymişcesine rahattı.

“Aiden,” dedi, “Şaka, filan tamam; ama lütfen elbiselerini giyip evine gider misin?”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Elbiselerim kokuyor. Makineye atabilirsin diye düşünmüştüm.”
Of Tanrım, nasıl bulaşmıştı bu işe?

Nikki başını sallayarak, “Çok oluyorsun,” dedi.

Buz grisi gözleri onunkilerle karşılaştı. “Bu bana ilk kez söylenmiyor.”

Nikki dönüp ona baktı. O kadar zayıftı ki kaburgaları sayılabiliyordu. Sol omuzunda, kolundan aşağı doğru kıvrılan bir yılan dövmesi vardı. Bir şey kendisini ona doğru çekti sanki ve elini dövmeye dokundurmadan duramadı.

Yanlış bir hareketti. Veya belki de doğruydı. Adam, bileğini kavrayarak onu kuvvetle kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. O da onu öptü. Boşver!.. Richard için tamamsa, onun da umurunda değildi.

Aiden son derece ateşliydi. Ona düşünmek için, bir an bile bırakmamıştı. Richard’a o kadar benzemiyordu ki! O çok daha telaşsız, çok daha ağır (daha yaşlı bir erkeğin temposu) hareket ederdi.

“Dudaklarını ilk gördüğümünden beri onları emmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Aiden. “Düzülesi dudaklar ... düzülesi sen ...”

Elleri her yerdeydi. Kazağının altında, eteğinin yukarısında, külotunun lastiği etrafında sinsice dolanıyordu. Uzun, meraklı parmaklar yeni bölgeleri keşfediyordu.

Nikki soluk soluğa, “Ağır ol,” dedi.

Erkek, “Başlarım ağır olmaya,” diye tepki verdi. “Bunu yapmayı o ilk yemekten beri istiyordum.” Sonra dilini ağzının derinliklerine sokarak tekrar öpmeye başladı onu.

Nikki, kendini uzun zamandır hissetmemiş olduğu bir cinsel coşkuyla karşılık verirken buldu. Aiden, sigara dumanı, içki ve yasak heyecan tadındaydı ve Nikki, onu deli gibi istiyordu.

Birkaç ateşli dakikadan sonra, kopçasını kopararak sutyenini çekip attı. Nikki’nin göğüsleri özgürce dışarı fırladı. Erkek, onu mutfak tezgahına doğru iterken, kalçalarını yarı oturur bir hale gelecek şekilde kaldırıp, külotunu çekip çıkardı. Eteği beline, kazağı boynuna dolanmıştı; vücudunun geri kalan her yeri onun keskin bakışlarının altına serilmişti.

Bir eliyle havlusunu çözüp yere bıraktı. Diğeriyle meme başlarını okşayarak göğüslerini avuçladı.

Sonra, bir an duraklayarak, aletini bacaklarının arasına soktu.

Nikki hissettiği zevk veren acıyla bir çığlık attı. Aiden zayıf olabildi, ancak başka yerleri müthiş gelişmişti.

Sonunda, uzun, çılgın bir yolculuğa kaptırdılar kendilerini. Arkasından uyku geldi; derin, tatmin eden bir uyku.

Lara geniş bir gülümsemeyle, “Bundan daha mutlu olduğumu hatırlamıyorum,” dedi. Yatakta oturuyorlardı. Tepsiler önlerindeydi. Lezzetli bir yemeği yeni bitirmişlerdi.

“Evet,” dedi Joey. “Bayan C’nin yemekleri beni de her seferinde böyle hoşnut ediyor.”

Lara gülerек, “Keser misin!” dedi. “Tam olarak neyi kastettiğimi biliyorsun. Burada ikimiz başbaşa, bizi rahatsız edecek kimse olmadan... kendi küçük dünyamızda olmak gibi bir şey bu.”

“Haklısın,” dedi Joey. “Doğrusu, ben de hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dışarı çıkmayı kim ister ki?”

Lara, hoşnut bir şekilde iç geçirerek, “Birbirimize öyle benziyoruz ki,” dedi.

“Evet, etrafta dolaşırken kaybolmuş iki yalnız kişi. Sonra şansımız açılıyor ve birbirimizi buluyoruz. Doğru mu?”

“Tam üstüne bastın Joey.”

Joey sırtıttı. “Ve şimdi ...”

“Birlikteyiz.”

“Senin dediğin gibi, ruhlarımız eş.” Uzun bir suskunluk. “Aslında...”

“Evet, Joey?”

“Harika fikrimi dinlemek için hazır mısınız?”

Lara, anlayışlı bir gülümsemeyle, “Nedir o?” diye sordu. “Yatakta iki kişilik akşam yemeği mi?”

“Hayır, akıllı serseri.”

“Bekliyorum.”

“Peki ...” devam etmeden önce durakladı. “Çılgınca bir fikre kapıldım. Sen filmi bitirince harekete geçmeli ve...yani biliyorsun... yani evlenmeliyiz.”

“Evlenmek mi?”

“Evet. Aşık olan insanlar bunu yaparlar, biliyorsun.”

Uzun sessiz bir an boyunca ona baktı Lara. “Öyle mi yaparlar?” demeyi başardı sonunda. Karmakarışık duygularla doluydu.

“Sen ve ben. Bizi kimsenin bulamayacağı, sessiz bir yerde. Ne diyorsun, bebeğim?”

Yalnızca bir an için durakladı ve sonra bunların tümüyle ne kadar doğru olduğunu farketti. “Diyorum ki...sen nasıl istersen, Joey. Seni ne mutlu ederse.”

Dünyanın en güzel kadınına bakarak, “Hayır,” diye tepki verdi Joey. “Seni ne mutlu ederse. Seni seviyorum Lara ve seni şimdiye dek hayal edebildiğinden çok daha mutlu edeceğim.”

Sonra öpüştüler. Uzun, derin, yürekten gelen bir öpüşmeydi bu. Lara doğru kararı verdiğini biliyordu. Onlar gerçekten birbirlerine aitti ve hep öyle olacaklardı.

BÖLÜM ELLİ

Esrarengiz ses yapacağı işi anlatmıştı. Evet, Alison Sewell sonunda bir dostu olduğunu biliyordu; güvenebileceği biri.

Ses, Lara Ivory'nin kimsede olmayacak fotoğraflarını çekmesi için, tam olarak nereye gitmesi gerektiğini söylemişti ona. Bir gün sonra *İntikam*'ın çekileceği meydana bakan, harap bir otelin bir odasına yerleşecekti. Bayan Smith adına tutulmuş ve ücreti ödenmiş bir otel odasıydı bu. Alison'ın tek yapacağı, fotoğraf makinası ve teleobjektif merceklerini alarak oraya gidip beklemektir.

“Eğer çekeceğimi söylediğin resimleri çekersen,” demişti Alison, “ve bunları magazin gazetelerine satarsam, bundan senin kazancın ne olacak?”

“Tatmin,” diye yanıtlamıştı esrarengiz ses.

Her şey olup bitmişti. Alison aldığı talimatı aynen uygulamıştı. Tercavüz sahnesini hiçbir engelle karşılaşmaksızın görüntüleyebileceği, en merkezi konumda olduğu kesindi.

Tanrım! Sahne ilerledikçe, yeterince çabuk resim çekmekte zorlanmıştı. Lara yere düşürülürken, *çıt çıt*; Aiden Sean sütyenini çekip çıkarırken *yakın plan için zum*; bacaklarını ayırıp külotunu çekip çıkardıklarında, *saniyede beş çekim-otomatik refleks*.

Alison güçlükle soluk alıyordu. Bunlar, onun çapında bir fotoğrafçının hayâlini kurduğu fotoğraflardı! Çıplak ünlüler en yüksek fiyatı yakalardı; özellikle çok tatlı ve kibar olması gereken bir ünlü; Lara Ivory. Bayan Dürüst. Pekâlâ; görelim seni şimdi, orospu. Bu, Alison Sewell'e oyun oynamayı öğretir sana.

İşi bittiğinde, Alison terden sırılsıklamdı. Malzemesini aceleyle toplayıp eve koştu. Kameranının ona ne gibi hazineler getirdiğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonuçları gördüğünde cennetteydi. Fotoğraflar öylesine seksi, öylesine kötü, öylesine satılabilirdi ki...

Lara Ivory herkesin görmesi için gözler önündeydi.

İntikam, pasta kadar tatlıydı. Üstelik bu henüz başlangıçtı.

BÖLÜM ELLİ BİR

Ertesi gün Lara işe geldiğinde, Mick iltifatlar yağdırarak çevresinde zıplamaya başladı. Ağır gözlüklerini burnunun üzerinde geri iterek, “Daha fazlasını isteyemezdim,” dedi keyifle. “Bu acayip, akıl almaz bir performanstı.”

Lara hemen, “Bittiği için öyle memnunum ki,” dedi. “Âdeta bir işkenceydi; ama sanırım başardık.”

316 “Elbette başardık,” dedi çailak bir sesle, “Senin sayende.”

Gayet sakin, “Bugün birini vuracak mıyım?” diye sordu Lara. Tabanca elindeyken, kullanabileceğinden oldukça emindi.

“Lara!” diye haykırdı Mick. “Ne oldu sana?”

Lara cadı gibi bir gülüşle, “Aa, ben de sert olabilirim,” dedi.

Mick de sırtıttı. “Ooo, bebeğim. Sen kötü olduğunda ben işi bırakırım.”

“O zaman daha sık kötü olmayı deneyeceğim,” dedi Lara. Hâlâ gülümsüyordu.

“Bugünkü sahne için bir silah uzmanı getirttik,” dedi Mick. “Sana tabancanın nasıl kullanılacağını gösterecek.”

“Joey çoktan yaptı bunu.”

“Hiçbir şey uzman önerisi gibi olmaz.”

Lara makyaj karavanına giderken, “Eğer ısrar ediyorsan,” dedi. Joey’i aklından çıkaramıyordu. Dün gece, film biter bitmez yola çıkmaya ve evlenmeye karar vermişlerdi. Bundan kimseye söz etmeyeceğine, Joey’e söz vermişti, ama pek kolay değildi bu; çünkü Lara dünyaya anlatmak istiyordu. Ancak Joey, etraflarında bir sirk istemiyorlarsa, bunun tek çözüm olduğuna ikna etmişti onu.

Sırrını kendine saklıyordu ama gülümsemeden de duramıyordu.

Nikki her zamankinden daha geç bir saatte sete geldiğinde, Mick ilk çekim için seti kurmaya başlamıştı bile. “Ne oldu sana?” diye sordu neşeyle. “Genelde sete en erken gelen piliç sen olurdun.”

“Ben, of ... huzursuz bir gece geçirdim,” diye yanıtladı Nikki. Aslında, Aiden’le yaptığı harika seksin ve sonra uyuyakalmış olmasının

yüzünden belli olup olmadığını merak ediyordu. “Ah ... Mick, dün resim çeken biri hakkında herhangi bir şey duydun mu?”

“ ‘Basına yasak’ kuralını unuttun mu?”

“Birinin Lara’nın resimlerini çekmiş olabileceği hakkında söylentiler duydum.”

“İmkânsız.”

“Emin misin?”

Mick, kollarını deli gibi sallayarak, “Benim setimde mi?” dedi. “Bunlar görülür ve oracıkta vurulurdu.”

Nikki’nin içi rahatlamamıştı ama, “Sanırım haklısın,” dedi. “Lara henüz gelmedi mi?”

“İçeride makyajda.”

Makyaj karavanına doğru yürüdü. Lara’yı kötü bir ruh halinde bulacağını tahmin ediyordu. Ancak, beklentisinin aksine, Lara gülümsüyor ve makyözle sohbet ediyordu. Dünkü işkenceye karşın, her zamanki gibi inanılmaz görünüyordu.

“Selam,” dedi Nikki. Nerede kaldıklarından pek emin değildi.

Lara sevgiyle, “Günaydın,” diye karşılık verdi.

“Harika görünüyorsun.”

“Kendimi harika hissediyorum. Tecavüz sahnesi bittiğine göre rahatlayabilirim artık. Acımasız bir çekimdi Nik. Ama eminim ki her şeye değecek.”

“Elbette.” Sessizlik. “Ee, Joey buralarda mı?”

“Öğleyin gelecek. Neden?”

“Dün çizgiyi aştım; özür dilemem gerektiğini düşünüyorum.”

Lara başını sallayarak onayladı. “Doğrusu, ikiniz de kötü davrandınız.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye kabul etti Nikki. “Çok üzgünüm. Pek kolay bir gün değildi. Richard’ın seni sahiplenmesi; ayrıca Summer’la olan sorunlarım, ki bu meseleye girmedim bile.”

“Yeni sorunlar mı?”

Nikki, ustaca işini yapmakta olan makyöze baktı. “Aa ... sonra anlatırım.”

“Öğle yemeğine ne dersin?” dedi Lara. Arkadaşlıklarını ihmal etmiş gibi hissediyordu kendini.

“Sadece ikimiz mi?”

“Evet.”

“Buna bayılırım.”

Lara içtenlikle, “Ben de,” diye karşılık verdi. “Artık konuşmaya hiç fırsat bulamıyor gibiyiz.”

Nikki ona doğru eğildi; düşünmeden yanağından öptü. “Sen benim en iyi arkadaşısın,” dedi. “Hep birbirimizin yanında olacağız, değil mi?”

Lara başıyla onayladı. “Elbette Nik.” Ona sırrını açıklayabilmeyi öyle çok istiyordu ki.

Silah uzmanı, Lara’nın varlığı karşısında pelteye dönen, şişko, bir eski polisti. Ona ne yapması gerektiğini açıklamakta zorluk çekiyordu; çünkü onun yakınlığı adamın sesini soluğunu kesiyordu. Lara, çoğu erkek üzerindeki etkisinin bilincinde olduğu için, ona çok nazik davrandı. 318 Mick bunu çok eğlenceli bulmuştu.

Lara, “Sakin onu utandırmaya kalkışma,” dedi ciddiyetle. “Çok tatlı biri.”

“Benim kığım kadar tatlı!” diye kabaca güldü Mick. “O sana yakından bakar bakmaz üstüne atlamak isteyen, bir koca moruk.”

Lara, tabancayı dikkatle tuttu ve hiç kötü bir şey hissetmedi. Bugün kötü anılar yoktu. Küçük Lara Ann, güvenli bir şekilde hafızasının derinliğine tıklırmıştı. Ne kan, ne pıhtılar ne de parçalanmış etin hayali vardı gözünün önünde.

Joey gelince, kucaklaştılar. Herkesin onlara baktığının hiç farkında değildiler. Joey, Lara’nın kulağına, “Uçak biletlerini ayırttım,” diye fısıldadı. “Sahte isimlerle. Sen toparlandıktan sonraki sabah gidiyoruz.”

“Birkaç gün beklememiz gerekmez mi?”

“Neden? Hızlı hareket etmeliyiz bebeğim.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Tahiti. Bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yer buldum.”

Bir an için endişeden kaynaklanan bir heyecan duydu. “Bunun için çok acele etmediğimizden eminsin değil mi?”

“Sana acele ediyoruz gibi mi geliyor?”

“Hayır.”

“O zaman neden beni zora koşuyorsun?”

Hafifçe gülümsedi Lara. “Sana hiç zorluk çıkarmadım.” Gözlerinin içine baktı ve bunun yapılacak en doğru şey olduğunu anladı.

Joey, “Senin sevdiğim yanın bu,” dedi. “Bu ve seksi vücudun.”

“Hımın ... hemen size döneceğim.”

İkisi de güldü.

Erkek burnunu Lara'nın ensesine sürterek, "Seni tropik bir adada yalnız yakalayana kadar bekle," dedi alçak sesle. "Seninle bundan önce hiç yapmadığımız gibi sevişeceğim."

"Sen mi?" dedi. Sesi arzudan kısılmıştı.

"Buna inan." Bir sessizlik. "Aslında, hemen şimdi karavanına gitsek..."

"Ah ... Joey, bugün Nikki ile öğle yemeği için sözleştim. Kusura bakmazsın değil mi?"

"Benimle sevişmek istemiyorsun, ha?" diye dalga geçti Joey. "Beni ihmal ediyorsun."

"Sadece Nikki'nin konuşmaya ihtiyacı var."

"Ona anlatmayı düşünmediğin sürece..."

Lara, kollarını boynuna doladı ve onu öptü. "Hiç yapar mıyım..."

Joey, belli etmemesine rağmen sinirlenmişti. Nikki'nin Lara üzerinde fazlasıyla güçlü bir etkisi vardı. Artık kendisini Lara'ya teslim ettiğine göre, onun da, hiçbir dış etki olmaksızın kendisine teslim olmasını istiyordu.

Neyse, sadece birkaç günlük çekim kalmıştı. Sonra Lara tamamen onun olacaktı ve kimse yollarına çıkamayacaktı.

"Richard'ı dışarı attığına inanamıyorum," dedi Lara, çatalını lor peyniri ve meyve çanağının etrafında dolaştırarak. "İkiniz çok mutlu görünüyordunuz."

"Ben bile inanamıyorum," diye yanıt verdi Nikki. "Ama her zaman şu felsefeyi benimsedim: eğer beni aldatırsa, ben de aynısını ona yaparım."

Lara üzüntüyle başını salladı. "Üçümüzün hep böyle iyi dost kalacağımızı düşünmüştüm."

Nikki, salatasından bir parça alarak; "Dürüst olacağım," dedi. "Sadakatsizliği ile belki başa çıkabilirdim. Başa çıkamadığım şey, senin için duyduğu endişe."

Lara inatla, "Benimle ilgili bir endişesi yok," dedi. Etrafındaki herkesin farkında olduğu şeyi kabul etmeyi, inatla reddediyordu.

"Evet vardı," diye ısrar etti Nikki. "Gerçekten inanıyorum ki, eğer senin *İntikam*'da rol almanı istememiş olsaydım, bu hale gelmezdi."

"Kıskanmış olabilir mi?" diye bilgece sordu Lara.

"Neyi?" Nikki burnundan soluyordu.

“Yani ... Richard pahalı Hollywood filmleri yapıyor. *İntikam* ise küçük, düşük bütçeli bir film. Bir daha asla yapmaya fırsat bulamayacağı bir şey. Belki de içinden, böyle bir fırsatı değerlendirmeyi çok istiyordu?”

Nikki alaycı bir ifadeyle, “Kim? Richard mı?” dedi. “O, ün ve şaşadan hoşlanır. Büyük bütçeler onun hayatıdır. Eminim bunu biliyorsun?”

“Öyle zannederim.”

“Onun kıskandığı tek şey, senin Joey ile olan ilişkin.”

“İyi ama ... eğer dost kalmak istiyorsa, bunu kabul etmeyi öğrenmeliydi.”

“Anlamıyorum,” diyerek iç geçirdi Nikki. “Erkekler ve aletleri... Bunları fermuar altında tutabilmelerinin hiç yolu yok mu?”

320

“Biliyorsun, Richard riskleri göze alır,” dedi Lara.

“Doğru,” diye kabullendi Nikki. “Seni aldattığına göre, nasıl oldu da beni aldatmayabileceğini düşündüm?” Acıyla güldü. “Sersem kafam. Sanırım egom bana farklı olduğumu söyledi.”

“Hiç olmazsa onu suç üstü yakalamadın.”

Nikki, elma suyunu yudumlayarak, “Küçük bir teselli,” dedi. “Her neyse, iyi haber: dün gece Aiden ile iyi vakit geçirdim.”

Lara gülümseyerek, “Nihayet!” diye haykırdı. “Baban yaşında olmayan biri!”

Nikki alaycı, “Evet,” dedi. “Tedavi görmüş bir bağımlıyla beraber olmak daha iyiydi.”

“İyileşmiş olduğu sürece.”

“Öyle olduğunu söylüyor. Kim bilir? Bunu anlayacak kadar uzun süre takılmayı planlamıyorum.”

Lara, güneş gözlüklerine uzanırken, “Pekala,” dedi. “Summer ile ilgili neler oluyor?”

“Karışık bir iş,” dedi Nikki. Ne kadarını açıklayacağından pek emin değildi. “Yani...” Sözüünü sürdürmeden önce bir an durakladı. “Aiden, bir gece onu bir klüpte Mick’e asılırken gördüğünü anlattı. Belli ki bu, Mick onun kim olduğunu öğrenmeden önceydi.”

“Ne şekilde asılmış?”

“Nasıl anlatayım? Yalnızca flört etmiyormuş. Anlaşılan Mick, Aiden’a, arabasının arkasında Summer’ın onu boşalttığını anlatmış.” Nikki iç geçirdi. Sanki buna pek inanamıyormuş gibiydi. “İyi değil mi? On beş yaşında bir kız ve çatlak bir yönetmen. Üstelik benim yönetmenim.”

“Emin misin?”

“Aiden yalan söylemez. Mick, akşam yemeği için evime gelip onun kim olduğunu keşfedince şoka girmiş olmalı.”

“Summer’la konuştun mu?”

“Onu Chicago’ya geri gönderdim. Sheldon devrede; bana karışmak düşmez.”

Lara, katı bir tavırla, “Evet, düşer,” dedi. Kendi sıkıntılı gençlik günlerini hatırlamıştı. “Eğer onunla konuşamıyorsan, en azından Sheldon’a hilgi ver. Summer’ın bir rehberine ihtiyacı var.”

“Kriz geçirir.”

“Bunun peşini bırakma Nik. O daha on beşinde.”

“Biliyorum, biliyorum. Bunu halletmem gerekiyor. Dahası da var.”

Lara içini çekti. “Başka ne var?”

“Bir şey yok aslında, ama Aiden’a da asılmış.” Uzun bir sessizlik. “Noel’de onu buraya geri getirmeyi düşünüyorum. O zaman ilgilenirim.”

Lara, kaşları çatık, “Eğer Aiden ile berabersen bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu. “Eğer bu son vermek istemediğin bir şeyin başlangıcı ise, o vakit ne olacak? Summer, onun sana anlatmış olabileceğini düşünerek tedirgin olacaktır.”

Nikki başını salladı. “Aiden’la bir yere varacağımız yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü çok farklıyız.”

“Farklılıklar çekici olabilir.”

Nikki, tabağını iterek, “Ömrümün sonuna kadar yetecek mücadele yaşadım,” diye iç geçirdi. “Her neyse,” diye devam etti; “benimle ilgili bu kadar konuştuğumuz yeter. Senin büyük aşkın nasıl?”

Lara’nın yüzü aydınlandı. “Joey harika,” dedi. Rüya gibi idi. “Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Daha doğrusu ... benim daha önce hiçbir şey hissetmemiş olduğumu hissetmemi sağlıyor.”

“Büyük seks bunu her zaman yapar!”

“Sen hiç başka şey düşünmez misin?”

“Eğer yapabilirsem, hiç!” Uzunca bir süre konuşmadılar. “Biliyorsun, Joey açıkca kalıcı olduğuna göre, onun hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmenin zamanı değil mi?”

Lara savunmaya geçerek, “Niçin?” dedi. “Benden önce yaptıklarının bizimle hiç ilgisi yok.”

“Bunu biliyorum. Ama insanın geçmişi kesinlikle önemlidir; öyle düşünmüyor musun?”

Lara kararlılıkla, “Hayır,” dedi. “Geçmiş, geçmiştir adı üstünde. Joey hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

Nikki sesini kesmesinin zamanı geldiğini anladı.

Chicago, Summer’ın nefret ettiği bir soğuk dalgası altındaydı. Her dışarı çıkışında, kuvvetli rüzgârın ve sulusepken karın saldırısına uğruyordu. Okul günleri yeterince kötüydü, ama, soğuk, hafta sonları da mı soluk aldirmayacaktı? Odasının penceresinden üzüntüyle bakarken, *gidecek hiçbir yer de yok ki zaten*, diye düşündü. Sürekli camdan aşağı doğru akan yağmuru seyrediyor, güneşli Los Angeles’ta olmayı istiyordu.

322 Neredeyse bir aydır evdeydi ve okul başlayalı bir hafta olmuştu. Bütün zamanların en büyük eziyetiydi bu. Çünkü artık oraya ait değildi; herkesten çok uzaktaydı. Peşinden koşan oğlanlara, *ben bir film yıldızıyla seks yaptım sayılır*, diye haykırmak istiyordu neredeyse. *Toz olun, geri zekalı küçük aletler!*

Tek iyi şey, döndüğünden beri babasının ona dokunmamış olmasıydı. Rachel onu öylesine meşgul ediyordu ki, gece ziyaretlerine vakit bulamıyordu. Belki de, Summer şikâyet edecek kadar büyüdüğü için geri duruyordu. Hiç kimseye şikâyet etmemiştir. Kime söyleyecekti ki? Umursamayacağı açık, ortalıkta görünmeyen annesine mi? Üvey annesi Rachel’a mı? Asla.

On altıncı yaş günü yaklaşıyordu. Rachel ona bir parti vermeyi önerdi. Bunu istediğinden emin değildi. Kimi davet edecekti ki? Okuldaki sinir bozucu tipleri mi? Hiç biri Aiden Sean veya Norman Barton olamazdı. Öyleyse amaç neydi?

Norman ve Tina ile beraber olduğu gece hafızasında capcanlıydı. Norman çok tatlı ve neşe doluydu. İyi vakit geçirmenin ötesinde, gerçekten para da kazanmıştı!

Tanrım! Babasına anlatmak nasıl hoşuna giderdi. Babasının, ondan izinsiz aldığı şey için artık ücret istediğini bilmesini sağlamak. Bu onu deliye döndürürdü. Tatlı küçük kızının para için seks yapıyor olması. Ona ne uygun bir ceza olurdu.

Bazen gündüzleri, Norman’ın onu Los Angeles’ta kendi dairesine yerleştirdiğini, haftada bir ziyaret ettiğini ve bütün faturalarını ödediğini hayal ediyordu. Ne inanılmaz bir yolculuk olurdu bu!

Annesinin onu, Norman'a ulaşma fırsatı vermeden Chicago'ya postalamış olması haksızlıktı. Tina'yla birkaç kez konuşmuştu. "Kıçını kaldır da buraya gel," demişti Tina. "Burada para ve bize ödeme yapmak için soluk soluğa bekleyen yığınla yakışıklı var."

"Uğraşıyorum," demişti Summer.

Tina, "Daha çok uğraş," diye ısrar etmişti.

Rachel kapıyı vurdu ve kafasını içeri uzattı. Sevimliydi ama Hollywood tipi bir güzel değildi. Tina'yla Darlene'deki çekicilik ve stil yoktu onda. Aslında, daha çok Nikki'nin çok genç halini andırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Summer kayıtsızca, "Pek bir şey yaptığım söylenemez," diye yanıt verdi.

"Alışverişe gitmek ister misin? Babanın o zor kazanılmış paracıklarının birazını harcamaya ne dersin?"

"Buna her zaman hazırım," dedi Summer, neşelenmeye çalışarak.

"Haydi gidelim o zaman," dedi Rachel. "Beş dakika sonra arabanın yanında olurum."

Summer aynada kendine baktı. Güneş yanığı açılıyordu. Bu da onu kızdırıyordu. Rengi açılınca yanık olduğu zamankinin yarısı kadar bile güzel görünmüyordu. Norman, soluk benizli ve perişan haliyle onu hâlâ beğenir miydi acaba?

Tina'yı, Jedd'i ve sahilde takıldığı arkadaş grubunu düşündü. En çok Norman'ı ve onun sevimli yavru köpek gibi gülüşünü düşünüyordu. Mükemmel bir çift olurlardı.

California'da nasıl da eğlenmişti. Neden Chicago'da çakılıp kalmak zorundaydı ki?

Öte yandan asıl büyük sorun, babası ona tekrar yaklaşmaya kalkarsa ne yapacağıydı.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Nikki, birkaç gün boyunca Aiden’la karşılaşmaktan kaçınmayı başarmıştı; ta ki, genç adam bir öğle vakti, onu sette köşeye kıştırana kadar. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. O gece, her şey çok ani olmuştu; sabah uyandığında da Aiden gitmişti.

Aiden, şaşırmış görünerek, “Nihayet,” dedi.

Nikki, oldukça telaşlı, “Aa,selam,” dedi.

324

Aiden iyice yaklaşarak eğildi; Nikki’nin kulağına, “O gece inanılmaz bir şeydin. Gerçekten çılgın bir kadınsın!”

Nikki, hemen geri çekilerek, “Bundan pişman değilim Aiden,” dedi. “Yalnız lütfen, bunu bir kerelik birkaçamak olarak kabul et.”

Aiden onu kısık gözleriyle süzdü. “Bir kerelik kaçamak mı?”

“Şu anda benim için bir ilişkiyi götürmek çok zor.”

“Senden benimle evlenmeni istemiyorum ki Nikki,” dedi Aiden. Ağzı ince bir tebessümle kıvrılmıştı.

“Öyle mi? Teşekkürler. Ya ne istiyorsun?”

Anlamsızca omuz silkti Aiden. “Daha sonra evime uğrarsın diye düşünmüştüm. Aç bir adama akşam yemeği hazırlarsın.”

Evet, kesinlikle küstahtı. Nikki, kızgın bir ifadeyle, “Öyle düşünü, ha?” dedi.

“Yoksul insanlar nasıl yaşıyor. görmek istemez misin? Herkesin Malibu sahilinde evi yok.”

“Peki sana ne pişireceğim?”

“Makarna, biftek, canın ne isterse.”

“Cazip teklif. Pas geçiyorum.”

“Evet diyeceğini hayâl bile etmemiştim.”

Sesinin tonu, Nikki’nin ne diyeceğini tahmin etmiş olduğunu gösteriyordu. Biraz öfkeli, “Bu da ne demek?” diye sordu Nikki.

Aiden, “Hiç bir şey,” dedi belirsizce.

Genç kadın, “Hayır,” dedi öfkeyle. “Ne demek istediğini bilmek istiyorum.”

“Bu senin verdiğin izlenim.”

“Ne izlenimi?”

“Yalnızca paraya düşkün olman gibi.”

Nikki, “Düşkün olduğum son şey bu,” dedi kızgınlıkla. “En son şey.”

“İki zengin adamla evlendin, değil mi? Chicago’daki psikiyatrin bol parası olmalı. Richard’ın durumu da fena sayılmaz.”

Nikki, “İlişkilerimin hiçbirinin parayla ilgisi yok,” dedi sertçe.

“O zaman gel geceyi parasız bir aktörle geçir. Seni bir daha davet etmeyeceğim.”

“Peki, geleceğim.” Bunu söylediği anda, Aiden’in onu tuzağa düşürdüğünü anladı.

Lara, balayından döndüklerinde, Joey’e bir sürpriz yapmaya karar vermişti.

Okyanusu ne kadar sevdiğini biliyordu. Evlendikleri zaman, yalnız kalmak istediklerinde kaçabilecekleri, romantik, gizli bir sığınakları olması iyi bir fikir gibi görünüyordu. Bir yıl önce, yaz için, sahilde bir ev kiralamıştı. Point Dume’u geçince, okyanusa bakan bir yamaçtaki, eski Cape Cod tarzı, oldukça uzak mesafede bir ev. Burayı o kadar sevmişti ki, satın almak istemişti. O zamanlar satılık değildi. Şu sıralar satılığa çıktığını duymuş ve idari işler müdürüne, teklifte bulunması için talimat vermişti. Teklif kabul edilmişti ve ev artık ona aitti. Ama dönene kadar Joey’e söylemeyecekti. Bu, ona düğün hediyesi olacaktı.

Bunu yalnızca iki kişi biliyordu; idari işler müdürü ve Cassie. Gizli tutmaları için ikisine de yemin ettirmişti.

Tanrıya şükür, kimsenin, evlenmeyi planladıklarından haberi yoktu. Eğer millet bunu öğrenirse olacakları gözünde canlandırabiliyordu. Avukatı, evlilik öncesi anlaşması yapması için ısrar edecek; geri kalan herkes de, Joey’in, parasının peşinde olduğundan endişelenecekti.

İnsanlar böyle bir evliliğe nasıl burunlarını sokabilirdi? Bu bir para meselesi değildi. İki insanın, birbirlerini sevdikleri için, evlilik bağı kurmasıydı.

Joey’in, kendisini bir film yıldızı olduğu ya da başka ayrıcalıkları yüzünden sevmediğini bilmek, onun aşkının en muhteşem yanıydı. Şöhretle ya da Lara’yla birlikte görünmek umurunda bile değildi Joey’in. O, yaşamın basit zevklerini tercih ediyordu. Bir de büyük bir sevecenlikle çılgınca sevmeyi.

Lara ne zaman seksi düşünse, tahrik oluyordu. Kendisini cinsel olarak Joey gibi, heyecanlandıran bir erkekle daha önce hiç karşılaşma-

miştı. Kollarına düşmesi için tek bir bakışı yetiyordu. Richard, onun yatakta yeterince heyecan verici olmadığı konusunda haklıydı. Onunla birlikteyken büyük ihtimalle heyecan verici değildi, çünkü bu büyü eksikti. Büyü Joey'deydi. Lara, sonsuza kadar birlikte olacaklarını düşündü.

Nikki, geç bir saatte, Aiden'in kamyonetiyle, onun dairesine gitti. Yol üzerindeki bir süpermarketten biftek ve biraz salata almak için durdular. Kasa kuyruğunda yan yanaydılar. Ödeme sırası gelince, Nikki, Aiden'in bir harekette bulunmasını bekledi. Adamın hiç böyle bir niyeti yoktu. Nikki, kredi kartını çıkarırken, "Bunu neden yapıyorum bilmem," diye homurdandı.

Aiden, paketleri alıp kamyonetine taşıırken, "Yapıyorsun," dedi, "çünkü yapmak istiyorsun."

Nikki onu takip ederek, "Hayır, istemiyorum," diye tepki gösterdi. "Sana söyledim; yaptığımız bir kerelik birkaçamaktı."

Aiden, "Böyle bir etki bıraktığım için memnunum," diyerek kapıyı açtı.

Nikki, kamyonete binerken, "Sana bir biftek hazırlayacağım," dedi. "Sonra eve gitmem gerek. Richard başımın etini yiyor. Sanırım avukatımla konuşmamın zamanı geldi."

"Boşanmaya mı hazırlanıyorsun?"

"Niyetim öyle."

Aiden'in dairesi bir çöplüktü. Şaşkınlıkla etrafı dolaştı Nikki. "Nasıl böyle yaşıyabiliyorsun?" diye sordu.

"Sahil evine taşınmamı ister misin?" diye şaka yaptı Aiden.

"Tamam, haklısın," dedi Nikki. Küçük mutfığı inceleyerek, ızgaranın aylardır temizlenmediğini farketti. "Hiç temizlikçi gelmiyor mu buraya?"

Aiden, "Kesmez, yoksa keser mi?" dedi ve söylediği anda pişman oldu.

"Bu sözün yılın en acı sözü seçildi," diyen Nikki, işe koyuldu; ızgarayı temizledi ve biftekleri yıkayıp üzerine yerleştirdi.

Et pişerken, domatesleri, kıvırcık salatayı ve salatalıkları doğradı; hepsini büyük bir tahta çanağa doldurdu. "Zeytinyağın nerede?"

"Sen benim yemek yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Salata sosunu nasıl yapmamı bekliyorsun, peki? En iyisi fırla dışarı ve bir şişe al gel."

“Vaay! Bu evcilleşme durumu çok boktan,” diye şikâyet etti Aiden; ama yine de gitti. O gider gitmez, etrafa daha dikkatlice göz attı Nikki. Görüldüğü kadarıyla, Aiden eşyaya düşkün değildi. Yatağı, yere seriliydi; dolabı neredeyse boştu ve tek şahsî eşyası, her yanda üstüste yığılı senaryolardı. Ne biçim bir adamdı bu sahi? İlgi çekici olduğu kesin. Farklı. Ayrıca oldukça heyecan verici bir aşk adamı.

Kendine hakim olamadı; sırf meraktan, komodinin üst çekmecesini açtı. Hepsî karmakarışık, tonlarca öteki teki olmayan çorap ve bir tabanca.

Çekmeceyi, açtığı gibi süratle kapadı. Tehlikeli bölge. Aiden’in tabancayla ne işi vardı? *Karışmaya hiç niyetim yok, bana ne*, dedi kendi kendine. Ciddiydi. *Hiç bir şekilde karışmayacağım*.

Aiden geri döndüğünde biftekler neredeyse pişmişti. Nikki, rafta biftek sosunun şişesini ararken, “Şu senaryoların bir kısmını masadan kaldır da yemek yiyelim,” dedi. “Sonra da beni arabamın oraya bırakırsan sevinirim.”

“Sen gerçekten harika seks yapan biri için çok sinirlisin,” diye fikrini söyledi Aiden. “Bir orgazm yetmiyor sana, ha?”

Nikki, “Senin egonu incitmekten nefret ediyorum ama,” dedi çabucak. “Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Ciddi misin?”

“O bakımdan aynen bir erkek gibi olabilirim.”

“Becer ve kaç, ha?”

“Her zaman bir erkeğin yapabileceği herhangi bir şeyi, bir kadının da yapabileceğini düşündüm. Bu karşılıklı bir alışveriş, sade ve basit.”

“Haa, anladım,” dedi Aiden. Biraz bozulmuştu. “O bir intikam düzüşmesiydi ve seninle benim aramdaki elektriğin bununla hiç ilgisi yok, haklı mıyım?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ben ateşli ... şehvetli ... seksten bahsediyorum.”

Sonra Nikki onu durdurana kadar, kadını kendine doğru çevirip kollarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı, aç dudaklarıyla Nikki’yi yiyip yutarken, ızgarada yanan biftekler ikisinin de umurunda değildi.

Nikki, hafifçe onu itmeyi denedi.

Faydası yoktu. O da Aiden kadar kaptırmıştı kendini.

Tina ile Melrose’da gezmek kadar olmasa bile, Rachel ile alışveriş

yapmak da eğlenceliydi. Summer, Los Angeles için yanıp tutuşuyordu. Bir hastalık haline gelmişti artık. Saks'ta Rachel'in peşinden giderken, düşünebildiği tek şey Los Angeles'ta olmaktı. Rachel, Sevgili Babacığının paralarını oldukça hızlı harcamıştı. İhtiyacı olduğunda, kredi kartını Summer'ın tarafına atıveriyordu.

Summer, gerçeği anlatsa Rachel'in ne yapacağını merak etti. Çılgına dönüp avaz avaz haykırırdı herhalde. Kişiliği fazla güçlü değildi.

Eve gelince tekrar Tina'yı aradı ve yine aynı şeyleri konuştular.

"Ne zaman dönüyorsun?" diye sordu Tina.

"Belki Noel'de. O zaman on altı yaşında olacağım. Eğer işler yolunda giderse, kalabilirim."

"Darlene, Norman'ın senin için çılgınca şeyler söylediğini anlatıyor. Nerede olduğunu sorup duruyormuş."

"Vay!" dedi Summer. Norman Barton, yani gerçek bir film yıldızı, onun nerede olduğunu merak ediyordu, ha! Bu inanılmaz bir şeydi.

Birkaç gün sonra Rachel ağlayarak odasına geldi. "Annem hastaymış," dedi burnunu çekerken. "Florida'ya uçmam lazım."

"Seninle gelmemi ister misin?" diye teklif etti Summer.

"Yo, yo, merak etme kendimi toparlarım."

Summer'ın Rachel'in toparlanıp toparlanamayacağını merak ettiği yoktu. Babasıyla evde yalnız kalmak fikrinden dehşete düşüyordu. Ona en son dokunduğundan bu yana, bir yıldan fazla zaman geçmişti. Ama ya tekrar başlarsa?

Rachel ertesi sabah gitti. Summer, onun gidişini odasının penceresinden izledi. Bir an önce döneceğini umuyordu.

Bir saat sonra, okula gitmek için hazırlandı. Ama daha kapıdan çıkamadan, babası çalışma odasından çıktı. Kapıda önünü keserek, "Sen ve ben bu gece beraber yemek yiyeceğiz," dedi. "İkimiz. Eski günlerdeki gibi olacak, tatlı fındığım."

"Aa, bir randevum var baba," diye geveledi Summer. 'Eski günlerdeki gibi' lafı içine korku salmıştı.

Sheldon bu durumdan hoşlanmış görünmüyordu. "Bu şanslı delikanlı kim?" diye sordu.

"Okuldan bir çocuk," diye yalan söyledi Summer.

Sheldon bir an ona baktı. İnce dudakları büzülmüştü. "Onunla tanışmak isterim," dedi. "Seni almaya geldiği zaman onu içeri çağır."

Of hayır! Şimdi ne yapacaktı?

Okula gider gitmez, kendisine deli gibi aşık olan, okulun yılışığı Stuart'a yaklaştı. Onu dolapların orada köşeye sıkıştırarak, "Bu gece sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu.

Stuart üç kez yutkundu. Bu davetten çok etkilenmişti. "E ... evet," diye kekeledi.

"Tamam. Beni yedide al. Ve sakın bekletme."

Stuart tam zamanında geldi. Yıkanmış, taranmış ve oynak bir yarış atı gibi hevesliydi. Summer, onu babasıyla tanıştırmak için içeri götürdü.

Sheldon, çocuğu soğuk bir ifadeyle, tepeden tırnağa süzdü. "Kızımı saat onda eve getirmeyi unutma. Maymunluk yapmak da yok."

Maymunlukmuş! Babası, 1960'larda yaşadıklarını mı sanıyordu acaba?

329

Stuart, asker gibi dimdik durarak, "Peki efendim!" dedi.

Kıç yalayıcı, diye düşündü Summer.

Stuart, onu Jean Claude Van Damme'in başrolde olduğu bir macera filmine götürdü. Filmin ortalarında da elini tutmaya kalkıştı.

Hışıyla itti Summer. "Kendine gel Stuart," dedi iğrenerek. Çocuğun var olabilecek her türlü umudunu paramparça etmişti.

Sinemadan sonra, hamburger yemek için durdular. Summer hamburgerine kurt gibi saldırdı; içeceğini yudumladı ve Stuart'la hemen hemen hiç konuşmadı. Yemeklerini bitince, oğlan onu ikinci el Buick'iyile eve götürdü.

Summer, onu ters bir 'İyi geceler'le defetti ve aceleyle içeri girdi.

Babası holde bekliyordu. Bu kötüye işaretti.

"İyi bir akşam geçirdin mi, hayatım?" diye sordu Sheldon. Kocaman, pis kokulu bir puro içiyordu.

Summer, yalandan esneyerek, "Çok yoruldum," dedi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi babası. "Çalışma odama gel."

Summer onunla konuşmak istemiyordu. Onunla evde yalnız olmak istemiyordu. Onu bir daha hiç görmek istemiyordu.

Ne yazık ki çaresi yoktu. Onun için, itaatkâr bir şekilde peşinden çalışma odasına gitti.

"Döndüğünden beri gevezelik etmek için fazla fırsatımız olmadı," dedi Sheldon ve konyak bardağına uzandı. Bu *gerçekten* çok kötüye işaretti. "Otur hayatım. Otur da rahatla."

Rahatsızca, sert deri koltuklardan birinin kenarına ilişti. Babası,

masasının arkasına yerleşip konyağından ard arda büyük yudumlar almaya başladı.

“Biliyor musun Summer,” dedi Sheldon. “California’dan döndüğünden beri eskisi gibi değilsin.”

Summer kendini savunur gibi, “Hayır, aynıyım,” diye karşılık verdi.

“Sende farklı bir şey var. Bir huzursuzluk hissediyorum.”

“Hayır, yok.”

“İnsan davranışları konusu benim mesleğim, biliyorsun hayatım. Anlıyorum ki, annenle beraber olmak sana iyi gelmemiş. Onun, hiç olumlu etkisi olmaz zaten.” Uzun bir sessizlik. “Bak; sana ben bakıyorum Summer. Los Angeles’a kaçmak yerine, Rachel ve benimle birlikte Bahama’lara gelmen için ısrar etmeliydim.”

330 Hah! Madem onu bu kadar düşünüyordu, o zaman, tam gelişme ça-
ğında, tüm o aşağılık şeyleri neden yapmıştı?

Sheldon, kızın içine işleyen bakışlarını yüzüne dikerek, konyak bardağını tekrar doldurdu. “Los Angeles’ta oğlanlarla çıktın mı Summer?”

“Ben ... aa ... biraz çıktım,” diye kekeledi. Bunun nereye varacağını merak ediyordu. “Neredeyse on altı yaşımdayım; bunu yapabilirim.”

Sheldon, “Kaç yaşında olduğunu biliyorum,” dedi gür bir sesle. “Benim kızımsın.”

Summer cesaretle, “Çıkmam yasak değil, öyle değil mi?” dedi. “Herkes çıkıyor.”

“Başkalarının ne yaptığı umurumda değil.” Konyaktan bir yudum daha aldı. “Söyle bana tatlım, çıktığın bu oğlanlar sana sulanmaya kalkıştı mı?”

Vay! Gerçekten altmışlarda yaşıyor. “Hayır,” diye yalan attı. Onun duymak istediği şeyi söylüyordu. “Bana dokunmalarına asla izin vermedim.”

Sheldon purosundan bir nefes çekti. “Öpüşme durumları?”

“Hayır ... beni öpmelerine de izin vermedim.”

Babası kafasını salladı. Bu yanıtta tatmin olmuştu. “Sen iyi bir kızsın Summer,” dedi. “Senin iyi bir kız olduğundan hiç kuşkuym olmadı.”

Summer, koltukta huzursuzca kıvrandı. Bu aptal sorgulamanın her dakikasından nefret ediyordu. Tırnaklarını kemirerek, “Artık yatabilir miyim baba?” diye sordu. “Gerçekten yorgunum.”

Sheldon tekrar başını salladı. Summer, babasının onu durdurmasına fırsat kalmadan, yerinden fırladı ve arkasına bakmadan yukarı kata koştu.

Odasının kapısında kilit vardı; ama anahtar yoktu. Anahtar neredeydi? Deliler gibi aradı; ama bulamadı.

Korkuyordu. Çünkü babası bu gece odasına gelecek gibi görünüyordu. Gözlerindeki o korkutucu ifadeyi farketmişti. Eğer bunu yapmaya cüret ederse, onu defetmeye kararlıydı artık. Çünkü buna daha fazla katlanmak zorunda değildi. Enstest ilişki ve cinsel tacize karşı yasalar vardı. Ayrıca, karşı koyacak kadar da büyümüştü.

Çabucak pijamalarını giydi ve yatağa girdi. Örtüyü boğazına kadar çekip, huzursuz bir uykuya dalana kadar televizyon seyretti.

Kapısının açılırken çıkardığı sesi duyduğunda, vaktin ne kadar geç olduğunu bilmiyordu. Tam olarak uyandığında ise, babası yatağının kenarında oturmuştu; odası pahalı puro ve aşırı derecede konyak kokuyordu. Summer, kalbi çarparak, *hep içmek zorunda*, diye düşündü. Alkol ve taciz. Hatırladığı kadarıyla, bu ikisi hep birlikte gitmişti.

Sheldon, dili dolanarak, “Nassı oluyordu, kedicik,” diye sordu, “oğlanlar seni öptüğünde? Neden tam olarak nassı yaptıklarını göstermiyosun... babana?”

Bir zamanlar olduğu gibi, korkmuş küçük kız haline geri dönerek, “Baba,” dedi, “lütfen artık yapma bunu. Lütfen baba. Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorsun.”

“Hadi tatlı fıstık,” diye geveledi Sheldon. “Oğlanların sana ne yaptıklarını anlat bana. Dillerini ağzına soktular mı? Göğüslerine dokundular mı? Vajinana? Bütün özel yerlerine?” Büyük sarsak elleriyle pijamasının düğmelerini açmaya başladı. “Babana anlatabilirsin. Bilmek babanın hakkı.”

Summer, babasından geri kaçarak, “Hayır!” diye haykırdı. “Seni uyardım. Bunu artık yapamazsın bana!”

Kocaman elleriyle kızının göğüslerini okşayarak, “Neyin va?” diye geveledi Sheldon. “Artık babanın küçük meleği değil misin?”

“Hayır! Hayır! Hayır!” diye haykırdı Summer. Tüm gücüyle onu itiyordu.

“Ama baba seni seviyo,” dedi Sheldon. Konyak kokan nefesi her tarafa yayılmıştı. “Sen benim bebeğimsin. Benim kendi küçük bebek kızım.”

Ve kızını tekrar okşamaya başladı. Summer yatağından fırladı; banyoya koştu; kapıyı babasının suratına çarpıp kilitledi.

Sonra yere kıvrıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

Yetmişti artık. Kurtulmalıydı ondan.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Alison Sewell, hayâl ettiğinden de çok para kazandı. Lara Ivory fotoğrafları ona bir servet getiriyordu. Özellikle de bir haftalık magazin gazetesi için fazla ayrıntılı olan, çok açık saçık resimler. Yeni kavuştuğu servetini bölüşmeye niyeti olmadığı halde, sansasyonel fotoğrafları satmakta uzman olan bir ajansa gitmişti. Ajans da, bir aylık erkek dergisi ile anlaşma yapmıştı. Alison artık daha da zengin olacaktı.

332

Cyril Dayı onunla nasıl gurur duyardı kimbilir. Onun kaybı ve durmadan başının etini yiyip, Cyril dayı kadar iyi olamayacağını söyleyen annesinin ölümüne üzüliyordu. Her ikisine de göstermiş olacaktı. Ne yazık ki artık toprağın altındaydılar.

Şimdi yeniden Lara Ivory üzerinde odaklanınca, daha fazlası için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Lara'nın evini belli bir uzaklıktan gözetirken -çünkü tekrar hapse atılmak istemiyordu- kısa bir süre sonra, malikânede yeni bir erkek bulunduğunu fark etmişti.

Sürtük! Herkesle yatmak zorunda mıydı?

Alison, kısa sürede onun kim olduğunu öğrendi. Joey Lorenzo adında önemsiz bir aktör. Yakışıklıydı. Hem de bir hayli yakışıklıydı. Alison ondan da nefret etti.

Onu fark etmemeleri için yeterince uzakta duruyordu. Gelip giderlerken bir dizi resmlerini çekti.

Gerçek ve Doğru gazetesinin yayımlanmasını beklerken, yakındaki bir ağaca çıktığı takdirde, Lara'nın yatak odasını net olarak çekebileceğini keşfetti. Bu onu o kadar heyecanlandırdı ki, bir dala asılıp kendini kurtarmasaydı, neredeyse ağaçtan düşecekti.

Yeni bulduğu ajansı aradı. "Lara Ivory'nin erkek arkadaşıyla düzüşürken çekilmiş resimlerini getirsem ne dersin?"

Adam, ona yüklü bir çek ve bir Cadillac sözü verdi. İnanılmaz! Cyril dayının hiç Cadillac'ı olmamıştı.

Gazete bayilere verilmeden bir gece önce, neredeyse istediği resmi çekiyordu. Lara'yla Joey yatak odasındaydılar. Konuşuyorlardı. Sonra Lara banyoya gitti ve Joey tişörtünü çıkardı.

Klik. Klik. Hikâye pek güzel şekilleniyordu.
Joey kaslarını oynatmaya başladı. Klik klik klik.
Pencereye doğru yürüdü. Daha da iyi.
Güneşlikleri aşağı çekti.
Serseri! Nasıl böyle bir şey yapabilirdi?
Ama onları yakalayacaktı; bundan kuşkusu yoktu. Tek ihtiyacı olan,
sabırdı.
Alison'un mükemmel olduğu bir alan varsa, o da beklemeyi bilme-
siydi.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Cuma sabahı erken saatlerde, Lara'nın tecavüz sahnesi sırasında sette çekilmiş fotoğrafları, son derece aşağılık ve pis bir magazin gazetesi olan *Gerçek ve Doğru'nun* birinci sayfasındaydı.

Lara Ivory - eteği beline kadar sıyrılmış.

Lara Ivory - üstü çıplak.

Lara Ivory - su yolunda cıvılcıplak yatarken.

334

Bunları ilk gören Nikki oldu. Çünkü Aiden'in eğri büğrü yatağında uyanıp evindeki telesekreteri kontrol ettiğinde, öfkeden köpüren Richard'ın avaz avaz birkaç mesajını bulmuştu.

Hemen Aiden'ı uyandırdı; dışarı koşup bir gazete almasını istedi. Adam, ayağına jean pantolonunu geçirip Nikki'nin istediğini yaptı.

Aiden geri dönüp, sansasyon gazetesini ona verdiğinde, Nikki dehşet içinde bakakaldı. Bir kez olsun, Richard'ın aldığı bilgi doğru çıkmıştı. Biri Lara'nın son derece canlı fotoğraflarını çekmişti.

Aiden, Nikki'nin omzunun üzerinden fotoğrafları inceliyordu. San ki hiç önemli bir şey değilmiş gibi, "Hey, bunlar için bize ücret ödemesi gerek," dedi, "Kıçımı bedava sergileyemem."

Nikki, dehşet içinde, "Lara çıldıracak," diye inledi. "En iyisi Mick'i arayayım; bunun nasıl olduğunu meydana çıkaralım."

"Fark etmez," dedi Aiden. "Artık fotoğraflar basılmış. Buna, film için iyi bir tanıtım olarak bak."

"Anlamıyorsun," dedi Nikki. "Kendimi sorumlu hissediyorum. Sete korumalar yerleştirmeliydim."

"Sat anasını," dedi Aiden. "Ben okuduğum hiç bir şeye kesinlikle inanmam. Sen de inanmamalısın."

Nikki telefona uzanarak, "Bu bir inanma sorunu değil. Resimler herkes görsün diye basıldı," dedi. "Ona kendim söylemeliyim."

Telefona Bayan Crenshaw cevap verdi. Lara'nın işe gitmek için biraz önce evden çıktığını söyledi.

"Gitmem gerek," dedi Nikki. Telaşla elbiselerini yerden toplayıp, aceleyle giyindi.

“Seni bırakayım,” diye teklif etti Aiden.

Başıyla onayladı Nikki. “Hız rekorlarını kırabilir misin? Lara’ya ilk ben ulaşmalıyım.”

Aiden, “Yola çıktık say,” dedi. “Sana yaşamının ikinci en heyecanlı yolculuğunu tattıracağım!”

Richard Barry, Madelaine Francis’i Beverly Hills Hilton’daki bungalovundan içeri alırken, “İçeri gelin; rahatınıza bakın,” dedi.

Madelaine, her ayrıntıyı inceliyordu, “Burası oldukça sevimli,”

“Otel yakın zamanda yeniden tefriş ettiler,” dedi Richard. “Otel hayatını severim. Yaşamdaki bir yığın günlük sorumluluktan kurtarır insanı.”

“Evli olduğunuzu sanıyordum,” dedi Madelaine. Prada çantasını bir masaya koydu.

Richard, telefona giderken, “Ayrıldık,” diye yanıtladı. “Size ne ikram edebilirim?”

“Kafeinsiz bir cappucino iyi olur.”

“İki kafeinsiz cappucino,” dedi Richard telefonda.

Madelaine oturdu. Richard Barry’de belli belirsiz tanıdık bir şey vardı, sanki daha önce karşılaşmış gibiydiler. Ancak, nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Bu da onu rahatsız etti; çünkü parlak hafızasıyla gurur duyardı. Tabii o ünlü bir yönetmendi; bu yüzden, belki de yıllar boyu fotoğraflarını görüp, filmleri hakkında okudukları nedeniyle tanıdık gelmişti. Evet, diye karar verdi. Nedeni buydu.

Richard, sözüne sadık kalmış, onu Los Angeles’a getirtmek için tüm düzenlemeleri yapmıştı. New York’tan dün gelmişti ve üç gece Beverly Regent Otelinde kalacaktı. Bu bedava seyahatin Joey’le bir tür ilgisi olduğunun farkındaydı. En çok da bunun ne olduğunu merak ediyordu. Çantasına vurarak, “Yeteneklerini takdir edeceğinizden emin olduğum birkaç genç aktörün bantlarını getirdim. Eğer herhangi birini şahsen görmek isterseniz, buraya gelmelerini ayarlayabilirim. Artık bantları izleyelim mi?” dedi

Richard, hiç zaman harcamadan, “Hayır,” dedi. “Onları masanın üzerine koyun; daha sonra ekibimle birlikte bir göz atarım.”

“Bunlar sizde kalabilir,” dedi Madelaine. “Kopyalarını çıkarttım.”

“Çok düzenlisiniz.”

“Benim işimde böyle olmak şarttır,” diye yanıt verdi Madelaine. Onun

ne kadar cana yakın ve çekici olduğunu düşündü. Hiç de beklediği gibi biri değildi.

Richard, doğrudan konuya girerek, “Pekâlâ,” dedi, “bana Joey Lorenzo’den bahsedin.”

Madelaine, dikkatli bir şekilde, “Bilmek istediğiniz nedir?” diye sordu.

Richard, gözlerini anlamlı bir bakışla ona dikti. “Her şey,” dedi.

Çılgınca bir an için onun eşcinsel mi olduğunu ve bunun için mi Joey hakkında bilgi istediğini merak etti.

Hayır. Bir zamanlar Lara Ivory ile evlenmişti; şimdi de kostüm tasarımcısı Nikki Barry ile evliydi. onun için eşcinsel olması imkansızdı.

Yine de Hollywood’da neyin ne olduğu hiç belli olmazdı; her zaman sürprizlerle karşılaşabilirdiniz.

“Her şey çok kapsamlı bir kelime,” dedi alçak sesle.

“Size karşı dürüst olacağım Bayan Francis,” diye söze başladı Richard.

Madelaine, “Lütfen bana Madelaine deyin,” diye sözünü kesti.

“Tamam Madelaine. Açık sözlü olmama izin ver. Aktörlerinin bantlarını seyretmeyi umuyorum ve gelecekte bir ara birlikte iş yapabileceğimizin eminim. Ancak şu anda, Joey Lorenzo ile ilgili bir sorunum var. Bilgiye ihtiyaç duyuyorum.”

“Öyle mi?” dedi Madelaine. Yoksa Joey ondan da mı para çaldı diye merak etti. “Bu sorun nedir acaba?”

“Ne yazık ki karım ona bağlandı,” dedi Richard. Yüzü ciddiydi.

“Yaa,” dedi Madelaine. Oldukça şaşırmişti.

“Görünüşe göre, kimse onun hakkında bir şey bilmiyor,” diye devam etti Richard. “Ve gerçek şu ki, ben son derece endişeliyim.”

Öyle de olmalısın, diye düşündü Madelaine. *Joey Lorenzo hırsız bir orospu çocuğudur.* “Bayan Barry ile bir filmde mi tanıştı?” diye kibarca sordu.

Richard sabırsızca, “Beraber olduğu Nikki değil,” diye yanıtladı. “Eski karım, Lara Ivory.”

Bir an için, Madelaine’in nutku tutuldu.

Joey, Lara Ivory ile. Olanaksız!

Sonra, bunun üzerinde düşündü ve aniden her şey bir anlam kazandı. Joey, insanı perişan edecek kadar yakışıklıydı. Sevimli oluşu da cabası. Yatakta muazzam olduğunu söylemek bile gereksizdi. Ne-

reye gitse, kadınlar peşinden koşardı. Lara Ivory *neden onu istemeyecekti ki?*

Başını iki yana sallayarak, “Ben ... ben ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi. “Joey oldukça uçarıdır. Endişelenmekte haklısınız.”

Richard ona doğru eğildi. “Sana son derece özel bir soru sorabilir miyim Madelaine?”

“Sanırım,” dedi. Haksızlık bu, diye düşündü. O, Madelaine Francis, dünyanın en güzel kadınlarından biri ile nasıl rekabet edebilirdi? Hoş onu geri istediği de yoktu ya.

Richard’ın sesi alçak ve kararlıydı. “Sen ve Joey... Mahrem bir ilişkiniz oldu mu?”

Madelaine kızardığını hissetti. “Bakın Bay Barry. Joey’in benden oldukça genç olduğunun farkındayım. Ancak ... bazen benim yaşımdaki erkekler yalnızca 22 yaşındakileri isterler.” Uzun bir aradan sonra, “Evet,” diye kabul etti. Daha fazla mazeret sıralamak istemiyordu. “Joey yakınımıydı ve çok istekliydı. Bir süre beraber yaşadık.”

Tamam, diye düşündü Richard. Zafer kazanmış gibiydi. Tam düşündüğüm gibi, o bir erkek fahişe. Kariyerinde ilerlemek için kendinden yaşlı bir menajerle yaşıyor. Madelaine Francis ondan en az yirmi yaş büyük olmalı. Üstelik, nereden baksan, Jane Fonda da değil.

Oda servisi garsonu kapıya vurdu ve iki cappucino getirdi. Richard çeki imzaladı.

Garson umutla, “Başka bir şey getirebilir miyim, Bay Barry?” diye sordu. Asıl söylemek istediği şeydu: “Senaryomu okur musunuz? Oyun-culuğum da vardır.”

Richard kısaca, “Hayır,” dedi.

Garson isteksizce odayı terketti. O çıkar çıkmaz Richard, Madelaine’e geri döndü.

“Sen ve Joey, tam olarak ne kadar beraber oldunuz?” diye sordu. Sesi gergindi.

Madelaine birkaç saniye durakladı; sonra ona *bir şeyler* anlatsa iyi olacağına karar verdi. Ne de olsa kaybedecek bir şeyi yoktu ve Richard Barry’nin dostu olmak kendisine çok şey kazandırabilirdi. “Joey 24 yaşındaydı ilk tanıştığımızda,” diye başladı. O anı çok iyi hatırlıyordu.

“New York’ta başarılı olmak için uğraşan genç bir oyuncuydu ama henüz pek ileri gidememişti.” Uzun bir iç geçirdi. “İnanın, onun için epey uğraştım. Çok iyi eleştiriler aldığı *Solid*’de, ona önemli bir rol

buldum. Bu parlak başlangıçtan sonra kariyerinde yükselmesi için her şey hazırды. Ancak birden ortadan yok oldu.”

“Ortadan yok oldu da ne demek?” diye sordu Richard. İlgisi artmıştı.

Madelaine, cappucino’sundan bir yudum alarak, “Şehri terk etti,” dedi. “Kimse ondan bir haber alamadı. Kimse nereye gitmiş olduğunu bilmiyordu. Altı yıl sonra tekrar ortaya çıktı. Bana aile sorunları olduğunu anlattı. Aptal gibi onu geri aldım. Kısa süre sonra da, ona *Hayalperest*’deki rolü buldum. Anlaşılan eski karınızla orada tanıştı. Ondan sonra da Joey’i görmedim.”

Richard parmaklarıyla koltuğunun kenarına vuruyordu. “Peki, altı yıl boyunca neredeymiş?”

Madelaine başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Peki ya nişanlısı?”

Madelaine kaşlarını çatarak, “Nişanlısı mı?” dedi. “Bir nişanlısı olduğundan haberim yok.”

Herkese nişanlı olduğunu anlatmış.”

“Kiminle?”

“Phillipa adlı bir kadınla.”

“Joey’i tanıyan biri olarak, tahminimce, kendini daha önemli göstermek için uydurmuş olabilir bunu.”

“Böyle bir şey yapmış olabilir mi?”

Acı acı güldü Madelaine. “Joey her şeyi yapabilir.”

“Ortadan yok olduğunda onu bulmaya çalışmadınız mı?”

Madelaine omzunu silkti. “Tarzım değil Bay Barry. Ben detektif değilim.”

“*Hayalperest*’i çekerken beraber mi yaşıyordunuz?”

Kızgınlığı gittikçe artan Madelaine başıyla onayladı. İki kez aptal yerine konmuştu. Haksızlıktı bu. Joey Lorenzo hilekâr, işe yaramaz ser-serinin biriydi. Kendisiyle oynadığı için ondan nefret ediyordu.

Yine de, kızgınlığını kontrol altında tutmayı başardı. Richard Barry’e, ne kadar aptal olduğunu göstermenin anlamı yoktu. “Bay Barry, belki bana bir iyilik yapabilirsiniz,” dedi. Çantasında sigara aradı. Nikotin için yanıp tutuşuyordu.

“Bu ne olabilir?”

“Bana Joey’in adresini verin. Onunla konuşmak istediğim bir iş sorunu var.”

Richard uzanıp kadının sigarasını yakarken titreyen ellerini fark etti. Madelaine için üzüldü. Aynı yaşıydılar, ama herkes durumun erkekler için farklı olduğunu bilirdi. Erkekler kendilerinden yirmi, otuz yaş genç kızlarla çıkarak idare edebilirlerdi; kimse de tek kelime etmezdi. Bunu bir kadın yaptığı zaman ise, gözü dönmüş, acınacak, yaşlı bir kadın olarak algılanırdı.

“Eski karımla birlikte yaşıyor,” dedi Richard. “Aynı zamanda, onun oynadığı filmde de rolü var. *İntikam*, düşük bütçeli boktan bir film. Size numarasını vereyim.” Sanki fikir tam o anda aklına gelmiş gibi, “Daha doğrusu,” diye ekledi, “Sizin Lara’ya Joey hakkında bildiklerinizi aktarmanızın çok yararı olabilir.”

Madelaine, ciğerlerini, yatıştırıcı dumanla doldururken, “Bunu yapabilirim,” dedi. *Bunu yapmak benim için zevk olur.*

“Lara onun hakkında hiç bir şey bilmiyor,” diye devam etti Richard. “Eğer bilseydi, belki olayları daha net görürdü.”

Madelaine, ona yardımcı olarak, “Belki bize bir buluşma ayarlamak istersiniz,” diye önerdi. “Ne zaman isterseniz, ben hazırım.”

Hımın, diye düşündü Richard. İşbirliğine hazır, intikam duygularıyla dolu bir kadının yerini kimse tutamaz. “Doğrusunu isterseniz,” dedi, “bu sabah sete gidiyorum. Benimle gelmek için zaman ayırabilir miydiniz?”

“Eminim zaman yaratabilirim.”

“Güzel.”

Madelaine Francis, Richard Barry’nin kendisinden ne istediğini tam olarak anlamıştı ve elinden geleni yapacaktı. Üstelik bunu yapmaktan büyük bir zevk duyacaktı. Böylece kendi yöntemiyle Joey’den öcünü de almış olacaktı.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Lara'nın tanıtımcısı Linden, ona herkesten önce ulaşp, karavanının mahremiyetinde ona cüretkar sansasyon dergisini verdi. Lara, iki sayfaya yayılmış, her şeyi gözler önüne seren fotoğraflara bakarken fenalaştığını hissetti. Bu fotoğrafçıya, en mahrem sahneleri görüntülmesi için kim izin vermişti? Neden kimse onu korumamıştı?

Son derece canı sıkkın, “Buna inanamıyorum!” dedi. “Böyle bir şey nasıl olabilir?”

“Sette gizli kamerayla biri varmış herhalde,” diye yanıtladı Linden. “Mick veya Nikki herkesi tetikte tutmalıydı. Eğer uyanık olsalardı, böyle bir şey olamazdı.”

“Kesinlikle haksızlık bu,” diye fısıldadı Lara. Sesi çatlak çıkıyordu. “Kendimi öylesine, öylesine ... taciz edilmiş hissediyorum ki.”

Linden, onu rahatlatmaya çalışarak, “Bu bir film sahnesi Lara,” dedi. “Bu kesinlikle sen değilsin.”

Lara öfkeyle, “Elbette benim,” diye yanıt verdi. Gözleri tehlike sinyali veriyordu. “Fotoğrafların bir filmden alındığını belirten küçücük yazıları okumak için büyüteç lazım.”

“Hasar tespitine başlıyorum. Bu hikâyeye tümüyle başka bir yön vereceğiz.”

Lara, “Bu resimleri *İntikam*’ın tanıtımını yapmak için yayınlamadıklarını nasıl anlayacağım?” diye sordu açıkca.

“Sence Nikki bunu yapabilir mi?”

“Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum,” diye yanıtladı Lara. Tam anlamıyla ihanete, uğramış gibi hissediyordu kendisini. “Richard haklıymış. Beni kullandıklarını söylüyordu. Joey de öyle.”

“Bunun için yapabileceğin hiç bir şey yok artık,” dedi Linden. Gazeteyi Lara’nın elinden aldı. “Yapılacak en iyi şey, bunu görmezden gelmek.”

“Çok teşekkürler,” dedi Lara. Gururu kırılmıştı. “Bunlar senin resimlerin olsaydı, sen görmezden gelmeye çalışırdın sanki.”

Linden, anlamsız bir yüzle, “Birilerinin, beni çıplak görmek için para vereceğini sanmıyorum,” dedi.

“Hiç komik değil Linden.”

“Biliyorum, biliyorum. Dürüst olmak gerekirse Lara, bunun senin için ne kadar zor bir durum olduğunu anlıyorum.”

Yo, anlamıyorsun, diye tepki göstermek istedi Lara. Bu şekilde aşagılanmanın ne demek olduğu hakkında hiç fikrin yok. Memelerinin kıcının ötesinde sıfıra indirgenmek nasıl bir şeydir, haberin bile yok.

“Tamam, “ diyerek onu başından savdı. “Git hasar tespiti yap.”

Linden başını salladı. “Seni daha sonra ararım.”

Linden çıkınca, Lara, bunu Joey’e nasıl açıklayacağını düşünmeye başladı. Bütün gün sürecektir bir resim çekimindeydi Joey. Dolayısıyla, ona kimsenin bundan söz etmeyeceğini umuyordu. Sakinleşince, bu gece ona kendi söylerdi.

Biraz sonra Nikki geldi. Lara hiç vakit geçirmeden, soğuk bir sesle, 341
“Lanet olsun, nasıl oldu bu?” diye hesap sordu. “Bu resimler nasıl dışarı çıktı?”

“Aman Tanrım!” diye inledi Nikki. “Demek onları gördün.”

“Onları gördüm mü? Quinn telefon etti, ‘Sana böyle olacağını söylemişim,’ nutkunu çekti. Tanrıya şükür, Joey henüz görmedi. Görünce, balistik füzeye dönecek. Richard buraya gelmek üzere.”

Nikki kızgınlığını az da olsa gizleyerek, “Neden?” diye sordu.

Lara küstahça, “Çünkü aradı; ben de gelmesini istedim,” diye cevap verdi. “O, benim yaşamımda neler olup bittiğiyle ilgileniyor; bazı insanların aksine.”

Nikki, “Öyle üzgünüm ki,” diye özür diledi. “Bu resimler nasıl çekildi bilmiyorum.”

“İntikam’ı çekmeyi kabul ettiğimde, korunacağımı ummuştum,” dedi Lara. Sesi buz gibiydi. “Stüdyolar beni her zaman korur. Sen neden yapamadın?”

Nikki içtenlikle, “İnan bana,” dedi. “Bu benim hatam değil.”

“İntikam’ın yapımcısı sensin. Bu da sorumluluğu sana yükler.”

“Bu tartışılmaz bile,” dedi Nikki utanarak.

“Quinn küplere binmiş. Bunun, kariyerim üzerinde çok olumsuz bir etkisi olabileceğini söylüyor.”

“Abarttığından eminim.”

“Hırslı olmanı anlıyorum Nikki,” diye devam etti Lara. “Ancak, sonuçta kullanılanın ben olacağımı beklemiyordum.”

“Şimdi haksızlık ediyorsun.”

“Adil olmak için fazlasıyla öfkeliyim,” diye tepki gösterdi Lara. “Demek istiyorum ki, sansasyon dergilerinde çıplak görünmek senin hoşuna gider miydi? Hayatımda hiç çıplak fotoğraf çektirmedim. Şimdi senin bu kahrolası filmin yüzünden, kendimi bu duruma düşmüş buluyorum.”

Richard kısa süre sonra, tam Nikki karavandan çıkarken geldi. Gayet ters selamlaştılar.

Richard hemen Lara’nın yanına gitti. Kollarını ona doladı; baştan çıkarıcı kokusunu içine çekerek, onu bağrına bastı ve sımsıkı sarılarak, “Beni dinlemek istememiştin, değil mi?” dedi.

Lara, elinde olmadan ürpererek geri çekildi. “Ne diyebilirim ki? Haklıymışsın.”

342

“Eğer bu benim setim olsaydı, böyle bir şeyin asla olmayacağından emin, rahatına bakabilirdin.”

Lara pişmanlıkla, “Biliyorum,” dedi.

“Amatörlerle çalışırsan başına gelecek olan budur.”

Lara oturarak, “Sanırım öyle,” diye karşılık verdi. “Geldiğin için teşekkürler Richard. Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Sevgilim, yüreğimde yalnızca senin için en iyi olacak şeyler var her zaman.”

“Biliyorum.”

“Her zaman aklımdasın.” Duraladı, Lara’nın nasıl bir havada olduğuna anlamaya çalışarak, “Eminim, Nikki ile benim artık birlikte olmayışımızın nedeninin, seninle aramızdaki çok özel bağ olduğunu biliyorsun? Asla kopamayacak bir bağ.”

“Yine başlama Richard ...” dedi Lara. Adamın, buna kendini çok fazla kaptırmadığını umuyordu.

Richard, keskin bir tonla, “Hayır,” dedi. “Beni dinle Lara. Seni aldatmak hayatımın en büyük hatasıydı. Şunu bilmeni isterim ki, eğer beni affedebilir ve tekrar bir araya gelmemizi düşünürsen, daima yanındayım.”

“Bu çok gurur okşayıcı,” dedi Lara. Soğuk çayına uzanıp birkaç yudum aldıktan sonra, “Ama şimdi başkasıyla birlikteyim Richard ve çok kaptırmış vaziyetteyim.”

“Ne kadar?”

“Pekâlâ ...” Bir an için duraladı. “Joey ve ben evlenmeyi düşünüyoruz. Yalnız lütfen bunu kendine sakla. Henüz kimse bilmiyor.”

Richard, Lara'nın tertemiz yeşil gözlerinin içine baktı; bu kadar güzel ve iyi birinin nasıl böyle insanı kahredecek kada saf olabildiğini merak etti. "Ciddi misin?" dedi inanmazmışcasına.

Lara başıyla onayladı. "Çok."

Richard, ölçülü bir tonla, "Beni dikkatle dinle Lara," dedi. "Bu filmde neler olabileceği konusunda seni uyarmıştım. Şimdi de, Joey ile evlenirsen neler olacağı konusunda uyarıyorum."

Neden hep onun yaşamını yönetmeye çalışmak zorundaydı bu adam? Neden yalnızca dost olamıyordu? Sükunetini muhafaza etmeye uğraşarak, "Richard," dedi, "lütfen bana ne yapacağımı söyleme. Çünkü gerçekten de bu senin üstüne vazife değil."

Richard dolaşmaya başladı. "Joey sana hiç Madelaine Francis'ten bahsetti mi?"

343

Lara başını iki yana salladı.

"Bir zamanlar onunla yaşamış. Daha doğrusu, seninle tanıştığı zaman onunla birlikteymiş." Lara'nın tepkisini kontrol etti. Genç kadın şaşırılmış görünüyordu.

Hemen, "Madelaine ile konuşmalısın," diye ekledi.

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?" diye sordu Lara. Gözleri iki adet inatçı ışıktan iğne gibiydi.

Devam etti Richard. Onu nasıl ikna edeceğini kesinlikle biliyordu. "Öğrenebileceğin şeylerden mi korkuyorsun?" diye meydan okudu.

Lara ayağa kalktı. İçinden Richard'ın gitmesini diledi. "Bu çok saçma," dedi sabırsızca.

Richard, ikna gücünü en iyi şekilde kullanarak, "Bunu benim için yap sevgilim," dedi. "Bu kadınla buluş; birkaç dakika için bile olsa, dinle onu, lütfen."

"Hiç gerek yok ..."

"Eski günler hatırına Lara."

Lara, gönülsüzce kabul ederek, "Of, peki," dedi. Merakı kabarmıştı. "Ama sana garanti ederim, bir şeyi değiştirmeyecek bu."

Richard kendi kendine gülümsedi. İddiaya girer misin? "Kadın arabamda," dedi. "Gidip getireyim."

BÖLÜM ELLİ ALTI

Greg Gorman, yıldız fotoğraflarıyla dolu birkaç kitabı olan usta bir fotoğrafçıydı. Joey etkilenmişti. İşin iyi yanı, Greg de ondan hoşlanmış, ona başarı konusunda cesaret vermişti. Bu nedenle, Greg'in Beverly Bulvarındaki stüdyosunda, sahnenin ortasında, ışıkların altındaydı. Fotoğraf makinasından ard arda klik sesi çıkıyor ve müzik setinde, Tony Braxton seksi bir aşk şarkısı söylüyordu.

344

Joey ilgi odağı olmaya başlıyordu. İtinalliyi giyinmek ve övgü almak onun için iyi bir gün demekti. İşin en iyi yanı da, çekimler için para dahi ödemeyecek olmasıydı. Çünkü Lara, *Hayalperest*'den sorumlu olan Orpheus Stüdyolarından bir yetkiliyle görüşmüş ve ödemeyi onların yapmasını sağlamıştı.

Greg film takmak için durduğu anda, makyajcı, kuaför ve tasarımcı, Joey'nin üzerine üşüştü.

Tam olması gerektiği gibi, diye aklından geçirdi Joey. Yıldızlığa giden yoldayım. Artık zamanıydı.

Sırıttı ve gerindi. Bir kariyeri vardı. Evlenmeyi düşündüğü harika bir kadın vardı. Bütün bokluklardan sonra, sonunda şans ibresi onun lehine dönmeye başlamıştı.

Richard, Madelaine'e, Lara'nın karavanına kadar eşlik etti. Lara, yemek sandalyesine oturmuş, plastik bir masanın üzerindeki parmaklarıyla, sabırsızca trampet çalıyordu. "Selam," dedi. Biraz soğuk ve gergindi.

Richard, sıcak bir tavırla, "Selam tatlım," dedi. "Madelaine Francis'e merhaba de."

Lara başıyla, kabaca selâm verdi.

Madelaine bu güzel oyuncuya bakıyordu. Perdede görüldüğünden daha da muhteşemdi.

Richard kapıya doğru yanaştı. "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

"İyi," diye karşılık verdi Lara. Bunu yapmayı neden kabul etmiş olduğunu merak ediyordu.

Ah, evet, biliyordu. Richard ve onun ikna yeteneği yine galip gelmişti.

Richard gider gitmez, rahatsızca yer değiştirdi. “Kendimi çok garip hissediyorum,” dedi.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi, Madelaine.

“Bu Richard’ın fikri,” diye ekledi Lara. “Samimiyetle söyleyeyim, eğer Joey hakkında anlatacak bir şeyiniz varsa, sanırım dinlemek için onun da burada olması gerekirdi.”

Madelaine, oturarak, “Beni rahatsız etmez,” dedi. “Aslında burada *olmalıydı*.”

Lara, yorgun bir şekilde içini çekerek, “Richard, Joey’i sevmez,” diye bir tespitte bulundu. “Onunla ilgili bir pislik bulmak için her yeri didiklemele meşgul.”

“Belki de sizi korumaya çalışıyordur.”

Lara, keskin bir tonla, “Neye karşı?” diye yanıtladı. Kadının cesareti karşısında dehşete düşmüştü. 345

“Sadece bir düşünceydi,” diye mırıldandı Madelaine.

Lara, ters bir sesle, “Her neyse; sizin buradaki rolünüz ne?” diye sordu. “Joey’nin nişanlısını tanıyor muydunuz?”

Madelaine irkilerek, “Neden herkes durmadan bir nişanlıdan bahsediyor?” dedi. “Ona *Hayalperest*’deki rolü bulduğumda benimle yaşıyordu.”

“Sizinle mi?” dedi Lara. Şaşkınlığını saklamayı güçlkle başardı. Bu kadın onun annesi olabilecek kadar yaşlıydı. “Joey ile tanıştığımızda, Phillipa adında bir kızla nişanlıydı. Phillipa siz misiniz?”

“Hayır,” dedi Madelaine. Kuru bir sesle ekledi; “Fark etmiş olabileceğiniz gibi, ben bir kız değilim.”

“Kastettiğim ...”

Madelaine tersçe, “Bakın Bayan Ivory,” dedi. “Joey Lorenzo ve ben, o sizinle tanışincaya kadar sevgiliydik. Ondan sonra da, anlaşılan bana ihtiyacı kalmadı.”

Lara uzun derin bir nefes aldı. *Neden bunlar benim başıma geliyor?* diye düşündü. *Neden?*

Çünkü sen küçük, çirkin bir sürtüksün ve mutluluğu hiç hakletmiyor-
sun.

Babasının sözleri, onu korkutmak için geri geliyordu. Öylesine acımasız. Öylesine unutulmaz.

“Sizi bu işe Richard mı bulaştırdı?” diye sordu sonunda.

“Hiç de değil,” dedi Madelaine. “Ben 25 yıldır ajans sahibiyim. Red-

dedilemez bir ünüm var. Beni herkese sorabilirsiniz.” Çantasında sigara aramaya başladı. “Sigara içmemde bir sakınca var mı?”

“İçebilirsiniz,” dedi Lara.

Madelaine, sigarasını yakarak, “Ne yazık ki, birkaç yıl önce, aptallık edip Joey ile ilişkiye girdim,” dedi. “Hemen hemen bir yıl birlikte olduk; sonra altı yıl boyunca ortadan kayboldu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Geri dönünce yine benim daireme yerleşti.” Sigarasından derin bir nefes çekti. “Joey ilk kez beni terkettiğinde, 7000 dolar paramı çaldı. Bunu eski kocanıza söylemedim.”

Lara midesinnin bulandığını hissetti. İçgüdüğü, bu kadının doğruyu anlattığını söylüyordu. Gergin bir sesle, “Ya Phillipa?” diye sordu.

Madelaine, sigarasını havada sallayarak, “Phillipa diye biri yok,” dedi. “Onu kendi yaratmış. Joey’in çok canlı bir hayâl gücü vardır.”

“Neden ... neden yapsın bunu?” diye kekeleydi Lara.

“Joey’in ne yapacağını kim bilir? Sadece tahmin edebilirim. Size benden söz etmek istemedi.”

Lara büyük bir yüreklilikle, “Söz edebilirdi,” dedi. “Kendinden yaşlı bir kadınla yaşamasının yanlış bir yanı yok ...”

“Gerçekçi olun şekerim,” diye sözünü kesti Madelaine. “Onun için yapabileceklerim yüzünden benimle beraberdi. Bu nankör serseri paramı çaldı ve ben bunu onun yanına bıraktım. Siz bunu fark etmiş olsaydınız, ona daha farklı bir gözle bakardınız.”

Lara kalktı ve karavanın içinde amaçsızca dolaşmaya başladı. “Onun hakkında başka ne biliyorsunuz?” diye sordu.

“Pek fazla bir şey bilmiyorum. Joey, geçmiş hakkında hep ketum olmuştur. Didiklememi istemezdi.”

Lara, New York’ta aradığı numarayı anımsadı; Phillipa’nın numarasını. Eğer Madelaine’ninkiyle aynı numaraysa, bu, kadın kesinlikle doğru söylüyordu. Madelaine’e evinin numarasını sordu; sonra Cassie’yi aradı ve bu numarayı *Hayalperest*’in telefon kayıtlarıyla karşılaştırmasını istedi. Aynı numaraydı.

Madelaine’e geri döndü. “Paranızı çaldığından emin misiniz?”

Madelaine başıyla onayladı. “Elbette. Döndüğünde, 3000 doları bana geri verdi. Kalanını da *Hayalperest*’deki çalışmasına karşılık aldığı çekle ödedi.”

Lara’nın kafası karmakarışık. Demek Joey, onun Joey’i, ucuz bir fırsatçıdan, alabildiğince yararlanmak için, kadınları kullanan bir hır-

sızdan başka bir şey değilmış. Başı dönüyordu. “Ben ... ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum Bayan Francis ... bu, duymayı tercih etmeyeceğim bir şey. Ancak, artık bana anlatmış olduğunuza göre, sanırım bununla başa çıkmak zorundayım.”

Madelaine, acıma duygusuyla başını sallayarak, “Anlıyorum,” dedi. “Bu kolay değil. Joey çok sevimlidir; yeteneklidir ve elbette son derece yetenekli bir sevgilidir. Bunu bildiğinizden eminim. Joey sizinle seviştiğinde, kendinizi yeryüzündeki tek kadınımış gibi hissedersiniz.” Alaycı bir ifadeyle güldü. “Ve inanın bana, benim yaşımdaki bir kadına bu duyguyu vermek oldukça zordur.”

İdealindeki dünya kontrolden çıkıp, parçalanak, ufacık parçalar halinde etrafına saçılırken, “Eminim,” diye mırıldandı Lara.

Sabahın erken saatlerde, mide ağrısından şikâyet eden Summer, babası bürosuna gidene kadar, güven içinde yatakta kaldı. Sheldon’ın arabasının garajdan çıktığını duyar duymaz yataktan fırlayıp aşağıya koştu.

Kâhyaları Bayan Stern ona şaşkınlıkla baktı. “Kendinizi iyi hissetmediğinizi sanıyordum küçük hanım,” dedi suçlar gibi.

“Şimdi çok daha iyiyim,” dedi Summer, o sarışın masumiyetiyle. “Okula gitmem gerek. Büyük sınav bugün.”

“Kahvaltınızı hazırlayayım mı?”

“Hayır teşekkürler Bayan Stern.”

“Emin misiniz?”

“Tamamen.” Çok kısa bir ara, sonra “Galiba bazı ödevlerimi babamın çalışma odasında bırakmışım. İyisi mi gidip bir bakayım.” Babasının özel bölgesine dalarak kapıyı arkasından çarptı. Bayan Stern’nin onu takip etmediğinden emin olur olmaz, Sheldon’ın masasını araştırmaya başladı. Tina doğru düşünmüştü; para bul ve kaç. Eğer biraz para bulursa, Los Angeles’a kaçmayı planlıyordu. Çünkü bundan böyle, orada kalıp gece ziyaretlerine katlanması imkansızdı. Masanın çekmecelerini deliler gibi altüst etti. Ta ki, sol alt çekmecede, birbirine benzer dosya yığınlarının altına gizlenmiş pornografik resimlerin olduğu sarı bir zarf keşfedene kadar. Çoğu, kız öğrencilere aitti. Ne kokuşmuş bir sapıktı bu adam! Nikki onu neden babasıyla bırakmıştı ki? Neden onu da yanında götürmek için yeterince çaba harcamamıştı?

Ani bir dürtüyle zarfı kapı ve yukarı koştu. Doğruca babasının dolabına gidip elbiselerinin ceplerini karıştırdı. Summer çocukken, baba-

sının parasını orada sakladığını anımsıyordu. Elleri değişik iç ceplere dalıp çıkıyordu. Sonunda, bir lastikle tutturulmuş 2000 dolara rastladı. Şansına inanamadı. Bu kadar parayla, ona kolaylıkla, Los Angeles'a ucuz bir uçak bilet alabilirdi.

Bayan Stern'i telaşlandırmak istemeyerek, hemen odasına gitti. Çabucak okul kıyafetlerini giydi. Büyük bir spor çantasına, olabildiğince fazla eşya tıktırdı. Çantayı, Bayan Stern'e farketirmeden, gizlice evin dışına çıkarmayı başardı.

Ağır çantayı caddenin köşesine kadar sürükledi. Şehir merkezine giden bir otobüse atladı. Oradan bir taksiye binip havaalanına gitti.

Los Angeles, işte geliyorum! diye düşünüyordu.

348

Aiden, çenesindeki hafifçe uzamış sakalı kaşıyarak, "Demek Lara sana gerçekten kızdı?" dedi.

Nikki pişmanlıkla, "Evet," diye yanıtladı. Bir çanak meyve almak için yemek servisi standının önünde duruyorlardı. "Sonra Richard çıkageldi."

Aiden bir elmayı ısırarak, "Ne istiyormuş?" diye sordu.

Nikki, başını iki yana sallayarak, "Sana söyledim; akli Lara'da," dedi. "Onunla evlenmek için aklımı kaçırmış olmalıyım. Lara'ya olan takıntısını hiç fark etmedim. Güney Fransa'daki çekim sırasında, onun nerede olduğunu veya ne yaptığını hep merak ettiğini hatırlıyorum, ama... Salağın tekiyim ben. Nezaketinden ilgilendiğini sanmıştım. Bilirsin işte; ince düşünceli sabık koca."

"Sat anasını Richard'ın. Kimin ihtiyacı var ki ona?" dedi Aiden. Nikki'yi yüksek arkalıklı iki yönetmen koltuğunun durduğu yere doğru götürdü. "Haydi artık kendimizden söz edelim."

"Ne kendimizi?" diye sordu Nikki, hafifçe soluğu kesilerek.

Aiden tekrar çenesini kaşıyarak, "Bir şeyi merak ediyordum," dedi. "Filmden sonra ne olacak? Seninle ayrılacak mıyız? Arkadaş mı olacağız? Sevgili mi? Bunun adı ne olacak Nik?"

Nikki ondan çok hoşlanıyordu ama hiç sıkıştırılacak havada değildi. Her şey çok süratli geliyordu ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. "Aa ...şey ... bundan sonraki altı hafta montaj odasında kapalı kalacağım. Mick'le birlikte filmi bağlayacağız."

Aiden, "Hoş bir deneyim gibi geliyor kulağa," dedi kuru bir sesle.

"Dört gözle bunu bekliyorum," dedi, Nikki. "Eğer İntikam başarılı olursa, yeni bir film yapmak için bir fırsat yakalayamayım umuyorum."

“Bu yapım işine gerçekten kaptırmışsın.”

“Heyecan verici. Tüm aksiliklere rağmen.”

“Sanırım bir şeyler yapmadan oturmak sıkıcı geliyor sana.”

“Aiden, sana teşekkür etmek istiyordum ...”

“Ne için?”

“Böylesine parlak bir performans gösterdiğin için.”

Aiden, övgüden hoşlanmıştı. “Hey,” dedi, belli belirsiz gülümseyerek. “İşim bu benim. Biliyor musun, Lara da çok iyiydi. Herkesi şaşırttı.”

“Şaşırttı gerçekten, değil mi?”

“Bu film çok ilgi toplayacak.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Herkesin gözü yerinden çıkacak, görürsün.”

Nikki güldü. Birden, onu özleyeceğini fark etmişti. “Peki, senin gelecek hakkındaki planların ne?” dedi.

Sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omzunu silkti Aiden. “Eğer biri beni sigortalarsa, şanslarını denemek isteyen birkaç bağımsız stüdyo var. Bir kez bağımlı olarak tanındın mı, iş bulmak için anan ağlar.”

Nikki dikkatlice ona baktı. “Bana doğruyu söyle Aiden. Gerçekten kurtuldun mu artık?”

“Günde bir kez alıyorum,” diye yanıtladı huzursuzca. “Her an almak istediğimi düşünürsen, elbette kolay değil. Eroin alan yığınla aktör var. Kokain ise Sweet ‘and’ Low (yapay tatlandırıcı) kadar bil; kahvaltıda bir fırt çekmek istersen, bulmak hiç sorun olmaz. Gittiğim her yerde böyle bu.”

“Bu zor olmalı.”

Alaycı bir gülümseme. “Tam üstüne bastın.”

Nikki utangaç bir sesle, “Seni görmek istiyorum,” dedi. “Ama önce kendim için zamana ihtiyacım var.”

Aiden, kurnaz bir gülümsemeyle, “Hey,” dedi. “Sen hazır olduğunda meşgul değilsem, tamam.”

Nikki de ona gülümsedi. “İnsanlara vermek istediğin izlenimden çok daha ince ve iyisin.”

Aiden küstahca, “Bu bir iltifat mı?” diye sordu.

“Kararı sana bırakıyorum.”

Lara sete giderken yanlarından geçti. Yüzünde berbat bir ifade vardı.

Anlaşılan Richard durumu hiç düzeltmemiş, diye düşündü Nikki. Trajik olaylardan zevk alıyor. Allah kahretsin bu adamı! Lara aceleyle yanlarından geçerken, “Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye seslendi Nikki.

“Evet, yeni bir yaşama,” diye kesip attı Lara.

Nikki peşinden gitti. “Bu akşam kapanış partisine geliyor musun?” diye sordu. Lara’nın evet diyeceğini umuyordu.

Lara, yürümeye devam ederek, “Senin yerinde olsam bana güvenmezdim,” diye yanıtladı.

Nikki ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilirdi.

Lara’nın çekim sonu partisine katılmaya hiç niyeti yoktu. Sete gitti; sahnesini oynadı; sonra cep telefonuyla Cassie’yi aradı. “Bir yolculuğa çıkıyoruz,” dedi. Akli hâlâ karışık. “Benim için birkaç bavul hazırla ve mümkün olan en kısa sürede stüdyoda beni bul. Ben eve gelmiyorum. Ne yaparsan yap, Joey’e hiç bir şeyden söz etme.”

“Anladığım kadarıyla, bizimle gelmiyor.”

“Doğru anlamışsın.”

Cassie merakla, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sahildeki eve. Kimseye tek kelime etme.”

“Tamamdır.” dedi Cassie.

Evet, diye düşündü Lara. Tamamdır. Joey ile olan yaşamım da tamam. Bitti. Sona erdi. Tarih oldu.

İçi ezici bir keder ve kayıp duygusuyla doluydu.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Richard, ricası üzerine otele dönen Madelaine'e, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Madelaine içeri girerken, gevrek bir sesle, "Tam planladığınız gibi geçtiğinden eminim," diye karşılık verdi. Aptal değildi. Richard'ın peşinde olduğu şeyi anlamıştı. Muhteşem eski karısını geri istiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki?

Elinde kocaman bir buzlu votka olan Richard, "Bir tane ister misiniz?" diye sordu. 351

Madelaine, divana doğru yürüyüp otururken, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Richard da yanına oturdu. "Lara'ya her şeyi anlattınız mı?" diye ısrarla sordu.

"Evet."

Richard başını salladı. "Mükemmel."

"Joey'nin benden çaldığı 7000 doları da anlattım."

Richard yerinde doğruldu. 7000 papel! Tanrım! Bu düşündüğünden de daha iyiydi. "Ne dedi?"

Madelaine omzunu silkti. "Bir şey söylemesi gerekmiyordu. Her şey gözlerindeydi. Hayâl kırıklığı, ihanet uğramış olmak..."

Richard, kendine hakim olamayarak, "Güzel," dedi.

Madelaine, alaycı bir şekilde, bir kaşını kaldırdı. "Güzel mi?" diye sordu.

"Aa ... çok geç olmadan gerçeği gördüğü için iyi demek istiyorum."

"Öyle sanırım."

"Evlenmeyi planlıyorlardı, biliyor musun?"

"Sahi mi?" Madelaine şaşırmamıştı. Lara Ivory ile evlenmekle Joey ne kaybedecekti? Kesinlikle hiç bir şey.

Richard, votkadan koca bir yudum alarak, "Evet. Fikrini değiştirmesi için onu ikna ettiğinize eminim," dedi. "Üzüntüsünü atlatınca ikimize de teşekkür edecek."

"Yardım edebildiğim için sevindim," dedi Madelaine.

Richard ayağa fırladı Madelaine görevini tamamlamıştı; artık onun gitmesini istiyordu.

O anda Madelaine'nin hafızası kendisini dürttü; Richard Barry'i nereden hatırladığını bulacak gibi olmuştu. O yürüyüş, o gözler, sesiyle ilgili bir şey... "Söylesene," diye sordu merakla. "Hiç oyunculuk yaptın mı?"

Richard, "Hayır," dedi çabucak. "Asla."

"Sende öyle tanıdık gelen bir şey var ki ..."

Richard onu kapıya doğru götürdü. "Oyunculara davar gibi davranılır," dedi tersçe. "Ben kameranın diğer tarafını tercih ederim."

"Pekâlâ ..." dedi Madelaine. "Aktörlerime bir göz atmayı unutma. Elimde bazı iyi oyuncular var."

"Bandını yarın ekibimle seyredeceğim."

"Senden haber bekleyeceğim."

Madelaine'in başka bir şey daha söylemesine fırsat vermeden kapıyı yüzüne kapadı Richard.

Niçin kadınlar hep konuşmak ister? Çene, çene, çene... Dedikoducu küçük ağızları hep konuşmaya yatkındır. Neden bu kahrolasınca çenelelerini kapamazlar ki?

Hiç oyunculuk yaptın mı? Aklını mı kaçırmıştı?

Ben Richard Barry; ünlü yönetmen. Hemen hemen 30 yıldır Richard Barry benim adım. Richard'ı Bay Burton'dan, Barry'i de Sezar ve Kleopatra'yı oynatan sinemanın karşısındaki bir dükkanın tabelasından aldım.

Richard Barry. Mexico'daki iki yıllık konukluğumdan sonra Amerika'ya geri döndüğümde buydum ben. Bu ismin statüsü, saygınlığı vardı. Bu isim, amaç edindiğim yaşam biçimini yansıtıyordu. Artık dibe vurmak yoktu. Hadley'i kazara öldürmem ve kontrol dışı uyuşturucu günlerimden sonra, daha fazla dibe batamayacağımı biliyordum.

1970 yılıydı. 30 yaşındaydım ve artık şöhret olmaya karar vermiştim. On altı yaşında babam tarafından dışarı atıldığımdan beri, onbeş yıl boyunca, sağda solda serserilik yapmıştım. Şimdi serserilik devri bitmişti ve Richard Barry doğuyordu. Birleşik Devletlere yepyeni bir gündem, kim olduğumu ispatlayan kağıtlar ve başarıya odaklanmış bir tutumla yeniden giriş yapmıştım. Farklı da görünüyordum. Daha ince, daha yapılıydım. Düzgün bir sakalım ve kısa saçlarım vardı. Cinayet

suçuyla tutuklanmaktan bok gibi korkup Mexico'ya kaçan o bağımlı serseriye hiç benzemiyordum.

Evli arkadaşım Amerika'ya döndükten sonra, ben Acapulco'da kaldım. Su kıyısında küçük bir yerde bar işletmeciliği işi buldum. Bar; uzun süredir emekli olan bir film yönetmenine aitti. Hector Gonzales'e. Hector konuşmayı seven -özellikle Amerikalılarla- cana yakın bir adamdı. Bir balıkçı kayığı vardı ve bir gün beni onunla gitmem için davet etti. Ondan sonra her hafta sonu balığa çıktık. Uzun saatler boyu, tembel tembel oturup bir balığın oltaya yakalanmasını beklerken, yaşamıyla ilgili hikâyelerle beni eğlendirirdi. İlginç bir yaşam geçirmişti. Beş kez evlenmişti. İkisi çok güzel film yıldızlarıydı. 14 çocuk. 26 torun. Birçok ödülün sahibi. 34 filmin yönetmeni. Çok geçmeden, Hector beni evine davet etti. Yönettiği filmlerin resimleri ve sararmış gazete küpürleriyle dolu kitaplar gösterdi. Bunlar büyüleyici şeylerdi; o da büyüleyici bir tipti. Yaşamı boyunca en çok Mexico'da çalışmış olmasına rağmen, bir de Amerikan filmi yönetmişti. Bu deneyimiyle ilgili anlattığı hikâyeler dinlemeye değer şeylerdi.

353

Hector'u dinlemek çok doyurucuydu. Ona, Los Angeles'ta bir TV şovunun birkaç bölümünü yönettiğimi ve bundan ne kadar zevk aldığımı anlattım.

Hector, bilmiş bir gülüşün ardından gelen boğucu bir öksürükten sonra, "Bu çok akıllıca," dedi. "Herkes oyuncu olmak istiyor. Anlamıyorlar mı? Gücü elinde bulunduran yönetmendir."

Kafasındakileri kapmaya başlamıştım. Bütün bu yıllar boyunca, belki de yanlış meslek peşinde koştuğumu düşünüyordum. Sinemayı seviyordum; hakkında çok şey biliyordum. Neden film yönetemeyecektim ki? İki kez yönetmiştim ve de bunlar amacına ulaşmıştı. Ayrıca yeterince akıllıydım.

Her gece, işten sonra Hector'a gidiyor ve onun yönetmiş olduğu filmlerin bazılarını izliyordum. Yaşlı adamdan, film yapmakla ilgili her ayrıntıyı öğreniyordum. Onun filmlerini bitirdikten sonra, bana diğer yönetmenlerin büyük filmlerini izletti. Billy Wilder, John Huston ve benzerlerinin. Hector, bana daha önce almamış olduğum bu eğitimi sağlamıştı. Hasretini çektiğim eğitimi.

Sonunda Amerika'ya döndüğümde hazırdım. Ne yapmak istediğimi kesin olarak biliyordum.

Hector, aramam için birkaç isim vermişti. Onun bağlantılarını hiç

zaman yitirmeden kullandım. Geçmiş beş yıl içinde İngiltere’de yapmış olduğum çalışmalar hakkında ilgi çekici, sahte bir özgeçmiş hazırlamıştım. Bunu gösterdiğim ilk kişi her cümlesine inanmıştı. Montaj asistanı olarak bir işe girdim.

Geçici olarak kadınlardan vaz geçtiğimden, iş benim için aşk haline geldi. Montaj asistanlığından, montaj şefliğine geçmem yalnızca bir yılımı aldı. Sonra büyük ajanslardan biri için senaryo okuyan bir tanıdığım, bana geri çevirdiği yığınları okuma hakkı tanıdı. Bir gün Katil Gözler adlı bir metin okudum. Zamanının ötesindeydi Ama yönetmenlik kariyerimi başlatmaya olanak sağlayacak aracın bu olduğunu hemen anladım. Bir yazar tuttum ve beraberce, senaryoyu yeniden şekillendirdik. Sonra, biraz da Hector’un bağlantılarının yardımıyla, oldukça düşük bütçeli bir film yapacak kadar parayı bir araya getirdim. Katil Gözler marjinal bir film olarak turnayı gözünden vurdu. Ben de, dikkate alınması gereken bir güç haline geldim. Bundan sonra da hiç geriye bakmadım.

Lara Ivory ile evlendiğimde alabildiğine büyüktüm. Hiç kimse bana bakarak eski halimi hatırlamadı ve kötü geçmişim hiç ortaya çıkmadı. Bir zamanlar olduğum adamı; kadınların sırtından geçinen, katil, damızlık, vücudunu satan uyuşturucu bağımlısını, büyük bir beceriyle tamamen yok etmeyi başarmıştım. Tümüyle yeniden doğmuştum.

Öyleyse Madelaine, hiç oyunculuk yapıp yapmadığımı sorarak ne halt etmek istemişti?

Hayır sevgilim, asla oyuncu olmadım. O kişi, uzun zaman önce yok oldu.

Ve onu geri getirmeye çalışan her kim olursa, şiddetle cezalandırılacaktır.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

“Selam,” dedi Summer.

Tina, “Selam,” diye karşılık verdi.

Kıkırdarak beceriksizce kucaklaştılar.

Summer havaalanından aramıştı; Tina da gelip onda kalması için ısrar etmişti. Tina, son derece düzenli dairesinin kapısını ardına kadar açarken, “Kaosa hoşgeldin,” diyerek Summer’ı içeri aldı. “Uçuş iyi miydi?”

Summer yalandan titreyerek, “Aman! Öff!” diye bağırdı. “Acaip şişko 355 bir kadın, iki küçük zırlak veledi ve beyinsiz kocasının arasında sıkışıp kalmışım şanki.”

“En azından buradasın. Norman Barton öğreninceye kadar bekle. Darlene’e göre, o sehvet dolu, iğrenç gecedin beri durmadan seni soruyormuş!”

Summer canlanarak, “O mu?” dedi.

“Evet. Ama Darlene’e geri gelmek üzere olduğunu söylemedim,” dedi Tina. “Kendi adımıza iş yaparız diye düşündüm. Komisyon faktörünü ortadan kaldırırız. Ne dersin?”

“Mükemmel,” dedi Summer. İşte sonunda karşısına bir fırsat çıkmıştı ve tümüyle özgürdü. Kesinlikle başına buyruktu artık!

Bundan böyle, Sevgili Babacığın o pis ziyaretleri veya Nikki’nin çekilmez dürtüklemeleri olmayacaktı. Ürkütücüydü; ama aynı zamanda da son derece heyecan vericiydi. “Açlıktan ölüyorum,” diye yutkundu.

Tina, onu boş yatak odasına götürürken, “Ben de öyle,” dedi. “Eşyalarını boşalt da, gidip yiyecek alalım ve olanakları gözden geçirelim.”

Summer etrafa baktı. Oda, doldurulmuş hayvanlar ve cam gözlü porselen bebeklerle doluydu. Duvarlarda, Brad Pitt ve Antonio Sabato Jr.’ın dev gibi posterleri vardı. Summer, yan gözle posterlere bakarak, “Antonio’ya tutkun olduğunu biliyordum,” dedi.

“Oooh ... şu seksi kocaman gözlere bak!” dedi Tina, dudaklarıyla açık saçık şeyler ima eden bir emme sesi çıkararak. “Belki eğer şansım varsa bunlara uygun bir zum aleti olup olmadığını da öğrenirim.”

“Seks manyağı,” diyerek kıkırdadı Summer.

Tina, başını bir yana eğerek, “Tabii öyleyim!” diye kabul etti. “Sen kimden hoşlanıyorsun?”

Summer duraksamadı. “Norman Barton.”

“Çok iyi,” dedi Tina, gözlerini yuvarlayarak.

Summer, kendini yatağa atarak, “Aman Tanrım, yeniden Los Angeles’ta olmak öyle inanılmaz ki,” diye iç geçirdi. “Yalnızca havaalanında yürümek bile, sanki eve geliyormuşum gibi bir his uyandırdı.”

Tina, hole gidip Summer’ın spor çantasını odaya sürüklerken, “Bu tehlikeli kaçıışı nasıl başardın?” diye sordu.

“Kaçtım. Tıpkı senin gibi. Babamın elbiselerinden birinde 2000 papel buldum ve kaptım.”

Tina güzel burnunu kıvrırdı. “Sence, seni aramaya gelecek mi?”

356 Summer, adam sen de, der gibi, “Herhalde,” dedi. “Ancak anlatacağımdan korkarsa, gelmeyebilir.”

“Neyi anlatacağından?” diye sordu Tina rahatça.

“Biliyorsun,” diye cevap verdi Summer rahatsızca. Bu küçük, pis sırrı açıklamaya hazır olup olmadığından emin değildi.

“Neyi?” diye ısrar etti Tina. Meraklanmıştı.

“Şu seks dalgası,” diye mırıldandı Summer. İşte, artık söylemişti; kendini daha iyi hissediyordu.

“Seks dalgası mı?” diye şaşkınlıkla bağırdı Tina. “Onun gerçek baban olduğunu sanıyordum.”

“Öyle.”

“Korkunç bir şey bu!” Tina ürperdi. “Aşağılık herif! Yaşlı sapık! Onu *tutuklatabilirdin*.”

“Yapabilir miydim?” dedi Summer. Sheldon’ın, elleri kelepçeli, sü-rüklenerek götürülüşünü kafasında canlandırdı. Onu son derece mutlu edecek bir görüntüydü bu.

“Elbette. Ensest bu! Yasalara aykırı.”

“Üvey babanın sana sarkmayı alışkanlık haline getirdiğini sen söylememiş miydin?”

“Üvey babalar!” Tina tükürdü. “Onlar da başka bela.”

“Babamdan nefret ediyorum,” dedi Summer. Sonunda sırrını açıkla-yabildiği için, kendisini garip bir şekilde rahatlamış hissediyordu.

“Nefret edersin elbette!”

Summer, mesajı tam adresine göndermek istercesine, “Gerçekten nefret ediyorum,” diye ekledi.

“Sana yaptıklarını annene anlattın mı?” diye merakla sordu Tina.

“Bana uydurduğumu söyledirdi. Daha önce dediğim gibi, babam Chicago’nun en ünlü psikiyatridi. Kimse, onunkine karşı benim sözüme inanmazdı.”

“Ben inanırdım,” dedi Tina sadakatle.

“Çünkü onu tanıımıyorsun. Korkunç bir heriftir. Bay Otorite gibi.”

“Evet, masum küçük kızına karşı kocaman bir şehvet duygusu besleyen Bay Otorite,” diye tısladı Tina, tiksintiyle. “Ne ilkellik!” dedi. “Bunu sana ne zamandan beri yapıyor?”

“Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum,” diye geveledi Summer. İki büküm olmuştu.

Tina, anlayışla başını sallayarak, “Tamam, tamam,” dedi. “Ama annene anlatmalıydın. O zaman, o dejenere moruğun yanına geri dönme-ye mecbur olmaz, burada kalabilirdin.”

Tina haklıydı. İlk başladığında Nikki’ye gitmeliydi. Ama daha on yaşındaydı ve aklı öylesine karışmıştı ki. Ayrıca, babası onun tek sahip olduğu şeydi.

Sonra tehditler vardı... *Eğer herhangi birine yaptıklarımızı söyleyecek olursan tatlı fıstığım, seni alır, götürür ve kötü kızlar için olan bir eve kilitletlerler ... Bunu istemezsin, değil mi tatlım?*

O zamanlar kötü bir kız değildi. Ama şimdi ona ne kadar kötü olabileceğini gösterecekti.

Cezayı hakediyordu. Büyük bir cezayı hakediyordu.

Greg Gorman’la fotoğraf çekimleri birkaç saat sürdü. İşleri bittiğinde, Joey öylesine mutluydu ki, eve gitmeden önce bir süre daha stüdyoda takıldı. Güzel stilist Megan, birinci sınıf kuaför Teddy Antolin ve Greg’in birkaç asistanıyla çene çaldılar. *Sonunda* herşey yoluna giriyordu. Biraz zaman almıştı; ama istediği yere ulaşmıştı neredeyse.

Lara’nın Mercedes’inde, direksiyona kurulmuş, Sunset’te ilerlerken, her an evlenebileceğini düşündüğü halde kendisini şaşılacak kadar rahat ve huzurlu hissederek gaza bastı.

Joey Lorenzo ve Lara Ivory. Şansa bak! Cevhere rastlamış ve mükemmel kadını bulmuştu. Birlikte yaşamları da mükemmel olacaktı. Bunu sonuna kadar güvenceye alacaktı.

Eve ulaştığında, garaj yolunda arabasına binen Cassie’yi farketti. Cassie ona hiç de kibar davranmamıştı. Oysa Joey, iyi bir ilişki içinde olmak için çaba harcamıştı gerçekten. Eğer evlendikten sonra da dav-

ranışını değıştirmezse, Lara'yı, Cassie'ye yol verip ona karşı daha saygılı olacak birini bulması için zorlayacaktı.

Joey arabanın camından eğilerek, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Cassie suçlu gibi zıpladı. Saab'ının direksiyonunu sıkarak, "Ne?" dedi.

Joey, Mercedes'ten çıkıp onun yanına gitti. "Eğer sete gidiyorsan, Lara'ya sor. Benim erkenden orada olmamı mı istiyor, yoksa kapanış partisinden önce eve mi gelecek?"

"Tamam Joey," dedi Cassie. Joey, Lara'yı onu bırakıp tek başına gidecek kadar kızdırmak için ne yaptı, acaba, diye merak etti.

"Haa, bir de cep telefonunu açmasını söyle. Ona ulaşamıyorum."

"Elbette."

358 "Görüşürüz," dedi Joey ve dönüp eve girdi.

Biraz zor görüşürüz, diye düşündü Cassie. Sonra, hemen stüdyoya doğru yola koyuldu. Lara'nın bavulları bagajdaydı.

Summer'la Tina içeri girdiklerinde, Sunset Plaza'da restoran son derece sıcak ve hareketliydi. İçeri girerken tüm dikkatleri üzerlerinde topladılar. İki hoş ve seksi genç kız, her zaman erkeklerin bakmasına neden olurdu. Açık havadaki masalar hep zengin İtalyan, Fransız ve İran'lılarla dolardı. Sanki herkes, herkesten bir randevu koparma çabası içindeydi.

Tina, boş bir masa kaparak, "Avrupa çöplüğü!" diye bağırdı. "Bu heriflerin hiçbirleriyle çıkmak gibi bir saplantım yok. Hepsi de illet herifler."

"Nasıl olur?" diye sordu Summer.

"Bir bak. Hepsi, babalarının onlara aldığı aynı pahalı arabadan kullanıyor; hepsi çok fazla harçlık alıyor; ayrıca, hepsi de aletlerinin emilmesinin peşinde."

Summer, gergin bir kıkırdamayla, "Ne?" dedi.

Tina, burnunu kıvrıarak, "Hayır, teşekkür ederim!" diye devam etti. "Eğer bir aleti emeceksim, yığınla papel ödenmesi gerek bana."

Summer, onun yaşına geldiğinde, Tina kadar hırslı olmamayı diledi.

"Seks için sana ödeme yapılmasının yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?" diye safça sordu.

"Yanlış mı?" diye haykırdı Tina. Birkaç kafa onlara doğru döndü.

"Lanet olsun, hayır! Neden bunu bedava yapalım, esaslı paraları cebe atabilecekken? Eğer bir herifle düzüşür de bedelini alamazsam kendimi hasta hissederim. O zaman beni gerçekten yenmiş olur."

Summer, bir duraksayıp, “Doğru,” dedi. Babasının, onun yokluğunu keşfetmiş olup olmadığını merak ediyordu. Fark ettiyse, ne yapacaktı acaba?

Konuyu kapatmak için, “Norman’ı ne zaman göreceğim?” diye sordu.

“Telâşa gerek yok,” diye yanıtladı Tina. Sanki bunun üzerinde epey kafa patlatmış gibiydi. “Bir plan yapmamız lazım. Onu bizzat arayıp bir randevu ayarlamayı düşünüyorum. Numarasını Darlene’nin telefon defterinden yürüttüm.” Manyakça bir zafer kahkahası attı. “Fark etseydi, bok gibi olurdu.”

“Elbette olurdu,” diye onayladı Summer.

Tina, kafasını sallayarak, “Onun yaptığını ben de yababilirim,” dedi eğlenerek.

“Ne gibi?”

Tina, gayet havalı bir şekilde, “Kızları ayarlamak,” dedi. “Onları buluşmalara göndermek ve yüklü bir komisyonu cebe atmak.”

“Neden yapmıyorsun?”

“Aa, bilmem. Derdi çok fazla. Kırtasiyecilikle kim uğraşacak? Bana göre değil.”

Summer uzun sarı saçlarını geriye attı. Kaşlarını çatarak, “Ama sanki yalnızca sana para ödeyen heriflerle çıkıyor gibisin,” dedi. “Doğru dürüst bir ilişkiye nasıl gireceksin böyle?”

“Hah!” dedi Tina. “Şu şehre bir bak. Parayla iş tutmaya başlamış dünya kadar kadın var. Üstelik onlar, müthiş hanımefendiler. Bir boka yaramaz avukatlarla, stüdyo elemanlarıyla ve buna benzer süprüntülerle evliler.”

“Yani bazı erkeklerin, bunun için para ödemek zorunda kalsalar bile aldırmadıklarını mı kastediyorsun?”

“Neye aldırınsınlar ki? İstediklerini aldıkları sürece... Hem duyduğuma göre, bir kez seninle evlendiler mi, bunu artık hiç istemezlermiş. Ondan sonra bunu sen kendin halletmek zorunda kalıyorsun.”

“Ben âşık olmaya inanırım.”

Tina, kaba bir gülüşle, “Unut bunu!” dedi. “Aşk diye bir şey yok.”

Summer katılmıyordu. Aşkın var olduğunu bilecek kadar çok şey okumuştü aşk hakkında ve Norman Barton’ı kesinlikle kendisine âşık etmeye karar vermişti.

Mavi-siyah saçlı, kibirle sırıtan genç bir İranlı, masalarının yanın-

dan geçti. “Siz kızlar Bu gece klüp turnesine katılmak ister misiniz?” diye teklif etti, altın Rolex’ini göstererek.

“Seninle mi?” dedi Tina. Sesinde tam kıvamında bir hor görme ifadesi vardı.

“Ben ve arkadaşşımla,” diye cevap verdi genç adam; yakınlarda dolaşan kendisinin daha kısa bir versiyonunu işaret ederek.

Tina, yapmacık bir gülümsemeyle, “Bunun için ödeme yapıyor musun tatlım?” diye sordu. Adam derhal geri adım attı. Tina gülmekten katıldı. Zafer kazanmış gibi, “Onları nasıl defedeceğimizi biliyor muyum ne?” dedi. “Hiçbir erkek para ödemesi gerektiğini düşünmekten hoşlanmaz. Gerçekten zeki olanlar, film yıldızları ve büyük işadamlarıdır. Onlar, iş görmek için bunun tek yol olduğunu bilirler.”

“Sahi mi?”

“Evet, sahi. Bunu sakın unutma. Eğer seni eğiteceksem, beni dinlemeye başlasan iyi olur.”

“Tabii dinleyeceğim,” diye mırıldandı Summer. “Öğrenmek istiyorum. Sahiden istiyorum.”

Herhangi bir şey, eve babasının yanına gitmekten daha iyiydi. Eğer Tina ona öğretmeye hazırsa, şimdiye kadar gördüğü en iyi öğrenci olacaktı.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Lara ne yapacağını biliyordu ve duraklamayacaktı. Herkes onun çok tatlı ve kibar olduğunu düşünüyordu. Ama karar verdiği zaman, bunu değiştirmek için herhangi birinin yapabileceği çok az şey vardı. Yarı yaşamı boyunca bir paspas olmuştu. Ailesinin ölümünden dolayı suçluluk duygusuyla doluydu. Lucy halaya bir hizmetçi gibi hizmet etmişti; Morgan Creedo'ya ise bir köle gibi. Ama sonunda gücünü toplamış ve mesleğini bulmuştu, bunu çelik gibi bir iradeyle gerçekleştirmişti. Bugün artık herşey paramparça olmuş gibiydi. Önce ucuz bir magazin gazetesinin her tarafına yayılmış açık saçık resimler. Sonra da Joey.

Kimse başarısını elinden alamazdı. Korkunç bir eşitsizliğe rağmen elde edilmiş bir başarıydı onunki. Ve bir daha hiç kimse onu kullanamayacaktı.

“Kocanız öldü,” dedi hastabakıcı. Yüzünde, sahte bir sempatiyle karışık, ‘Bu doktorun sorumluluğuna giren bir iş olduğu halde, neden insanlara kötü haberleri ben vermek zorundayım?’ ifadesi vardı. Lara Ann başını salladı. Kötü haberler yeni bir şey değildi onun için. Bunun yanı sıra, Morgan ile olduğu dört yıl boyunca, ondan nefret ederek büyümüştü. Onu Lucy haladan kurtarmaya gelmiş, parlak zırlı şövalye değildi Morgan. Onu hiç öpmemişti, zamanla ufak tefek yetenekleri olan, uyusuk, baskıcı bir zorba olduğu ortaya çıkmıştı.

Neredeyse dört yıldır evliyediler ve Lara Ann hâlâ bakireydi. Çünkü Morgan, Lara Ann'in ona yalnızca dudaklarıyla hizmet etmesini isterdi. Bir keresinde çok sarhoşken, bunun nedenini söylemişti. “Annem, bunu bir kadının orasına sokmanın, erkeği güçsüz düşüreceği konusunda beni uyarmıştı,” demişti utangaç bir sırıtışla. “Onu, bir dişiye servis veren bir aygırdan farklı yapmaz, demişti. Senin içinde boşalırsam; beni sonsuza dek kapana kıştırırsın.”

*Onunla tartışmamıştı. O sıralar yapmasını istediği son şey buydu. Hastabakıcı, Morgan'ın ölümünü bildirdikten sonra doktor görün-
dü. Gençti. Neredeyse bir öğrenciden biraz büyük ve oldukça ciddi.*

Çizelgeyi inceleyerek, "Hafif bir darbe almışsınız," dedi. "Ciddi bir şey değil. Daha doğrusu, evinize gitmenize izin veriyorum."

Lara Ann, hafif bir sesle, "Evim yok," dedi. "Evim'arabanın arkasındaki karavandı. O da gitti."

"Maalesef öyle," dedi doktor. "Hayatta kaldığınız için şanslısınız. Eğer arka koltukta uyumuyör olsaydınız ..."

Başım Morgan'ınla birlikte uçmuş olacaktı, diye düşündü Lara Ann. Darağacı mizahı. Bağışlanmıştı.

"Aileniz var mı?" diye sordu doktor.

Lara Ann hafifçe, "Hayır," diye yanıtladı. "Hiç kimsem yok."

Doktor, boğazını temizleyerek, "Hiç kimse," diye tekrarladı.

"Doğru."

362 Doktor, onun çekici yeşil gözlerine baktı ve kendine hakim olamadan, ne yapacağına karar verinceye kadar, birkaç gün kendi dairesindeki divanı kullanmasını teklif ediverdi.

"Sizinle seks yapmam," dedi Lara Ann.

"Bunu hiç aklıma getirmedim," diye yalan söyledi doktor.

Böylece, sadece kaza anında üzerinde olan elbisesi ve içinde tüm birikiminin -500 dolar- ve Morgan'ın, ona filmlerde rol vermeye hazır olduğunu söylediği yapımcı Elliott Goldenson'ın numarasının bulunduğu çantasıyla, doktorun evine taşındı. Morgan'ın kararına güvenebileceğinden pek emin değildi. Elliott Goldenson ile tanışmamıştı bile. Yine de onu aradı. Bir erkek sekreter, ona Hollywood'da bir adres verdi ve vakit geçirmeden oraya gelmesini, çünkü Bay Goldenson'ın mülakat yaptığını söyledi.

Lara Ann, bunun bir işaret olduğunu düşündü ve olabildiğince çabuk bir şekilde oraya ulaşabilmek için hemen yola çıktı.

Bekleme odasına girdiğinde, yanlış yerde olduğunu anladı. Etrafta gürültülü bir grup sarışın birbirine bağıyordu. Hepsinin ortak olan bir tek şeyi vardı; anormal büyük göğüsleri.

Açık kızıl at kuyruklu genç bir adam, üstü resimlerle dolu büyük bir masanın arkasında oturuyordu.

Onun yanına gitti. "Adım Lara Ann Creedo," dedi. "Telefon ettiğimde bana gelmemi söylemiştiniz. Doğru yerde miyim?"

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Daha yanlış olamazdı, tatlım," dedi.

"Burası değil mi?" diye sordu Lara Ann. Canı sıkılmıştı.

Adam, dudaklarını büzerek, "Sen onun aradığı cins kadınlardan değilsin," dedi. "Neden geldin?"

"Çünkü Bay Goldenson'ın mülakat yaptığını söyledin."

"Biliyorum. Ama sana bu numarayı aramanı hangi sersem söyledi?"

"Kocam."

"Yaa," diyerek bilgiççe başını salladı adam. "Satıcılardan biri."

Lara Ann, masaya eğilerek, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Durma sor."

"Eğer bu rol için uygun değilsem, başka bir rol olabilir mi?"

Adam kısık sesle konuştu. "Tatlım, sen yanlış yerdesin. Bay Goldenson porno filmler yapar. Senin istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

Lara Ann geri çekildi. "Yaa!" dedi. Şaşkındı. "Ama ... kocam ... 363
onda bu numara vardı. Bana mükemmel olacağını söyledi."

"Hımm ... senin yerinde olsaydım kocana bir çift laf ederdim. Her neyse; bu kadar hayâl kırıklığına uğramış gibi durma. Hiç olmazsa, bir yığın pis yaşlı adamın önünde soyunman için içeri göndermedim seni."

"Nasıl olsa yapmazdım."

"Anladığıma göre, şehirde yenisin."

"Evet."

"Bak, güzelim, benim tavsiyem şu: Kendine yasal bir ajans bul ve turlara başla. Yeterince güzel olduğun kesin."

"Yasal bir ajansı nasıl bulacağım?"

"Sarı sayfalara bak. Büyüklerden biri olan ICM'e, William Morris'e git."

"William Morris kim? Sende telefon numarası var mı?"

Adam ellerini çaresizce havaya kaldırdı. "Bu kız tam bir çaylak. William Morris dev gibi bir ajanstır. Sen hiçbir şey bilmez misin?"

"Galiba hayır."

"Sana tavsiyem şu. Kocana git ve seni buraya gönderdiği için kışını ısırsın."

"Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Kocam öldü."

"Aman Tanrım, zırlak bir hikâye! Lütfen, ne yaparsan yap, beni kendine acındırma. Bu boktan işi yapıyorum diye, kendim için yeterince üzülüyorum zaten. Beni işe almalarının tek nedeni kızlara meraklı ol-

madığımı bilmeleri. Kızlar benim tarzım değildir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sen ... eşcinsel misin?"

"Balpeteği, tavşanlar çiftleşir mi?"

Böylece bir dostluk doğmuştu. Adı Tommy idi. Lara Ann, iki gün sonra, doktorun dairesinden ayrılarak Tommy'nin, Sunset Bulvarında bir restoranın üstündeki evine taşındı.

Tommy, Lara Ann için anne, baba ve kardeşti. Ona rehberlik etti; onu korudu; oyunculuk derslerine gönderdi; doğru dürüst bir ajansa tanıttı; doyurdu ve giydirdi; ona her konuda öğüt verdi; karşısına çıkacak ilk fırsatı beklerken, ona bir garsonluk işi buldu ve kimsenin onun saflığından yararlanmaması için önlem aldı.

364

Karşılık olarak Lara Ann de, Tommy AIDS'e yakalanıp yatağa düştüğü zaman, ona haktı ve on ay sonra öldüğünde, cenazesinde ağladı.

Ölümünden bir hafta sonra ilk büyük filmine başladı. Tommy onun yıldız olduğunu görememişti.

Lara, dostu Tommy'i ve birlikte ne kadar eğlendiklerini hatırlayarak, derin derin içini çekti. Tommy'nin ondan alınması haksızlıktı; ama onun ölümü Lara'yı başarıya ulaşmak için çok daha kararlı yapmıştı. Tommy ona sıcaklık, huzur ve hepsinden öte, Hollywood'da kendini nasıl idare edeceği konusunda, doğru rehberlik hizmeti vermişti. Ona çok şey öğretmişti. Ayrıca, bir pisliğe asla tahammül etmemeyi de öğretmişti.

Richard'ı terkettiği günü hatırladı. Onu, penisini birinin ağzına vermişken suç üstü yakalamış olduğu günü. Üstelik Richard hâlâ onun kendisini terketmesine engel olabileceğini sanmıştı. Richard ve onun çecikiliği! Bu bakımdan tıpkı Joey gibiydi. Her ikisinde de, onları kadınlara karşı dayanılmaz kıldığını düşündükleri, aynı erkeksi güç vardı.

Pekâlâ; durum buysa, o da karşı koymayı bilirdi. Joey'i sevmesine rağmen, bir üçkağıtçıyla ilişkisini devam ettirmek istemiyordu. Joey onu kullanmıştı. Bir nişanlı icat etmiş ve onu balık gibi oltaya düşürmüştü. Tanrım! Belki de Lara'nın çok aptal olduğunu düşünüyordu. Aptal ve bir erkek için yanıp tutuşan bir kadın olduğunu. Zavallı, küçük, hedefine ulaşamamış film yıldızı. Arkasından nasıl da gülmüş olmalıydı. Tanrıya şükür, onunla evlenmeden önce öğrenmişti bunları. Yoksa ne büyük bir hata yapmış olacaktı.

Peki şimdi, diye düşündü üzüntüyle, beni saracak ve koruyacak güçlü kolları olmadan ne yapacağım? Bana öylesine inanılmaz zevkler yaşatan ısrarlı dudakları olmadan.

Hakkındaki her şey yalan mıydı? Öğrenmek için hiç uğraşmamıştı. Hiç önemi de yoktu o zaman. Ama artık bildiğine göre; artık önemliydi. *Belki hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemelisin, dedi içindeki ses. Neden? Böylece o da, tıpkı Richard'ın yaptığı gibi, yalanlarla kendini kurtarsın diye mi?*

Hayır. Bu yoldan geçmeyecek kadar uyanıktı.

Cassie gelir gelmez gitmeye hazırdı. Final sahnesini tamamlamış; oyunculara ve ekibe, daha sonra partide görüşmek üzere söz vermiş ve Nikki'den kaçınmayı başarmıştı. Ona güvenebilecek gibi hissetmiyordu kendini.

365

“Kendi arabamı getirdim,” dedi Cassie. Yanakları kızarmıştı. “Düşündüm ki, eğer limuzin firmasını ararsam, millet izimizi rahatça bulabilir.”

“İyi düşünmüşsün Cass,” dedi Lara. Altın sarısı saçlarını bir Laker’s beyzbol şapkasının altına tıktırıp, gözlerini, simsiyah Jackie Kennedy gözlükleriyle gizledi.

Cassie ne olup bittiğini sormak için ölüyordu. Ancak sormadı. Çünkü patronunu, hazır olunca anlatacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Daha önce anlatmazdı.

“Crenshaw'lara ne dedin?” diye sordu Lara. Yan koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı.

Cassie, motoru çalıştırırken, “Hiçbir şey,” diye yanıtladı. “Eğer bir şey bilmelerini istersen, daha sonra kendin ararsın diye düşündüm.”

Lara başıyla onayladı. Hiç olmazsa Cassie'ye her zaman güvenebilirdi.

BÖLÜM ALTMİŞ

Joey itinaıyla, siyah ipek bir Armani gömlek, siyah bir pantolon ve klasik bir Armani blazer giydi. Lara onun siyahlar içinde olmasından hoşlanırdı. Ayrıca çok iddialı olmayan bir giysi ona da uygun geliyordu. Günlük ama ateşli.

Aynada görüntüsüne baktı ve bir yıl önce ne yapmakta olduğunu anımsadı. İyi bir anı değildi; ona uykusuz gecelere mal olmuştu. Tanrıya şükür, geçmişte kalmıştı artık. Bir gün Lara'ya anlatırdı. Daha doğrusu, evlendikleri zaman her şeyi anlatacaktı. Sonunda, güvenilebileceğini bildiği birine tüm ruhunu açacaktı.

Aramamıştı. Demek ki onunla stüdyoda buluşmayı bekliyordu. Anlaşılan, Cassie ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştığını söylemeyi unutmamıştı. Çünkü kahrolası alet hâlâ kapalıydı.

Onu özlemişti. Yalnızca bir gün ayrı kaldıkları düşünülürse, bu oldukça saçmaydı.

O sabah onu kollarının arasına alıp okşayarak, neredeyse orgazm olacak kadar kendinden geçirmiş, “Bu işi sonra bitiririm,” diye şaka yapmıştı.

Lara, kızarmış ve nefes nefese, “Ne zamandan beri iş haline geldi?” diye gülmüştü.

Joey, onu yumuşak davetkâr dudaklarından öperek, “Beklemen gerek,” demişti. “Ama güven bana; beklemene degecek.”

Gülümsemişti Lara. “Bunu biliyorum.”

Sonra yatağın üzerine uzanıp, elleri başının altında, onun giyinmesini seyretmişti.

Öylesine kahredici bir güzeldi ki. Nasıl olup da yaşamını ters çevirmiş ve bu kadar şanslı olabilmmişti?

Lara Ivory. Onun Lara'sı.

Arabasının anahtarlarını komodinden alarak stüdyoya yollandı. Mutlu bir adamdı.

Cassie, Sunset'ten aşağı, Pasifik sahili otoyoluna doğru giderken, hafifçe yağmur yağmaya başladı. Gün boyu radyoda fırtına uyarıları yapmışlardı, ama kötü havanın ilk işaretiydi bu.

Lara gözlerini kapadı. Acaba doğru olanı mı yaptım, diye kendi kendini yiyordu. Joey ile arasındaki aşkın gelişimini düşünürken, bu aşkın tamamen yalanlar üzerine kurulmuş olduğunu farkettti. Bir nişanlı yaratmış, aldığı paradan hiç bahsetmemişti. Madelaine ile yaşadığını söylememiş, aslında ona hiçbir şey anlatmamıştı.

Ama o zaman ... Lara ona ne anlatmıştı ki? Kesinlikle hiçbir şey.

Öyleyse ödeşmişlerdi. Çok eğlenmişlerdi, ama işte o kadar...

Bir süre yol aldıktan sonra, “Yarım saat sonra oradayız,” dedi Cassie.

“Umarım bu yağmur durur. Los Angeles’ta yağmur yağınca insanlar nasıl araba kullanacağını bilmez.”

“Ne kadar uzak olduğunu unutmuşum,” dedi Lara.

“İzole olmak istemiştin.”

Cassie haklıydı. Herkesten ve her şeyden uzakta olmaktan hoşlanıyordu. 367

Özellikle de şimdi.

Arkasına yaslandı. Stresli zamanlarda, sel gibi geri gelen bu karma-karışık anıları silip atmak için ümitsizce uğraşıyordu.

Geçmişinin, kimseye açıklamamış olduğu o kadar çok yanı vardı ki. O kadar çok sır...

Bir gün onları Joey ile paylaşmayı ümit etmişti. Artık olacak gibi değildi.

Bu düşünce onu yıktı.

Nikki olumlu cevap alma umuduyla, “Lara’yı gören var mı?” diye sordu. Ama onun ortaya çıkmasının olanaksız olduğunu biliyordu.

Set işçilerinden biri, “*Doğru ve Gerçek*’te fazlasıyla gördüm,” diyerek yıldı. Nikki ona sert bir bakış attı. Linden’i farkettti ve yanından geçerken onu durdurdu. “Lara geliyor mu?”

Linden omuzlarını silkti. “Bilmiyorum Nikki. Üzgünüm.”

Oyuncularla ekip, dört numaralı platoda toplanmışlardı. Bir rock and roll topluluğu, ellilerin klasiklerini seslendiriyordu. Herkes, ellilerin kıyafetleri ve kabarık saçlarıyla tedirgin görünmemeye çalışıyordu. Elliler teması Mick’in fikriydi. O döneme tutkundu Mick.

Sıksa bacaklarını daha da sıksa gösteren soba borusu jean bir pantolonla, Marlon Brando’nun zayıf günlerini hatırlatan beyaz bir tişört giymişti. On dokuz yaşındaki figuran kızdan, altmış yaşındaki muhasebeciye kadar herkesle dansederek ortalıkta dolaşıp duruyordu.

Nikki'yi dans pistine sürüklerken, "Lara'ya kızdım," dedi. "Burada olması gerekirdi."

Mick kendisini, geniş bir daire çizerek şekilde savururken, "Fotoğraflar yüzünden altüst oldu," diye açıkladı Nikki. "Ben de öyle."

Mick Nikki'nin sözlerini umursamadan, "Her şey bombok oldu," dedi. "Onu ara ve o güzelim film yıldızı kışını kaldırıp buraya gelmesini söyle. Ekip hayal kırıklığına uğradı."

Mick onu her nasılsa bacaklarının arasına kaydırıp, sonra gösterişli bir yay hareketiyle çekerken soluk soluğa kalan Nikki, "Belki onu ararım. Bakalım bir şey yapabilir miyim," dedi

Yüzünde sinirli bir sırıtmayla onları seyreden Aiden'i fark etmişti. Lânet olsun! Onunla alay ediyordu.

368 Mick'in elinden kurtulmayı başarak, "Hoşça kal Mick," dedi. "Dans edecek havada değilim."

Aceleyle Aiden'a doğru yürürken, yapım asistanlarından biri, bir cep telefonuyla yanına geldi. "Bay Weston diye biri Chicago'dan arıyor. Acil olduğunu söylüyor."

Sanki yeterince derdi yokmuş gibi. Telefonu kaptı. "Evet?"

Sheldon'un sesi, o alışılmış, soğukkanlı sese hiç benzemiyordu. Panik içinde, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu.

"O seninle mi?" diye sordu.

"Kim benimle mi?"

"Summer."

"Sen neden bahsediyorsun Sheldon? O seninle beraber. Chicago'da."

"Hayır, gitmiş. Ortadan yok olmuş. Lütfen seninle olduğunu söyle."

"Değil," dedi Nikki. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Burada değil Sheldon. Peki burada değilse, hangi cehennemde?"

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

Kovalamanın heyecanı, Alison Sewell'a her zaman çekici gelmişti. Pek çok film yıldızını birçok nedenle, evlerinin o koca kapısı suratına kapanana kadar takip etmişti. Ancak, izlendiğinden habersiz birini takip etmek çok daha keyifliydi. Bu bir kedi fare oyunuydu. Alison kendini güçlü bir kedi, Lara'yı da zavallı küçük fare olarak görüyordu.

Lara'yı gün boyu izlemişti. Sabah, evden çıkarken peşine düşmüş, sonra çekim platosunun yakınındaki park yerinde oturup, *İntikam*'ın son çekimlerini seyretmişti. Lara'nın karavanı tam görüş alanı içindeydi. Lara gelip giderken, makaralar dolusu film çekmişti. Bayan Ivory altüst olmuş görünüyordu. Öyle de olmalıydı. *Doğru ve Gerçek*, Alison'ın resimlerini onurlandırmıştı. Fotoğrafları birinci sayfadaydı ve sanki bu yeterli değilmiş gibi, içerde de çift sayfalık bir ek vardı.

Bu, Lara Ivory'e, Alison Sewell'le uğraşmak, dostluğunu reddetmek ve onu, adi bir suçlu gibi yargı önüne çıkartmak ne demekmiş öğretecekti. O orospu kendini ne sanıyordu?

Günün geç saatlerinde, Cassie Lara'yı almaya gelince, Alison şaşır-mıştı. Büyük film yıldızı, genellikle şoförünün kullandığı arabasının arka koltuğunda oturur ve eve bu şekilde götürülürdü. Ama bu akşam öyle olmamıştı. Bu akşam, şoförü yolun karşısında, arabanın direksiyonunda oturmuş, bir Frederick Forsyth kitabı okuyordu. Yıldızının başka bir araçla gittiğinin farkında bile değildi.

Hımm ... diye düşündü Alison. Bu işte bir bit yeniği var.

Park yerinden çıktı ve Cassie'nin Saab'ı platodan ayrılırken, arabasıyla peşine takıldı.

Lara için mükemmel bir yardımcı olurdum, diye düşündü Alison. Onu herkesten daha iyi koruyabilirdim. O tek kollu, sersem tanıtımcıdan veya o aptal, yakışıklı erkek arkadaşından kesinlikle daha iyi korurdum. Ona tek gereken benim.

Cassie'nin arabası Sunset'e çıktığında, Alison tam arkasındaydı. Erken saatlerde, set işçilerinden biriyle sohbet etmeyi başarmıştı. Çok tabii davranmıştı; sanki bir hayranıymış gibi. Bu gece kapanış partisi

olacağını ağzından kaçırmıştı adam. Parti, Cassie'nin gittiği yerde, yani sahilde olamazdı.

Alison içinden hafifçe homurdandı. Görevi arabayı takip etmektir. Lara Ivory'nin o arabanın içinde olduğunu bilen tek kişi olduğundan emindi. Etrafta onu rahatsız edecek başka hiç bir fotoğrafçı yoktu. Uğraşmak zorunda kalacağı bir aptal da yoktu.

Alison'ın, onların hepsinden daha akıllı olduğu bir gerçektir. Bunun kanıtı da, son hafta içinde bir servet kazanmış olmasıydı. Artık zengindi ve ne isterse yapabiliyordu. Cyril dayının ömür boyu kazandığından çok daha fazla para kazanmıştı.

Güneşli California'da beklenmedik şekilde bastıran yağmuru silmek için arabanın sileceklerini çalıştırdı. Sonra bir çikolata almak için torpidonun gözüne uzandı.

Ne yazık ki, Bayan Ivory sayesinde artık bir suç kaydı vardı.

Ama dert değildi. Zengindi ve daha da fazla zengin olmayı planlıyordu.

Lara Ivory'nin ölüsünün resimleri ne kadar ederdi acaba?

Güzel bir cesedin resimleri için ne kadar para isteyebilirdi?

BÖLÜM ALTMIŞ İKİ

Tina'yla Summer, kendilerine asılmak isteyen adamların haline gülerек restorandan dönüyorlardı.

“Gülünç köpek sürüsü,” diye küçümsedi Tina. “Artık anladın mı, biriyle çıkıp ücretini almamanın neden aptallık olduğunu? Bu züppeler sadece külotunun içine girmek için fırsat kollar. Para ödeyenler gerçekten erkeğe benzer.”

“Para almamak fahişe olduğumuz anlamına mı geliyor ?” diye sordu 371 Summer. Esnememeye çalışıyordu.

“Fahişe mi?” Tina bir çığlık attı. “Bu ne kadar modası geçmiş bir kelime? Biz servis veren insanlarız. Üstelik de çok pahalı bir servis. Fahişe olmak, hamburger yemek gibidir. Bizim yaptığımız ise, şehrin en kibar restoranında yemeğe çıkmak. Anladın mı?”

“Sanırım,” dedi Summer. Yatağa kıvrılıp uyumak için can atıyordu. Tina taşkın bir havadaydı. “Sana ne yapacağımızı söyleyeyim,” dedi. Hafiften yağmur başladığı için, bir girintiye sığındılar. Summer, yatma zamanı geldiğini ümit ederek, “Ne?” dedi. Tina'nın, restorana çok yakın olan dairesine gelmişlerdi. “Norman'ı arayacağız.”

“Şimdi mi?”

“Tabii. Neden yarına kadar bekleyelim?”

“Yanılmıyorsam, hiçbir şey için acele etmememiz gerektiğini söylemiştin.”

“Acele eden kim? Senin burada olduğunu bile bilmiyor. Bunu ona söylememizin zamanı geldi kesinlikle.”

“Tamam ...” dedi, Summer. Ama emin değildi.

Tina heyecanla, “Büyük paralar isteyeceğim,” dedi. Gözleri parlıyordu. “Ona, senin artık özel müşteriler dışında kimseyle çıkmadığını söyleyeceğim.”

“Ben de dinleyebilir miyim?” diye sordu Summer. Onun sesini duymak için sabırsızlanıyordu.

Tina, numarayı çevirirken, “Tabii. İkinci hattı al,” dedi. Telefon he-

men açıldı. Kısık, seksi bir sesle, “Selâm Norman,” dedi. “Beni hatırladın mı? Tina. Birkaç hafta önce Summer’la, hani şu çıldırdığın muhteşem sarışınla beraber senin oradaydım. Darlene göndermişti bizi. Hatırladın mı?”

“Elbette,” diye yanıtladı Norman. Sesi uyuşturucunun etkisindeydi.

“Sen gerçekten Summer’a tutulmuştun,” diye devam etti Tina. “Darlene’e ne zaman döneceğini sorup duruyordun. Ama ne oldu biliyor musun? Haberler kötü. Summer işi bıraktı. Bu işi yalnızca özel müşteriler için yapacak artık. Şimdi de iyi haber. Sen çok özel oluyorsun.”

“Neden buraya gelmiyorsunuz,” dedi Norman. “İkiniz birden.”

“İyi de ...” dedi Tina, duraksarmış gibi yaptı. “Eğer gelirsek, ödeme-yi doğrudan bize yapmak zorundasın. Darlene’e de tek kelime etmeyeceksin. Çünkü dediğim gibi, Summer artık bu işte değil. Onun için, doğrudan benimle çalışacaksın. Tamam mı?”

“Bunu yapabilirim şirin şey.”

“Haa, bir de nakit olacak ve ücret daha yüksek. Çünkü söylediğim gibi...”

Norman, neşeli bir gülüşle, “Biliyorum, biliyorum ...” diye sözünü kesti. “Arkadaşın işi bıraktı. Öyleyse konuşmayı kes de, şirin kıçlarını-zı kaldırıp buraya gelin.”

“Hemen orada olacağız,” dedi Tina. Telefonu zafer kazanmış gibi sırtarak yerine koydu. “Gördün mü? Kolay lokma.”

Summer, tekrar esneyerek, “Saat onu geçiyor,” dedi. “Ben, uçak yolculuğu ve tüm bu olanlar yüzünden bitkin durumdayım.”

Tina çoktan aynanın karşısına geçmiş, saçlarını fırçalıyordu. “Norman’la âlem yapmak için de çok bitkin misin?”

“Belki yarın olabilir diye düşünüyordum.”

“Bunu dert etme,” dedi Tina. Omuz çantasını alarak elini içine daldırdı ve küçük beyaz bir hap çıkardı. “Al bunu. Seni canlandırır.”

“Nedir bu?”

“Önemli bir şey değil,” dedi. Tekrar çantasına uzandı. “Bak, ben de bir tane alıyorum.”

Summer, bebek gibi görünmek istemediği için, çabucak bu zararsız görünen hapi yuttu.

“Uslu kız,” dedi Tina. “Bu, kendini cidden iyi hissetmeni sağlayacak.”

“Haa ... bir şey daha var,” diye atıldı Summer.

“Evet?”

“Norman’la benim yalnız olmamız gerekmiyor muydu?”

Tina, “Onun, ‘Yalnızca sarışını yolla,’ dediğini farketmedim,” diye, havalı bir karşılık verdi. “İstiyor musun, istemiyor musun?”

Summer başıyla onayladı. Biliyordu ki, Norman onu bir kez görünce, ne kadar özlediğini fark edecek, Tina’yı eve yollayacak, sonra her şey yolunda gidecekti.

Nikki’nin yaptığı ilk iş, Summer’ın orada olup olmadığını kontrol etmek için, Aiden’in, kendisini Malibu’daki eve götürmesini sağlamak oldu.

“Sence Los Angeles’ta mı?” diye sorup duruyordu.

Aiden, “Onu hiç denecek kadar az tanıyorum,” diye yanıtladı. “Ancak gördüğüm kadarıyla, kendine bakabilir.”

“On beş yaşında Aiden.” Nikki öfkelenmişti. “On beş.”

“Ne diyebilirim ki? O senin çocuğun.”

“Eğer burada değilse ne yapacağız?”

“Chicago’da bir kız arkadaşıyla kalıyor olabilir. Senin sabık bunu araştırmış mı?”

“Sheldon’ı tanıyan biri olarak söyleyeyim; her şeyi araştırmıştır. Şu anda uçakta. Onunla tanışmalısın. Gerçekten cins bir heriftir.”

“Bir not bırakmış mı?”

“Hayır. Kâhya, bu sabah okula geç gittiğini ve bazı elbiselerinin de yok olduğunu söylemiş Sheldon’a. Haa, anlaşılan para da kayıp.”

Yolda kayan bir başka arabadan kaçmak için direksiyonu kırarken, “Lanet olsun!” diye söylendi Aiden.

Nikki emniyet kemerini taktı. “Lütfen dikkatli kullan. Oraya varmak istiyorum.”

Aiden, yavaşlayarak, “Erkek arkadaşı var mı?” diye sordu.

“Bildiğim biri yok. Sheldon dün gece onu sinemaya götüren çocukla konuşmuş. Stuart mı ne. Hiçbir şey bilmiyormuş.” Yorgun bir sesle, “Ah Tanrım! Aiden, tek umudum evde olması.”

“Anlamıyorum. Eğer buraya geliyorsa, neden önce aramadı?”

“Nereden bileyim?” dedi Nikki huzursuzca.

“Telâşlanma. Onu bulacaksın.”

“Belki Richard bir şey biliyordur. Summer buradayken yakın gibiydiler sanki.”

“Ara onu.”

Nikki cep telefonunu çıkardı ve Richard'ın numarasını tuşladı. Richard cevap verdiğinde, "Ben Nikki," dedi.

"Neden partide değilsin?" dedi Richard. "Ben şimdi oraya gidiyorum. Lara uğramamı söyledi."

"Neden uğramamı söylesin?" dedi Nikki. Kendine engel olamamıştı.

Richard, onu iğnelemek amacıyla, "Sanırım beni görmek istiyor," diye yanıtladı.

"Şansın yok Richard. Lara orada değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Orada yok; tamam mı?"

"Orospuluğun âlemi yok."

Ona saldırmasına fırsat vermedi Nikki. Başka bir zaman; şimdi de-

374 ğil. "Sheldon, Chicago'dan aradı," dedi acıyla. "Summer kayıp."

"Kayıp demekle ne kastediyorsun?"

"Oldukça açık, değil mi? Kaçmış; firar etmiş."

"Yaa ... benden ne istiyorsun?"

"İlgin için teşekkürler Richard."

"Hayır, kastettiğim, eğer yapabileceğim bir şey ..."

"Nereye gidebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır."

"Seni aramadı mı?"

"Ararsa sana haber veririm."

"Ben yoldayım; Malibu'ya gidiyorum. Orada olabilir."

"O zaman herhalde, daha sonra seni görmeyeceğim."

"Kimseyi göreceğin yok. Sana söyledim; Lara partide değil."

"Nerede peki?"

"Nereden bileyim? Eğer bir şey duyarsan beni ara." Nikki bağlantıyı kesti ve tırnaklarını yemeye başladı. Yalnızca aşırı stres altındayken başvurduğu kötü bir alışkanlıktı bu. "Öyle soğuk bir orospu çocuğu ki," dedi. "Bütün derdi Lara'yı görmek."

"Onunla neden evlendin Nik? Sheldon'la niye evlenmiştin? Her ikisi de bombok herifler."

Nikki, alaycı, "Evet, biliyorum," dedi. "Senin gibi bir bağımlıyla daha iyi olabilirdim; doğru mu?"

"Bu hiç de kibarca değil," dedi Aiden. Sanki onun böyle bir edepsizlik yapacağına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. "Kendimi topluyorum. Bir şekilde bana yardımcı olursun diye umuyordum."

“Şu anda kimseye yardım edemem. Kafam karmakarışık.”

Aiden, “Sakin ol,” dedi yatıştırıcı bir ifadeyle. “Belki de Summer evde oturmuş seni bekliyordur.”

Nikki’nin telefonu Richard’ı kızdırmıştı. Lara’yı göremeyeceğini söylerken sesindeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Hiçbir şey bildiği yoktu. Sadece Lara’yı görmekle kalmayacak, Nikki’yi boşayacak ve yapması gerekeni yapıp, Lara’ya geri dönecekti.

Lara’yı herkesten iyi tanıyordu. Joey sahnedan çekilince, Lara yalnız ve kırılgan bir hale gelecekti. Ve o, Richard Barry, onu teselli etmek için yanında olacaktı.

Kimse ne olduğunu anlayamadan, tekrar evleneceklerdi.

Evet. Aynen bunlar olacaktı; Nikki hoşlansın veya hoşlanmasın.

“Sanırım beni hâlâ seviyordur,” dedi Summer. Çabucak bir duş almış ve Tina’nın kısıcık elbiselerinden birini giymişti. Şimdi, Norman Barton’ın devamlı kaldığı otel suite’ine çıkan asansörün içindeydiler. “Elbette seni hâlâ seviyor,” dedi Tina. Daha da dekolte olsun diye streç, askısız üstünü ayarladı. “Darlene’in dediğine göre, devamlı seni soruyormuş.”

“En azından bu iyi haber,” dedi Summer. Hafifçe titriyordu. Bunun, sinirden mi, klimalı asansörden mi, yoksa Tina’nın alması için zorladığı haptan mı ileri geldiğinden pek emin değildi. “Onu tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım.”

“Küçük Bayan Romantik,” diye dalga geçti Tina. “Bu gerçek aşk olmalı!”

“Sanırım öyle,” diye kıkırdadı Summer.

Norman suite’nin kapısını kendi açmadı. Bu kez bir kız açtı. Baştan çıkarıcı bir tebessümü ve kash bir vücudu olan, çok güzel, siyahî bir kız. Tina hemen Summer’ı dürttü. “Aman Tanrım!” diye fısıldadı. “Bu Cluny. O çok ünlü model.”

Cluny, pırıltılı bir gülümsemeyle, “Selâm kızlar,” dedi. “İçeri gelin; partiye katılın.”

Summer’ın herhangi bir partiye katılmaya niyeti yoktu. Onu Norman’ı görmek ilgilendiriyordu yalnızca.

“Elbette!” dedi Tina. “Bu Summer, ben Tina, sen de Cluny’sin; seni tanıdım. Çok güzelsin.”

Cluny’nin büyük dolgun dudakları ve çekici, kedi gibi gözleri vardı. “Ah! teşekkür ederim hayatım,” dedi ve Tina’nın kolunu yakaladı. “Benim yeni en iyi arkadaşım olabilirsin.”

Odaya girdiler. Her yerde kızlar vardı ve Norman görünürlerde yoktu. Cluny, boğulur gibi bir gülüşle, “Beyefendi yatak odasında,” dedi. “Birazdan çıkar. Bu arada siz elbiselerinizi çıkarın. Rahat edin.”

Divanlarda ve yerde oturan kızların büyük çoğunluğu yarı çıplaktı. Summer dehşete düşmüştü. Bu hiç de onun beklediği gibi bir şey değildi. “Neler oluyor?” diye fısıldadı Tina’ya.

“Bana bir seks âlemi gibi geliyor,” dedi Tina. Pek şaşırmamıştı.

“Beni görmek istediğini sanıyordum,” dedi Summer üzüntülü.

“Anlaşılan düzinelerce başka kızla beraber görmek istemiş.”

“Ben eve gidiyorum,” dedi Summer. Derin bir hayâl kırıklığı içindeydi.

“Bebek gibi davranma,” diye azarladı Tina. “Sen Chicago’dayken onun ne yaptığını sanıyordun? Oturup senin için üzüldüğünü mü? Şimdi buradayız; eğlenceye katılalım.”

“Ben kalmıyorum,” dedi Summer inatla.

“En azından ne diyecek bir bak,” dedi Tina. “Biz geldik; ödeme yapması gerek.”

Summer, ağlamaklı, “Hiç bir şeyimi çıkartmıyorum,” dedi.

“Mecbur değilsin,” dedi Tina. Onu divanların birine doğru götürdü, bir ucuna sıkışıp oturdular. Yanlarında, camlı sehpanın üzerinden kokanın çeken, kısa boylu, koca memeli, kızıl saçlı biri vardı. Kızılkafe, dostça bir gülümsemeyle, “Biraz ister misiniz?” diye sordu. “Bedava.”

“Tabii,” diye cevap verdi Tina katılımcı bir havada.

Tina küçük bir kamış alarak beyaz tozu çekmeye başladığında, “Ne yapıyorsun?” diye tısladı Summer.

Tina, “Küçük bir fırt alıyorum,” diye fısıldadı. “Niye sen de aynı şeyi yapmıyorsun? Çok gerginsin.”

“Burada kalmak istemiyorum.” diye inledi Summer. “Gerçekten istemiyorum.”

Tina hışımla, “Of, Tanrı aşkına, kes zırıldanmayı,” dedi. “Sen söyledin onu görmek için sabırsızlandığını.”

“Bu şekilde değil.”

Birkaç dakika sonra Norman yatak odasından çıktı. Üzerinde, kırmızı çizgili bir şorttan başka bir şey yoktu. Yüzünde, sanki bir bok yemişi gibi, geniş bir sırıtma, iki kolunda da birer kız vardı; tamamen çıplak. “Cluny!” diye seslendi. “Bana daha fazla para lazım!”

Cluny, omuz çantasını karıştırıp bir deste yüz dolarlık banknot çıkardı.

rarak, “Tatlım,” diye karşılık verdi. “Bu gece hiçbir şey hızını kesemiyor.”

Summer ayağa fırladı. “Bu kadar yeter,” dedi. “Suyu çıktı. Ben buradan gidiyorum.”

“Saçmalama,” diye sinirlendi Tina.

“Bana anahtarı ver.”

“Ne anahtarı?”

“Dairenin anahtarını. Ben eve gidiyorum.”

“Eğer beni bırakıp gidiyorsan, benim yerime gitmeyi de aklından çıkarabilirsin.”

“Çok teşekkürler.”

“Hey Norman,” dedi Cluny. “Tekrar kaybolmadan önce şu tatlılara bir göz at. İki sulu küçük taze et. Ben gözüme sarışın bebeği kestirdim. Onu alabilir miyim? Lütfen? Haa...lütfen?” 377

“Tümüyle senindir bebek,” dedi Norman. Summer’ın olduğu tarafa bakmamıştı bile. Herhangi bir şeye dikkatini veremeyecek kadar uyumuştı.

Summer kalktı. Öfkeyle kapıya yönelerek, “Ben gittim,” dedi.

Tina, arkasından, “O zaman kendi başınasın,” diye bağırdı.

“Güzel,” dedi Summer. Gözyaşları, göz kapaklarını yakıyordu. “Eşyalarımı yarın alırım.”

Hızla odadan çıktı. Hayâl kırıklığına uğramıştı. Norman onu fark etmemişti bile.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Radyoda, Marvin Gay'e saygı programı vardı. Joey stüdyoya kadar, yol boyunca bu eski soul şarkıcısını dinledi. Müzik onu rahatlatmıştı. Marvin Gaye'in kesinlikle kendine özgü bir stili vardı. İnanılmaz sesi için bir şey söylemek bile gereksizdi.

378 Küçükken, annesinin sık sık Otis Redding ve Teddy Pendergrass'ın bantlarını çaldığını anımsadı. Soul müziğe çok meraklıydı. Ah evet, Adelaide bir yığın şeye meraklıydı.

Bir an için annesini gözünün önüne getirdi. Onu, oturma odalarında dans ederken canlandırdı hayâlinde. Siyah kıvrırcık saçları, kara gözleri ve şaşırtıcı geniş gülümsemesi ile öylesine çarpıcı bir güzeldi ki. Bakışlarını annesinden miras almıştı. Tanrım, o bir güzellik abidesiydi.

Seslendirme sahnesinin önündeki park yerine girerken, çalan müziğin bangirtisini duyabiliyordu. Bill Haley ve Comets'den 'Rock Around the Clock'. Aman Tanrım, unutmıştu. Bu bir elliler partisiydi ve onun da bir çeşit rock 'n' roll kılığı içinde olması lâzımdı. Eh, ne fark ederdi ki? Muhtemelen, sadece kısa bir süre kalacaklardı. Sonra Lara'yı eve götürecek ve yarın Tahiti'ye, tümüyle yeni bir yaşama doğru yola çıkacaklardı.

Terli ve gürültülü kalabalığın içine daldı. Birkaç ses teknisyenini selâmlamak için durdu. Makyöze ve kuaföre gülümsedi. Sonra Lara'yı bulmak için etrafa bakınmaya başladı.

Asistanlardan birine, "Lara'yı gördün mü?" diye sordu.

Kız omzunu silkti. "Görmedim."

Yönetmen yardımcılardan birinin yanına gitti. "Lara buralarda mı?"

"Burada olduğunu sanmıyorum Joey."

"Ya Nikki?"

"Bir süre önce Mick'le dans ederken gördüm."

"Teşekkürler," dedi Joey. Dans pistinin kenarında dolaşıp sonunda, kolu güzel figüran kızlardan birinin belinde, pistten dışarı sürüklenen Mick'in dikkatini çekmeyi başardı.

Mick, ayakları üzerinde sallanarak, "Hey! Joey bu! Adamım!" dedi. "Nasıl gidiyor? Değersiz hayatının aşkı nerede? Seni şanslı serseri."

“Ben de tam sana sormak üzereydim,” dedi Joey.

Mick, gözlüklerini kaldırarak, “Güzel Lara’yı görmedim,” dedi. “Sanırım hâlâ o fotoğraflar yüzünden kızgın.”

“Ne fotoğrafları?”

“Aman be adam. *Doğru ve Gerçek*’i görmediğini mi söylemek istiyorsun? Herkesin favori haftalık magazin dergisi. Lara şehri ayağa kaldırdı. Git Linden’e sor; barın orada.”

Joey, Linden’in yanına gitti. Kaşlarını çatarak, “Şu fotoğraf dalgası nedir?” diye sordu.

“Bilmiyor musun?” dedi Linden.

“Hayır, lanet olsun. Bilmiyorum,” dedi Joey. Öfkelenmeye başlıyordu.

“Bazı ... off ... Lara’ya ait talihsiz fotoğraflar *Doğru ve Gerçek*’te yayımlandı,” dedi Linden. “Biri, tecavüz sahnesinin gizlice fotoğraflarını çekmiş. Çok açık saçık şeyler. Lara’nın morali çok bozuk.”

“Tanrı aşkına!” dedi Joey. “Bu nasıl oldu?”

“Herkes bunu öğrenmek istiyor.”

“Onun için de Lara eve gitti; doğru mu?”

“Öyle olduğunu sanıyorum,” dedi Linden. “Bu gece burada görünmeyeceğinden eminim.”

“Nikki bundan haberdar mı?”

“O da altüst oldu.”

“Ne boktan iş bu?”

“Böyle bir şey olduğu için üzgünüm.”

“Umarım öylesindir,” diye mırıldandı Joey. Aceleyle Mercedes’e gidip telefonu alarak evi aradı. Telefonu Bayan Crenshaw açtı. “Lara henüz dönmedi mi?” diye sordu Joey.

“Hayır Bay Joey.”

“Geldiğinde, ona yolda olduğumu söyle.”

Cassie, Pasifik Sahili otoyolundan, terkedilmiş çamurlu bir yola sap-
tığında, yağmur da şiddetini artırmıştı. “Neredeyse geldik,” dedi. “Anah-
tar sende mi?”

“Hayır sende,” diye yanıtladı Lara. Hâlâ bir çeşit bunalım içindeydi.

Cassie yavaşlayarak, “Hayır bende yok,” diye cevap verdi.

“Neden yok?” diye sordu Lara. Öfkelenmişti.

“Çünkü bana hiç kimse vermedi de ondan. Buraya geldiğimizi söyleyince sende sandım.”

“Ne bok yiyeceğiz şimdi?” diye bağırdı Lara.

Cassie, onun gerçekten altüst olduğunu anlamıştı. Çünkü Lara nadi-ren küfredirdi. “Geri döneyim mi?” diye sordu.

Lara, kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Nasılsa bir şekilde içeri gire-riz. Belki de kilitli olmayan bir pencere veya kapı vardır. Ne de olsa orada kimse yaşamıyor.”

“Bana sorarsan, bu gecelik bir otelde kalalım, yarın emlakçıdan anah-tarları isteriz.”

“Artık geldik,” dedi Lara. “Anahtarımızın olmaması sorunlarımın en küçüğü.”

“Patron sensin,” diye iç geçirdi Cassie. Şiddetli yağmur, ışksız yol ve ilerdeki boş ev yüzünden zıvanadan çıkmıştı. Zaten Lara o evi aldı-ğında çok şaşırmıştı. Hatta Lara kiraladığı zaman bile pek hoşuna git-memişti. Ev çok uzaktı ve oldukça kasvetliydi. Hamptons’daki evin sevimliliğinden eser yoktu burada.

Saab, yoldaki bir tümseğe çarptı. “Tek bir şey bile göremiyorum,” diye şikâyet etti Cassie ve uzun farlarını yaktı.

Lara içinden, Cassie’nin vırvırı kesmesini diledi. Kimsenin şikâyet-lerini kaldıracak halde değildi. Yıldız olmanın avantajlarından biri, hiç-bir şeyi yapmak zorunda olmamaktı. O, atla dediğinde, insanların yap-ması gereken şey atlamaktı. Onun için kapa çeneni Cas. Hoşuna gitse de gitmese de, kalıyoruz.

Joey’in, onun kayıp olduğunu fark edip, etmediğini merak etti. Geri dönmeyeceğini anlaması biraz zaman alacaktı. Birkaç gün sonra, evin-den çıkması için avukatına arattıracaktı onu. Bu iş bu kadardı.

Büyük demir bahçe kapsı açıldı. “Güzel,” dedi Cassie. Virajı alır-ken, arabasının lastikleri, yoğun çamur ve çakıl taşları yüzünden çatır-dıyordu. “Güvenlik denen şeyden hiç haberleri yok, anlaşılan.”

“Bu iyi bir işaret,” dedi Lara. “İçeri girmek için güçlük çekmeyece-ğiz demektir.”

“Çok güven verici!” Cassie içini çekti. Açlıktan bayılmak üzereydi. “Geceyi burada geçirmek için sabırsızlanıyorum.”

Joey, Mercedes’i bir 7-Eleven mağazasının önüne çekip içeri koştu. Bir *Doğru ve Gerçek* aldı ve gözlerine inanamayarak, birinci sayfadaki açık saçık fotoğraflara baktı. Tanrım! O güzelim Lara’ya ne yapmışlar-dı? Onun mahremiyetine ne kadar düşkün olduğunu, ününü ne kadar

titizlikle koruduğunu biliyordu. Bu iğrenç resimler onu deliye döndürmek için yeterliydi.

Parayı fırlatarak, yıldırım gibi arabaya döndü. Bütün suç Nikki'nindi. Bunu, büyük olasılıkla, kahrolası filminin tanıtımı için ayarlamıştı.

Motoru çalıştırdı ve hızla yola koyuldu. Lara neden onu aramamıştı? Herhalde, kafası çok karışık.

Onu ne kadar çabuk bulsa, o kadar iyi olacaktı.

Oyuna getirilmenin, insan ruhunu nasıl tahrip ettiğini, kimse ondan iyi bilemezdi.

“Çok acil paraya ihtiyacım var Joey.” Böyle demişti güzel Adelaide; annesi. Her zaman bir şeyler isterdi.

Adelaide, Joey'nin babasıyla tanıştığında 17 yaşındaydı. Pete Lorenzo ise, bu güzel genç kıızı hamile bıraktığında 60 yaşında olan, önemsiz, ukalânın tekiydi. İki yıl sonra onunla evlenmişti. Yaşlanıyordu; kendisine bakacak biriyle evlenmenin zamanıydı artık.

Yalnız, Adelaide onun istediği kadın değildi. Adelaide'in kendinden başka birine bakmaya hiç niyeti yoktu. Pete'i tavlarken tavlama, Joey'e bakmak için bir bakıcı tuttu ve nereye giderse gitsin, kocasına eşlik etmeye başladı. Takıntılı, yarış sahaları, boks maçları, poker oyunları ve bilardo salonlarıydı. Adamın attığı her adımda Adelaide de yanındaydı.

Bir hafta sonra, üç yaşındaki Joey'i beraberlerinde Vegas'a götürdüler.

Onlar zar atarken, Joey otelin yüzme havuzunda neredeyse boğuluyordu. Bir başka kez, Atlantic City'de, çocuğu bir otel odasında bıraktılar; çıkan yangında az kalsın ölüyordu. Cehennem gibi bir çocukluktu. Ne annesinin, ne de babasının ona ayıracak vakti vardı.

On yaşına geldiğinde, babası yetmişindeydi ve yorulmuştu. Adelaide 27 yaşındaydı ve karşısına çıkan her yakışıklı serseriyle yatıyordu. Pete şikâyet ettiğinde, Adelaide yüzüne gülüyordu. Pete Lorenzo gücünü kaybetmişti. Adelaide'i kontrol etmek için çok yaşlıydı; kadın da kontrol edilmek için fazlasıyla çılgın.

Joey içine kapanık bir çocuktü. Bunların hepsini izledi. Güzel annesine tapıyordu. Ancak çok geçmeden, onun güvenilmez olduğunu anladı. Bu yüzden, tüm kadınların da aynı olduğuna hükmetti.

On sekiz yaşına geldiğinde, babası yarış alanında ağır bir kalp krizi

geçirdi ve oracıkta öldü. Bundan sonra Adelaide'in peş peşe eve aldığı bir dizi erkek arkadaşıyla birlikte yaşadılar. Her biri, bir öncekinden daha berbattı. Haytalara ve kalitesiz adamlara düşküncü Adelaide. Sahtekâr erkeklere ve dolandırıcılara. Çok fazla içmeye ve büyük kumar oynamaya başlamıştı.

Joey, annesinin aptal erkek arkadaşlarından birini dövmeden uzaklaşmaya karar vererek evden ayrıldı. Değişik işlerde çalıştı; komilik, garsonluk, araba tamirciliği, limuzin şöförlüğü yaptı. Ve her hafta başka bir kızla birlikte oldu. Kızlar ona deli oluyordu; çünkü çok yakışıklıydı. Ancak, hiçbir kızın yakınlaşmaya yetecek kadar uzun süre etrafında olmasına asla izin vermedi.

382 Bir süre sonra önemli bir adım attı ve New York'a taşındı; taşınır taşınmaz da oyunculuk mikrobuna bulaştı. Bir gün Madelaine Francis'in bürosuna gitti. İşte karşısında büyük bir fırsat, etkili bir ajans duruyordu.

Madelaine ona birkaç büyük filmde rol bulmuştu ve her şey yolunda gider gibi görünüyordu. Ta ki annesinden gelen o telefona kadar.

"Hiç param yok anne," diye açıkladı Joey. Böyle konuştuğu halde suçluluk duygusunu engelleyemiyordu. "Yalnızca iki rolüm var. Daha fazlasını bulunca, sana yüklüce bir miktar yollarım."

"Anlamadın," diye cevap vermişti annesi. Sarhoştı ve sesinin tonu hiç de dostça değildi. "Bu kez farklı. Bu kez bir ölüm kalım meselesi."

Joey, "Danny yok mu?" diye sordu. O sıralardaki dostunu kastediyordu. "Onun sana yardım etmesini sağla."

Adelaide, "Danny ödleğ aylağın teki," diye tısladı. "Hiçbir boka yardım edemez. On bine ihtiyacım var. Yoksa beni öldürecekler Joey. Beni öldürecekler."

"Sen delisin anne."

"Bana yardım et. Doğru söylüyorum."

Ne yapacağını bilmiyordu. Adelaide'i seviyordu, ama kumar oynamaktan asla vazgeçmeyecek kaşarlanmış bir kumarbazdı annesi. Şimdi gelmiş, ondan borçlarını ödemesini istiyordu.

Lânet olsun. On bin papeli nereden toparlayabilirdi? Araya mesafe koymaya, kendine yeni bir yaşam kurmaya çalışmıştı. Onun için, kendinden hemen hemen 30 yaş büyük bir kadınla yaşıyordu. Sonunda akıllanmış ve ona biraz iyilik yapabilecek birini bulmuştu. Madelaine iyiydi. Onu, vaatlerde bulunması için zorlamıyordu; yapışkanlıkları ve kü-

çük hesaplarıyla onu deli eden genç kadınlara benzemiyordu. Ayrıca o kadınların hiçbiri annesi kadar güzel olmamıştı. Başı böylesine cehen-nemî belâda olan o dünya güzeli annesi kadar.

Ertesi gün annesini aradı. "Para bulamıyorum," dedi.

"O zaman zavallı anneciğine veda öpücüğü verebilirsin."

"Bu dramatik saçmalıkla benim elimi kolumu bağlama anne."

Adelaide, sesi sertleşerek, "Sana söyledim," dedi. "Parayı denkleştiremezsen, öleceğim."

Joey bu sorunla bir türlü başa çıkamadı. Madelaine, dairesinde nakit bulunduruyordu. Ondan borç isteyebilir miydi? Hayır, yüz vermezdi.

O zaman, habersizce alsa ne olurdu? Son kez Adelaide'in kurtulmasına yardım eder, sonra döner ve her şeyi Madelaine'e açıklardı.

Evet, annesini kurtarmanın tek yolu buydu. Madelaine anlayacaktı.

Ertesi gün, Madelaine bürosuna gitmek için çıkar çıkmaz, kasasını açtı. Bunu yaparken kendini kötü hissediyordu; ancak başka çaresi var mıydı?

Kasada istiflenmiş 7000 dolar buldu. Yeterli değildi; ama hepsini aldı.

Adelaide kumardan vazgeçmeliydi. Borcunu ödeyip son kez kurtaracaktı onu.

Bir arabanın avaz avaz korna çalmasıyla Joey'i yerinden zıplattı. Dikkatsiz davrandığını fark etti; hemen direksiyonu çevirdi. Neredeyse savruluyordu. Diğer şoförün parmak işaretine aldırmadı bile.

Lara'nın ona her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Acele eve gitmeliydi.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

Summer, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, Norman Barton'ın oteli önünde dikilirken, gidecek hiçbir yerinin olmadığını düşünüyordu.

Çok iyi bir arkadaş olduğunu sandığı Tina, ona harika bir kazık atmıştı. İyi. Zaten Tina ile arkadaş olmak istemiyordu; hele kokain almaya meraklıysa, hiç. Esrar içmek neyse; ama kokaine alışmak belâdan başka bir şey getirmezdi.

Otelin girişinde, kısacık mini elbisesi içinde, titreyerek dolaşıyordu. Genç, üniformalı bir kapıcı, "Sana bir taksi çağırabilir miyim?" diye sordu.

Summer başını sallayarak, "Hayır teşekkürler," dedi.

Kapıcı daha yakınına sokularak, "Sen Norman Barton'ın partisindeki kızlardan biri misin?" diye sordu.

Summer, soğuk bir bakışla onu dondurarak, "Anlamadım," dedi. "Otelde ailemle birlikte kalıyorum."

Kapıcı geri adım atarak, "Özür dilerim Bayan," dedi.

Bir limuzin kaldırıma yanaştı ve Summer şaşkınlıkla, ünlü film yıldızı Johnny Romano'nun indiğini gördü. Üç kızla beraber olduğu halde, Summer'a anlamlı bir bakış atmış ve hafifçe göz kırparak, "Selâm piliç," demişti yanından geçerken.

Bütün bu aptal film yıldızlarının nesi vardı? Bir kız onlara yetmiyor muydu? Anlaşılan yetmiyordu.

Limuzin şoförüne bir göz atmaya çalıştı. Eğer Jed ise kurtulmuş olacaktı. Ama hayır, Jed değildi. Biraz yammru yumru, yaşlı bir zenci-ydi. Jed'in telefon numarasını hatırlayamaması çok sinir bozucuydu.

İçini çekti. Başının dönmesinin yanında, direncinin azaldığını ve hayâl kırıklığına uğradığını hissediyordu. Tina'nın alması için zorladığı hapın içinde Tanrı bilir ne vardı? Norman ona aramasını söylemişti; onu tekrar görmek istediğinde ısrar etmişti; Summer'ın onunla beraber bir gelecek için hayâller kurmasına neden olmuştu. Şimdi de kokain-

man bir züppeden başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Eh, daha da fazla kendini kaptırmadan bunu anlamıştı hiç değilse.

Yine titremeye başladı ve kollarını gövdesine doladı. Ne yapacaktı? Yatacak yeri yurdu olmadan, Los Angeles'ta yapayalnızdı. Eşyaları da -parası dahil- Tina'daydı.

Genç kapıcı tekrar yanına gelerek, "Seninkiler nerede?" diye sordu. "Senin dışarıda olduğunu biliyorlar mı?"

Kaba bir tavırla, "Sen kendi işinle ilgilensene," dedi.

Kapıcı sözü ağzına tıkadı, "Prensesle konuştuğum için bağışlayın."

Summer, "Seni şikâyet edebilirdim," dedi büyük bir yüreklilikle.

"Hiç durma, Bu işi kaybetmek keyfimi mi kaçırır sanıyorsun?"

"Eğer bilmek zorundaysan," dedi Summer, "ailemle kavga ettim."

"Bu şehirde öyle kendi başına dolaşmamalısın," dedi kapıcı. "Hele 385
senin gibi bir kız hiç dolaşmamalı. Bir saate kadar paydos ediyorum. Eğer kafeye gidip beklemek istersen, seni gideceğin yere götürürüm."

Summer, "Gideceğim herhangi bir yer yok," diye itiraf etti.

"Benim evimde kalabilirsin."

"Daha neler."

Kapıcı güldü. "Çılgın bir tecavüzçü gibi mi görünüyorum?"

Summer ona tekrar baktı. Alışılacaktı anlamda yakışıklı değildi. Dişlek ve dik saçlı bir Tom Cruise'a benziyordu. Norman Barton değildi. Ama başka seçeneği var mıydı ki? "Herhalde işten atılmış bir oyuncun sen," diyerek içini çekti.

"Yanlış," diye yanıtladı kapıcı. "Ben sanatçuyum, bu işi kiramı çıkartmak için yapıyorum."

Summer pek inanmayarak, "Nasıl bir sanatçı?" diye sordu.

"Portre yaparım. Doğrusunu istersen, senin resmini yapmak oldukça hoşuma gider."

"Çıplak sanırım."

"Teklif mi ediyorsun?"

Summer, "Kaybol!" diye, homurdandı.

"Bu gece benim evimde kamp kuruyor musun, kurmuyor musun?"

Başka bir çaresi yoktu ki. "Pekala."

Kapıcı başını salladı. "Bir saat sonra kafede buluşuruz."

"Belki Mick bir şey biliyordur," dedi Nikki. Neredeyse ağlamak üzereydi. "Nerede oturuyor?"

“Sakin ol,” dedi Aiden. “Mick’i tanıyan biri olarak söyleyeyim; partiden ayrılmış; kulüp kulüp dolaşıyordur. Telesekreterine mesaj bırak.”

“Burada hiçbir şey yapmadan oturamam. O benim çocuğum; tek başına bir yerlerde.”

“Bak Nik, sana saygı duyuyorum ama, düşünceli anne yaklaşımını benimsemekte biraz geç kaldın gibi geliyor bana, öyle değil mi?”

“İyi bir anne olmadığımı mı söylüyorsun?”

“Sen ne diyorsun?”

“Biliyorum; ona daha fazla ilgi gösterebilirdim. Ama Sheldon’la kalmak isteyince, sanırım duygularım incindi.”

“O bir çocuktuk; onu terkettin. Onun da kızgın olabileceğini düşündün mü hiç?”

386 “Richard sıçan kıcı kadar bile ilgilenmedi, böylesine soğuk bir orospu çocuğu olabilir mi?”

“Hey, programa uy, Richard’ın kendi gündemi var.”

“Lara’ya gitmiş olabilir.”

“Onu ara.”

“Şu anda aramız kesinlikle iyi değil.”

“Yine de ara.”

Nikki, “Haklısın,” dedi ve Lara’nın evini aradı.

Bayan Crenshaw kimsenin evde olmadığını söyledi.

“Sheldon buraya havalimanından mı geliyor?” diye sordu Aiden.

“Evet. Sonra polisi arayacağız.”

“Daha aramamış mı?”

“Anlaşılan, kayıp birini rapor etmeden önce 48 saat beklemen gerekiyor.”

“Summer’ın yaşı küçük. Bu bir ayrıcalık yaratmıyor mu?”

“Bilmiyorum. Sheldon’la konuşmam gerek.”

“Hey.” Uzun, ince kollarını açtı. “Buraya gel. Kucaklanmaya ihtiyacın var.”

“Şimdi sırası değil.”

“Kucaklamak dedim; başka bir şey değil.”

Ona sarılmasına izin verdi Nikki. Haklıydı; sevgi ve şefkate dehşetli ihtiyacı vardı. “Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?”

Aiden acı bir gülüşle, “Çünkü ben her yere gittim ve döndüm,” dedi. “Eğer senin yerinde ben olsaydım, şu anda belki de insanoğlunun bildiği tüm uyuşturucuları alıyor olabilirdim. Bununla başatmemin hiç baş-

ka bir yolu yok. Sen harika gidiyorsun Nik. Sadece dayan; onu bulacağız.”

Summer, üniformasız daha da sevimli görünen genç kapıcıya bakarak, “Seninle gelmeden önce adını söyleyen iyi olur,” dedi. Eğer kendini bu kadar hasta ve sersemlemiş hissetmeseydi, belki bu yeni serüven-den zevk bile alabilirdi.

“Sam,” dedi. “Sen...”

“Summer.”

“Summer ve Sam. Ne ekip ama!”

“Sana güvenebileceğimden emin misin Sam?”

Sam güldü ve Summer’ın koluna girdi. “Başka çaren var mı? Ya ben, ya da sokaklar; doğru mu? Sanırım bana güvenmek zorundasın.”

387

Kulaklarında bu sözler çınlayan Summer, hiç tanımadığı çocukla otelden ayrıldı.

BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ

388

Alison Sewell sık sık, ünlü olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdi. Steysin vagonunun farlarını yakmış, toprak yolda Lara'nın arabasını takip ederken, dünyaca ünlü olmanın getireceklerini düşünmeden edemedi. Charles Manson ve işbirlikçileri, bir başkan kadar ünlü olmuşlardı. John Hinckley, Başkana suikast girişiminden dolayı herkesin tanıdığı bir isimdi. Robert Bardo, Rebecca Schaefer'i öldürerek dünya manşetlerine çıkmıştı. Mark Chapman da New York'ta Dakota'nın önünde beklemiş ve John Lennon'u vurarak öldürmüştü.

Bu hareketleri nedeniyle, bu adamlar tarihe geçeceklerdi. Bunlar birer aziz olmuştu. *Times* ve *Newsweek*'in kapaklarında yer almışlardı. Sürekli haklarında yazılar yazılmıştı. Hapishane hücrelerinde onlarla söyleşiler yapılmış, itibar görmüş ve alkışlanmışlardı. Herkes adlarını biliyordu. Herhangi bir film yıldızı kadar ünlüydüler.

Alison'ın aklına, onun da ünlü olabileceği geldi. Neden olmasını ki? Sonsuza kadar bir hiç olarak kalmak zorunda mıydı? Orada burada itilip kakılarak, pislikmiş muamelesi görmek zorunda mıydı? Hayır. Bu konuda bir şeyler yapabiliirdi.

Bunu yaparsa Cyril dayı onunla öyle gururlanırdı ki. Ya yıllar boyunca yan yana çalışmış olduğu öteki beyinsizler? Artık onun resimlerini çekmek için birbirlerini yiyeceklerdi.

Bu düşünceyle yüzüne bir gülümseme yayıldı. Alison Sewell, *Newsweek*'in kapagında. Böyle bir kapak için, epeyce insafsız bir şey yapmalıydı.

Lara Ivory'i öldürmek yeterince insafsız olur muydu?

Aşk ve nefret arasında çok ince bir çizgi vardır. Alison Sewell bu çizgiyi geçmişti.

Lara Ivory'i mutlak bir tutkuyla sevmişti. Şimdi ise, ondan, öldürmeyi isteyecek kadar nefret ediyordu.

Bu gece Lara Ivory suçunun cezasını ödeyecekti.

Bu gece Lara Ivory ölecekti.

BÖLÜM ALTMİŞ ALTI

İnsanda terkedilmiş bir yer duygusu yaratan, büyük, eski ev, karanlık ve soğuktu. Cassie, açık bir mutfak penceresinden içeri girip, Lara'ya arka kapıyı açmıştı. “Elektrik yok,” diye şikâyet etti. “Lara, bunu söylediğim için kusura bakma ama, bu iyi bir fikir değil.”

“Artık buradayız,” dedi Lara inatla. “Bütün yapacağımız uyumak.”

“Oh,” dedi Cassie, dalga geçmeden duramamıştı. “Sanki yemek yemenin modası geçmiş gibi, sanırım. Isıtmaktan söz etmek bile yersiz.” 389

“Hiç kampa gitmemişsin anlaşılan,” dedi Lara. “Biraz zora girmek sana iyi gelir.”

Ş’apayım zorluğu, demek istedi Cassie. *Televizyonda NYPD var ve akşam yemeğimi istiyorum*. Ama söylemedi; çünkü Lara o garip hava-larından birindeydi.

Doğru ve Gerçek’deki o büyük orta sayfa, belli ki onu garipleştir-mişti.

Ama Joey neden cezalandırılıyordu?

Cassie, “Arabamdan el fenerini alayım,” dedi.

“İyi fikir,” diye karşılık verdi Lara. Aslında, tek istediği şeyin yata-ğa girip dünya ile ilgisini kesmek olduğunu düşünüyordu. Joey Loren-zo onu kandırmıştı. Onunla ilgiliymiş gibi yaparken hep ondan yarar-lanmayı ve kim bilir başka neyi bekliyordu?

Erkeklerden yana hiç şansı olmamıştı. Sersem gibi, Joey’in farklı olduğunu düşünmüştü. Ancak öyle çıkmamıştı Joey.

Ev buzhane gibiydi. Belki de Cassie haklıydı. Belki bir otele gitmek daha iyi bir fikirdi.

Ama hayır. Eğer bir otele giderse tanınırdı. Ve daha ne olduğunu anlayamadan, Joey onu bulurdu. Tam gizlilik istiyordu. Budala bir aşık durumuna düştüğü için, kendini cezalandırıyordu bir anlamda.

Özlemle, Tommy’i ve onun akıllı öğütlerini düşündü. Yanında olsa, fotoğrafların dünkü haber olduğunu söyler, unut gitsin, derdi. Ya Joey’e bakışı nasıl olurdu? “Tüm erkekler domuzdur,” derdi. “Mesele, senin ne kadar domuzluğu kaldırmaya hazırlıklı olduğundur.”

Eğer Tommy eşcinsel olmasaydı, diye düşündü bitik bir gülümsemeyle, evlenmiş olur ve sonsuza dek mutlu yaşardık. Hastalanıp kollarında ölmemiş olsaydı tabii.

Cassie bir el feneriyle geldi ve etrafa bakınmaya başladılar. İki katlı evi mobilyalı almış olmasına rağmen, her şey bir toz tabakasıyla örtülüydü. Yukarı çıkarlarken Cassie, “Şimdi aklıma geldi. hiç çarşaf yok galiba. Onun için, sanırım yapılacak tek şey otele gitmek.”

Lara sertçe, “Devamlı otel demeyi keser misin lütfen,” dedi. “Tanrım, ne çok şikayet ettin.”

Ne yazık ki Cassie haklıydı; yataklarda çarşaf yoktu.

“Görüyor musun?” dedi Cassie, zaferiyle öğünürmüş gibi.

“Hayır görmüyorum,” dedi Lara. Holdeki büyük çarşaf dolabını ardına kadar açtı. İçi, ihtiyaç duydukları her şeyle tıkabasa doluydu. “Üzgünüm Cass,” dedi. “Öyle görünüyor ki yatakları yapacağız.”

“Yiyecek bir şey yoksa, geceyi burada geçiremem.” diye mırıldandı Cassie.

“Tamam,” dedi Lara. “Şöyle yapalım: sen git bir süpermarket bul ve bir şeyler al; ben da burada kalıp yataklarımızı yapayım.”

Cassie bir kaşını kaldırdı. “Sen mi yatakları yapacaksın?”

“Becerikliyimdir Cass. Ayrıca yapmak istiyorum.”

Cassie, onun Lucy halanın motelinde hizmetçi olduğu ve bir yatağı rekor sayılacak bir zaman içinde yapabileceği ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Her neyse. Aldırmadı; bazen evişi terapi yerine geçerci.

“Tamam,” dedi Cassie. “Eğer istiyorsan... Yiyecek, pil, mum alacağım. Başka bir şey lâzım mı?”

“Hayır,” dedi Lara. “Kaygılanma; burada son derece rahat edeceğiz.”

“Akşam yemeği için sana ne alayım?” diye sordu Cassie.” Birkaç hamburger ne dersin?”

“Vay, vay vay, ne diyorsun bakayım sen?” diye onu azarladı Lara. “Gerçekten, senin yemek alışkanlıklarınla ilgili bir şeyler yapmak zorundayız artık.”

Cassie savunmaya geçerek, “Öylesine sağlıklı bir iştahım var ki, frenleyemiyorum,” dedi. 25 kilo fazlası olduğunun farkındaydı.

“Hamburgerden söz ediyorsan, sağlıklı yanlış kelime.”

“Ne yapayım? Bu da ağız yoluyla tatmin.”

“Beni konuşturma Cass. Kendine bakmalısın.”

Cassie yapamayacağını bilerek, “Bakarım,” diye söz verdi. “Ama bu gece değil. Şimdi ne yemek istersin?”

“Aç değilim,” dedi Lara. Sıkıntılı ve üzgündü. “Ne istersen onu al.”

“Hemen gelirim,” dedi Cassie.

“Aceleyle gerek yok. Televizyona veya işığa ne gerek var? Eğer yağmur dınerse, sahilde bir yürüyüş bile yapabilirim.”

Cassie gayet ciddi, “Sakın o sallanan merdivenlerden aşağı inmeye kalkma,” dedi.

“Çok kaygılanıyorsun,” diye cevap verdi Lara. “Yeni bir politikam var. Neyi, ne zaman istersen yap ve herhangi bir şey için endişelenme.”

Cassie merakla, “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi. “Joey yarın bize katılacak mı?”

“Joey mi?” Lara ona boş boş baktı. “Joey de kim?”

Köpekler onu Bayan Crenshaw’dan önce karşıladı.

“Henüz dönmedi mi?” diye sordu Joey.

“Henüz değil Bay Joey.”

“Tanrı aşkına! Nerede olabilir?”

Bayan Crenshaw, biraz işgüzarca, “Bilmediğimden eminim,” dedi. “Akşam yemeğini hazırladım. Eğer açsanız ...”

“Hayır teşekkürler.” Yaşlı kâhyaya baktı. Doğruyu mu söylüyordu?

“Bir not bırakmadığından emin misin?”

“Evet eminim.”

Joey yukarı çıktı. Yatak odası boştu. Neredeyse saat ondu. Lara’nın resimler yüzünden altüst olduğunu anlıyordu; ama niçin aramamıştı?

Tekrar aşağı inip küçük odaya gitti ve televizyonu açtı. *NYPD Blues* yeni başlıyordu. Bir müddet keyifsizce izledi. Jimmy Smits, ipek gibi yumuşak; Dennis Franz, her zamanki gibi deli; Kim Delaney, sinirli ve vahşiydi. Bu, onun beğendiği birkaç programdan biriydi. Daha doğrusu, onu bir konuk çekimine aldırması için Quinn ile konuşmaya karar vermişti. Elbette, TV işi ona cazip gelmiyordu; ama *NYPD Blues* gibi iyi bir şov programına çıkmak kötü bir şey olmazdı.

En basitinden, evlendikleri için Bay Lara Ivory olmak gibi bir niyeti yoktu. Yoo, hayır. Joey Lorenzo kendine bir isim yapmayı planlıyordu.

Bildiği kadarıyla, daha başlamamıştı bile.

Cassie büyük evden ayrıldı. Eğer Lara bu kadar ağzı sıkı olmakta ısrar etmeseydi, Linden’ı arar ve kıcını kaldırıp oraya gelmesi için tali-

mat verirdi. Linden gelse, Lara'ya dadılık yapmakta ve elektriği olmayan, boş bir evde geceyi geçirmenin, uygunsuz koşullarıyla başa çıkmakta kendisine destek olabilirdi. Karanlıktı; korku vericiydi ve düpedüz aptalcaydı.

Geldiği ilk market onbeş dakika uzaklıktaydı ve istediği hiçbir şey yoktu. Ayrıca, sararmış dişleri, uzun gri saçları ve boynundan sarkan bir yığın deri haç ve zincirleriyle iri yarı bir motosikletli, âdetâ, akşam yemeği olarak götürmekten çekinmeyecekmiş gibi süzüyordu onu.

Ancak adam, sürekli erkek peşinde olan Cassie'yi bile etkileyemedi.

Tekrar arabasına binerek, Malibu'daki süpermarkete kadar tüm yolu geri gitti. Orada aklına parlak bir fikir geldi. Lara'nın favori restoranlarından biri, tam oradaydı. Lara için özel bir şey sipariş edebilirdi. Bu, marketten alacağı rastgele bir şeyden çok daha iyi olurdu. Park edip restorana girmeden önce, küçük evini paylaştığı kız kardeşini aradı.

"Neredesin?" diye sordu Maggie.

Cassie durumu açıkladı. Konuşmasını bitirirken, "Umarım NYPD'yi kaydediyorsundur," dedi.

"Elbette," dedi Maggie.

"Umarım sabah görüşürüz."

Arabadan çıktı ve restorana girdi. Restoranın sahibi Wolf, onun Lara için orada olduğunu duyar duymaz yanına geldi. Onu selâmlayıp, Lara'nın en sevdiği tavuk yemeğini hazırlayacağını söyledi. Sonra, beklerken bir masaya oturması için ısrar etti ve birkaç dakika sonra, ona leziz somon fümeli pizzalarından birini yolladı.

Cassie, Lara'yı cep telefonundan aramayı denedi. Ne yazık ki kapsama alanı dışındaydı.

Eh neyse; Lara evde yalnız olmaktan son derece mutlu görünüyordu. Cassie beklenenden daha geç kalsa bile, hiç aldıracağını sanmıyordu.

Lara, önünü görmek için Cassie'nin el fenerini alıp eski evi keşfe çıktı. Önce yukarıya, muhteşem okyanus manzarası olan ana süite gitti. Bu gece göreceği fazla şey yoktu; yalnızca fırtınalı gökyüzü ve aşağıdaki okyanus görünüyordu. Karanlığın içinde her şey karmakarışık.

Sonra, önünde uçurumun üzerine doğru tehlikeli bir şekilde uzanan geniş bir teras bulunan, oturma odasına geri döndü. Terasta, sahile ka-

dar inen, kaba ahşap merdivene açılan bir kapı vardı. Evi kiraladığında, her sabah altıda, sahilde uzun yürüyüşler yapmış ve özgürlüğün keyfini çıkarmıştı.

Bir an için terasa çıktı. Çok ıslak, soğuk ve rüzgârlıydı. Hemen içeri girdi.

Her nedense, evde yalnız olmak, içinde bulunduğu ruh haline uyuyordu. Kendine acımak niyetinde değildi, ama kimsenin ona ulaşamayacağı düşüncesi hoşuna gidiyordu.

Sabah olunca, geleceği ile ilgili kararlar almaya başlayacaktı. Herkes kendisine, çok yoğun çalıştığını –aslında hiç ara vermeden- söyleyip duruyordu. Bu yüzden mi Joey’in tuzağına düşmüştü? Genelde yaptığı gibi adımlarını dikkatle atmasına bu mu engel olmuştu?

Nikki haklıydı. Joey onu cinsel açıdan yakalamıştı. Lanet olsun. *Eski dost Nikki. Bu işten kesinlikle anlıyor. Seks her zaman işe yarar.* 393

Fotoğraflar için tüm suçu ona yıkmakla, belki de Nikki’ye çok sert davranmış olduğu geldi aklına. *İntikam*’ın ucuz tanıtıma ihtiyacı yoktu. Kendi değerini kanıtlayabilecek güçlü bir film.

İyi bir dost değilim, diye düşündü. Nikki zor bir devreden geçiyor; onun yanında olmalıydım.

Çantasına uzanarak cep telefonunu aldı. Ne yazık ki, pilinin şarj olması gerekiyordu; sinyali alamadı.

Şimdi gerçekten izole olduğunu hissetti. Ancak bu iyiydi. Ona düşünmek için zaman kazandıracaktı. Her şeyin ötesinde, yaşamının kontrolünü yeniden kazanmasını sağlayacaktı.

Joey evde huzursuzca dolanıyordu. Saat on biri geçiyordu. Lara’ya bir şey olmuş, gibi kötü bir his vardı içinde. Aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu. Aramak için düşünebildiği tek kişi Nikki idi.

Onun için Lara’nın defterini buldu ve Nikki’nin numarasını aradı.

Telefona Aiden cevap verdi. Joey onun sesini tanıyarak, “Hey dostum, Nikki ile konuşmam gerek,” dedi.

“Summer hakkında mı?”

“Summer mı?”

“Kayıp. Bilmiyor muydun?”

“Hayır. Ben Lara’yı bulmaya çalışıyorum. Orada mı?”

“Kusura bakma ama burada yok.”

“Belki Nikki onun nerede olduğunu biliyordur.”

“Bakayım konuşabilecek durumda mı.”

Nikki birkaç dakika sonra telefona geldi. “Lara’nın nerede olduğu hakkında hiç bir fikrim yok Joey.”

“Aiden, Summer’dan bahsetti. Ne oldu?”

“Kaçtı. Nereye gitmiş olduğunu bilmiyoruz.”

“Lara ile birlikte olabilir mi?”

“Anlamıyorum; nasıl? Lara sana bir not bırakmamış mı?”

“Hayır. Hiçbir şey bırakmamış. Partide yoktu; hiç gelmediğini söylediler.”

“Keşke sana yardımcı olabilseydim.”

“Evet, peki. Summer için üzıldüm.”

“Bekle bir dakika,” dedi Nikki. “Şimdi aklıma geldi. Bu sabah Richard setteydi.”

“Lara’nın yanında mıydı?”

“Evet.”

“Lara’nın onunla birlikte olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır ... ama bir şeyler çeviriyordu. Yanında orta yaşlı bir kadın vardı. Onu Lara’nın karavanına götürdü ve onları bir süre yalnız bıraktı.”

“Kadın kimdi?”

“Bilmiyorum. Elli yaşlarında, iyi giyimli, kızılımsı saçlı bir kadındı.”

Bu tarif Joey’i dondurdu. Bunun Madelaine Francis olması mümkün müydü?

Hayır. Kesinlikle olamazdı.

Ama ... Richard ondan nefret ediyor ve hâlâ Lara için yanıp tutuşuyordu. Belki Madelaine’le ilgili gerçekleri öğrenmişti. Eğer durum buysa, başı büyük belâdaydı.

Joey, “Teşekkürler Nikki,” dedi ve telefonu kapadı.

Eğer Madelaine Francis Los Angeles’taysa, onu bulacaktı ve eğer Richard Barry onu Lara ile görüşürdüyse, bunun bedelini ödeyecekti.

Ortada yanlış bir şeyler vardı. Çok geç olmadan, bunun ne olduğunu bulsa iyi olacaktı.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

Arabanın içinde oturup büyük evi seyrederken havanın soğuk olduğunu hissediyordu ama Alison Sewell, enerjiyle yanıyordu. Eğilip arabanın arka koltuğuna uzandı. Sadece böyle günler için, yıldızları gözetlemek amacıyla, bütün gece evlerinin önünde oturmak zorunda kaldığı günler için, yanında taşıdığı, sıcak parkayı aldı.

Ancak, bu gece farklıydı. Bu gece orada olmasının nedeni, bir fotoğraf çekme fırsatı yakalamak değildi. Bu gece intikamını alacaktı ve Lara ile sersem yardımcısı bunu çok kolaylaştırıyorlardı. Karanlığa gömülmüş, elektriği olmayan bir ev. Şimdi de Cassie, patronunu evde yalnız bırakıp gitmişti. Bundan daha iyi ne olabilirdi ki?

Cassie'nin ayrıldığını görür görmez, Alison arabasından çıktı. Açık bahçe kapısından geçip, dikkatlice eve yaklaştı. Birçok kez bekçi köpeklerinin saldırısına uğramıştı. Bazen de, ne yapmak istediğini soran, eli tabancalı uykulu bir korumayla yüz yüze gelirdi.

Ne olur ne olmaz diye, silahlarını her zaman yanında taşırdı. Büyük bir av bıçağı; Nicole Simpson/Ron Goldman cinayetlerinde kullanılan aynı. Birkaç sivri örgü şışı; ellerini korumak için kalın deri eldivenler; bir tornavida ve onu her kapıdan geçirebilecek özel bir kredi kartı.

Bir seferinde yere uzanmış, fazlasıyla garip bir rock yıldızını beklerken, adamın vahşi köpeği gelmiş bacak arasını koklamaya başlamıştı. İt sesini çıkaramadan, av bıçağı ile gırtlığını kesivermişti. Bıçağın, köpeğin atar damarını nasıl kestiğini ve kanının nasıl her tarafına fışkırdığını anımsıyordu. Bu onu hiç etkilememişti. Daha doğrusu, ona garip bir heyecan vermişti.

Bu, Lara'nın başına geldiğinde acaba nasıl görünecekti?

O güzel yüzünde nasıl bir ifade olacaktı?

Alison merak ediyordu. Acaba Lara, böylesine mükemmel bir yüzle doğmuş olduğu için, ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? Yıldızlık, üzerine altın bir manto gibi oturmuştu ve o yüzü nedeniyle, tehlikeden uzak bir yaşam sürmüştü.

Orospu bunu hak etmiş miydi sanki? O hiç bir şey hak etmiyordu;

Çünkü vermeyi bilmiyordu. O da etekiler gibi bencil, kendini beğenmiş bir film yıldızıydı.

İşte, Alison bunu değiştirmeyi planlıyordu.

Gece karanlık ve kasvetliydi; yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Alison'ın ışığa ihtiyacı yoktu. Yağmur onu rahatsız etmiyordu. Ne-reyi hedeflediğini kesinlikle biliyordu.

Time ve *Newsweek* degilerinin kapaklarıydı onun hedeflediği yer.

BÖLÜM ALTMİŞ SEKİZ

Nikki, Sheldon'ı gördüğü anda, midesinin derinliklerinde o eski tanıdık rahatsızlığı hissetti. Onu görmeyeli yıllar olmuştu; onun zorba, azametli, iğrenç varlığından uzakta olduğu, özgür yıllar. İşte şimdi karşı-sındaydı ve onu görmek -etkilendiği için kendine kızs-a bile- Nikki'nin sinirlerini bozuyordu.

Ancak, adamın her zamanki kendine hakim görüntüsü yoktu. Daha yıpranmış ve yorgun görünüyordu. Kırıksık bir spor ceket, yakası açık gömlek ve buruşmuş bir pantolon vardı üstünde. Yüzü buruşup ve yaşlanmıştı. Kır saçları kuru ve yaşına göre çok uzundu. İnce dudakları olduğundan da gergindi.

Ağzından çıkan ilk söz, "Burada mı?" oldu.

"Hayır," dedi Nikki. "Yok."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye kükredi Sheldon.

Nikki, kokusundan, uçakta fazlasıyla içmiş olduğunu anlamıştı. Bari işaret ederek, "Kendin al," dedi. "Haa Sheldon, bu Aiden Sean."

Sheldon, Aiden'in olduğu tarafa şöyle bir bakarak, kabaca mırıldandı.

"İyi akşamlar."

Aiden'la Nikki bakıştılar. Kadın, Sheldon'un arkasından, "Sana söyledim," diye fısıldadı. "Tam bir puşt."

Sheldon, kendine büyük bir kadeh konyak doldurdu.

"Pekâlâ Sheldon, ne oldu?" diye sordu Nikki.

"Kaçtı; olan bu."

"Bir neden olmadan yapmaz bunu. Kavga mı ettiniz?"

"Summer ve ben asla kavga etmeyiz. Birbirimize son derece yakınız."

"O zaman sebep ne?"

"Los Angeles'tan döndüğünden beri farklı bir kız olmuştu. Belli ki bunun seninle bir ilgisi var."

"Nedenmiş o?" dedi Nikki öfkeyle.

"Çünkü onun çılgınca gezmesine, oğlanlarla çıkmasına izin veren

sensin. Ayrıca Tanrı bilir, senin gözetimin altındayken daha nelere buluştı.”

Aiden, “Hey dinle,” diyerek sözünü kesti. “Burada araya girmeye niyetim yok; ama ikiniz de çocuğunuzu bulmak için konsantre olmak zorunda değ il misiniz?”

Sheldon ona donuk bir bakış fırlattı. “Sen de kimsin?” dedi kabaca.

Nikki diklendi. “Aiden benim hayatımdaki erkek,” dedi. Sonra ekledi. “Gerçi bu hiç senin üzerine vazife değ il.”

“Richard’a ne oldu?”

“Boşanıyoruz.”

“Yaa? Demek o da seninle baş edemedi.”

Nikki, kendini kontrol edemeyerek, “Ağzına sıçayım Sheldon!” dedi.

398

“Bütün söyleyeceğ in bu mu?” Nikki’ye o kibirli gülümsemesiyle baktı Sheldon. “Bu zamana kadar daha zekice bir kelime hazinesi edinmiş olduğ unu umuyordum.”

Aiden, “Kavga etmek bir boku çözümlemez,” diye araya girdi. “Biriniz polisle temas kurmalısınız. Buradaki arkadaşlarını araştırdın mı Nik?”

Nikki, Sheldon’a bakarak, “Doğ ru,” dedi. “Burada bıraktığı ıvır zıvırı karıştırayım. Bakalım ne bulabileceğ im?”

Sam bir motosiklet kullanıyordu. Bir Harley’in yerini tutmazdı, ama yine de motosikletle dolaşmak eğlenceliydi. Summer, oğlanın arkasında oturuyordu. Kollarıyla onun beline sıkıca sarılmış, gövdesini sırtına yaslamıştı. İsted iğ i için değ il; düşmekten korktuğ u için.

Tanrıya şükür, hâlâ dünyada birkaç iyi insan var, diye düşündü Summer. Onlara baktığın anda sana sulanmayan insanlar. Başını Sam’in sırtına yasladı; neredeyse gözleri kapanıyordu. Öyle yorgundu ki, uyanık kalmak için büyük çaba harcıyordu.

Sam, yağ murlu sokaklarda çok fazla sürat yapıyordu. Bu Summer’ı rahatsız etmiyordu; hızdan hoşlanırdı. Hız heyecan verirdi. Kırmızı ışıktaki her durduklarında, başını çeviriyor ve eğlenip eğlenmediğ ini soruyordu Sam.

Summer, kuru bir ifadeyle, “Ah, evet,” diye yanıtlıyordu. “Hiç bundan daha iyi vakit geçirmemişim.”

“Sen alaycı küçük bir kaltaksın,” diye güldü Sam.

“O kadar da küçük değ il,” diye geveledi Summer.

Sam, Valley’de geniş bir alana yayılmış bir evin konuk kulübesinde

kahyordu. Kulübenin iki büyük odası vardı. Biri onun yatak/oturma odasıydı; diğeri stüdyosu. Stüdyo, birçok tabloyla doluydu; çoğu portreydi.

Summer, zorunlu olarak etrafı gezdi. Hayranlıkla, “Bu işi gerçekten iyi beceriyorsun,” dedi.

“Güzel şeyler.”

“Biliyorum,” dedi Bay Tevazu. “Bir gün başaracağım. Ondan sonra, artık araba park etmeye paydos.”

“Bu gece beni kurtardığın için teşekkürler Sam,” dedi Summer. “Sanırım itiraf etmeliyim. Norman Barton’ın partisindeydim. Ama o fahişelerle birlikte kalamadım. Böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum.”

“Bir şekilde, orada olduğunu anlamıştım,” dedi Sam. “Ailen de yok; 399 doğru mu?”

“Otelde değiller.”

“Neredeler?”

“Babam Chicago’da; annem burada. Boşandılar.”

“Benim ailem de ben beş yaşındayken yaptı bunu.”

Evet ama gece odana gelen ve seni taciz eden bir baban olmadığına bahse girerim, demeyi istedi. Ancak ağzını kapalı tuttu. Tina’ya anlatmış olması bile yeterince kötüydü.

“Yemek cinsinden fazla bir şeyim yok,” dedi. “Orada ne varsa buyur.”

Buzdolabını kontrol etti. Yarısı yenmiş bir pizza ve küflenmiş bir parça peynir vardı.

“Aç değilim,” dedi. “Sadece yorgunum. Köşedeki divana kendimi atsam olur mu?”

Sam, “Yatağa yat,” dedi cömertçe. “Tamamlanacak bir işim var. Muhtemelen bu gece uyuyamayacağım.”

“Emin misin?” dedi Summer. Tartışamayacak kadar yorgundu.

“Yatak senindir,” dedi Sam.

“Vay be, teşekkürler.”

Sam, “Banyo orada,” deyip gösterdi. “Kapının arkasında pijama bulacaksın.”

Summer hemen banyoya gitti; elbisesini çıkarttı ve Sam’in bahsettiği pijamayı giydi. Birkaç beden büyük olmasına karşın, hiç yoktan iyiydi. Sonra yatağa girdi. Yarın çantasını Tina’dan almayı ve bundan son-

raki adımına karar vermeden önce, belki de birkaç gün otelde kalmayı düşündü.

Ne olursa olsun, asla Chicago'ya geri dönmeyecekti.

Sheldon'la Aiden'ı yalnız bırakmak hiç iyi bir fikir değildi, ama Nikki bunu yapmıştı bile. Konuk odasına gitti; Summer'ın geride bıraktığı birkaç parça eşyayı karıştırırken, bir kağıt parçası üzerine çiziktirilmiş Jed adına rastladı. Yanında iki ünlem işareti vardı.

Numarayı denedi; bir telesekreterle karşılaştı. "Selam, ben Jed. Bana ihtiyacınız var. Benim de size ihtiyacım var. Hangi sesten sonra mesaj bırakacağınızı biliyorsunuz."

Sinyal sesini bekledi; sonra konuştu. "Aa ... adım Nikki Barry. Summer ile ilgili olarak arıyorum. Seninle en kısa zamanda konuşmamı gerektirecek kadar âcil bir durum var. Lütfen beni ara." Telefon numarasını bıraktı; sonra Mick'in evini denedi. Oradaydı. "Aa," dedi, "hâlâ partide olduğunu sanıyordum."

Mick alaycı bir ifadeyle, "Orada olman büyük incelikti," diye söylendi. "Tanrı aşkına Nik, dostluk kurmanın ve ekibini etkilemenin yolu bu değil."

"Âcil bir işim vardı."

"Nasıl bir iş? Büyük yıldızın şu fotoğraflar yüzünden garip bir şekilde morarması gibi mi?"

"Kızım Summer. Evden kaçtı."

"Yaa?"

Uzun bir sessizlik oldu. Nikki sessizliği bozdu. "Mick, seninle Summer arasında olanları biliyorum."

"Ne?" diye bağırdı Mick.

"Onu ... sekse zorladığının biliyorum. Oysa yaşının küçük olduğunu biliyordun. Onun için ... nerelerde olduğu hakkında bir bilgin varsa, bana hemen söyleyen iyi olur."

"Saçmalama Nik, onun senin kızın olduğuna veya yalnızca on beşinde olduğuna dair hiç bir ip ucu yoktu... lanet olsun!"

Nikki, gayet soğuk, "Yani ondan haberin yok?" diyerek sözünü kesiti.

"Hayır ve inan ki hiçbir bok yapmadık."

"Aiden'a öyle anlatmamışsın ama."

Mick, "Erkekler övünür," dedi utanarak, "sanırım ileri gitmişim."

Nikki, ona inanıp inanmamakta kararsızdı. "Her neyse," dedi. "Ba-

başlı Chicago'dan uçakla geldi. Polisle temasa geçince, onlara, Summer'a ne yaptırdığını söylemesini hiç istemem."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye haykırdı Mick. "Beni yapmadığım bir şey için hapse mi atıracaksın? Filmimizin reklamını yapmanın yolu bu mu?"

"Bunun filmle alakası yok Mick. Kızımınla ilgili ve onu geri istiyorum."

Mick, telefona yapışmış, gözlerini döndürerek, "Dinle piliç," dedi. "Hayatım üzerine, annemin üzerine, Quentin Tarantino'nun, ki onun idolüm olduğunu biliyorsun, hayatı üzerine yemin ederim, kızına asla dokunmadım ve nerede olduğundan haberim yok."

"Emin misin?"

"Ölesiye eminim."

Nikki inanmamıştı. Ya Summer onunla bağlantı kurduysa? Ya şu anda onunla konuşurken Summer oradaysa? 401

Oturma odasına dönünce Aiden'i bir kenara çekti. "İçimde Mick'le ilgili bir his var," dedi. "Summer'ın orada olmadığından emin olmam lâzım. Evine gidebilir miyiz? Sheldon'ı burada bırakırız."

Aiden, başını sallayarak, "Haydi Nik," dedi. "Bu bir paranoya, lütfen kendini kontrol et."

"Eğer saklayacak bir şeyi yoksa, uğramamıza aldırılmaz."

"Tanrım! Sen ciddisin."

Nikki eski kocasının yanına giderek, "Sheldon," dedi. "Aidenla benim dışarı çıkmamız lazım. Elimizden geldiğince çabuk döneriz." Kendine yeniden yüklü bir konyak dolduran Sheldon'a baktı. "Haa," diye ekledi alayla, "kendini evindeymiş gibi davran."

Summer, babasının ellerini üzerinde hissettiğinde, Sam'ın kocaman yatağında uyuyor; rüyasında, sahilde, Norman Barton ve yedi çıplak fahişeyle birlikte koşuşturduğunu görüyordu.

Gözlerini korkuyla açarak, "Hayır!" diye haykırdı. "Üzerimden çekil baba! Çekil!"

Ancak, bu babası değildi. Sam'di.

Sam, "Haydi!" dedi sabırsızca. "Bana da Norman Barton'a verdiğinden bir parça ver. İsteddiğimi biliyorsun."

Summer, Sam'ın altından kurtulmaya çalışarak, "Geber iğrenç domuz!" diye bağırdı. "Bana dost gibi davranmıştın. Sana güvenmiştim!"

Sam, "Birinci ders: Asla kimseye güvenme," derken, Summer'ın kollarını sımsıkı tutarak başının üzerinde yatağa yaptırdı.

Summer deli gibi boğuşarak, “Beni bıraksan iyi olur,” diye uyardı onu. “Yoksa tecavüz ediyorlar, diye çılgık atarım.”

“At,” dedi Sam. “Seni kimse duymaz.”

“Yetti ama!” diye bağırdı Summer.

Sam, “Annen seni uyarmadı mı? Asla bir yabancınnın evine gitmemelisin,” dedi. Pijamasının düğmelerini çözüyordu. “Madem istemiyordun neden benimle geldin? Motosikletteyken, o küçük memelerini sırtıma dayıyordun. Biliyorsun ki, bunu sen de istiyorsun.”

Bir eli Summer’ın sol göğsünün üzerindeydi. Summer birden, oğlanın apış arasına, olabildiğince sert bir diz attı.

“Tanrım!” diye inledi Sam. “Tanrının belâsı, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

402

“Buradan gidiyorum; yaptığım bu!” diye bağırdı Summer. O bir şey yapamadan, dönerek yataktan çıkıp, yerdeki elbiselerini ve ayakkabılarını topladı ve kapıya koştu.

Dışarı çıkmayı başardı ve çamurlu bahçe yolundan, evin ön tarafına doğru koşmaya başladı.

Bir köpek havlaması duydu ama aldırmadı. Koşabildiğince hızla koşmaya devam etti.

Tanrım, bu sanki dünyadaki en kâbus dolu gün, diye düşündü. Bir ağacın ardına saklanıp, titreyerek elbisesini giyerken, yağmurdan korunmaya çalışıyordu.

Uzaktan, Sam’in evden çıktığını gördü, oğlan kendisine sesleniyordu. Summer ses çıkarmadı.

Bir süre sonra, kapıyı ardından çarparak tekrar evine girdi Sam.

O Tom Cruise gülümsemesi ve dik saçlarıyla ne salak bir oğlandı! Başarısız sersem!

Evin ışıklarının söndüğünü görünceye kadar bekledi. Oraya kadar sürünerek geri gitti. Yolda sivri bir cam parçası buldu, Sam’in kıymetli motosikletinin lastiklerini parçaladı. Bu o geri zekâlıya, Summer Weston’a bulaşmamayı öğretirdi.

Saat gece yarısını geçiyordu ve Summer donmuştu. Açlıktan bayılıyordu; sırlı sıkılamdı; yorgun ve çaresizdi. Belki de, her şeye rağmen, Chicago’yu terk etmek pek iyi bir fikir değildi, diye düşündü. Gerçi, her şey sevgili babacığıyla yaşamaktan daha iyiydi ya. Titreyerek, caddeden aşağı doğru yürümeye koyuldu.

Ventura Boulevard’a ulaştığı sırada, gözyaşları, yağmurla karışık,

yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bir başına idare edebileceğini düşünmüştü; ama şimdi parası yoktu; kimseye güvenemiyordu ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Caddenin köşesinde durakladı. Bir kamyon, frenlerini gıcırdatarak durdu.

Adamın biri, kaba suratına yayılmış yıllık bir sırtışla, camdan sarkarak, “Gezmek ister misin?” dedi.

Yanındaki adam, “Haydi,” diye cesaret verdi. “Isırmayız. Atla içeri. Sana görülecek yerleri gösteririz; yağmurdan kurtarırsınız.”

Önceki adam, “Evet,” diye yıldı. “Eğer gerçekten iyi bir küçük kız olursan, on papel bile atarız.”

Summer döndü ve aksi yöne doğru, bütün gece açık bir pastaneye gelene kadar koştu. Meksikalı park görevlisine, “Kullanabileceğim bir telefon var mı?” diye sordu.

403

“Şurada,” dedi adam.

“Benim, aa ... param yok,” dedi. “Bana telefon için bir çeyrek ödünç verir misin? Yarın geri getiririm. Söz.”

Adam omzunu silketti. Genç kıza acıdı. Sırlı ve çaresizdi. “Öyle görünüyor ki, senin buna benden çok ihtiyacın var,” diyerek parayı verdi.

Summer minnettarlıkla çeyreği aldı ve telefon kulübesine koştu. Anında karar vermişti. Nikki’ye her şeyi anlatacaktı. Annesinin numarasını çevirdi. Evde olması için dua ediyordu. Telefona biri cevap verdi. Ne yazık ki bu biri, babasıydı.

“Aman Tanrım olamaz!” diyerek yutkundu. Telefonu çarparcasına kapatarak gözyaşlarına boğuldu.

Şimdi ne yapacaktı?

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

Eğer Madelaine Francis, Los Angeles'taysa, bir otelde kaydının olması gerektiğini düşündü Joey. Önce Beverly Hills Otelini denedi; onu hiç tanıtmıyorlardı. Sonra Hilton; aynı şey. Sonra da Beverly Regent.

“Bir dakika lütfen,” dedi santral. “Sizi bağılayayım.”

Allah belanı versin Richard Barry! Bu puşt Lara'yı geri istiyordu ve onu elde etmek için her çareye başvurmuştu; buna Madelaine Francis'in izini bulmak da dahildi.

“Alo?” Madelaine'in sesi uykulu gibiydi.

Kulaklarına inanamayarak, “Madelaine?” dedi.

“Kimsiniz?”

“Joey.”

“Yaa?” Uzun bir sessizlik oldu. “Ne istiyorsun?”

Kahrolası ne istediğini sanıyordu? “Bu sabah Richard Barry ile Lara Ivory'i görmeye gittin mi?”

Madelaine yanıt vermeden önce, bir an durup zaman kazandı. “Bunu sana kim söyledi?” dedi, en sonunda.

“Gittin mi?”

“Evet,” diye itiraf etti Madelaine. Gözünün korkutulmasına boyun eğmeyecekti.

“Oradaydım.”

“Benim mutlu olmamı kabul edemedin, ha?”

Madelaine, “Gerçekçi ol Joey,” dedi hırsla, bir anda soğukkanlılığını kaybederek. “Mutlu olduğun için heyecanlandım. Paramı çaldığın için o kadar çok heyecan duymamıştım. Ne yapmamı bekliyorsun? Arkama yaslanıp beni ikinci kez ayaklar altına almana izin verecektim? Yoo! Delikanlı, Lara Ivory senden daha iyilerini hak ediyor.”

“Paramı aldın,” dedi Joey.

Madelaine sertçe, “İlk ödeme için altı yıl bekledim,” dedi. “Ve sana teşekkür edecek değilim. Kalanını *Hayalperest*'in çekinden kestim.”

“Lara'ya ne söyledin?”

“Gayet basit. Onu, senin kim olduğundan haberdar ettim. Ulu Tan-

rım! Joey, kadıncağıza bir yığın boktan yalan söylemişsin. Yaptığın kesinlikle bu. Bir nişanlı ha! Benim gibi yaşlı bir çuvalla yaşadığını söylemeye korktun mu? Seni bu kadar çok mu utandırdım?”

“O nereye gitti?”

“Hiç bir fikrim yok. Ama gitmiş olduğunu duyduğuma memnun oldum. En azından, sağduyusu varmış.”

“Senin için farkettiğini sanmıyorum Madelaine; ama hayatımı mahvettin.”

Kadın, “Hiç bundan söz etme Joey,” dedi. “Sen benimkini çok önceden yok etmiştin.” Ve telefonu çarparak kapattı.

Bir an için gözlerini boşluğa dikti Joey. Richard Barry ona müthiş bir kazık atmıştı. Şimdiye kadar sahip olduğu tek mutluluk şansını yok etmişti. Kurnaz orospu çocuğu belki de şimdi Lara ile birlikteydi. Onu teselli ediyor, ona, Joey Lorenzo’nun nasıl iğrenç, işe yaramaz bir serseri olduğunu anlatıyordu. Güzel. Tamam. Belki bir serseri idi. Ve evet, Madelaine’e parasını çok önce geri vermeliydi. Ama işlemediği bir suçtan haphışanede tutukluyken bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Lanet olsun!

Aynı gün, Joey, Madelaine’in biriktirdiği paraları aldı; uçağa atlayıp St Louis’e, alandan da bir taksiyle Adelaide’in dairesine gitti.

Annesi kapıyı açtığı zaman, Joey şok geçiriyordu. Onu üç yıldır görmemişti. Uzun siyah saçları omuzlarında keçeleşmiş, yüzü şişmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı; şiş dudaklarına rastgele turuncu bir ruj sürülmüştü. Sirtında, lekeli pembe bir sabahlık giymişti. İçinden yırtık beyaz sutyeni görünüyordu. Ayrıca, bir gözü mor, ön dişlerinden biri de kırıktı. Bu şaşkaloz yaşlı kadın kimdi? Bu kesinlikle geride bıraktığı güzel annesi değildi.

“Geleceğini biliyordum oğlum,” dedi Adelaide. “Beni yüzüstü bırakmayacağını biliyordum.” Neden ona oğlum diyordu? Eskiden hiç öyle demezdi.

“Tamam, sorun nedir?”

“Benim ... benim at yarışı oynarken başım belâya girdi. Koşu alanında borç aldım. Tomarlarca paran varken nasıl olduğumu bilirsin. Paranın asla bitmeyeceğini sanırsın; sonra hepsi erir. Borç aldığım insanlar da hiç kibar değillerdi ... ve tehditler gelmeye başladı...”

Hikâyesinde dürüst olmayan bir şeyler vardı. Çok fazla kekeliyor-

du; gözleri yerdeydi; Joey'e bakamıyordu. "Gözün nasıl morardı anne?"

"Düştüm," diye kekeledi Adelaide.

"Bu borçlu olduğun insanlar kim?"

"Bir ... bir sendika (mafya). Biliyorsun; tahsilâtçı yollarlar. Kapıya birkaç adam dayandı. Korkuyorum Joey."

"Bu konuda Danny ne diyor?"

"Danny!" Adelaide, erkek arkadaşına seslendi.

Danny, yatak odasından geldi. Tam bir gangster kıyafeti içindeydi. Siyah gömlek, beyaz kravat ve çizgili siyah takım elbise. Pete Lorenzo gibi, Danny de önemsiz bir hergeleydi. Sadece, annesinden 40 yaş büyük olmak yerine, on yaş küçüktü.

"Hey Joey," dedi Danny. "Nasıl gidiyor?"

"Öyle çok parlak değil," diye cevap verdi Joey. "Annem bu haldeyken değil. Ona ne oldu?"

Danny omuz silkti. "Haberim yok."

"Onunla beraber yaşıyorsun. Ona dikkat etmen gerekmez mi?"

"Alkolik fahişenin biri; ne diyebilirim sana?"

"Anneme fahişe deme."

Danny omuz silkti. "Sen nasıl istersen Joey."

"O zaman kumar borçlarını anlat."

"Tek bildiğim, ödemek zorunda olduğum. Bize parayı getirdin mi?"

Joey, onun 'bize' deyişine kızdı. Danny ne zamandan beri işin içindeydi?

Annesi, "Seni Solid'de gördüm oğlum," diye ileri atıldı. Alt dudağı titriyordu. "Seni perdede seyrederken çok gururlandım."

"Neden aramadın?"

"Arayacaktım. Ama sonra, işim, ... vardı."

Yaa tabii. Paraya ihtiyacı olduğunda, aramak için çok meşgul değildi elbette. "Dişini nasıl kırdın?" diye sordu Joey. "Yine mi düştün?"

Danny yıldı. "Evet. Orospu, sarhoş olduğu zaman doğru düzgün yürüyemiyor."

Joey ona uzun, sert bir bakış fırlattı. "Ne dedin sen?"

Danny, bir kibrit çöpüyle dişlerini karıştırarak, "Olduğu gibi anlatıyorum," dedi. "Sana uymadı mı Joey, yavrum? Cehennem dibi! Bu yaşlı fahişeye bakmak için buraya yapışıp kalan sen değilsin."

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur," dedi Joey.

Danny gözlerini kıstı. "Güzel aktör çocuk bana ne yapacağımı mı söylüyor?"

"Puştun tekisin," dedi Joey.

Adelaide, "Haydi, yapmayın çocuklar," diye araya girdi; sanki eski bir gangster filmindeki Lana Turner'mış gibi. "Benim için kavga etmenizi istemiyorum."

Joey ağlayacak gibi oldu. Kadın anlamamıştı. Anlamış mıydı? Bu zavallı, gülünç, yaşlı kadın onun annesiydi. Onun bir zamanlar güzel olan Adelaide'i; ona bok kadar bile aldırmayan, hayatının parlayan ışığı; bu cehennemden gelme herifle yaşayan sarhoş bir kocakarıya dönüşmüştü.

"Size ne yapacağımı söyleyeceğim," dedi Joey. "Borcunuz olan adamlarla buluşacağım. Onlarla bir anlaşma yapacağım. Tamam mı?" 407

Danny, "Tamam değil," dedi hemen. "Bizim şimdi nakde ihtiyacımız var."

"Orada dur," dedi Joey. "Durumu düzeltinceye kadar bir bok almıyorsun."

"Bunu düzeltmek için sadece bir yol var," dedi Danny. "Bu da parayı bana uçlanmak."

Adelaide endişeyle, "Evet Joey," dedi. "Parayı Danny'ye ver. Sonra gidebilirsin."

Onu ne sanıyorlardı? Kahrolası bir banka mı? Parayı onlara ver ve s..tir git. Burada neler oluyordu?

Adelaide, "Para yanında, değil mi?" diye sordu.

"Bir kısmı," diye yanıtladı Joey.

"Umarım otelinde hiçbir şey bırakmamışsındır?" dedi Danny.

"Otelde kalmıyorum."

"O zaman üzerinde taşıyorsun."

"Olabilir."

"Tosla bakalım Joey çocuk."

Adelaide, ellerini ovuşturarak, "Dediğini yap," dedi.

"Parayı bir tek şekilde alabilirsiniz; borçlandığınız insanlara öderim."

"Sersem it!" diye patladı Danny. Joey ne olduğunu anlamadan, Danny bir tabanca çıkartarak ona doğrultmuştu. "Parayı masaya bırak-evilât. Sonra da toz ol."

Adelaide hiçbir şey söylemedi. Öylece bakıyordu.

"Bu ne biçim bir komplo?" diye sordu Joey.

Adelaide, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Özür dilemesi yetmezdi. Joey'nin tepesi atmıştı. St Louis'ye kesinlikle, ne idüğü belirsiz bir hergeleden, ne yapması gerektiğini dinlemek için geri dönmemişti. Üstelik, bu anasını belleyen herif ona bir tabanca doğrultmuştu. Bunu, bu hıyarın yanına koymayacaktı. Ayrıca, bunu kullanamayacak kadar korkağın tekiydi; Joey, gözlerinin içindeki sarılığı görebiliyordu.

Joey, filmlerde gördüğü gibi bir tekme attı. Danny düştü ve tabanca uçarak elinden fırladı.

Danny, yerde silahını almak için sürünürken, "Salak punkçu," diye kükredi.

408

Joey, silahı tekmeyle uzaklaştırarak, "Ben punkçuyum, ha?" dedi. "Nasıl bir punkçu olduğumu göstermemi ister misin?"

"Kesin şunu," diye inledi Adelaide. "Lütfen kesin şunu."

Danny toparlanıp ayağa kalktı ve bir yumruk attı. Joey karşılık verdi ve çenesine isabet ettirdi.

"Kamış emici!" diye haykırdı Danny. "Senin kiminle uğraştığından haberin yok."

Joey, adamla boğuşurken, "Olsa ne bok yazar?" diye karşılık verdi. "Annemin hayatından çıkmanı istiyorum."

"Sen ona annem mi diyorsun?" diye alay etti Danny. "Ben ona aptal orospu diyorum."

Birbirini yumruklayarak, yerde yuvarlanıyorlardı. Sonra Danny, Joey'i yere yapıştırdı. Yandaki raftan bir kitap tutacağı aldı ve Joey'nin başının yan tarafına öylesine şidditle vurdu ki, bir an için kendini kaybetti Joey. Uzaktan bir silah sesi duydu ve tamam bu kadar, diye düşündü. Ölmüştü.

Gözlerini açmayı başardı. Danny yere serilmiş yatıyor, ensesindeki bir delikten kan fışkırıyordu. Yanında Adelaide duruyordu. Elinde tabanca vardı ve tepeden tırnağa titriyordu.

Joey, toparlanıp ayağa kalkarken, "Ah Tanrım! Lânet olsun anne," diye homurdandı. "Ne yaptın şimdi? Ne bok yedin?" Tabancayı annesinin elinden kaptı ve annesini oturttu. Sonra bir şişe konyak almak için mutfağa koştu ve ona zorla bir iki fırt içirdi.

Komşular kapıyı yumruklamaya başladılar. Kaba bir erkek sesi, "Orada her şey yolunda mı? Neler oluyor? Polis çağırdık," diye bağıırıyordu.

Joey hiç düşünmeden, mutfaktan bir bez kaptı ve tabancanın kabzasını silip temizledi. Sonra üzerine kendi parmak izlerini bıraktı. “Bunu sen yapmadın, anne,” dedi. Yüzünden damlayan kan terle karışıyordu. “Sakin unutma; sen yapmadın. Ben yaptım. Seni koruyordum. Tamam mı?”

Adelaide, titrek bir sesle, “Tamam oğlum,” dedi. “Ben yapmadım. Sen yaptın.”

Joey, tomari ceketinin cebinden çıkararak, “Al şu parayı,” dedi. “Biri polis çağırmış olmalı. Kaçmıyorum. Onlara bunun nefsi-i müdafaa olduğunu söyleyeceğim.”

Nefsi-i müdafaa. Elbette. Adam öldürmekten sekiz yıl yedi. İyi hal-den altı yıl yatıp çıktı ve bu yüzden Madelaine parasını geri alamadı.

Annesi onu hapishanede hiç ziyaret etmedi. Dışarı çıktığında, onun, otel lobilerinde şarkı söyleyen biriyle Porto Riko’ya taşındığını ve ar-dında hiçbir adres bırakmamış olduğunu öğrendi.

Bir uçağa binip New York’a geri döndü.

409

Altı yılı, işlemediği bir suç yüzünden kilit altında geçmişti. Anımsa-dıkça karabasanlar gördüğü, insafsızca cezalandırıldığı, altı kayıp yıl. Sonra hayatına Lara girmiş ve her şey değişmişti. Gerçek mutluluk için bir fırsat yakalamıştı. Bu fırsatı Richard Barry elinden alıp ayaklarının altında çiğnemişti.

Richard Barry ve onun temsil ettiği her şeyin Allah Belasını versin. Geleceğini yok eden bu kıskanç puşt gebersin. Lara’yı bulmaya karar-lydı; telefonu alıp orospu çocuğunu aradı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Richard. Üç günlük bir ceset kadar so-ğuktu.

“Nerede o?” diye sordu Joey.

“Lara’yı mı arıyorsun?” diye dalga geçti Richard.

“Bok herif, nerede o?”

Richard, dalga geçmeye devam ederek, “Biliyorsun Joey; sana be-nimle olduğunu söylemekten büyük zevk alırdım,” dedi. “Ama ne ya-zık ki, nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Bunu kurcalamak zorundaydın, değil mi?”

“Anlamadım.”

“Onu mutlu ettim. Sizin asla sahip olamadığınız gibi bir beraberliği-miz vardı. Buna dayanamadın, öyle değil mi?”

“Bu acıklı hikâyeyi kendine sakla,” dedi Richard. “Lara için neyin en iyi olduğunu ben bilirim. Her zaman bildim. Ve geri döndüğünde, birlikte olacağı kişi benim; senin gibi iki paralık bir aylak değil.”

Joeytelefonu hışımla kapadı; yeterince dinlemişti. Önemli olan, Richard’ın Joey’e karşı daha fazla zehirlemesine fırsat vermeden, Lara’ya ulaşmaktı.

Nereye gitmiş olabilirdi? Sorun buydu.

Cassie. Evet, Cassie bilebilirdi.

Deli gibi, Lara’nın telefon defterini karıştırdı ve Cassie’nin ev numarasını buldu. Telefona bir kadın çıktı. “Cassie?” dedi Joey.

“Hayır, ben Maggie. Kızkardeşiyim. Kim arıyor?”

“Joey Lorenzo. Lara’nın şey ... nişanlısı. Cassie oralarda mı?”

410

“Bu gece eve gelmeyecek. Geceyi Lara ile birlikte geçirecek. Sizi söylemediler mi?”

“Evet, ben şey ... unuttum. Lara bana bir not bırakmıştı; sanırım atılmış. Nereye gidiyorlardı?”

“Sahildeki eve.”

“Nikki’nin sahildeki evi mi demek istiyorsunuz?”

“Hayır. Lara’nın geçen yıl kiraladığı ev.”

“Tamam doğru. Onlarla daha sonra buluşmam gerekiyordu. Adresi nedir?”

“Bir bakayım ... Point Dume yolunu geçince ilk sapağı takip edin. Yolun sonundaki büyük ev.”

“Telefon numarası var mı?”

“Hayır. Ama Cassie ararsa, geleceğinizi söyleyeyim mi?”

“Zahmet etmeyin Maggie. Onlara sürpriz yapmayı düşünüyorum.”

Birkaç dakika içinde Mercedes’e atlamış ve yola çıkmıştı.

Lara, Cassie’nin dönmesini beklerken, karanlıkta oturmaktan huzursuz olmaya başladı. Daha önceki bir bekleyişini anımsıyordu. Babasının kendini öldürdüğü gece, bir motel odasındaki koltuğa büzülmüş, bekleyişi. Joey, ona korkularının bir çoğunu yenmesi için yardım etmişti. O sıcaklığı ve sevgisiyle, hayatını yaşanabilir kılmıştı. İçini çekti. Ona açıklama fırsatı vermeden kaçarak, belki de haksızlık etmişti.

Ama ya kendisine dokunsaydı? Ya o öldürücü çekiciliği ile kendisini etkisi altına alsaydı? Son derece dayanılmaz bulduğu o çekicilikle

Hayır, kendini o duruma sokması çok tehlikeli olurdu.

Hayali nişanlısını ve onun intihar girişimi hakkında uydurduklarını

anlatırkenki yüzünü anımsadı. Ne kadar içten, ne kadar gerçek ve düşünceli görünüyordu.

Ne biçim palavralardı bunlar? Üstelik, kendisi bunların hepsine kanmış, her yalanı yutmuştu. Nasıl yapabilişti bunu?

Nikki ile konuşmaya ihtiyacı vardı; her şeyi kusmak için. Nikki ona güçlü olması için yardım ederdi ve Lara'nın şu anda, her türlü desteğe ihtiyacı vardı.

Dışarıda rüzgâr kuduruyordu. Lara fırtınanın sesini duyabiliyordu. Bu sabah hava tahmin raporunu veren adam, bir Eylül fırtınasının gelmekte olduğunu söylemişti. El Nino, Malibu etrafındaki suları ısıtıyor, bir dizi fırtınaya ve kötü hava koşullarına neden oluyordu. Bu fırtına, birçoğun ilki olmalıydı.

Neden böyle aceleci davranmıştı? Emlakçıya bir telefon edebilir ve elektriği açtırabilir, buzdolabını da yiyeceklerle doldurabilirdi. Şu anda ışıkların yanması ve telefonun çalışıyor olması çok makbule geçerdi doğrusu.

Cassie bavulunu holde bırakmıştı. İçini karıştırıp, sıcak tutacak bir treking kıyafeti, kalın çoraplar ve koşu ayakkabıları buldu. Bulduklarını giydi ve kendini daha iyi ve kesinlikle daha sıcak hissetti.

Sonra kanını donduran bir ses duydu.

“Lara?” Bir kadın sesi; yüksek ve net. “Lara? Orada mısın? Beni mi bekliyorsun Lara hayatım?” Uzun, uğursuz bir sessizlik. “Eğer merak ediyorsan, ben senin iyi dostun Alison Sewell. Yeniden biraraya gelmek için hazır mısın? Çünkü ben kesinlikle hazırım.”

BÖLÜM YETMİŞ

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Aiden kamyoneti büyük bir süratle kullanırken, sinirli bir şekilde tartışıyorlardı.

Aiden, çenesini kaşıyarak, “Bir hatayı yapıyorsun,” dedi. “Neden Mick’i kızdırmak istiyorsun? Sana söyledi, Summer’ın nerede olduğunu bilmiyor.”

412 Nikki, “Nasıl emin olabiliriz?” diye karşılık verdi. Çenesinin durumundan bu konuda pes etmeyeceği anlaşılıyordu. “Hasta, sübyancı herifin teki zaten.”

“Hey, son iki aydır onunla birlikte çalışıyorsun,” dedi Aiden sertçe. “Eğer Summer’ın peşinde olsaydı, daha önce bir şeylerden şüphe ederdin.”

Nikki, “Bundan emin olmalıyım,” dedi inatla.

Aiden omzunu silkti. “Tamam tamam,” diye mırıldandı. “Bilmem sana nasıl bulaştım. Uyuşturucular çok daha rahattı.”

“Kimse kalmanı istemiyor,” diye hırladı Nikki. “Bu ilişkiyi zorlayan sensin.”

Aiden, “Yaa? Ben zorladım, ha?” dedi alay ederek. “Yatağa düştüğümüzde, senin dairemde kaçıp gittiğinin farkında değilim.”

Nikki, başını elleri arasına gömerek, “Özür dilerim Aiden,” dedi. Kavgaya edemeyecek kadar altüst olmuştu. “Sürekli, Summer’ın oralarda bir yerde yapayalnız olduğunu düşünüyorum. O daha çocuk ve bütün olanlar benim suçummuş gibi hissediyorum. Bana ihtiyacı olduğunda hiçbir zaman yanında değildim. Şimdi anlıyorum ki olmalıymışım.”

Aiden, uzanıp Nikki’nin elini sıkarak, “Hey,” dedi, “Hepsi geçecek. Göreceksin.”

Mick, Benedict Kanyonunun tepesinde, ultra modern bir ev kiralamıştı. Aiden, kamyoneti araba girişine soktu ve kapının önünde durdu. Nikki, o ana kadar Summer’ı bulacağına kendini iyice inandırmıştı. Kamyonetten indi; kapıyı çaldı. Sinirli bir şekilde parmaklarını birbirine vuruyordu. Aiden, yağmurda sigara içerek arkasında duruyordu. Bir karşılık alana kadar zili üç kez çaldı.

Üst kat pencerelerinden birinden, Mick'in sesi duyulduğunda, ikisi de sırlıslıkla olmuştu. "Kim var orada?" diye seslendi Mick.

"Nikki ve Aiden. İçeri girebilir miyiz?"

"Burada ne işiniz var?"

"İçeri girebilir miyiz?" diye tekrarladı Nikki. İçeri girip, evi kendi gözleriyle kontrol etmeye kararlıydı.

"Bekleyin," dedi Mick. "Aşağı iniyorum."

Mick ön kapıda görünece kadar, bir beş dakika daha beklediler. Summer'ı saklamak için yeterince uzun bir zaman, diye düşündü Nikki.

Mick kapıyı bloke ederek, "Neden geldiniz buraya?" diye sordu. Saçı başı darmadağınktı. Çıplak vücuduna siyah-sarı çizgili bir bornoz geçirmişti ve yalınayaktı.

Nikki onu iterek eve girdi. "O nerede?"

"Aman Tanrım!" diye inledi Mick. "Sen kimseyi dinlemez misin? Telefonda söyledim; senin acayip kızın burada değil."

"Sana inanmıyorum."

"İnanıp inanmaman ne bok yazar?" Aiden'e döndü. "Bu delilik."

Aiden, uzun, ince yüzü ifadesiz, "Biliyorum," dedi.

"Anlamıyorsun Mick." Nikki'nin sesi düzgün ve sakindi. "Sana kızmayacağım. Yalnızca onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Yukarıdan, "Mick?" diye bir kız sesi duyuldu. "Mick, ne oluyor?" Merdivenlerden aşağı, kısa ipek bir sabahlık içinde, uzak doğulu güzel bir kız indi.

Mick suratını ekşitti. "Tin Lee'ye mırhaba deyin," dedi. "Summer'ı yatağımızın altında esir tutuyoruz. Neden yukarı gelmiyorsun? Bir göz atarsın."

Aiden, Nikki'yi kolundan tutup evden çıkardı. Onu kamyonete sokarken, "Tatmin oldun mu?" dedi.

"Benim ... benim içimde bir his vardı."

Mick arkalarından, "Haydi durma; evi arasana," diye bağırdı. "Hayatımda tek bir kez boktan bir hata yaptım ve sonsuza kadar bunun bedelini ödemem isteniyor."

"Özür dilerim," dedi Nikki.

Mick, ön kapıyı çarpıp kaparken, "Evet, özür dilesen iyi olur," diye homurdandı.

Summer, üşümüş, ıslanmış ve korkmuştu; gidecek bir yeri yoktu ve babasının Los Angeles'ta olması onu şoka sokmuştu. Tina'nın evine

geri dönmeye karar verdi. Ancak bir sorunu vardı, oraya gidecek parası yoktu. Gerçi bir taksiye binse, şoföre parasını, gidecekleri yere vardıklarında da ödeyebilirdi; ama tabii Tina'nın evde olması şartıyla. Şimdi bütün yapması gereken, bir taksi bulmaktı, ama görünüşe göre, bu yağmurda imkânsızdı taksi bulmak. Yoldan aşağı doğru yürümeyi göze aldı. Kısa elbisesi, sanki ikinci bir deri gibi gövdesine, uzun saçları da kafasına yapışmıştı. Yağmur damlaları burnunun ucundan damlıyordu.

Arabalarla kamyonlar yanında durmak için birbirleriyle yarışıyor-du. Gece yarısından sonra sokaklarda dolaşan yalnız ve güzel bir kız iyi bir avdı; boğulmuş bir kediye benzese bile.

Sportman's Lodge'a varana kadar yürümeye devam etti. Sonra içeri girdi ve ona bir taksi çağırıp çağıramayacaklarını sordu. Yorgundu; açtı ve morali bozuktu. Bazen hayat yaşamaya değmezmiş gibi görünüyordu.

Nikki, evden içeri koşarak girip kısa saçlarındaki yağmuru silkeleyerek, "Kimse aradı mı?" diye sordu.

"İki görüşme yaptım," dedi Sheldon. "Polise Summer'ın resmi la-zım. Bir de Jed adında biri aradı."

"Ne dedi?"

"Seninle konuşmak istedi."

"Ona Summer'dan herhangi bir haber alıp almadığını sordun mu?"

"Hayır sormadım," diye yanıtladı Sheldon. "Eğer dövmeli dostunla beraber buradan aceleyle çıkmamış olsaydın, belki daha çok bilgi edinebilirdin."

"Aiden'ı eleştirme. O senin hayatında hiç olmadığın kadar esaslı bir erkek."

"En aptalca şeyleri söylüyorsun."

Nikki, "Sahi mi?" dedi ve gözlerini ona dikerek. Kendisiyle hâlâ evliymişler gibi konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu bu adam? "Ha, bu arada, Sheldon, çocuk karın nasıl? Sen şimdi kaç yaşındasın? Elli küsur mu? İnsan içine çıktığınızda, çok imrenilecek bir çift oluşturu-yorsunuz herhalde."

"Önemsiz dalaşmalarla ilgilenmiyorum," dedi Sheldon soğukca. "Beni tek ilgilendiren, kızımı bulmak ve onu Chicago'ya geri götürmek."

"Düşünüyordum da," dedi Nikki. "Görünen o ki, Summer seninle mutlu değil. Belki de burada benimle kalmalı."

"Hayır," dedi Sheldon. "Benimle geliyor."

Nikki nefretle, “Bana hayır diyip durma,” diye cevap verdi. “Onu bulduğumuzda, ne yapmak istediğini Summer’a sorarız. Tıpkı o küçük bir kızken, senin yaptığın gibi.”

Aiden onu bir kenara çekti. “Buradan gitmem gerek,” diye geveledi. “Sorun nedir?”

“Bütün bu dalaşma saçmalığını kaldıramıyorum, ben budistim ve benim inançlarıma göre bu bana iyi gelmiyor.”

“Bütün endişen bunun için mi?”

Aiden’in kanlı gözleri yerinde duramayan laser ışınları gibiydi. “Çıkıp gitmeliyim, Nik. Lütfen anla.”

“Bu da ne demek?”

“Bu, seni sonra arayacağım, demek.”

Nikki kızarak, “Teşekkürler,” dedi. “Tam ihtiyacım olduğunda çekip gidiyorsun.” 415

“Yardımcı olabileceğimi düşünseydim, kalırdım. Ama sen ve eski kocan arasındaki bu bokluk bana dokunuyor. Çok fazla kötü anıyı çağırıştırıyor.”

Bir an için Aiden’e odaklanmaya çalıştı Nikki. Haklıydı; onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Tamam,” dedi. “Bir haber çıkarsa seni ararım.”

Aiden, ona sarılarak, “Her şey yoluna girecek,” dedi.

Aiden gittikten sonra, Nikki yatak odasına gitti ve Jed’i aradı. Kendisini tanıttı ve Summer’ın kayıp olduğunu söyledi.

“Bunu duyduğuma üzıldüm Bayan B.” dedi Jed.

“Buradayken Summer’ın arkadaşları kimlerdi?”

Jed, “Sanırım en yakın arkadaşı bendim,” dedi. “Onu bir yığın insanla tanıştırdım.”

“Aklına gelen belirli biri var mı?”

“Beraber takıldığı bir kız vardı; Tina.”

“Onun numarası var mı sende?”

“Bir yerlerde olacaktı.”

“Bu önemli Jed. Biliyorum, hâlâ Chicago’da olabilir. Ama içimden bir ses, bana burada olduğunu söylüyor.”

“Onu bulduğunuzda beni aramasını söyleyin,” dedi Jed. “Erkek arkadaş olduğum için değil. Sadece, beni Bay Barry’le tanıştırmış, onunla, filmlerinden birinde rol vermesi için konuşacağını söylemişti. Ben oyuncuyum; biliyor musunuz?”

Sürpriz, sürpriz. Nikki sabırsızca, “Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil Jed,” dedi. “Sadece Tina’nın numarasını ver.”

Jed aynen öyle yaptı; Nikki Tina’yı hemen aradı.

Tina çatlak bir sesle, “Hah! Arayacağınızı biliyordum,” diye bağırdı. Nikki bir şey söylemeye fırsat bulamamıştı. “O güzel kenar mahalle kışını kaldır da dön buraya Summer. Norman ile ilgili müthiş haberlerim var. Harekete geç kızım!”

Nikki’nin daha fazla dinlemeye ihtiyacı yoktu. Bir şey söylemeden hemen telefonu yerine koydu. Sonra tekrar Jed’i aradı. “Seni yeniden rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sende Tina’nın adresi var mı?”

“Bir yere yazmıştım. Sanırım, Sunset dışındaki şu gökdelenlerden birinde oturuyor. Haa, Bayan B., hazır sizi bulmuşken, kocanıza, benimle görüşmesini söyleyebilir misiniz?”

“Eğer bana Tina’nın adresini verirsen, gelecek hafta çaresine bakırım,” diye söz verdi Nikki.

Jed Nikki’nin istediği bilgiyi verdi; o da oturma odasına koştu. Sheldon kendine yeniden yüklü bir konyak doldurmaktaydı.

Nikki, “Haydi gidelim,” dedi telâşla. “Sanırım onu buldum.”

Sheldon, “Tanrıya şükür!” diye tepki verdi. “Sonra da onu doğrudan Chicago’ya, ait olduğu yere götürüyorum.”

Bunu göreceğiz, diye düşündü Nikki. Çünkü bu kez, hiç mücadele etmeden, gitmesine izin vermeyeceğim onun.

BÖLÜM YETMİŞ BİR

Alison Sewell. Onu hemen hemen bir yıl boyunca taciz eden şu deli kadın. Mektuplar, fotoğraflar, hediyeler yollayan; kapısına dayanan; yoluna çıkan herkese hakaret eden kadın.

Aman Tanrım! Bu olamaz. Bu garip bir karabasan olmalı. Ayrıca, Alison Sewell hapisteydi; kilit altındaydı ve hayatından çıkmıştı. Hâkim bu deli kadını mahkum ettiği zaman, Lara mahkeme salonundaydı. Gözleri bir andan da kısa bir süre için karşılaştığında, Alison'ın suratına yayılan o nefret dolu ifadeyi asla unutmamıştı.

417

Eski evi, durmak bilmeyen yağmurla uğuldayan rüzgârın sesi ve korkunç fırtınanın kamçılayarak azdırdığı dalgaların sahile çarparken çıkardığı gümbürtü dolduruyordu.

Alison Sewell'in sesinin yankılandığını hayâl mi etmişti? Belki de fırtına beyniyle oyun oynuyordu.

Hayır. Olanaksız. Gaipten sesler duymuyordu. Bu kadın, gerçekten onun evindeydi.

Duruma hemen el koy, dedi kendine. Eğer gerçekten buradaysa, onunla başa çıkabilirsin. Ona ne istediğini sor. Eve izinsiz girdiğini ve derhal terketmesi gerektiğini, yoksa polisi çağıracağını söyle.

Yaa, evet. Neyle? Telefonun çalışmıyor. Burada kapana kısıldın. Akli başında olmayan manyağın tekiylee yalnızsın. Üstelik Cassie'den başka kimse senin nerede olduğunu bilmiyor.

Lara, sesinin sert ve güçlü çıkmasına gayret ederek, "Alison?" diye seslendi. "Alison Sewell. Neredesin? Konuşabilir miyiz?"

Cassie bütün bir somon fümeli pizzayı mideye indirip ağzına kadar dolu bir bardak kırmızı şarabı içtikten sonra, kendini çok daha iyi hissederek Granita'dan ayrıldı.

Wolf onu, "Fırtına başlamadan eve gitsen iyi olacak," diye uyarmıştı.

Yağmur, artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Resepsiyondan ödünç bir şemsiye almıştı. Bir elinde şemsiye, diğer eliyle yiyecek ku-

tusunu dengeleyerek pek fazla ıslanmadan, arabasına girmeyi başarmıştı. Lara ona ne olduğunu merak edecekti. Ancak Cassie, yeterince mum, birkaç adet ekstra el feneri ve Granita'nın özel tavuk yemeği ile geri dönünce, memnun olacağından emindi.

Belki geri döndüğünde Lara ona, Joey'in, böyle aniden kapı dışarı edilmeyi hak etmek için, ne gibi bir alçaklık yaptığını anlatırdı.

Saab'ın motorunu çalıştırmayı denedi. Araba birkaç kez öksürdü ve çalışmadı. "Lânet olsun!" diye mırıldandı ve yeniden denedi. Araba dördüncü seferde hareket etti. Sileceklerini çalıştırdı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki, önünü pek az görebiliyordu.

Yavaşça park yerinden çıktı ve köşedeki trafik ışıklarına doğru yöneldi. Araba telefonu çaldı. Buna şaşırdı.

"Cassie, hayatım."

Richard'ın sesini anında tanıdı.

"Richard!" diye hayretini dile getirdi. Gecenin bu saatinde onu niçin arabasından aradığını merak etmişti.

"Neredesin?" diye sordu Richard.

Cassie, "Arabamda olduğum belli değil mi?" diye yanıtladı.

"Lara ile konuşuyordum; kesildi. Sanırım seninle beraber olduğu gibi bir şeyler söyledi."

Şimdi olay aydınlanıyordu. Lara, Richard'a geri dönmeyi düşünüyordu; Joey'in dünün haberi haline gelmesinin nedeni buydu. Elbette! Bu harika bir şeydi. Cassie her zaman Richard'ı Joey'e tercih etmişti.

"Şu anda Lara'nın yanına dönmek üzere yoldayım," dedi Cassie. "Sana, evde elektrik, yiyecek, yani hiçbir şey olmadığını söylediğinden eminim. Gerekenleri almak için markete gitmiştim. Berbat bir fırtına çıkacak gibi görünüyor."

Richard hızlı düşündü. Hangi evden bahsediyordu bu? "İhtiyacınız olan her şeyi aldığına eminim," dedi.

"Umarım," dedi Cassie.

Richard gayet sakin, "Düşünüyordum da," diye ekledi, "bu fırtına yüzünden, belki de sizinle birlikte kalmak üzere oraya gelsem iyi olur."

Cassie neşeyle, "Bence harika bir fikir," dedi.

"O zaman, bana oraya nasıl geleceğimi hatırlatsan iyi olur."

"Lara kiradayken, bir gün Nikki ile beraber gelmişsiniz. Oraya ulaşmanın ne kadar uzun sürdüğünden şikâyet etmiştin."

“Doğru,” dedi Richard, gülmesini tutamadan. “Ve yolu hâlâ anımsıyamıyorum.”

“Point Dume Road’a gelene kadar, yaklaşık yarım saat kadar Pasifik sahili otoyolunda devam et. Sonra yolun aşağısında, soldaki ilk sapağa sap. Başka hiç ev yok; onun için kaçırmazsın. Uçtaki büyük, metruk ev. Lara bunu niye aldı anlamıyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandı Richard.

“Lütfen hemen gel. Bu gece evde bir erkeğin olması içimi rahatlatıcak.”

“Şey ... Cassie. Lara ile konuşmam kesildiği için, ona geldiğimi söyleme fırsatım olmadı. Onun için, neden kapıyı açık bırakmıyorsun? Böylece onu şaşırtırım.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Cassie. “Biliyorum bu beni 419
asıyor, ama sen ve Lara yeniden bir araya mı geliyorsunuz? Bütün olanlar bu yüzden mi?”

“Doğru tahmin ettin,” dedi Richard.

Cassie, oldukça hoşnut, “Bu sabah, onun karavanında o kadar uzun kalınca, bir şeyler olduğunu anlamıştım,” dedi. “Öyle memnun oldum ki.” Biraz suçlu, “Tabii,” diye ekledi, “Nikki hesabına üzıldüm; iyi bir kadın. Ama benim gözümde, sen ve Lara hep birbirinize aittiniz.”

“Çok akıllısın Cassie.”

“Teşekkürler Richard. Yakında görüşürüz.”

“Unutma, bu bir sürpriz. Onun için tek kelime etmek yok.”

Cassie, mutlulukla sırıtarak, “Anladım,” dedi. Belki Richard gelince, Cassie onları bırakıp kendi yatağının konforuna, evine gidebilirdi. Bu harika olurdu.

Kırmızı ışık yeşile döndü ve Cassie kavşaktan karşıya geçti; Pasifik Sahili otoyoluna doğru sola saptı.

Kendi yönüne doğru, kontrolden çıkmış bir halde, hızla savrulurak gelen Porsche’u görmedi. Richard’la Lara’yı ve bundan sonra neler olacağını düşünmekle çok meşguldü.

Porsche, Saab’ın yan tarafına, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle çarptı ve her iki arabanın da kontrolden çıkmasına neden oldu. Saab daireler çizerek dönmeye başladı. Sonra, yolun kaygan zemininde takla atıp ters döndü. Cassie içeride sıkışıp kalmıştı. -

Yardıma ilk koşanlar arabaya ulaştığında, onun, ölü mü yoksa hayatta mı olduğunu anlayamadılar.

Los Angeles'ta yağmur yağınca, her şeyin karmakarışık bir hale gelmesi fazla zaman almaz. Çamur dereleri, tepelerden ve yamaçlardan aşağı doğru akmaya başlar; nehirler taşar, yağmur ızgaraları tıkanır; çatılar akar; arabalar çarpışır. İşin doğrusu, her şey kontrolden çıkar.

Joey, San Vicente'yi dönüp okyanusa doğru yol aldığı sırada, sel uyarıları yapıyordu ve deniz, Malibu evlerinin iyi korunan teraslarına doğru, gümbürdeyerek yaklaşmaktaydı. Polis ve itfaiye ekipleri çoktan yola çıkmışlardı. Arabaları geri çevirip, artık son derece yavaş bir tempoda ilerleyen trafiği yönetmeye çalışıyorlardı.

Bu, Joey'e düşünmek için epey zaman kazandırdı. Sonuçta, oraya vardığında Lara'ya tam olarak ne anlatacaktı? Gerçeği elbette; anlatacağı buydu. Rezil geçmişi hakkındaki gerçeği; geçmişinden kurtulmak ve oyuncu olmak için gösterdiği çabayı; annesini görmek için nasıl geri dönüp bir tuzağa düştüğünü; nasıl işlemediği bir cinayeti üstlendiğini. Peki annesi bunun karşılığını ama nasıl ödemişti? Bir adres bile bırakmadan, başka bir hergeleyle kaçarak.

Ancak kendisi de mükemmel değildi. Madelaine'i kullanmıştı. Tıpkı, kadınların çoğunu, seks veya onlardan istediği herhangi bir şeyi almak için kullanmış olduğu gibi. Ancak, sonra Lara yaşamına girmiş ve Joey'e, hiçbir gizli amaç gütmeyen, başka birisi için kaygı duymanın ve ona kendinden daha fazla değer vermenin mümkün olabileceğini göstermişti.

Evet. Ona gerçeği anlatacaktı. Onun, her şeyi özel kıldığını söyleyecekti. Lara yaşamıydı onun; gerçek aşkı, ruhunun eşi. Onun affına sığınacak ve affedebileceğini umacaktı.

Ondan her hangi bir şey istediğinden değil. Tüm istediği, Lara'nın yanında olmaktı. Her şekilde ona destek olmaya ve onu korumaya hazırdı.

Trafik iyice yavaşlamıştı. Yolun ortasında duran bir polise; "Ne oluyor?" diye sordu.

"Yukarıda büyük bir kaza olmuş," dedi polis. "Burada oturmuyorsanız, bu yoldan gitmenizi tavsiye etmem."

"Burada oturuyorum," diye yalan söyledi Joey.

"Tamam, dikkatli olun öyleyse."

"Olurum." Radyoyu açtı. Billy Holiday blues söylüyordu. 'Günaydın Yüreğimin Sızısı.' Çok uygun.

Hedefine ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Aşkına. Geleceğine.

Alison, orospunun ona seslendiğini duyuyordu. Evet, Lara Ivory onun adını anımsıyordu. Öyle de olmalıydı. Alison, eskiden Lara'nın dostuydu; ancak bu ona yetmemişti. Hayır. Lara Ivory, ona ihanet etmeye hazır olduğunu göstermişti.

Lara elbette adını anımsıyordu. Yakında herkes onun adını öğrenecekti.

Ne gibi fotoğrafları olduğunu düşünmeye başladı. *Time*'ın kapağına hangisini koyacaklardı? 19 yaşındayken Cyril dayının çektiği, şu, anesi ile onun olduğu resim vardı. Ondan nefret ediyordu; ama eğer anesini kesip çıkarırlarsa, o kadar da fena değildi. Ayrıca, o zamanlar daha genç, daha güzeldi.

İçinden bir ses, *sen asla güzel olmadın, diye onunla alay etti. Sen her zaman çirkin kızdın. Her zaman o kılıksızdın. Seni hiç kimse sevmemişti. Kimse seninle vakit geçirmek istemedi. Lâğım çukuru ... Aptal ... Koca Oğlan.* Nefretlik lâkapları onu bezdirmek için geri geliyordu.

Time'ın kapağına çıktığında, insanlar onun güzel olduğunu sanacaktı. Resmi, *Newsweek*'in kapağını süslediği zaman, insanlar ona hayranlıkla bakacaktı. Televizyon da harekete geçecek, *Hard Copy* onunla ilgili hikâyeler yayınlıyacaktı. *Inside Edition* onun hakkında konuşacaktı. *Prime Time. Date Line.* Hattâ *Sixty Minutes.*

Dünyadaki herhangi birinden çok daha ünlü olacaktı. Medya onun olayını aylarca işleyecekti.

Alison Sewell, Charles Manson, Mark Chapman ve diğerleri gibi, tam orada, zirvede olacaktı.

Alison Sewell. Böylesine ayrıcalıklı bir şeref kazanan ilk kadın.

“Alison. Neden buraya gelmiyorsun? Konuşabiliriz.”

Yeniden orospunun sesini duydu. “Merak etme Lara,” diye seslendi.

“Şimdi geliyorum. Senin güzel küçük gırtlığını ikiye ayırmaya geliyorum.”

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Taksi şoförü susacakmış gibi görünmüyordu. “Kahrolası Amerikan havası,” diye durmadan söyleniyordu. “Kahrolası California. Kahrolası ayaklanmalar. Kahrolası yangınlar.”

Summer arka koltuğa büzüldü. Konuşmak istemiyordu. Bütün iste-diği, titremesini engellemekti.

Şoför, başını çevirerek, “Senin neyin var?” diye sordu. “Benim ül-
kemde kızlar gece yalnız dolaşmaz. Bu yok doğru.”

Summer, “Sen nerelisin?” diye sormak için kendini zorladı. Belki onu ülkesi hakkında konuşmaya sevk ederse, adam anlatırken o da ka-fasını dinleyebilirdi.

Şoför gururla, “Beyrut,” dedi. “Güzel yer. Bombalanıncaya kadar. O serseriler her şeyi aldı. Bir erkeğin onurunu, evini. O serseriler hepsi-ni aldı. Kahrolasıca teroristler!”

“Ne zamandır Amerika’dasın?”

“Çok uzun zamandır.”

Summer pencereden dışarı göz atarak, “Yanlı ş yoldan gitmiyor mu-yuz?” diye sordu. “Coldwater Kanyonundan gitmen gerekmiyor muy-du?”

“Sepulveda’dan gidiyorum. Kanyon için hava kötü. Büyük sel.” Adam şikâyet nakaratına devam etmeden, içi parçalanıyormuş gibi ök-sürdü Summer. “Los Angeles’da her şey çok fazla. Sel, yangınlar, ayak-lanmalar, araba çalmalar. Bir gün başıma tabanca dayadılar o serseri-ler!”

“Bu korkunç,” dedi Summer. Aslında hiç umurunda değildi.

İleride kırmızı ışık vardı. Önlerindeki araba kırmızı ışıktaki duran bir Cadillac’a arkadan bindiririrken, taksi tam zamanında durdu.

Taksi şoförü heyecanla, “Görüyorsun. Görüyorsun,” diye bağırdı. “Manyak Amerikalı!”

Cadillac’ın sürücüsü arabadan çıktı; öbür sürücüye bağırdı ve taksi şoförünün camına koştu. “Gördün mü?” diye haykırdı. “Sen benim ta-nığımsın.”

Şoför ileri doğru bakarak, “Hayır ben hiçbir şey görmedi,” dedi. “Hiçbir şey.” Sonra arabasını bir manevrayla iki arabanın etrafından dolaştırıp yola devam etti.

Summer, “Sana verdiğim adrese ne zaman varırız?” diye sordu.

“Bu havada? Uyuşuk Amerikalı sürücülerle? Bilmiyorum.”

“Eğer Amerikalılardan bu kadar nefret ediyorsan, niye buraya geldin?” diye sordu. Şoförün şikâyetlerinden bıkmıştı.

Adam bir kahkaha atıverdi. “Amerika’nın iyi yanı, para, para, para.”

Nikki sabırsızca, “Bu trafığe ne oluyor?” dedi. Pasifik sahili otoyolunda bir araba kuyruğunun arkasında takılıp kalmışlardı.

Sheldon tedirgin bir şekilde, “Neden bana kullandırmadığını anlamıyorum,” diye tepki gösterdi.

423

“Çünkü bu benim arabam ve nereye gittiğimizi ben biliyorum.”

“Sen asla araba kullanmayı beceremedin,” dedi Sheldon.

“Sana kalırsa, ben hiçbir şeyi beceremem,” diye yanıt verdi Nikki. “Belki de benimle evlenmenin nedeni buydu. Böylece, bir çocuğu alabilecek ve onu şekillendirebilecektin. Rachel ile evlenmenin nedeni de bu mu?”

Sheldon dümdüz ileriye bakarak, “Senin saçmalıklarını dinlemeyi reddediyorum,” dedi.

“Çok bebektim, değil mi? Çok uysal. Bu yüzden, Summer’ın benimle gelmesi gerekirken, seninle kalması için beni ikna edebildin. Bunu biliyordun.”

“Summer çok iyi ve dengeli bir kızdır. Veya en azından, Los Angeles’da seninle beraber kalıncaya kadar öyleydi. Kendi yaşamını nasıl idare ettiğine bir bak. Richard akli başında bir adama benziyordu. Şimdi ise bir rock and roll grubundanmış gibi görünen biriyle birliktesin.”

“Aiden çok esaslı bir oyuncudur.”

“Herzaman senin sorunlu olduğunu söyledim. Şimdi benim haklı olduğumu kanıtladın.”

Nikki, yorgun bir iç çekişle, “Kavga etmek istemiyorum,” dedi. “Sen ve ben birlikteyken o kadar çektim ki. Eğer sana kalmış olsaydı, sen sistematik bir şekilde tüm hastalarla yatıp kalkarken, beni eve kilitledin. Tanrım! Senin bir psikiyatr olduğuna inanamıyorum. Bu cinayet gibi bir şey.”

Elinde bir el feneriyle bir polis memuru, sürücülerle konuşarak ya-

vaşça araba kuyruğundan aşağı doğru geliyordu. Nikki'nin camına yaklaştı. "Yukarıda büyük bir kaza olmuş bayan," dedi. "Bekleyeceksiniz."

Nikki sabırsızlıkla, "Ne kadar?" diye sordu.

"Olabilirdi çabuk çekmeye çalışıyoruz. Ancak bu yolculuğu yapmak zorunda değilseniz, size geri dönüp evinize gitmenizi öneririm."

"Teşekkürler," dedi. "Şehre gitmemiz lâzım."

En azından, artık Summer'ın nerede olduğu hakkında bir fikri vardı. Eğer arkadaşı Tina ile birlikteyse, onu bulması uzun sürmezdi.

Ve bunu yapınca, onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

Taksi sonunda Tina'nın dairesinin bulunduğu binanın önünde durdu. "Bir dakika beklemen gerekecek," dedi Summer. "Paramı almam lâzım. İçeride."

Şoför, yüzü morararak, "Yoo hayır, hayır," dedi. "Ben beklemek yok. Sen arka kapıdan kaçarsın. Amerikalı kızları bilirim."

Summer sabırsızca, "Eğer bana güvenmiyorsan benimle içeri gel," dedi.

Şoför sertçe, "Ben yok taksiyi terketmek," diye cevap verdi. "Biri çalar."

Summer hıştırdı. "Ben içeri giriyorum. Ya benimle gel, veya burada parayı bekle. Gerçekten hiç umurumda değil." Bunu dedikten sonra taksinin kapısını ardına kadar açıp binaya koştu. İlk basamakta neredeyse kayıp düşüyordu.

Tina'nın evde olduğunu umuyordu. Eğer değilse ne yapacaktı? Eğer parasını ödemezse, bu kaçık taksi şoförü onu tutuklatabilirdi. Tina'nın dairesinin zilini çalıp bekledi.

Saniyeler sonra Tina kapıyı ardına kadar açtı. "Tam zamanında geldin," diye haykırdı. "Aman Tanrım, haline bak! Ne yaptın? Okyanusta yüzmeye mi gittin?"

Summer donuk bir ifadeyle, "Eşyalarımı almaya geldim," dedi. "Sonra yolundan çekileceğim."

"Aklını mı kaçırdın?" dedi Tina. "Berbat bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun. İçeri gir. Zaten sana telefonda söyledim; yepyeni bir gelişme var. Onun için, güzelleşsen iyi olur."

"Ne yeni gelişmesi?"

"Pekâlâ ... sen gittikten 15 dakika sonra Norman yatak odasından

çıktı; beraber olduğu iki bebeği başından attı ve ‘Summer nerede?’ dedi. Buna ne dersin?”

Summer canlanarak, “Öyle mi yaptı?” dedi.

“Kesinlikle. Bunun üzerine, senin durumdan hoşlanmadığını ve eve gittiğini anlattım ona. Bu, onu son derece heyecanlandırdı. Görünüşe bakılırsa, elde edilmesi zor kızlardan hoşlanıyor.”

Şimdi Summer gerçekten ilgilenmişti. “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Dedi ki, ‘Herkesi sepetleyeceğim; onu geri getir.’ Ben de, ‘Parayı göster!’ dedim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ona, senin karşılıksız geri dönmeyeceğini anlattım. Ve eğer gidip seni bulmak zorundaysam, harcadığımız zaman karşılığında ücretimizi almak istediğimizi söyledim.” Tina sıırttı. “Ne oldu, biliyor musun? Bana bin papel verdi ve ‘Git onu bul.’ Dedi. Zenginiz!”

Summer, “Berbat bir gece yaşadım,” diye şikâyet etti. “Neredeyse ırzıma geçiliyordu. Sonra kayboldum ve taksi bulamadım. Şimdi aç ve yorgunum.” Anlaşılmaz bir nedenle göz yaşlarına boğuldu. “Sanırım, Los Angeles’a dönmekle büyük bir hata yaptım.”

Tina, kolunu Summer’ın omuzlarına dolayarak, “Saçmalama,” dedi. “Sana söyledim; bir servet kazanacağız. Kötü bir başlangıç yaptık; hepsi bu. Şimdi git bir duş al ve saçlarını yıka. Sana sıcak bir çorba hazırlarım. Sonra Norman’ı arayacağım; bakalım bizi bu gece mi yoksa yarın gece mi istiyor.”

“Bu gece hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Summer. Şiddetle kafasını iki yana salladı. “Uyumalıyım.”

“Eğer isterse gitmek zorundayız. Gitmezsek, o zaman ilgisini kaybedermiş gibi geliyor bana. Kaçırarak istemezsin, değil mi?”

“Aman Tanrım!” dedi Summer, aniden anımsayarak. “Aşağıda parasını ödememi bekleyen kızgın bir taksi şöförü var.”

“Ben icabına bakarım. Sen git duş yap. Ve Summer ...”

“Evet?”

“Daha önce kart bir orospu gibi davrandığım için üzgünüm. Kasıtlı değildi. Bazen kokain beni delirtiyor.”

“Tamam,” diye başıyla onayladı Summer. Tekrar dost oldukları için rahatlamıştı. “Tümü affedildi.”

Kucaklaştılar.

“Gidip taksi şöförüne parasını vereyim,” dedi Tina. “Hemen dönerim.”

Sonunda, yavaş yavaş otoyoldaki kazayı geçtiler. Nikki iki araba görebiliyordu. Her ikisi de devrilmiş ve kötü durumdaydı. Kaza yapan araçlardan birinin Aiden'in kamyoneti olup olmadığını görmek için çabucak baktı Nikki. Deli gibi araba kullanıyordu çünkü. Şans eseri o değildi.

Sheldon sessizliğe gömülmüştü. Bu iyiydi çünkü ona söyleyecek herhangi bir şeyi yoktu. Onun yanında olmasının kendisine bir yararı yoktu. Onu sahildeki evde bırakıp Summer'ı aramaya tek başına gelebilirdi. Ancak yine de, onun desteğine gerek duyabileceğini düşündü.

Summer neden kaçmıştı? Soru buydu.

Sunset'ten aşağı döndü. Kıvrılan yol nehir gibiydi. Yağmur suyundan oluşmuş bir dere, yetersiz ızgaralardan aşağı akıyordu.

426

Fırtınanın gürültülü sesinin eşliğinde şimşek çaktı. Nikki, iç şeritte kalarak, kendilerini tehlikeye atmadan, elinden geldiğince hızlı gidiyordu. Beverly Hills'e yaklaştıklarında, "San Vicente'de sağa girmek zorundayım. Onun için dikkat et. Neredeyse hiç bir şey görmüyorum," dedi.

On dakika sonra Sheldon, "Dönüşünü bundan sonraki ışıklarda yap," dedi.

Işığa geldi; sağa döndü; soldaki apartman bloğuna doğru döndükleri sırada, Sheldon telâşla seslendi. "Bak; bu o değil mi?"

Nikki bir göz attı. Summer kırmızı bir spor arabaya biniyordu. Gelen trafiğin önüne geçmeden, spor araba aksi yönde yola çıktı.

Sheldon çok dik oturuyordu. "Bu oydu," dedi. "Bu arabayı takip et."

Nikki ikiletmedi.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Daha önce de tehlikeyle yüz yüze gelmişti. Babası, ailesini tabancayla öldürdüğü sırada yan odada otururken. Tabancayı kendine çevirmeden önce, motel odasında geçmek bilmeyen saatler boyunca. O gece de yağmur yağıyordu; Morgan Creedon'un arabasının kamyona çarpıp kafasını uçurduğu gece de yağıyordu.

Ah, evet. Tehlike. Lara bunun ne demek olduğunu hem de çok iyi biliyordu. Ancak yine de, gırtlığı kurumuştu; elleri titriyordu. Karanlık bir evde, bir fırtınanın ortasında, aklını kendisine takmış bir manyakla kapana kısılmıştı. 427

Oturma odasının öbür tarafına doğru geriledi. Mobilyalar arasında, terasa açılan camlı kapılara ulaşınca kadar yolunu duyarınının yardımıyla buldu. Sürgüyü çekerek kapıyı açtı ve kendini dışarıya, yağın yağmurun altına attı. Eğer merdivenlere ulaşabilir ve sahile inebilirse, o zaman kaçıp kurtulurdu. Yardım için başka bir eve ulaşabileceğini umuyordu. Ama ya Cassie geri döner de olayın göbeğine düşerse? Ya Alison ona saldırırsa? Ah Tanrım! Şimdi bir ikilem içindeydi. Kaçsın mı yoksa kalsın mıydı? Silahı yoktu; kendini koruyacak hiçbirşeyi yoktu. Ayrıca, eğer Alison Sewell tehdidini yerine getirir ve gırtlığını keserse, Cassie'ye pek yardımcı dokunmazdı. O takdirde ikisi de ölürdü.

Hayır, en iyi şey yardım aramaya gitmek ve polis çağırmaktı. Dışarı çıkmak; yapılacak en akıllıca şey buydu.

Neyse ki Alison Sewell sahile inen merdivenlerin varlığından haberdar değildi.

Zemin, çamur ve uzamış bitkilerle kaplıydı. Lara dış merdivenlerin tepesindeki kapıya doğru koşarken, tökezledi. Kapıya ulaşp onu açmaya çalışırken, üzerindeki asma kilidi gördü.

Şimdi ne olacaktı?

Geriye, eve baktı. Çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlattı.

Bir anda Alison Sewell'in onun biraz önce çıkmış olduğu camlı kapıların yanında durduğunu gördü. Alison'un elinde bir bıçak ve yüzünde gerçek bir nefret ifadesi vardı.

Richard kendi kendine gülümsedi. Mexico'dan döndüğünden beri, kirli geçmişi tamamen geride kalmıştı. Yapamadığı hiçbir şey olmamıştı.

Başarılı filmler yönetmek istemişti. Yapmıştı.

Lara Ivory ile evlenmek istemişti. Yapmıştı.

Şimdi onu geri istiyordu; kimse onu durduramayacaktı. Ve eğer bunu denerlerse...

Pekâlâ; bir kez öldürmüştü. Lara'yı korumak için, gerekirse, bunu tekrar etmekten onu alakoyacak hiçbir şey yoktu.

Cassie'yi arabasından aramayı başka kim akıl edebilirdi? Zekiydi o.

Evden kaçan on altı yaşındaki akıllı sokak çocuğundan bu noktaya gelebilmek için, uzun bir yol katetmişti. yirmi sekiz yaşındaki uyuşturucu bağımlısından, Hadley'i vuran ve işinin bittiğini sanan o haytadan bahsetmek bile gereksiz. Bitti. Son.

Evet. O gerçek bir kurtulmuştu. Kendini yeniden yaratmış; Hollywood'un takdir edilen ve saygı gören, önde gelen bir üyesi olmuştu.

Ve ... onu yalnızca Lara gerçekten mutlu etmişti, ama kendisi kalkıp ne yapmıştı ona?

Sahtekar davranışlarını düzeltmeye kararlıydı. Lara'yla biraraya gelince, ona bir kraliçe gibi davranacaktı. Bundan böyle, makyözler veya Kimberly'ler ya da yakın çekimden hak ettiklerinden fazla pay almak için kendilerini becermesini izin veren aktrisler olmayacaktı. Hayır. Bir kez daha, Lara için kendini yeniden yaratacaktı.

Ön büroyu aradı ve arabasını getirmelerini istedi. Sonra yağmurluğunu giyip yola çıktı.

Pek yakında hayatının aşkı ile tekrar biraraya gelecekti.

Bu ne kadar erken olsa o kadar iyiydi.

Orospu kaçmaya yelteniyordu. Ancak kaçmak işe yaramazdı. Çünkü Alison Sewell herkesten daha hızlı koşabilirdi. Hatırlayabildiğinden çok daha fazla sayıda ünlü kovalamıştı. Onları enselemiş ve objektifiyle yakalamıştı. Dışarıda yağmur, korkunç bir sel gibi iniyordu. Lara Ivory ondan kaçamayacaktı; çabalamanın bir yararı yoktu.

Alison, parkasının kapüşonunu başına geçirdi ve kararlı bir şekilde, Lara'yı en son gördüğü noktaya yöneldi.

Orospu! Alison onunla işini bitirdiğinde, artık güzel bir kız olmayacaktı. Hayır; yıllar boyu Alison'ın seyretmek zorunda kaldığı bütün güzel

kızları temsil eden Lara Ivory... Filmlerdeki aktrisler... Kendini beğenmiş, podyumlarda, sıska gövdelerini ve sahte meme uçlarını göstererek çalımla yürüyen, sanki yeryüzündeki tek güzel onlarmış gibi kameralara gülümseyen süper mankenler... Hepsinden nefret ediyordu!

Lara bunların her biri için cezalandırılacaktı. Michelle Pfeiffer'ın duru güzelliği; Naomi Campbell ve onun erişilmez tebessümü; Cindy Crawford ve sevimli benî; Winona Ryder'in alımlı cazibesi.

Evet, bunların bedelini Lara Ivory ödeyecekti. O hepsi için bedel ödeyecekti.

Kaza yerine yaklaşp Cassie'nin arabasının kalıntısını gördüğünde, "Lânet olsun!" diye bağırdı Joey. Hiç düşünmeden Mercedes'i yolun kenarına çekip dışarı fırladı.

Aman Tanrım. Ya Lara yaralandıysa? Ya öldüyse? Düşüncesine bile dayanamıyordu. 429

Birbirine dolanmış metal parçalarını çözmekle meşgul olan kaza ekibinin yanına koştu. Telâşla, "Bu arabadakiler nerede?" diye sordu.

"Hastaneye götürdüler," dedi adamlardan biri.

"Hangi hastane?"

"Bilmem, çok olmadı."

"Herhangi biri ... öldü mü?" diye sordu, lafları cımbızla alarak.

"Şuradaki polise sor. Ambulans geldiğinde buradaydı."

Joey, polis yanına koştu. "Oradaki senin araban mı?" dedi polis. "Çek onu oradan. Ne olduğunu görmüyor musun?"

"Saab'daki insanları tanıyorum. İyiler mi?"

"Evet, evet. Kadının orası burası paralanmıştı, kırık kemikleri vardı, ama ambulansdaki adam iyileşeceğini söyledi. Porsche'daki adam ayvayı yemiş. Dosdoğru ön camdan dışarı. Emniyet kemeri yokmuş."

"Saab'da iki kadın vardı. İkisi de iyi mi?"

"Arabada yalnızca bir kişi vardı; sürücü. Biraz irice bir hanım. Yağları onu korumuş gibi bir his var içimde."

"Yalnız bir kişi mi? Emin misin?"

"Evet. Onu St John's'a götürdüler. Şimdi bana bir iyilik yap da arabamı oradan al."

"O Lara Ivory değil miydi?"

Polis güldü. "Film yıldızı mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Eğer o Lara Ivory olsaydı, bundan haberim olurdu."

"Teşekkürler," dedi Joey.

“Otoyolda çamur kayması ve selden söz ediyorlar. Onun için, eğer oraya gitmek zorunda değilsen, ben olsam geri dönerdim.”

“Eve gitmeliyim.”

“Acele etsen iyi olur. Çünkü yakında yolları kapayabiliriz.”

“Tamam, teşekkürler.”

Koşarak Mercedes’e geri döndü. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. İçinde, o annesini ziyarete gitmiş olduğu, meşum gün hissettiğine benzeyen bir huzursuzluk duygusu vardı ve o gün annesinin Danny’i vurmasıyla noktalanmıştı.

Bir yığın araba şehre geri dönüyordu. İlerideki trafiğin rahatlaması anlamına geliyordu bu. Ancak yol gittikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. İnsanlar otoyolda bir yandan öte yana koşuşup kum torbaları yığıyordu. Küçük kaya parçaları, ıslanıp hamur gibi olan yamaçlardan aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

Acele edip hâlâ olanak varken, oraya ulaşsa iyi olacaktı.

Lara, Alison’ın suratını gördüğü anda, hemen oradan kaçması gerektiğini anlamıştı. Peki, sahile inen basamaklara bile ulaşamazken bunu nasıl yapacaktı?

Terası çevreleyen sık fundalık içine saklandı. Nefesini tutup umutsuzca, eğer Alison üstüne gelirse, silah olarak ne kullanabileceğini düşündü.

Sonra hatırladı; terasın kenarında bahçe aletlerinin konduğu küçük bir kulübe vardı. Oraya doğru sürünmeye başladı.

Kazayı geçtikten sonra, Joey hızla yol aldı. Araba telefonundan hastaneyi aramayı denedi. Ona, Cassie’nin henüz gelmediğini söylediler. Sonra Cassie’nin kızkardeşini aradı; ona olanları anlattı ve bir an önce hastaneye gitmesini söyledi.

Tüm düşünebildiği, Lara arabada olmadığı için, Tanrıya şükretmekti.

Yağmur kör edici bir hızla yağıyordu. Yolun durumu her dakika daha da tehlikeli bir hal almaktaydı. Ancak Joey zamanı iyi kullanmayı başarıyordu. Point Dume Road’a gelince yavaşladı. Ondaki sonraki sapağı aradı; bulunca keskin bir soî dönüş yaptı. Şimdi çamur içinde, karanlık ve ıssız bir yolda bulmuştu kendini. Arabasının tekerlekleri çamurda patinaj yaparak kayıyordu. Görebildiği kadarıyla, burada hiçbir şey yok gibiydi. Mercedes’i yavaşlattı. Maggie bir hata yapmış, ona yanlış adres vermiş olmalıydı.

Tam geri dönmeye hazırlanıyordu ki, etrafında hiçbir bina olmayan bir evin bahçe kapısının yanında park etmiş bir arabaya neredeyse çarpıyordu.

Kafasında iki düşünce kesişti. Bu araba kimindi? Ve evde neden ışıklar yanmıyordu?

Mercedes'in parlak ışıklarını söndürmeden, kapıdan içeri doğru sürdü ve evin önüne kadar geldi.

Lara sık fundalığın arasında sessizce hareket ediyordu. Kolları, gül dikenleri ve sivri uçlu palmiye yaprakları tarafından çizilip yırtılmıştı. İlerlemeye devam etti. Kulübede silah olarak kullanabileceği bir şeyler bulabileceğinden emindi; karşı koymak için kullanabileceği herhangi bir şey. Kurban olmayı istemiyordu. Yaşamında çok kereler kurban olmuştu; bu bir kez daha tekrarlanmayacaktı. O Lara Ivory idi; hep hayatta kalmayı başarırdı. Şu anda rol yapan bir oyuncu değildi; bu gerçek yaşamdı. Kendini kurtarmak zorunda olduğu bir durumdaydı. Babasının kendini vurmasını seyrederken, olanlar iradesi dışındaydı ama şimdi kontrol onun elindeydi ve hiç kimse onu yok edemeyecekti.

Kulübeye kadar süründü ve tam kapıyı açmak üzereydi ki, kocaman bir gövde, arkadan üzerine atladı.

Alison Sewell, onu yere yatırarak, "Seni yakaladım!" diye haykırdı. Yoğun çamur içinde yuvarlandılar. Zafer kazanmış gibi, çatlak bir sesle, "Seni elime geçirdim; güzel küçük orospu," diye bağıırıyordu Alison.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı Lara. "Sana ne yaptım ki?"

Alison güçlü kollarını ona doladı. Onu güçlü bir ayı sarmalında tuttu. "Tüm istediğim, senin dostun olmaktı," diye haykırırken, sesi, uğuldayan rüzgarın sesine bastırıyordu. "Ama sen, benim gibi bir dost istemedin; istedin mi? Ben senin zevkine yeterince uygun değildim. Ben çok çirkindim; değil mi?"

"Sen neden söz ediyorsun?," diye bağırdı Lara. Kurtulmak için ümitsizce mücadele ediyordu.

Alison, bacaklarını açıp, ağırlığı ile onu yere yapıştırarak, "Sanki bilmiyorsun," diye haykırdı. Sonra bıçağı kaldırdı. Şimşek gök yüzünü aydınlattı. Lara yukarı baktı; bıçağı gördü ve uzun, korku dolu bir çığlık attı.

Alison, "Şimdi kimin ünlü olduğunu göreceğiz," diye haykırdı. Vahşi sesler çıkırıyordu. "Şimdi gerçekten göreceğiz!"

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

Summer bir duş aldı; saçlarını yıkadı ve makyajını tazeledi. Tina ilgili olmanın da ötesinde bir özenle hizmet ediyordu. Ona sıcak bir tabak kereviz çorbası vermiş; tekrar tekrar özür dilemişti. Sonra, ona Norman ile konuştuğunu anlatmış ve onun o gece gelmeleri için ısrar ettiğini, çünkü ertesi gün, sete gideceğini söylemişti. Tina heyecanla, “İşi bitirmemiz gerek,” dedi. “Eğer doğru oynarsan, belki seni sete davet eder. Ne esaslı bir şey olur?”

Summer baştan çıkmıştı. Çorba ve duş onun kendini daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Onu daha da baştan çıkartmak için, Tina, çok seksi Dolce Gabana pantolon takımını ödünç vermişti.

Saat sabahın birini geçiyordu. Summer, Tina’nın haklı olabileceğine karar vermişti. Gerçi, içinin derinliklerinde sadece uyuma arzusu vardı, ama ellerine fırsat geçirmişken, işi bitirmek akıllılık olacaktı..

“Tamam,” dedi sonunda. “Eğer böyle düşünüyorsan, gideceğiz.”

“Mükemmel!” diye bağırды Tina ve yola düştüler.

“Tanrı aşkına, dikkat et,” dedi Sheldon. “Onları kaybediyorsun.”

Nikki aksileşerek, “Hayır, kaybetmiyorum,” diye. “Önümdeki arabayı görebiliyorum.”

“Bir yeşil ışığa rastlansınlar, boku yersin.”

Nikki, “Of Sheldon,” diye alay etti. “Ne pis konuşuyorsun. Sana ne oldu?”

Sheldon dümdüz önüne bakarak, “Senden hoşlanmıyorum Nikki,” dedi.

“Gençken hoşlanıyordun ama.”

“Pekâlâ; kadın halinden kesinlikle hoşlanmıyorum.”

“O zaman kes sesini,” diye homurdandı Nikki. “Birlikte olmamızın tek nedeni kızımızı bulmak.”

Otele yaklaşırlarken Tina, “Dinle. Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var,” dedi.

Summer, “Ne?” diye sordu.

“Cluny hâlâ orada olabilir,” dedi Tina. “Ama bu kötü bir şey değil; çünkü o çok ünlü.”

Summer kuşkuyla, “Neden hâlâ orada olabilir?” diye sordu.

“Sanırım ondan hoşlanıyor gibi, bilirsin işte, ona bir takıntısı var. Romantik bir şey değil, ama şey gibi...yani onun arkadaşı gibi bir şey.”

“Anlamadım,” dedi Summer.

“Bak,” dedi Tina temin edercesine. “Onunla yalnız olacağınızdan eminim. Eğer Cluny oradaysa, ben onu diğer odada oylarım.”

Summer başını salladı. Nedense yapmak istemediği bir şeye zorlandığını hissediyordu. Norman Barton ve onun yavru köpeklere benzer gülümsemesi gözünün önüne geldi. Eğer Bayan Norman Barton olabilsen, kimse ona dokunamazdı. Artık babası da Los Angeles’da olduğuna göre, Summer’ın kendisini ondan koruyacak birine ihtiyacı vardı.

Hafifçe içini çekerek, “Tamam,” dedi. “Eğer Cluny’i diğer odada tutarsan, sanırım sorun yok demektir.”

Tina, sesini alçaltarak, “Ve,” dedi, “Norman’da birinci kalite ot var. Ona senin düşkün olduğun şeyin ot olduğunu söyledim.”

“Sahi mi?” dedi Summer. Yapmak isteyeceği en son şeyin esrar içmek olduğunu düşünüyordu.

“Hey, geldik,” dedi Tina. “Sana tecavüz etmeye çalışan şu pislik kovanını rapor etmemi ister misin?”

Summer, “Hayır, hayır,” dedi hemen. “Kesinlikle hayır. Bu benim hatamdı. Evine gitmemem gerekirdi. Aptalca bir hareketti.”

“Evet, aptalcaydı,” dedi Tina. “Haydi gidelim.”

Arabadan fırladı; anahtarları park görevlisine verdi ve otele girdiler.

Sheldon, “Dön,” diye emretti.

Nikki, “Yapamam; trafik var,” diye yanıtladı.

Sheldon kızarak, “Dediğimi yap!” diye homurdandı.

Nikki gayet soğuk, “Telaşlanma Sheldon,” dedi. “Otele girdiler. Beş dakika sonra yanındayız.”

Trafik yavaşlayınca, otelin araba yoluna girdiler.

Park görevlisi kapıyı açarken, “Konuk musunuz?” diye sordu.

“Hayır, kısa süre sonra çıkacağız,” dedi Nikki. “Lütfen arabamı yakın bir yere alın.”

Lobiye girdiler. Tina veya Summer’dan eser yoktu.

Nikki resepsiyona gitti. Sheldon yakından takip ediyordu onu. “Özür dilerim,” dedi Nikki. “Demin buraya iki genç kız geldi. Nereye gittiklerini söyleyebilir misiniz?”

Bankonun arkasındaki kadın, “Özür dilerim. Böyle bir bilgi veremeyiz,” dedi.

Sheldon yumruğunu bankoya indirerek, “Bu kızlardan biri benim kızım,” dedi. “Ve henüz on beş yaşında. Nereye gittiklerini söylemenizi öneririm; aksi halde polis çağırırım; onlara anlatırsınız.”

“Bir saniye, beyefendi,” dedi kadın. Şaşırmıştı. “Müdürü çağırayım.”

“Ne istersen yap. Ama kızımı alıp gidene kadar kadar bu lobiye terketmiyorum.”

434

“Hey! Selam.” Norman Barton karşılarında duruyordu.

Summer, onun köpek yavrusu gözlerine baktı ve düşündü. Hayır, hata yapmamışım. Bu gerçekten o ve gerçekten çok sevimli.

Norman sırtarak, “Sana ne oldu?” dedi. “Seni bir saniye için gördüm; sonra yok oldun.”

“Bana oldukça meşgulmüşsün gibi geldi,” dedi Summer.

Norman, onun elini tutup suite sokarak, “Senin gibi tatlı bir tavşan için asla çok meşgul olamam,” dedi.

Cluny divanda uzanmıştı. Bayağı kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Onlara belli belirsiz el salladı. Summer, camlı sehpa da hâlâ küçük bir öbek beyaz toz olduğunu gördü ve midesi kalktı.

Norman, yığını göstererek, “Bir fırt çekmek ister misin?” dedi.

Summer onaylamayan bir ifadeyle, “Ben kokain almam,” diye cevapladı ve Tina’ya bir uyarı bakışı atarak, “Tina’da öyle,” diye ekledi.

Tina, “Ama eğer biraz ot varsa ...” dedi hemen. “O zaman konuşuruz!”

“Hey, şirincik,” dedi Norman. Summer’ı yatak odasına sürükledi. “Haydi gidip senin için nelerim varmış bakalım.”

Summer dosdoğru ona bakarak, “Sadece ben mi?” dedi.

Adama “Sadece sen,” diye yanıtladı, ayırık dişleri parlayarak.

Otelin müdürü, kısa kesilmiş gümüş rengi saçları ve fındık yanığı teni ile, Beverly Hills’in kusursuzlarındandı. “Sorun nedir bakalım?” dedi. Nikki’yi dikkate almayıp, Sheldon’a, *tüm erkekler birbirine arka çıkar*, bakışı ile bakarak.

Sheldon, kumandayı ele alarak, “Şu anda hiç sorun yok,” diye sertçe yanıt verdi. “Ben Doktor Sheldon Weston’ım. Yaşı küçük olan kızım bu otelde ve ben onun nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Müdür, herhangi bir sorun çıksın istemiyordu. Resepsiyoniste baktı. “Bu beyefendinin kızının nerede olabileceğini biliyor musun?”

“Aa ... evet Bay Bell. O ve başka bir genç hanım, Bay Barton’un suitine çıktılar.”

“Bu çatı suiti olmalı,” dedi müdür. “Size oraya kadar eşlik edebilirim. Kızınız orada mı göreceğiz. Genellikle, konuklarımı bu geç saatte rahatsız etmeyi hayâl bile edemem. Ancak, bu kadar emin olduğunuza göre...”

“Aa, eminim,” dedi Sheldon.

“Evet kesinlikle eminiz,” diye ekledi Nikki. “O benim de kızım; onun için haydi gidelim.” 435

Norman, Summer’a bir esrarlı sigara verdi ve yatağa oturmasını söyledi.

“Şu harika Mel Gibson filmini seyrediyordum,” dedi. “Ama biliyor musun? Sen o kadar sevimli ve güzelsin ki, bana takılsan iyi olur, diye düşündüm.” Bu tam onun duymak istediği şeydi. Ona takılmak. Bayan Norman Barton olmak. Chicago’dan sonsuza kadar kaçmak.

Summer utanarak, “Ben ... ben evde olduğum sürece, senin hakkın da epey düşündüm,” diye atıldı.

Normen yatağa, onun yanına zıplayarak, “Evin nerede?” diye sordu.

“Chicago’da.”

“Sahi mi? Bir zamanlar oraya bir tanıtım gezisi yapmıştım. Bir çeşit tiyatro şehri.”

Summer, “Belki gelecek sefer beni de götürürsen,” dedi cesaretle. “Sana etrafı gezdiririm.”

“Tatlım, tüm yaptıkları beni limuzinden limuzine nakletmek. Görülecek yerleri görmek için hiç fırsatım olmuyor.”

“Bu utanılacak bir şey.”

“Bana iyi para ödüyorlar.”

Summer akıllıca, “Bazen,” dedi, “para her şey demek değildir.”

Onun bu kadar saf olduğuna inanamıyormuş gibi ona baktı. “Bunun ne demek olduğunu hiç bilmiyorsun, değil mi?” dedi.

Summer tüm çok bilmişliğiyle, “Ben de o çevredenim.”

Norman, “Hey,” dedi, dikkati aniden ekrandaki harekete takılarak. “Mel Gibson’a, şu deli gibi uzun saçları ile bir bak. Gerçekten esaslı bir züppe, ha?”

“Mel Gibson’ı severim,” dedi Summer.

“Öyle.” Norman sıırttı. “Donunu kremliyor ha?”

“Anlamadım”

Norman güldü. “Vay be! Bunları Chicago’da kesinlikle masum yetiştiriyorlar.”

Müdür, Norman Barton’ın suitinin kapısını vurdu. Cluny açmak için oraya yollandı. Herkes onu tanıdı.

436

Cluny gayet neşeli, “Selam çocuklar,” dedi. “Ne oluyor?”

“Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm,” dedi müdür. Mini bir elbiseden neredeyse fırlayacak gibi duran düzgün kahverengi göğüslerine bakmamaya çalışıyordu. “Bana, iki genç hanımın, Bay Barton’ın suitini ziyaret etmekte oldukları söylendi. Bunlardan biri, babasıyla eve gitmek zorunda. Babası onu almak için gelmiş.”

Cluny, ellerini dar kalçalarının üstüne koyarak, “Benimle alay mı ediyorsun?” dedi.

Sheldon ileri atılarak, “Kızımı istiyorum,” diye gürledi. “Ve onu hemen istiyorum.”

Cluny, kapıyı üstlerine kapayarak, “Ağır ol,” dedi.

Tina tuvaletteydi. Cluny ona seslendi. “Baban olduğunu söyleyen yaşlı bir züppe var burada.”

Tina çıktı ve “Ne?” dedi.

“Dışarıda müdürle beraber. Kokaini masadan kaldırsak iyi olur. Bakarsın paldır güldür içeri girmeye kalkarlar.”

“Benim ... benim babam yok,” dedi Tina. “Benim yaşlı moruk çoktan göçtü.”

“O zaman öbür çocuğunki olmalı.”

Sheldon kapıyı yumruklamaya başladı.

“Lanet olsun!” dedi Tina. “Haklısın. Summer’ın babası olmalı. Ne yapacağız?”

“Çabuk kokaini yok edelim. Sonra onlara burada kimsenin olmadığını söyleriz.” dedi Cluny. Kokaini çabucak plastik bir torba içine süpürüp onu da çantasına koydu. Bu iş tamamlanınca kapıya gitti ve açtı.

“Kızım nerede?” dedi Sheldon.

“Aa ... burada bir tek Tina var,” dedi Cluny.

Nikki, “Tina mı?” diye sordu. “Nerede o?”

“Bay Barton’ın, gecenin yarısında buraya çıkıp bizi rahatsız etmenizden hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi Cluny. En iyi manken pozuyla, aniden kibirli bir havaya bürünmüştü.

Müdür utanmıştı. Özür dilemeye başladı. Ancak, aniden onu itip suite giren Nikki’yi hesaba katmamıştı.

Tina ona bakıyordu. Şaşırmıştı.

“Tina sen misin?” diye sordu Nikki.

“Aa ... evet. Neden?”

“Summer nerede?”

Kız, “Aa ... burada değil,” diye başladı.

“Haydi oradan bok!” diye yanıtladı Nikki. “Seninle içeri girerken gördüm onu.” Sonra, kimse ona engel olamadan, hızlı adımlarla yatak odasının kapısına gitti ve ardına kadar açtı.

Summer yataktan atlarken, esrarlı sigarasını elinden düşürdü. “Aman Tanrım! Burada ne işin var anne?”

“Anne mi?” dedi Norman Barton.

Nikki, sakın olmaya çalışarak, “Eve gidiyoruz Summer,” dedi. Kızını, kıcı kırık bir oyuncuyla, bir otel odasında, yatakta bulmuş olmaktan hiç memnun değildi. “Hemen gidiyoruz.”

Summer söylenene itaat ederek kapıya doğruldu. Annesinin tartışacak havada olmadığını görebiliyordu. “Ben ... ben ... ne söyleyeceğimi bilmiyorum ...” diye geveledi.

“Eminim bir şeyler bulursun,” dedi Nikki. “Baban da burada.”

Summer yerinde çakıldı. “Yoo hayır!” diye çığlık attı. “Onunla hiç bir yere gitmiyorum. Bitti anne; bitti. Asla ona dönmeyeceğim.”

“Neden?”

“Onu gönder; yoksa burada kalırım.”

Nikki kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Lütfen anne,” dedi Summer. Çıldırmış gibiydi. “Şimdi anlatamam. Bütün bu insanların önünde olmaz.”

Sheldon kapıda, Nikki’nin arkasında belirdi. “Summer,” dedi sertçe. “Bu yaptıklarına ne ad veriyorsun?”

“Lanet olsun. Neler oluyor?” Norman Barton patladı. “Cluny,” diye bağırıldı. “Bütün bu insanları defet.”

Müdür araya girdi ve hepsini koridora çıkarttı. Tina'yı da. Bu sırada Summer kontrolunu kaybetmiş, ağlıyordu.

“Onun nesi var?” dedi Sheldon. “Uyuşturucu yüzünden mi?”

Tina ona döndü. “Hayır, uyuşturucu yüzünden değil; seni pis yaşlı sapık. Seni görünce kötü oldu.”

Sheldon'un beti benzi attı. “Sana dilini tutmanı öneririm küçük hanım.”

Tina, “Ben de sana pantolonunun fermuarını kapalı tutmanı öneririm,” diye karşılık verdi.

Nikki, “Biri bana tam olarak neler olduğunu açıklayabilir mi?” diye araya girdi.

“Galiba Summer size anlatmamış,” dedi Tina. Kızgındı. “Ve eğer o anlatmadıysa, birinin anlatmasının tam zamanıdır.”

“Bana ne anlatacak?”

“Eski kocanız, on yaşından beri her gece Summer'ın odasına gidip ona her türlü pisliği yapıyormuş. Neden böyle karmakarışık olduğunu sanıyorsunuz? Ve nasıl oluyor da bununla ilgili bir şey yapmadınız?”

Nikki dünyasının karardığını hissetti. Sheldon'a baktı. Bembeyaz bir suratla yere bakıyordu. Sesi yükselerek, “Bu doğru mu Sheldon?” diye sordu Nikki. “Bu ... bu çılgın kız ne söylediğini bilmiyor,” diye geveledi Sheldon. Nikki, Summer'a döndü. “Doğru mu?”

Summer başıyla onayladı. Yanakları yaş içindeydi. “Ben ... ben sana anlatmak istedim anne; ama yapamadım. Sen hiç yoktun. Ayrıca, seni altüst etmek istemedim. Ve ... lütfen anne, seninle beraber eve gelmeme izin ver. Lütfen! Onu bir daha asla görmek istemiyorum.”

Nikki kollarını açtı. “Asla bunu yapmak zorunda kalmayacaksın. Söz.”

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

Richard, tam yolu kapatırlarken Sunset'e vardı. Polis barikatları çoktan yerleştirmişlerdi.

Pencereden sarkarak polislerden birine, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Üzgünüm, otoyolu kapatıyoruz. Sel ve çamurda kayma tehlikesi var."

"Geçmek zorundayım," dedi Richard.

"Bu tedbir sizin kendi güvenliğiniz için," dedi polis.

"Benim güvenliğim için olabilir; ama evde yalnız olan hamile karım ne olacak?"

"Onu bilemeyeceğim."

"Bakın. Onu orada bırakamam; şimdiden paniğe kapılmıştır."

"Emirler var."

"Benim de karım var. Ben Richard Barry'im; film yönetmeni. Karım, Lara Ivory."

Polis derhal ilgilendi. "Bayan Ivory'nin hamile olduğunu bilmiyordum," dedi. "Ona çok hayranım."

"Evet, hamile ve şu anda evde yalnız. Onun için, barikatı kaldırırsan şansımı denerim."

"Pekâlâ." Polis etrafına bakındı. "Yolda dikkatli olun lütfen."

"Elbette," dedi Richard ve adam, barikatı kaldırmasına yardım edecek başka bir polisi çağırırken bekledi.

Lara güçlükle nefes alabiliyordu. Biliyordu; eğer hemen bir şey yapmazsa, boğulacaktı.

Alison, Lara'nın üzerinde otmuş, yüzüne avuç dolusu çamur sürüyordu. Çamur, Lara'nın ağzının, gözlerinin, burnunun içine girmişti. Alison, bunu yaparken, bir taraftan da durmadan ona hakaret ediyordu.

"Orospu!" diye haykırdı. "Güzel ... küçük ... orospu! Önce nereni keseyim? Nereyi istersiniz, Bayan Ivory? "Sonra bir avuç dolusu çamuru yeniden Lara'nın suratına sürdü.

Lara bir an soluk almayı başarak, "Sana şimdiye kadar ne yaptım ki?" dedi.

“Benim dostum olmadın,” diye bağırdı Alison. Gözleri deli gibi parlıyordu. “Beni hapse attırdın ve bunun için öleceksin. Beni duyuyor musun orospu? ÖLECEKSİN!”

Joey, Mercedes’ten bir el feneri kaparak karanlık eve daldı. Lara’nın orada olmadığından emindi. Bu karanlığın ortasında ne yapıyor olabildi ki? Cassie onu bir yere götürmüş ve bırakmış olmalıydı. Belki Richard’a. Bu düşünce içini öfkeyle doldurdu.

Ön holde neredeyse Lara’nın açık bavuluna takılıyordu. Bu, en azından Lara’nın burada olduğunu gösteriyordu.

El fenerinin ışığını izleyerek, oturma odası olduğunu sandığı yere girdi. Odanın karşısında cam bir kapı, rüzgarda bir ileri bir geri çarpıyordu. Kapamak için oraya yürüdü. O anda bir şimşek göğü aydınlattı ve Joey, dışarıda, terasta, Lara’yı gördü. *Onun Lara’sını*. Üzerinde biri vardı. Yerde boğuşuyorlardı.

Dışarıya koştu. Çılgınca adını haykırıyordu. Yakına geldiğinde, üzerindeki saldırganın iri bir kadın olduğunu görde. Allah kahretsin! Neler oluyordu?

Yanlarına koştu. Tam kadını Lara’nın üstünden çekmek üzereydi ki, Alison döndü ve elindeki öldürücü av bıçağını savurdu. Joey’nin yanığı yarıldı. Yarasından kan fışkırmaya başladı. Yaranın korkunç acısını hissetmedi bile. Yalnızca Lara’nın tehlikede olduğunu ve kendisinin onu kurtarması gerektiğini düşünüyordu.

Bir kez daha kadına yaklaştı. Omuzlarını yakalayıp onu Lara’nın üzerinden kaldırmaya çalıştı. Alison öfke ile kükredi ve bıçakla tekrar saldırdı. Bu kez Joey’nin sol elini kesti. Genç adam dirseğini kaldırıp saldırganın suratının ortasına vurunca, Lara, üzerindeki kiskacın bir an için gevşemesinden yararlanarak, yuvarlanıp kadının altından çıkmayı başardı.

“Koş!” diye haykırdı Joey. “Çabuk kaç buradan.”

Richard korkunç fırtınada ilerliyordu. Bir kez eve ulaştı mı, Lara, onun kurtarıcısı olduğunu farkedecekti. Sonunda, Richard’ın onu ne kadar çok sevdiğini kesin olarak anlayacaktı.

Gerçek mutluluğun ne olduğunu anlaması uzun süre almıştı, ama anladığına göre de, tekrar kaybetmek gibi bir niyeti yoktu. İleride, yukarıda korkunç bir gümbürtü duydu. Gök gürültüsü değildi; daha farklı bir gürültüydü bu. 1994’deki büyük Northridge depremini andırıyordu.

Bir an, ne olduğuna bakmak için neredeyse arabayı kenara çekiyordu. Ama yağmur çok güçlüydü ve deniz suyu otoyola dolmaya başlamıştı. Onun için, en güvenli şeyin, devam etmek olduğuna karar verdi. Öyle de yaptı. Kayalar aşağıya yuvarlanarak Richard'ın arabasını altına alırken, son düşüncesi Lara'ydı.

Şimdi Joey, kendisini bıçaklayan kadınla boğuşuyordu. Kadın bir erkek kadar iri ve güçlüydü. Ama en azından, onu Lara'nın üzerinden almıştı.

Alison, "Seni cahil pislik. Defol buradan!" diye haykırdı. "Yoksa seni, içi doldurulacak bir domuz gibi parçalayacağım. Yolumdan çekil bok herif!"

Boğuşurlarken, bıçağı elinden düşürmeyi denedi Joey. Bıçak tutan elinin bileğini yakalayarak, acıdan bağirtana kadar bükte. Ama Alison hâlâ dayanıyordu.

441

Şimdi ayaktaydılar. Sallanarak, terasın kenarına doğru gidiyorlardı.

Bıçağı almak için dikkatli bir hamle yaptı ve bir anda parmaklığın üstüne düştüler.

Tamire muhtaç olan çürük parmaklık kırıldı. İkisi birlikte, yamacın kenarından, gürleyen okyanusa doğru düşmeye başladılar. Joey'nin yaşı, gözlerinin önünde canlandı. Bir yerlerden Lara'nın çığlığını duyuyordu. Ümitsizce bir şeye tutunmaya çalıştı ve her nasılsa, bir ağaç dalına tutunmayı başardı.

Alison Sewell o kadar şanslı değildi. Aşağıda, denize çakılırken atığı, insanın kanını donduran çığlığı duydu Joey.

Korkunç şekilde canı yanarak, kendini yamacın kenarına çekmeye çalıştı.

Altında, bir kurban daha isteyen azgın dalgaları duyabiliyordu.

"Joey! Joey!" Bir yerlerde Lara'nın umutsuzca kendisine seslendiğini işitti.

Joey, "Aşağıdayım; buradayım!" diye bağırdı. "Bir ip bul. Bir çarşaf. Ne olursa. Bunu kendi başıma halledemeyeceğim.

"Dayan, Joey! Çek kendini yukarıya, lütfen, benim için!" Lara'nın çığlığı rüzgârın uğultusunu bastırıyordu. Onun sesini duymak Joey'e umut ve cesaret verdi.

Sonra birden, dalın kırılmaya başladığını hissetti. Böyle mi bitecekti?

Oh, Ulu Tanrım. Hepsi bu kadar mıydı?

BİR YIL SONRA

Hollywood'un bütün elitleri, Richard Barry'yi anma törenindeydi. Töreni, iki eski karısı organize etmişti. Her ayrıntının tam onun istediği gibi olmasını sağlamışlardı. Her ikisi de siyah giymişti; kaybettikleri erkeğe bir saygı göstergesiydi bu. Çünkü iyi olduğunda çok çok iyiydi Richard. Ancak kötü olduğu zaman da tam bir pislikti.

442

Richard, ölümünden sonra, Nisan ayında, *Fransız Yazı* ile bir Oscar kazanmıştı. Filmin yıldızı Lara Ivory, törenin sunuculuğunu yapmıştı. Richard'ın dul eşi Nikki Barry, ödülü onun adına aldı. Nikki'nin aldığı ikinci ödül ise, en iyi kostüm dalında verilen ödüldü. Çifte bir kutlamaydı bu.

Şimdi, bir zamanlar onlar için çok şey ifade eden bir erkeği saygıyla anıyorlardı; kaçınılamaz bir doğa kazasında ölen Oscar ödüllü bir yönetmeni.

Linden, Cassie ile geldi. Talihsiz araba kazasından sonra 20 kilo vermişti. Her nasıl oluyorsa, Cassie ile Lara'nın tanıtımcısı arasında umulmadık bir aşk filizlenmişti. Cassie, Lara'nın yanından ayrılmıştı; şimdi, Linden'in firmasında ortak olarak çalışıyordu. Birlikte çok mutluydular.

Sonra Mick Stefan geldi. Yeni beyaz Rolls Royce'unu bir park görevlisine teslim etmişti, ama adamın onu çizebileceğinden endişe ediyordu. *İntikam*, eleştirmenlerin beğenisini kazanmış ve mükemmel bir gişe başarısı elde etmişti. Mick şu sıralar, başrollerde Johnny Romano ve Norman Barton'un, birbiriyle geçinemeyen iki polisi canlandırdığı 60 milyon dolar bütçeli bir macera filmini yönetmekteydi. On yedi yaşında, Fransız artisti bir kız arkadaşı ve Bel Air'de yeni bir malikânesi vardı.

Mick Stefan yükselişe geçmişti.

Summer, törene, lisede tanıştığı bir çocuk olan Reggie Coleman ile geldi. Reggie ondan bir yaş daha büyüktü. Yakışıklı ve kibardı, ayrıca gözü Summer'dan başkasını görmüyordu. Bu Summer'in kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Daha doğrusu, on altı yaşında olduğunu his-

settiriyordu ona ve bu, hoş bir duyguydu. Nikki ile birlikte yaşıyordu ve zamanı gelince, USC Film Okuluna devam etmeyi planlıyordu. Summer, sonunda gençliğinin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Aiden Sean törene geç geldi. Geçen yılı uyuşturucu iyileştirme merkezine girip çıkarak geçirmişti. Elinden geleni deniyordu; ama kolay değildi bu. Nikki hâlâ onun iyi arkadaşıydı ve her zaman ona yardıma hazırды. Aralarındaki romantizm ölmüştü. Bu ikisinin de birlikte karar verdiği kaçınılmaz bir sonuçtu.

Tina gelmedi. Cluny tarafından 'keşfedilmişti' ve manken olmak için New York'a gitmişti. Şimdiye kadar üç dergi kapağında yer almıştı ve şu anda *Sports Illustrated* dergisinin mayo sayısı için bir orta sayfa posteri çekiyordu. Cluny ile ilişkisi artık, arkadaşlıktan da öte bir boyuttaydı.

Nikki, muhteşem kızının törene gelişini seyretti. Biraz sevgi, dikkat ve ilginin neler yapabildiğine inanamıyordu. Summer ile çok gururlanıyordu. Summer muazzam bir değişim geçirmişti.

Kızına karşı sapıkça davranışları ortaya çıkan Sheldon, yaptıklarının ortaya çıkması nedeniyle, fazlasıyla cezalandırılmış olarak Chicago'ya dönmüştü. Summer ona karşı yasal bir harekete geçmeyi reddetmişti. Suskunluğunun karşılığı olarak, o da Summer'ı bir daha asla görmeyeceğine veya onunla temas kurmaya kalkmayacağına söz vermişti. Nikki bunun fazlasıyla hafif bir ceza olduğunu düşünüyordu.

İntikam'ın montajında Mick'le birlikte çalıştıktan sonra, yapımcılık mikrobu Nikki'nin içine iyice yerleşmişti. Sayısız kitap ve senaryo okumuştı; ancak hayâl gücünü ateşleyecek hiçbir şey bulamamıştı. Ta ki bir gün, Richard'ın özel kâğıtlarını düzenlerken, birinci tekil şahıs anlatımıyla kaleme alınmış, elle yazılmış, büyüleyici bir metne rastlayana kadar. Okumaya başlamış ve tamamen kendini kaptırmıştı. On altı yaşındayken evden kaçan, sonra çılgın ve ilginç bir yaşam süren, hırsızdan erkek fahişeye, oradan, Asya'da film yıldızı olmaya kadar, her türlü çarpıklığa bulaşan genç bir adamın hikâyesiydi bu. Elle yazılmış metnin başlangıç cümleleri, çok ilgi çekiciydi: İşte gerçek -istediğim kadınla, istediğim zaman yatabilirim - hiç dert değil. Metin vahşi bir cinayetle son buluyordu. Bundan sonra, kahraman Mexico'ya gidiyordu.

Bunu Richard mı yazmıştı? Üzerinde yazarın ismi belirtilmediğine göre, onun yazmış olduğunu tahmin etmişti Nikki. Bu gerçekten çok

ilginçti. Çünkü metin çok fazla cinsellik içeriyordu ve bu Richard'a hiç uymuyordu. Yine de ... güçlü bir içerikti ve bundan büyüleyici bir film çıkacağından emindi. Bir yazar tutmuş; metni geliştirmeye meşguldü. Hatta baş rol için, kafasında bir oyuncu bile vardı. Joey Lorenzo. Kesinlikle bu rolün hakkını verirdi o.

Lara'yla Joey'e gelince; onlar gerçek aşkı, ruhlarının eşini bulurken, birbirlerinde belli bir hüznün ve ihtiyacın farkına varmışlardı. Aralarında seks her zaman muhteşem olmuştu, ama onları birbirine çeken asıl neden, birbirlerine karşı duydukları büyük ihtiyaç ve gösterdikleri büyük anlayıştı. Ayrılmaları olası değildi. Bu kaderin kuralıydı.

Lara ne zaman o fırtına gecesini hatırlasa, tir tir, titriyordu. Joey'i yamacın kenarından yukarıya çekecek gücü nasıl toplamıştı, asla bilmiyordu. Tanrı elini omzuna koymuş ve ona yardım etmiş olmalıydı.

Kimse Alison Sewell'e yardım edememişti. Cesedi, beş gün sonra, üç mil aşağıda sahile vurmuştu. Üstünkörü bir soruşturma yapılmıştı. Doğru dürüst gömülmesi için gereken ücreti ödeyen Lara'nın dışında, kimse ilgilenmemişti.

Joey, geçmişi ile ilgili herşeyi itiraf etmişti. Ruhunu ürkütücü bir dürüstlikle açmış. Lara da ona inanmıştı. Buna karşılık, o da Joey'e, daha önce kimseye açmadığı şeytanları ve karabasan hikâyelerini anlatmıştı. Bir ay sonra Santa Barbara'da sessizce evlendiler. Bundan altı hafta sonra, Joey bir filmde önemli bir rol alarak, Charly Dollar'ı oynadı. Onun ardından da düşük bütçeli bir gerilim filminde başrol oynadı. İyiydi.

Çok iyiydi.

Bu anma töreni, Richard Barry'e uygun bir övgüydü. Beraber çalıştığı birçok insan kalkıp konuştu. Gözyaşları ve kahkaha vardı. Sumner çok dokunaklı bir konuşma yaptı. Richard'ı hiç sahip olmadığı babası olarak niteledi.

Lara ve Joey törenden çıkarlarken, Lara onun elini tutmak için uzandı. "Joey," diye mırıldandı. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve onu ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu. "Sana hatırlatmak istediğim bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Joey. Onun dışı kadar içinin de güzel olduğunu, kendisinin de herhalde dünyanın en şanslı adamı olduğunu düşünüyordu.

Lara hafif bir sesle, “Bana bir balayı borcun var,” dedi.

Joey, Lara’nın elini dudaklarına götürdü. “Biliyorum. Yarın Tahiti’ye gitmek üzere yola çıkıyoruz.”

“Joey!”

“Bunu tartışma. Bak geçen defa Tahiti’ye gitmedik neler oldu!”

Lara gülümsedi. Aşk aleviyle içi ısınmıştı. “Doğru.”

“Seni hiç kandırdım mı?”

“Hayır. Hiç.”

Limuzinlerine vardıklarında, paparazziler bastırdı. Birçok flaş gözlerini kör ediyordu.

Lara artık hiçbir şeyden korkmayacağını, çünkü yanında Joey’nin olduğunu biliyordu. Joey onun dünyasıydı.

